Cincizeci de umbre întunecate

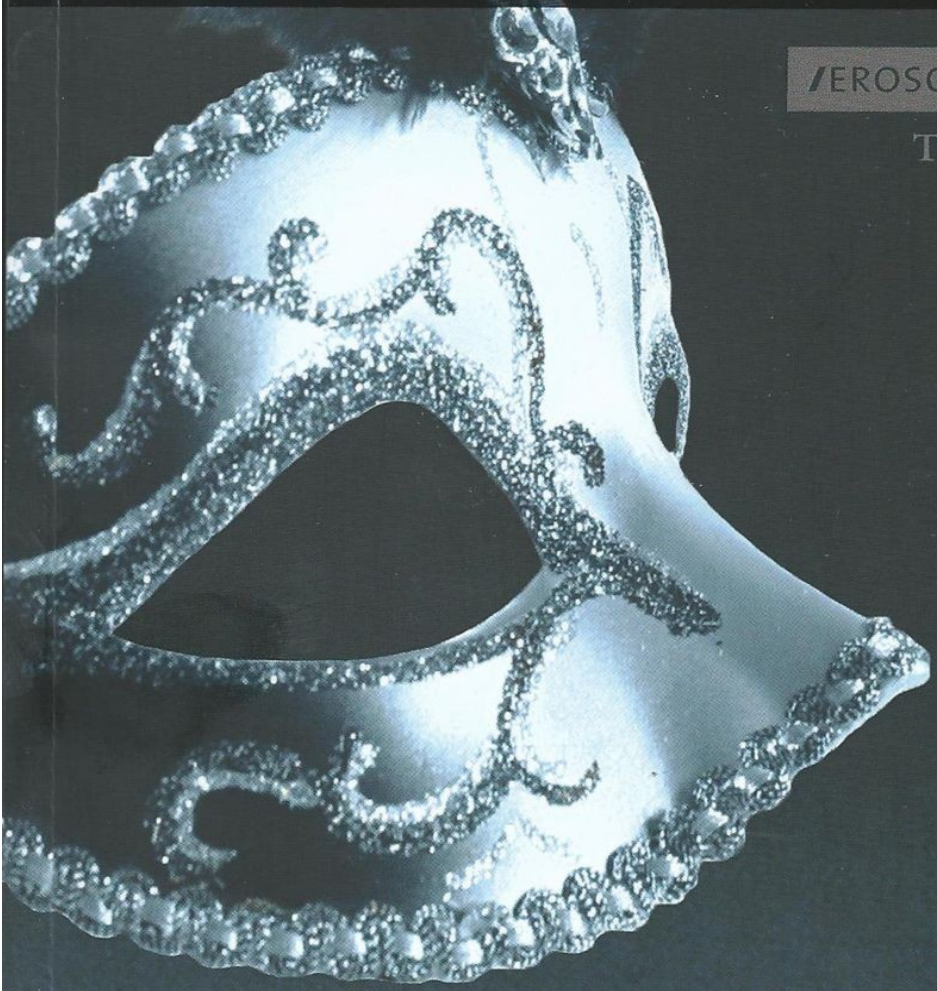

EROSCOP

TREI

E L James

Volumul II din trilogia *Fifty Shades*

E. L. James

Cincizeci de umbre întunecate

Volumul II din trilogia *Fifty Shades*

Cuprins

Prolog....4
Capitolul 1....5
Capitolul 2....32
Capitolul 3....52
Capitolul 4....79
Capitolul 5....105
Capitolul 6....135
Capitolul 7....162
Capitolul 8....193
Capitolul 9....221
Capitolul 10....248
Capitolul 11....271
Capitolul 12....309
Capitolul 13....346
Capitolul 14....360
Capitolul 15....380
Capitolul 16....410
Capitolul 17....441
Capitolul 18....474
Capitolul 19....506
Capitolul 20....523
Capitolul 21....542
Capitolul 22....572

Prolog

S-a întors. Mami doarme sau iarăși îi e rău.

Mă ghemuiesc sub masa din bucătărie. O văd pe mami printre degete. Doarme pe canapea. Mâna ei e întinsă pe covorul verde și lipicios, iar el are în picioare cizmele cu catarame lucioase. Stă aplecat deasupra ei și țipă.

O lovește cu o curea. *Scoală-te! Scoală-te! Ești o curvă nenorocită! Ești o curvă nenorocită! Ești o curvă nenorocită! Ești o curvă nenorocită! Ești o curvă nenorocită! Ești o curvă nenorocită! Ești o curvă nenorocită!*

Mami scâncește. *Oprește-te. Te rog, oprește-te.* Mami nu țipă. Mami se ghemuiește pe canapea.

Îmi vâr degetele în urechi și închid ochii. Zgomotul încetează.

El se răsucește pe călcâie și îi văd cizmele tropăind prin bucătărie, încă are cureaua în mână. Mă caută.

Se apleacă și rânjește. Miroase urât. A țigări și băutură. *Aici erai, căcat cu ochi!*

Îl trezește un geamăt sfâșietor. *Dumnezeule!* E scăldat în sudoare, iar inima îi bate nebunește. *Ce dracu'?*

Se ridică brusc în capul oaselor și își prinde fața în mâini. *Căcat! Au revenit! Geamătul era al meu.* Inspiră adânc, să se liniștească, încercând să-și elibereze mintea și nările de damful de whisky ieftin și de izul stătut de țigări *Camel*.

Capitolul 1

Am reușit să supraviețuiesc celei de-a treia zi fără Christian și primei zi de serviciu. A fost o variație binevenită. Ziua a trecut foarte repede – multe fețe noi, tot felul de sarcini și domnul Jack Hyde.

Cu ochii lui albaștri și sticloși, domnul Jack Hyde se apleacă deasupra biroului meu și îmi zâmbește.

— Te-ai descurcat excelent, Ana. Cred că o să facem o echipă grozavă.

Nu știu cum, dar reușesc să-mi ridic colțurile gurii într-un surogat de zâmbet.

— Aș vrea să plec, dacă nu mai ai treabă cu mine, spun eu cu glas scăzut.

— Sigur, e cinci jumate. Ne vedem mâine.

— La revedere, Jack.

— La revedere, Ana.

Îmi iau geanta și haina și pornesc spre ușă. Odată ajunsă afară, inspir cu nesaț aerul serii din Seattle. Dar nu reușesc să umplu golul din piept, un gol care e acolo de sâmbătă dimineață – o amintire dureroasă a despărțirii pe care am suferit-o. Pornesc spre stația de autobuz cu capul în jos, privindu-mi picioarele și gândindu-mă la lucrurile care îmi lipsesc: scumpa mea Wanda, vechiul meu Volkwagen Beetle, sau Audi-ul.

Dar îndepărtez imediat acest regret. Nu. Nu te gândi la el. Desigur, îmi pot permite o mașină – o mașină nouă și frumoasă. Presupun că a fost extrem de generos, ceea ce îmi lasă un gust amar în gură, dar îndepărtez și acest gând, încercând să-mi păstrez mintea amorțită și goală. Nu mă pot gândi la el. Nu vreau să izbucnesc iarăși în plâns – nu pe stradă.

Apartamentul e gol. Îmi e dor de Kate și mi-o imaginez stând pe plaja din Barbados, cu un cocteil rece în mână. Deschid televizorul cu ecran plat, pentru ca zgomotul să umple vidul și să-mi ofere iluzia că am companie, dar nici nu ascult, nici nu mă uit la ecran. Iau loc și privesc în gol

spre peretele de cărămidă. Sunt amorțită. Nu simt decât durerea. Oare cât timp va trebui s-o îndur?

Soneria mă smulge din suferință, iar inima îmi stă în loc preț de o clipă. Cine ar putea fi? Apăs pe butonul interfonului.

— Un colet pentru domnișoara Steele, îmi răspunde o voce plictisită, și mă copleșește un sentiment de dezamăgire.

Cobor scările fără niciun chef și dau peste un tânăr care mestecă gumă zgomotos. Stă sprijinit de toc și ține în mâini o cutie mare de carton. Semnez de primire și urc în apartament. Cutia este uriașă, dar surprinzător de ușoară. În ea sunt douăzeci și patru de trandafiri albi, cu tulpină lungă, și un bilet.

Felicitări pentru prima zi de lucru.
Sper că totul a mers bine.
Și mulțumesc pentru macheta de planor.
Stă la loc de cinste, pe biroul meu.
Christian

Rămân cu privirea ațintită la biletul scris la calculator, iar golul din piept se mărește. Coletul mi l-a trimis secretara lui, fără îndoială. Christian probabil că n-are nicio legătură cu el. E prea dureros să mă gândesc la asta. Mă uit la trandafiri – sunt frumoși, așa că nu-mi vine să-i arunc la gunoi. Mă duc în bucătărie să caut o vază.

Și, astfel, îmi creez o rutină: trezit, serviciu, plâns, somn. Mă rog, încerc să dorm. Nu pot scăpa de el nici măcar în vis. Ochii lui scăpărători, privirea lui pierdută, părul lui neted și lucios – toate mă urmăresc. Și muzica… atât de multă muzică… Acum, nu mai suport niciun fel de muzică. Fac tot ce-mi stă în putință s-o evit. Chiar și acordurile din reclame îmi dau fiori.

N-am stat de vorbă cu nimeni, nici măcar cu mama sau cu Ray. În perioada asta nu mă simt în stare să port conversații de complezență. Nu am chef de așa ceva. Sunt

ca un stat insular. Un ținut pârjolit, distrus de război, unde nimic nu crește, iar cerul e mohorât. Da, exact așa sunt acum. Interacționez formal cu colegii de muncă, dar asta e tot. Dacă aș sta de vorbă cu mama, știu că s-ar mai frânge ceva în mine – dar nu cred că mai e ceva de frânt.

Îmi e greu să mănânc. Miercuri la prânz reușesc să beau un iaurt, și e primul lucru pe care l-am mâncat de vineri. Supraviețuiesc mulțumită toleranței de curând descoperite la cafeaua cu lapte și la cola zero. Cafeina mă menține pe linia de plutire, dar îmi și creează o stare de anxietate.

Jack îmi tot dă târcoale și mă enervează cu întrebări despre viața mea personală. Ce o fi vrând? Sunt politicoasă cu el, dar vreau să-l țin la distanță.

Mă așez și încep să-i sortez corespondența – mă încântă aceste sarcini mărunte, pentru că mă distrag de la gândurile mele. Căsuța de e-mail mă anunță că am primit un mesaj și verific imediat, să văd de la cine e.

La naiba! Un e-mail de la Christian. *Of, nu... nu aici... nu la serviciu.*

De la: Christian Grey
Subiect: Mâine
Data: 8 iunie 2011, 14:05
Către: Anastasia Steele

Dragă Anastasia,

Scuză-mă că te deranjez la serviciu. Sper că totul merge bine. Ai primit florile de la mine?

Știu că prietenul tău își vernisează expoziția mâine. Sunt sigur că nu ai avut timp să-ți cumperi o mașină și e drum lung până acolo. Mi-ar face mare plăcere să te duc eu – dacă vrei.

Dă-mi de știre.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprise Holdings Inc.

Mă podidește plânsul. Mă ridic imediat de pe scaun și dau fuga la baie, să mă ascund într-o cabină. Expoziția lui José. Am uitat complet de ea și i-am promis că mă duc. La naiba, Christian are dreptate: cum o să ajung acolo?

Duc mâna la frunte. De ce nu m-o fi sunat José? De fapt, de ce nu m-a sunat nimeni? Am fost atât de absentă în ultima vreme, încât nici măcar n-am observat că telefonul n-a sunat deloc.

Fir-ar să fie! Ce tâmpită sunt! Și acum am apelurile redirecționate spre Blackberry. Doamne, toate apelurile pentru mine au ajuns la Christian – dacă nu cumva o fi aruncat Blackberry-ul. Și de unde a făcut rost de adresa mea de e-mail?

Îmi știe până și numărul de la pantofi, așa că sigur nu i-a fost greu să facă rost de adresa mea.

Oare aș putea să-l revăd? Aș fi în stare? Și oare vreau să-l revăd? Închid ochii și dau capul pe spate, săgetată de dor și durere. Bineînțeles că vreau.

Sau poate… poate ar fi mai bine să-i spun că m-am răzgândit… Nu, nu, nu. Nu pot să stau în preajma unui om căruia îi face plăcere să-mi provoace suferință, un om care nu mă poate iubi.

Îmi năvălesc în minte amintiri chinuitoare: mângâierile, sărutările, cada, blândețea și umorul lui, privirea lui întunecată, meditativă și sexy. Îmi e dor de el. Au trecut cinci zile – cinci zile de agonie – care mi s-au părut o eternitate.

Mă cuprind strâns cu brațele, să nu-mi pierd cumpătul. Mi-e dor de el. Îmi e tare dor de el… Îl iubesc. E simplu.

Noaptea adorm plângând, dorindu-mi să nu-l fi părăsit, dorindu-mi ca el să fi fost altfel, ca noi să fi fost împreună. Oare cât o să dureze acest sentiment copleșitor? Mă simt ca și când aș fi în purgatoriu.

Anastasia Steele, de ce nu lucrezi? Trebuie să fiu puternică, dar vreau să merg la expoziția lui José și, în adâncul sufletului, masochista din mine vrea să-l vadă pe Christian. Inspir adânc, apoi mă întorc la birou.

De la: Anastasia Steele
Subiect: Mâine
Data: 8 iunie 2011, 14:25
Către: Christian Grey

Bună, Christian
Mulțumesc pentru flori – sunt foarte frumoase.
Da, ar fi bine dacă ai putea să mă duci tu.
Mersi.

Anastasia Steele
Asistenta lui Jack Hyde, Consilier editorial, SIP

Mă uit în telefon și îmi dau seama că opțiunea de redirecționare încă e activată. Jack e într-o ședință, așa că îl sun repede pe José.

— Bună, José. Sunt eu, Ana.

— Bună, străino, îmi răspunde el, cu un glas atât de cald și binevoitor, încât mai am un pic și iarăși izbucnesc în plâns.

— Nu pot vorbi mult. La ce oră trebuie să fiu mâine la vernisaj?

— Ah, deci vii, nu te-ai răzgândit? mă întreabă el încântat.

— Da, sigur, îi răspund cu primul meu zâmbet autentic din ultimele cinci zile, imaginându-mi zâmbetul lui larg.

— La șapte jumate.

— Ne vedem acolo. La revedere, José.

— Pa, Ana.

De la: Christian Grey
Subiect: Mâine
Data: 8 iunie 2011, 14:27
Către: Anastasia Steele

Dragă Anastasia,
La ce oră să vin să te iau?

Christian Grey
CEO, Grey Enterprise Holdings Inc.

De la: Anastasia Steele
Subiect: Mâine
Data: 8 iunie 2011, 14:32
Către: Christian Grey

Vernisajul începe la 19:30. La ce oră crezi că ar fi cel mai bine să vii?

Anastasia Steele
Asistenta lui Jack Hyde, Consilier editorial, SIP

De la: Christian Grey
Subiect: Mâine
Data: 8 iunie 2011, 14:34
Către: Anastasia Steele

Dragă Anastasia,
E un drum destul de lung până la Portland. Ar fi bine să te iau la 17:45.
Abia aștept să te văd.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprise Holdings Inc.

De la: Anastasia Steele
Subiect: Mâine
Data: 8 iunie 2011, 14:38
Către: Christian Grey

Bine, ne vedem la 17:45.

Anastasia Steele
Asistenta lui Jack Hyde, Consilier editorial, SIP

Doamne, urmează să mă văd cu Christian și, pentru prima oară în ultimele cinci zile, mă simt un pic mai bine și îmi dau voie să mă întreb cum i-o fi mers în ultima vreme.

Oare mi-a simțit lipsa? Probabil nu la fel de mult pe cât i-am simțit-o eu. Oare și-o fi găsit între timp o nouă supusă? Gândul e atât de dureros, încât îl îndepărtez imediat din minte. Mă uit la teancul de scrisori pe care trebuie să le sortez pentru Jack și încep să le răsfoiesc, în încercarea de a nu mă mai gândi la Christian.

Pe seară, mă bag în pat și mă tot întorc de pe o parte pe alta, încercând să adorm. În ultima vreme, e prima noapte în care nu plâng.

Îmi amintesc chipul lui Christian din ziua în care l-am văzut ultima oară, când am plecat din apartamentul lui. Expresia lui chinuită nu-mi dă pace. Îmi aduc aminte că nu voia să plec, ceea ce era ciudat. De ce aș mai fi rămas, din moment ce ajunseserăm într-un asemenea impas? Amândoi ne evitam problemele: eu – teamă de pedeapsă, el – teama de… ce? De iubire?

Mă întorc pe o parte și îmi iau perna în brațe, copleșită de tristețe. Își închipuie că nu merită să fie iubit. Oare de ce simte asta? O fi având legătură cu educația lui? Cu mama lui naturală, prostituata narcomană? Gândurile mă chinuiesc până târziu în noapte, iar, în cele din urmă, sleită de puteri, mă cufund într-un somn agitat.

Ziua trece foarte greu, iar Jack e neobișnuit de curtenitor cu mine. Îmi închipui că datorită rochiei violet-închis și a cizmelor negre, cu toc înalt, pe care le-am furat din șifonierul lui Kate, dar nu mă gândesc prea mult la asta. Am hotărât să merg să-mi cumpăr haine la primul salariu. Rochia îmi e mai largă acum decât înainte, însă mă prefac că nu observ.

În cele din urmă, se face cinci și jumătate, așa că îmi iau haina și geanta, străduindu-mă să-mi stăpânesc neliniștea. *O să-l văd!*

— Ai întâlnire în seara asta? mă întreabă Jack, trecând

pe lângă biroul meu, în drum spre ieșire.

— Da. Nu. Nu chiar.

Ridică o sprânceană, cu un aer vădit interesat:

— Iubitul?

Mă înroșesc:

— Nu, un prieten. Un fost iubit.

— Mâine, după serviciu, poate ieșim să bem ceva. Ai avut o primă săptămână excelentă, Ana. Ar trebui să sărbătorim.

Zâmbește, și pe chipul său apare o expresie greu de descifrat, care mă face să nu mă simt în largul meu. Apoi își vâră mâinile în buzunare și iese pe ușile duble, iar eu rămân cu un aer ușor încruntat. Să ies în oraș cu șeful – oare e o idee bună?

Clatin din cap. Mai întâi, trebuie să fac față unei seri cu Christian Grey. Oare cum o să mă descurc? Dau fuga la baie să fac ultimele retușuri.

Mă așez în fața oglinzii mari de pe perete și mă uit cu atenție la mine. Arăt ca de obicei: sunt palidă, iar ochii mei prea mari sunt încercănați. Sunt trasă la față – am un aer de om chinuit.

Doamne, ce bine era dacă știam să mă machiez. Mă dau cu puțin rimel și cu un creion dermatograf, apoi mă ciupesc de obraji, sperând să-i înviorez un pic. Îmi aranjez părul în așa fel încât să-mi atârne frumos pe spate și inspir adânc. Sper să fie bine așa.

Stăpânită de emoție, străbat holul de la intrare, iar când trec pe lângă Claire de la recepție, îi surâd și îi fac cu mâna. Cred că am putea să ne împrietenim. Când mă apropii de ieșire, îl văd pe Jack discutând cu Elizabeth. Cu un zâmbet larg, Jack se grăbește să-mi deschidă ușa.

— După tine, Ana, șoptește el.

— Mulțumesc, îi zâmbesc eu, cu un aer stânjenit.

Pe aleea din fața clădirii mă așteaptă Taylor. Îmi deschide portiera din spate, iar eu îi arunc o privire ezitantă lui Jack, care a ieșit după mine. Se uită la SUV-ul Audi cu un aer consternat.

Îi întorc spatele și urc în mașină. Pe bancheta din spate

stă Christian Grey, cu al său costum gri, fără cravată, și cu cămașa albă neîncheiată la guler. Ochii lui cenușii strălucesc.

Simt că mi se usucă gura. Arată excelent, atâta doar că se uită la mine încruntat. *Vai, nu!*

— Când ai mâncat ultima oară? mă mustră el, după ce Taylor închide portiera în urma mea.

Ce să-ți spun!

— Bună, Christian. Da, și mie îmi pare bine să te revăd.

— N-am chef de ironiile tale. Răspunde-mi, îmi cere el cu ochi scăpărători.

La naiba!

— Păi… am mâncat un iaurt la prânz. A, și o banană.

— Când ai mâncat ca lumea ultima oară? întreabă el pe un ton sarcastic.

Taylor urcă la volan, pornește motorul și intră în trafic.

Ridic privirea și văd că Jack îmi face cu mâna, deși nu-mi dau seama cum mă poate vedea prin geamul fumuriu. Îi fac și eu semn cu mâna.

— Cine e? pufnește Christian.

— Șeful meu.

Mă uit la bărbatul frumos de lângă mine și văd că are buzele strânse.

— Ei bine? Când ai mâncat ca lumea ultima oară?

— Christian, zău că nu te privește, răspund eu cu glas scăzut, simțindu-mă extraordinar de curajoasă.

— Mă privește tot ce faci.

Ba nu! Scot un murmur de nemulțumire și îmi dau ochii peste cap. Christian se uită la mine iscoditor. Și, pentru prima oară după multă vreme, îmi vine să râd. Mă străduiesc din răsputeri să înăbuș chicotitul care amenință să iasă la suprafață. Chipul lui Christian se îndulcește, în timp ce mă străduiesc să păstrez o mină serioasă, iar, după o clipă, buzele lui frumos conturate sunt mângâiate de un zâmbet discret.

— Ei bine? insistă el, cu o voce mai blândă.

— Vinerea trecută, răspund eu în șoaptă. *Pasta alle vongole.*

Christian închide ochii, iar pe chipul lui se citește furia și, probabil, o undă de regret.

— Am înțeles, spune el, pe un ton neutru. Pare că, de atunci, ai slăbit cel puțin două kilograme. Te rog să mănânci, Anastasia, mă dojenește el.

Cobor privirea spre mâinile împreunate din poala mea. De ce mă face întotdeauna să mă simt ca un copil neascultător?

Se întoarce spre mine și mă întreabă cu o voce caldă:

— Cum îți merge?

Sinceră să fiu, ca dracu'… Înghit în sec.

— Dacă ți-aș spune că bine, te-aș minți.

Christian inspiră zgomotos.

— E valabil și pentru mine, șoptește el, apoi se apleacă spre mine și mă ia de mână. Mi-ai lipsit, adaugă el.

Vai, nu! Pielea lui se atinge de a mea.

— Christian, eu…

— Ana, te rog. Trebuie să stăm de vorbă.

O să izbucnesc în plâns. Nu.

— Christian… te rog… am plâns atât de mult, șoptesc eu, încercând să-mi controlez emoțiile.

— Of, scumpa mea, nu…

Mă trage ușor de mână și, în clipa următoare, ajung în poala lui. Mă cuprinde în brațe și își afundă fața în părul meu.

— Mi-a fost atât de dor de tine, Anastasia, îmi șoptește el.

Vreau să mă smulg din strânsoarea lui, să iau distanță, dar brațele lui sunt înfășurate în jurul meu. Mă strânge la pieptul său. Simt că mă topesc. Oh, aici îmi doresc să fiu.

Îmi sprijin capul de el, iar el îmi sărută părul de câteva ori. Aici e acasă. Miroase a lenjerie proaspătă, a balsam de rufe, a gel de duș, iar peste toate astea se simte mirosul meu preferat – al lui Christian însuși. Preț de o clipă, mă las amăgită de iluzia că totul va fi bine, ceea ce îmi alină sufletul distrus.

Câteva minute mai târziu, Taylor oprește pe aleea din fața unei clădiri, deși încă n-am ieșit din oraș.

— Haide, îmi spune el, dându-mă jos din poală. Am ajuns.

Poftim?

— La un heliport. E pe acoperiș, îmi explică el, aruncând o privire spre clădirea lângă care am oprit.

Bineînțeles. *Charlie Tango.* Taylor îmi deschide portiera, iar eu cobor din mașină. Îmi zâmbește călduros, ca un unchi, ceea ce mă face să mă simt în siguranță. Îi răspund tot cu un zâmbet.

— Ar trebui să-ți dau batista înapoi.

— Păstrați-o, domnișoară Steele. Și toate cele bune.

Christian ocolește mașina și mă ia de mână, iar eu mă înroșesc. Îi aruncă o privire întrebătoare lui Taylor, care se uită țintă la el, cu un aer impasibil.

— La nouă? îl întreabă Christian.

— Da, domnule Grey.

Christian încuviințează din cap și mă conduce prin ușile duble în foaierul imens. Mă delectez cu atingerea mâinii lui, cu degetele lui îndemânatice. Îi simt gestul familiar – sunt atrasă ca Icar de soare. Deja m-am ars, dar iată-mă iarăși cu el.

Ajungem la lift și Christian apasă pe buton. Mă uit la chipul lui, luminat de obișnuitul său zâmbet reținut și enigmatic. Când se deschid ușile, îmi dă drumul la mână și îmi face semn să urc.

Ușile se închid și îi arunc încă o privire, iar el mă fixează cu ochii săi cenușii. Aerul dintre noi s-a electrizat. E o tensiune palpabilă. Aproape că îi simt gustul. Pulsează între noi și ne trage unul spre celălalt.

— Doamne, șoptesc eu, savurând o clipă intensitatea acestei atracții primare, viscerale.

— Da, da, spune el, cu ochii încețoșați.

O dorință letală îmi răscolește pântecele. Christian mă ia de mână și îmi mângâie încheieturile degetelor, iar mușchii din adâncul pântecului mi se contractă delicios.

Ce naiba? Cum de încă reușește să mă excite?

— Te rog să nu-ți muști buza, Anastasia, îmi șoptește el.

Ridic privirea spre el, eliberându-mi buza. Îl vreau. Aici,

acum, în lift. Cum aș putea să nu-l doresc?

— Știi ce efect are asupra mea, murmură el.

Vai, încă se simte subjugat de mine. Zeița mea intimă se scutură de bosumflarea din ultimele cinci zile.

Ușile liftului se deschid brusc, rupând vraja, și ieșim pe acoperiș. Bate vântul și, cu toate că am pe mine o jachetă, mi se face frig. Christian își petrece brațul pe după umerii mei, trăgându-mă spre el, și pornim spre Charlie Tango, care ne așteaptă în mijlocul heliportului, cu paletele elicei învârtindu-se ușor.

Un bărbat în costum negru – înalt, blond și cu mandibula colțuroasă – sare din carlingă și, cu spinarea încovoiată, pornește în fugă spre noi. Îi strânge mâna lui Christian și îi spune cu glas foarte tare, încercând să acopere zgomotul rotorului.

— E gata de zbor, domnule Grey!

— Ai făcut toate verificările?

— Da.

— Vii să-l iei pe la opt jumate?

— Da, sigur.

— Taylor te așteaptă jos, la intrare.

— Mulțumesc, domnule Grey. Vă urez să ajungeți la Portland fără incidente. Sărut mâna, domnișoară, mă salută el.

Fără să-mi dea drumul, Christian încuviințează din cap, se apleacă și mă conduce spre ușa elicopterului.

Odată urcați în cabină, mă fixează în harnașament, strângând bine curelele. Îmi aruncă o privire liniștitoare și îmi zâmbește discret:

— O să te țină lipită de scaun. Îți mărturisesc că îmi place cum arăți în harnașament. Să nu atingi nimic.

Fața mi se face roșie ca focul, iar el îmi mângâie obrazul cu arătătorul, după care îmi întinde o pereche de căști. *Și mie mi-ar plăcea să te ating, dar nu mă lași.* Îi arunc o privire încruntată. În plus, mi-a strâns curelele atât de tare, încât abia pot să mă mișc.

Christian încheie și harnașamentul lui, apoi începe verificările dinaintea zborului. E foarte priceput și mi se

pare extrem de atrăgător. Își pune căștile, apasă un buton, iar rotorul accelerează cu un zgomot asurzitor.

Îmi aruncă o privire.

— Ești gata, iubito? îi aud vocea în căști.

— Da.

Pe chipul său apare un zâmbet strengăresc. Ce mult a trecut de când nu l-am mai văzut.

— Turnul Sea-Tac, aici Charlie Tango, pe hotelul Echo. Gata de decolare spre Portland, prin PDX[1]. Vă rog confirmați, terminat.

Îi răspunde vocea controlorului de trafic aerian, dându-i instrucțiuni.

— Recepționat, aici turnul, Charlie Tango gata de decolare, terminat.

Christian apasă două butoane, pune mâna pe manșă, iar elicopterul se ridică încet pe cerul nopții.

Simt un gol în stomac, iar orașul pare să coboare, întinzându-se la picioarele mele.

— Prima oară am zburat în zori, Anastasia, iar acum ne avântăm în lumina asfințitului, îmi spune el prin căști.

Mă întorc spre el cu gura căscată. Ce înseamnă asta? Cum de reușește să spună lucruri atât de romantice? Îmi zâmbește, iar eu nu pot decât să-i răspund cu un zâmbet timid.

— De data asta, îmi spune el, o să vedem nu doar soarele la apus, ci și multe alte lucruri.

Când am zburat spre Seattle era întuneric, dar, în seara asta, priveliștea este spectaculoasă – chiar pare din altă lume. Înaintăm printre zgârie-nori și ne înălțăm din ce în ce mai mult.

— Uite, acolo e Escala, îmi face el semn cu mâna spre o clădire. Acolo e sediul Boeing, iar dincolo de el se vede Acul Spațial[2].

— N-am fost niciodată acolo, spun eu, întorcând capul.

— Am să te duc eu. Putem să și mâncăm acolo.

Poftim?

---

1 PDX: codul Aeroportului Internaţional din Portland.

2 Turn din Seattle, cu o înălţime de 184 de metri.

— Christian, ne-am despărțit.

— Știu, dar asta nu înseamnă că nu pot să te duc acolo să te hrănesc, îmi răspunde el, aruncându-mi o privire încruntată.

Clatin din cap și mă înroșesc, după care adopt o atitudine mai puțin recalcitrantă.

— E foarte frumos aici, la înălțime. Mulțumesc.

— Impresionant, nu?

— E impresionant că tu poți să faci asta.

— Mă flatezi, domnișoară Steele? Sunt un om cu multe talente.

— Știu asta foarte bine, domnule Grey.

Întoarce capul, afișând un zâmbet superior, și, pentru prima oară în ultimele cinci zile, mă relaxez un pic. Poate n-o să fie chiar atât de rău.

— Cum e la noua slujbă?

— Bine, mersi. E interesant.

— Cum te înțelegi cu șeful?

— Ah, bine.

Cum aș putea să-i spun lui Christian că atitudinea lui Jack mă stânjenește?

— E ceva în neregulă? întreabă el.

— Nimic, în afară de lucrurile evidente.

— Lucrurile evidente?

— Of, Christian, uneori chiar că ești limitat.

— Limitat? Eu? Nu cred că apreciez tonul tău, domnișoară Steele.

— Atunci nu-l aprecia.

Buzele i se curbează într-un zâmbet discret:

— Mi-a fost dor de limba ta ascuțită.

Oftez ușor și aș vrea să strig: Mi-a fost dor de tine – de toată ființa ta – nu doar de limba ta! Dar nu spun nimic, ci mă uit prin cabina ca un acvariu a elicopterului, care înaintează spre sud. În dreapta noastră, discul enorm al soarelui, de un portocaliu strălucitor, coboară spre orizont, iar eu iarăși mă simt precum Icar.

Ieșim din Seattle însoțiți de strălucirea amurgului, iar

cerul e scăldat în nuanțe lăptoase de roz și albastru-verzui, întrețesute cu o măiestrie pe care nu o are decât Mama Natură. E o seară limpede și răcoroasă, iar luminile Portlandului clipesc în jurul nostru, urându-ne bun venit, în timp ce Christian aterizează pe heliport. Suntem pe acoperișul ciudatei clădiri de cărămidă maro, de pe care am decolat cu mai puțin de trei săptămâni în urmă.

Doamne, ce puțin a trecut de atunci. Și totuși, am impresia că-l cunosc de o viață pe Christian, care apasă pe tot felul de butoane, până când, în cele din urmă, rotoarele se opresc, iar tot ce mai aud e zgomotul propriei mele respirații în căști. Hm. Preț de o clipă, îmi amintesc de episodul cu muzica lui Thomas Tallis. Mă albesc la față. Nu-mi doresc deloc să mă întorc acolo.

Christian își desface harnașamentul și se apleacă să-l desfacă și pe al meu.

— Ai călătorit bine, domnișoară Steele? mă întreabă el blând, cu ochi strălucitori.

— Da, mulțumesc, domnule Grey, răspund eu politicos.

— Atunci să mergem să vedem fotografiile băiatului.

Îmi întinde mâna, iar eu o strâng ușor și cobor din Charlie Tango.

Ne întâmpină un bărbat cărunt, cu barbă – același pe care l-am ultima oară când am fost aici.

— Joe, îl salută Christian, apoi îmi dă drumul și îi strânge călduros mâna.

— Ai grijă de el. Stephan o să vină să-l ia între opt și nouă.

— Da, domnule Grey. Bună seara, domnișoară, mă salută el, dând ușor din cap, apoi se întoarce iarăși spre Christian: mașina vă așteaptă jos. Ah, iar liftul nu funcționează, va trebui să coborâți pe scări.

— Mulțumesc, Joe.

Christian mă ia de mână și pornim spre scara de urgență.

— La ce tocuri ai în picioare, bine că nu avem de coborât decât trei etaje, bombăne el pe un ton dezaprobator.

Ei, nu mai spune!

— Nu-ți plac cizmele mele?

— Îmi plac foarte mult, Anastasia, îmi răspunde el, dar privirea i se întunecă, și mi se pare că vrea să adauge ceva, însă nu mai spune nimic. Haide, mă îndeamnă el în cele din urmă. O să coborâm încet. Nu vreau să cazi și să-ți rupi gâtul.

Stăm tăcuți pe bancheta din spate, în timp ce șoferul ne duce la galerie. Neliniștea a revenit cu toată puterea și abia acum îmi dau seama cât de tensionată am fost în Charlie Tango. Christian e tăcut și meditativ… ba chiar temător; starea de acalmie dintre noi doi a dispărut. Aș vrea să spun atât de multe lucruri, dar drumul e prea scurt. Christian se uită gânditor pe fereastră.

— José e doar un prieten, îi șoptesc eu.

Christian întoarce capul și se uită la mine – privirea lui întunecată și prudentă nu trădează nimic. Gura lui… vai, gura lui fremătătoare mă intimidează. Îmi amintesc atingerile buzelor lui pe mine – peste tot. Simt că-mi arde pielea. Se răsucește pe banchetă și se încruntă.

— Ochii tăi frumoși ies prea mult în evidență, Anastasia. Te rog să-mi promiți că ai să mănânci.

— Da, Christian, am să mănânc, răspund eu automat – o platitudine.

— Vorbesc serios.

— Ce știi tu… spun eu, fără să pot înăbuși disprețul din glasul meu.

Zău, cât tupeu are omul ăsta care m-a torturat înfiorător în ultimele zile. Nu, n-am dreptate. Eu m-am torturat. Ba nu, el. Clatin din cap cu un aer dezorientat.

— Nu vreau să mă cert cu tine, Anastasia. Te vreau înapoi și te vreau sănătoasă, spune el cu glas blând.

Poftim? Ce înseamnă asta?

— Dar nu s-a schimbat nimic.

Încă ești viciat până în măduva oaselor.

— Hai să vorbim despre asta la întoarcere. Am ajuns.

Mașina oprește în fața galeriei, iar Christian coboară, lăsându-mă fără replică. Îmi deschide portiera și, după ce

mă dau jos, îl întreb pe un ton mai ridicat decât mă așteptam:

— De ce faci asta?

— Ce anume? mă întreabă cu un aer surprins.

— De ce spui așa ceva, apoi, pur și simplu, te oprești.

— Anastasia, suntem la galerie. Aici voiai să ajungi. Hai să intrăm și să vorbim după aceea. Nu am chef de o scenă în mijlocul străzii.

Mă înroșesc și arunc o privire în jur. Are dreptate. E prea multă lume. Strâng din buze, iar el îmi aruncă o privire încruntată.

— Bine, șoptesc eu cu un aer îmbufnat, iar el mă ia de mână și mă conduce înăuntru.

Ne aflăm într-un fost depozit, convertit în galerie: pereți de cărămidă, dușumele din lemn închis la culoare, tavan alb și conducte de aceeași culoare. O clădire spațioasă și modernă, pe a cărei podea se preumblă câțiva oameni, bând vin și admirând lucrările lui José. O clipă uit de necazurile mele și îmi dau seama că José și-a îndeplinit visul. *Bravo José!*

— Bună seara și bine ați venit la expoziția lui José Rodriguez, ne întâmpină o tânără îmbrăcată în negru, cu păr castaniu, tuns foarte scurt, cu cercei mari și rotunzi de argint și buze date cu un ruj roșu intens.

Îmi aruncă o privire scurtă, se uită la Christian mai mult decât e necesar, apoi se întoarce îmbujorată spre mine și clipește. Fruntea mi se încrețește ușor. *E al meu* – sau a fost. Încerc din răsputeri să nu mă încrunt la ea. Tânăra își recapătă cumpătul, clipind încă o dată.

— Ah, Ana! O să vrem să auzim părerea ta despre expoziție, îmi spune ea cu zâmbetul pe buze, apoi îmi întinde o broșură și îmi face semn cu mâna spre o masă plină cu pahare și aperitive.

De unde știe cum mă cheamă?

— O cunoști? se încruntă Christian.

Clatin din cap, la fel de surprinsă ca și el.

Christian ridică din umeri, cu un aer indiferent:

— Vrei să bei ceva?

— Aș vrea un pahar de vin alb, mersi.

Fruntea i se încruntă, dar nu spune nimic, ci se îndreaptă spre bar.

— Ana!

José se apropie cu pași mari, făcându-și loc printr-un grup de invitați.

Dumnezeule mare! E îmbrăcat în costum. Arată bine și se uită la mine cu un zâmbet larg. Mă ia în brațe și mă strânge cu putere. Abia îmi stăpânesc lacrimile. Prietenul meu, singurul meu prieten cât timp Kate e plecată. Ochii mi se umezesc.

— Ana, cât mă bucur că ai reușit să ajungi, îmi șoptește la ureche, apoi se dezlipește de mine și mă dă un pic în spate, uitându-se cu atenție la mine.

— Ce s-a întâmplat? întreb eu.

— Te simți bine? Arăți… ciudat. *Dios mio,* ai slăbit?

Clipesc de câteva ori, să-mi înăbuș lacrimile:

— José, mă simt bine. Mă bucur atât de mult pentru tine. *La naiba, să nu mă mustre și el.* Felicitări pentru expoziție.

Vocea îmi tremură când văd preocuparea pe chipul său atât de familiar, dar trebuie să-mi păstrez cumpătul.

— Cu ce ai venit?

— M-a adus Christian, spun eu, brusc temătoare.

— Ah, răspunde José cu un aer dezamăgit, apoi îmi dă drumul. Unde e? întreabă el, întunecându-se la față.

— S-a dus să ia ceva de băut.

Fac semn cu capul înspre Christian și văd că schimbă amabilități cu cineva care așteaptă la coadă. Christian întoarce capul spre mine, iar privirile ni se întâlnesc. Și în clipa aceea, mă simt paralizată, uitându-mă țintă la bărbatul incredibil de frumos care mă privește cu un sentiment de nedescifrat. Privirea lui fierbinte îmi sfredelește carnea și, preț de o clipă, ne pierdem unul în ochii celuilalt.

Dumnezeule mare… Acest bărbat frumos mă vrea înapoi și simt că în adâncul meu o bucurie dulce înflorește încet, precum zorelele în lumina dimineții.

— Ana! mă smulge José din reverie, aducându-mă înapoi

în prezent. Mă bucur atât de mult că ai venit… Știi, ar trebui să te previn…

Dar în clipa următoare, e întrerupt de Domnișoara cu Păr Scurt și Buze Roșii:

— José, a venit jurnalista de la Portland Printz. Haide, îl îndeamnă ea, apoi îmi zâmbește politicos.

— Ce mișto! Sunt faimos, îmi spune José cu un zâmbet, iar eu nu pot decât să-i răspund tot cu un zâmbet – e atât de bucuros. Vorbim mai târziu, Ana.

Mă sărută pe obraz, iar eu îl urmăresc cu privirea în timp ce se apropie de o tânără care stă lângă un fotograf deșirat.

De jur împrejurul meu atârnă fotografiile lui José, iar unele dintre ele sunt imprimate pe pânze uriașe. Unele sunt alb-negru, iar altele, color. Multe dintre peisaje au o frumusețe diafană. Una dintre poze e făcută la Vancouver, în amurg, iar norii roz se reflectă în apa liniștită a unui lac. Câteva clipe sunt copleșită de liniștea și pacea peisajului – e minunat.

Christian vine alături de mine, iar eu inspir adânc și înghit în sec, încercând să-mi recapăt echilibrul de mai-nainte. Îmi întinde paharul cu vin alb.

— E de calitate? îl întreb eu, pe un ton mai firesc.

Se uită la mine cu un aer întrebător.

— Vinul, îl lămuresc eu.

— Nu. La astfel de evenimente, rareori se servește un vin bun. Tipul e talentat, nu-i așa? spune Christian, uitându-se la fotografia de pe malul lacului.

— De ce crezi că l-am rugat să-ți facă un portret? răspund eu, fără să-mi înăbuș mândria din glas, iar privirea lui se mută impasibil de la fotografie la mine.

— Domnul Christian Grey? îl abordează pe Christian fotograful de la Portland Printz. Pot să vă fac o fotografie?

— Sigur, răspunde el, mascându-și iritarea.

Fac un pas în spate, dar el mă ia de mână și mă trage lângă el. Fotograful se uită la noi și nu-și poate ascunde uimirea.

— Mulțumesc, domnule Grey.

Face câteva fotografii și întreabă:

— Domnișoara…?

— Steele, răspund eu.

— Mulțumesc, domnișoară Steele.

Apoi se îndepărtează în grabă.

— Am căutat pe internet poze cu tine și cu partenerele tale, dar n-am găsit niciuna. De-aia Kate și-a închipuit că ești gay.

Buzele lui Christian se curbează într-un zâmbet:

— Așa se explică întrebarea ta inadecvată. Nu, nu ies cu partenerele mele, Anastasia – doar cu tine, știi bine.

În ochii lui se citește sinceritatea.

— Deci n-ai ieșit niciodată cu – arunc o privire în jur, să mă asigur că nu ne aude nimeni – supusele tale?

— Ba da, uneori. Dar nu la vreun eveniment, ci la cumpărături, mă înțelegi, îmi explică el ridicând din umeri, fără să-și ia privirea de la mine.

Ah, deci doar în camera de joacă – în Camera Roșie a Durerii – și în apartamentul lui. Nu-mi dau seama cum să iau această dezvăluire.

— Doar cu tine, Anastasia, îmi șoptește el.

Roșesc și plec privirea. În felul lui, chiar ține la mine.

— Prietenului tău îi plac mai mult peisajele decât portretele. Hai să aruncăm o privire.

Îmi întinde brațul, iar eu mă agăț de el.

Trecem pe lângă fotografii și, la un moment dat, văd un cuplu care îmi zâmbește și mă salută din cap, ca și când m-ar cunoaște. Probabil pentru că sunt cu Christian, dar văd și un tânăr care se holbează la mine fără jenă. *Ciudat.*

Ocolim un colț al sălii și îmi dau seama de ce se uită oamenii așa la mine: pe peretele îndepărtat, atârnă șapte fotografii uriașe cu mine.

Mă uit la ele cu un aer stupefiat, iar sângele îmi fuge din obraji. Eu în diferite ipostaze: îmbufnată, cu zâmbetul pe buze, încruntată, serioasă, amuzată. Toate sunt alb-negru și făcute de foarte aproape.

La naiba! Îmi aduc aminte că José și-a făcut de lucru cu camera de câteva ori, când a venit în vizită pe la mine și

când am fost undeva cu el, în calitate de șofer și asistent. Am crezut că face niște fotografii de probă, în niciun caz niște cadre atât de intime.

Îi arunc o privire lui Christian, care se uită transfigurat la fiecare în parte.

— Se pare că nu sunt singurul, bombăne el criptic, cu buzele strânse.

Cred că e furios. *Vai, nu!*

— Scuză-mă, spune el, țintuindu-mă cu privirea lui de un cenușiu deschis.

Apoi se răsucește pe călcâie și pornește spre biroul de recepție.

Ce problemă o fi având? Îl urmăresc fascinată în timp ce discută animat cu Domnișoara cu Păr Scurt și Buze Roșii. Vâră mâna în buzunar după portofel și scoate cardul de credit.

La dracu'! Probabil că a cumpărat o fotografie.

— Bună! Tu ești muza. Sunt niște fotografii grozave.

Tresar când îl aud pe acest tânăr cu o claie de păr blond-deschis. Apoi simt o mână pe cot – Christian s-a întors.

— Ești un tip norocos, îi rânjește Claie Blondă lui Christian, care îi răspunde cu o privire rece.

— Într-adevăr, bombăne el cu un aer încruntat, trăgându-mă într-o parte.

— Ai cumpărat una dintre fotografiile cu mine?

— Una? pufnește el, fără să-și ia ochii de la ele.

— Ai cumpărat mai multe?

Christian dă ochii peste cap:

— Le-am cumpărat pe toate, Anastasia. Nu vreau ca vreun străin să le soarbă din priviri în intimitatea casei lui.

Îmi vine să râd.

— Preferi să fii tu acela? îl iau eu peste picior.

Îmi aruncă o privire aspră, surprins probabil de îndrăzneala mea, dar îmi dau seama că se străduiește să-și stăpânească zâmbetul.

— Sincer, da.

— Perversule, îi răspund eu și îmi mușc buza de jos, ca să nu zâmbesc.

Buzele lui se întredeschid, iar acum, buna lui dispoziție este evidentă. Își mângâie bărbia cu un aer gânditor.

— Nu pot contrazice această afirmație, Anastasia, răspunde el, clătinând din cap, cu ochii îmblânziți de amuzament.

— Aș mai discuta cu tine pe tema asta, dar am semnat un contract de confidențialitate.

Oftează, uitându-se țintă la mine, și ochii i se întunecă.

— Gura ta mare… de-ai ști ce aș vrea să-i fac, șoptește el.

Mă străbate un fior, știind foarte bine la ce se referă.

— Ești foarte nedelicat, încerc eu să par șocată – și reușesc.

Oare nu are nicio limită?

Afișează un rânjet, apoi se încruntă.

— Ești foarte relaxată în fotografiile astea, Anastasia. Nu te văd așa foarte des.

Poftim? Uau! O schimbare radicală, de la un subiect jucăuș la unul serios – asta da incoerență.

Mă înroșesc și cobor privirea. El îmi ridică fruntea, iar eu inspir adânc la contactul cu degetele lui lungi.

— Vreau să fii și cu mine la fel de relaxată, îmi șoptește el.

De pe chipul lui a dispărut orice urmă de umor.

În adâncul meu, simt iarăși fiorul bucuriei. *Dar cum e posibil așa ceva?* Avem probleme.

— Dacă vrei asta, trebuie să nu mă mai intimidezi, protestez eu.

— Iar tu trebuie să înveți să comunici și să-mi spui ce simți, ripostează el, cu ochi scăpărători.

Inspir adânc.

— Christian, ai vrut să-ți fiu supusă. Aici e problema. Iar asta face parte din definiția supunerii – chiar tu mi-ai spus-o într-un e-mail.

Fac o pauză, încercând să-mi aduc aminte cuvintele lui.

— Cred că sinonimele pentru supus erau, și citez: „subjugat, servil, umil, pasiv, resemnat, răbdător, docil, domesticit”. Nu aveam voie să mă uit la tine. Nici să-ți

vorbesc dacă nu aveam permisiunea ta. La ce te așteptai? îl întreb eu cu reproș.

Clipește, iar chipul i se încruntă din ce în ce mai tare, pe măsură ce continui:

— Relația cu tine mă face să mă simt foarte confuză. Nu vrei să sfidez, dar îți place „gura mea mare”. Vrei să fiu obedientă, iar alteori îmi ceri nesupunere, ca să mă poți pedepsi. Pur și simplu, nu știu cum să mă port când sunt cu tine.

Christian mijește ochii.

— Ca de obicei, o observație foarte bună, domnișoară Steele, spuse el pe un ton rece. Haide să mergem să mâncăm.

— Dar n-am stat decât o jumătate de oră.

— Ai văzut fotografiile și ai stat de vorbă cu tipul ăla.

— Îl cheamă José.

— Ai stat de vorbă cu José, individul care, ultima oară când l-am văzut, încerca să-ți vâre cu forța limba în gură, deși erai beată și îți era rău, a zis el pe un ton aspru.

— Dar nu m-a lovit niciodată, îi răspund eu printre dinți.

Christian se încruntă, degajând furie prin fiecare por.

— Asta e o lovitură sub centură, Anastasia, șoptește el amenințător.

Mă înroșesc, iar Christian își trece mâinile prin păr, cu o furie abia stăpânită. Mă uit țintă la el.

— Te duc să mănânci ceva. Slăbești văzând cu ochii. Caută-l pe tip și ia-ți la revedere.

— Te rog, nu putem să mai stăm un pic?

— Nu. Du-te. Acum. Ia-ți la revedere.

Îi arunc o privire încruntată, simțind că-mi fierbe sângele. Domnul Maniac al Controlului. Furia e bună. Furia e mai bună decât suferința.

Îmi iau ochii de la el și mă uit după José. Stă de vorbă cu un grup de tinere. Pornesc spre el, îndepărtându-mă de Domnul Cincizeci de Vicii. Trebuie să fac ce-mi spune numai pentru că m-a adus până aici? Cine naiba se crede?

Tinerele îi sorb cuvintele lui José. Una dintre ele rămâne cu gura căscată când mă vede, recunoscându-mă din

portrete.

— José!

— Ana. Scuzați-mă, fetelor.

José le zâmbește și mă cuprinde cu brațul, ceea ce mă amuză – José e foarte delicat, încercând să le impresioneze.

— Pari supărată, spune el.

— Trebuie să plec, îi răspund eu pe un ton hotărât.

— Dar abia ai ajuns.

— Știu, dar Christian trebuie să se întoarcă la Seattle. Fotografiile sunt extraordinare, José – ești foarte talentat.

Se luminează la față:

— Mă bucur că ai venit.

José mă îmbrățișează cu putere, răsucindu-mă în așa fel încât îl văd pe Christian în celălalt capăt al galeriei. Are un aer încruntat și îmi dau seama că îl deranjează îmbrățișarea lui José. Așa că, în mod ostentativ, îmi petrec brațele în jurul gâtului său. Mă aștept ca Domnul Maniac al Controlului să reacționeze. În ochii lui întunecați strălucește ceva sinistru și pornește agale spre noi.

— Mersi că m-ai prevenit în legătură cu portretele mele, îi șoptesc eu.

— La dracu'! Îmi pare rău, Ana. Ar fi trebuit să-ți spun. Îți plac?

— Hm… Nu știu, răspund eu sincer, luată prin surprindere de întrebare.

— S-au vândut toate, deci cuiva i-au plăcut. Nu e mișto? Ești un adevărat fotomodel.

Mă strânge și mai tare în brațe în clipa când Christian ajunge lângă noi. Domnul meu învechit în Rele mă privește amenințător, dar, din fericire, José nu-l vede.

— Mi-ar plăcea să ne mai întâlnim, Ana, îmi spune José, dându-mi drumul. Ah, domnule Grey, bună seara.

— O expoziție foarte reușită, domnule Rodriguez, răspunde Christian cu o politețe glacială. Îmi pare rău că nu mai putem sta, dar noi chiar trebuie să ne întoarcem la Seattle. Anastasia?

Accentuează subtil cuvântul *noi*, luându-mă de mână.

— La revedere, José. Felicitări încă o dată.

Îl sărut scurt pe obraz, iar în clipa următoare, Christian mă trage ieșire. Știu că fierbe de furie, dar la fel mă simt și eu.

Când ajungem afară, se uită repede de jur împrejur, apoi pornește spre stânga și mă trage pe o stradă lăturalnică, lipindu-mă brusc de un perete. Îmi cuprinde fața cu mâinile, obligându-mă să mă uit în ochii lui scăpărători și hotărâți.

Mă trec fiori, iar gura lui se năpustește asupra mea. Mă sărută cu pasiune. Dinții ni se ciocnesc, apoi își adâncește limba în gura mea.

Dorința explodează în mine ca un foc de artificii și îl sărut cu la fel de multă pasiune, înfigându-mi mâinile în părul lui și trăgându-l cu putere. Geme ușor – un zgomot discret în fundul gâtului, care răsună în adâncul meu –, apoi mâinile lui îmi coboară pe trup, oprindu-se pe șolduri, iar degetele i se înfig în carne prin rochia violet.

Revărs în sărutul nostru toată neliniștea și suferința din ultimele, zile, îmbrățișându-l cu putere și, în această clipă de pasiune năvalnică, îmi dau seama că și el face la fel, că și el simte la fel.

Își dezlipește gura de a mea, respirând precipitat. În ochii lui strălucește dorința, aprinzând sângele deja înfierbântat care îmi zvâcnește în vene. Inspir cu nesaț printre buzele întredeschise.

— Ești a mea, șoptește el, accentuând fiecare cuvânt.

Face un pas în spate și se așează pe vine, cu mâinile pe genunchi, asemenea unui maratonist la sfârșitul cursei.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Ana.

Mă sprijin de perete, gâfâind și încercând să liniștesc tumultul din mine, să-mi recapăt echilibrul.

— Îmi pare rău, șoptesc eu, după ce-mi recapăt suflul.

— Așa și trebuie. Știu ce ai încercat să faci. Îl vrei pe fotograf, Anastasia? E limpede că te place.

Mă înroșesc și clatin din cap.

— Nu, e doar un prieten.

— Toată viața mea am încercat să evit emoțiile extreme.

Și totuși, tu… trezești în mine sentimente care mi se par complet străine. E foarte…

Se încruntă, căutând cuvântul potrivit.

— Neliniștitor, spune el în cele din urmă. Îmi place controlul, Ana, dar când sunt în preajma ta, nevoia asta pur și simplu – se îndreaptă de spate, cu ochi scăpărători – se evaporă.

Face un semn vag cu mâna, apoi și-o trece prin păr și inspiră adânc. Mă ia de mână.

— Haide, trebuie să stăm de vorbă, iar tu trebuie să mănânci.

Capitolul 2

Mă conduce într-un restaurant mic și intim.

— Trebuie să ne mulțumim cu localul ăsta, bombăne el. Nu avem mult timp.

Mie îmi place. Scaune de lemn, fețe de masă din pânză, pereți de aceeași culoare cum sunt cei din camera de joacă a lui Christian – un roșu sângeriu –, pe care atârnă la întâmplare oglinzi mici, cu ramă aurită. Pe mese sunt așezate lumânări albe și vaze mici, cu trandafiri albi, iar în fundal, Ella Fitzgerald cântă tandru despre iubire. E foarte romantic.

Chelnerul ne conduce la o masă pentru două persoane, într-un mic alcov, iar eu mă așez pe scaun, stăpânită de teamă și de curiozitatea de a afla ce vrea să-mi spună.

— Nu avem mult timp, îi spune Christian chelnerului, după ce luăm loc. Vrem câte o friptură de vită în sânge, sos bearnez – dacă aveți –, cartofi prăjiți și niște legume verzi. Și adu-mi meniul de vinuri.

— Imediat.

Chelnerul se îndepărtează în grabă, surprins de calmul și eficiența nou-venitului. Christian își scoate Blackberry-ul pe masă. Doamne, dar eu n-am niciun cuvânt de spus?

— Și dacă nu-mi place friptura?

Oftează.

— Nu începe, Anastasia.

— Nu-s un copil, Christian.

— Atunci nu te mai purta ca un copil.

Mă simt de parcă m-ar fi pălmuit. Clipesc. Deci va fi o conversație tensionată și apăsătoare, cu toate că ne aflăm într-un loc foarte romantic – sigur nu va fi o cină învăluită în tandrețe.

— Sunt un copil pentru că nu-mi place friptura? bombăn eu, încercând să-mi ascund nemulțumirea.

— Pentru că mă faci gelos în mod deliberat. E un lucru copilăresc. De ce îi dai speranțe prietenului tău, nu-ți pasă deloc de sentimentele lui?

Chelnerul se întoarce cu meniul de vinuri, iar Christian strânge din buze și se încruntă.

Mă înroșesc; nu m-am gândit la asta. Bietul José – nu vreau deloc să-l încurajez. Mă copleșește rușinea. Are dreptate: a fost un lucru necugetat. Christian se uită pe meniu.

— Vrei să alegi tu vinul? mă întreabă el, ridicând sprâncenele spre mine – întruchiparea aroganței.

Știe că nu mă pricep la vinuri.

— Alege tu, îi răspund eu, bosumflată, dar supusă.

— Două pahare de *shiraz* din Valea Barossa.

— Ah… vinul acesta nu-l vindem decât la sticlă.

— Atunci o sticlă, răspunde ferm Christian.

— Imediat.

Chelnerul se retrage cu un aer spășit, iar eu îl înțeleg foarte bine. Mă încrunt la Domnul meu Învechit în Rele. Ce nu-i dă pace? Ah, probabil că eu și, undeva, în adâncul sufletului, zeița mea intimă se trezește, se întinde și zâmbește. A dormit o vreme.

— Ești foarte țâfnos.

Se uită la mine cu un aer indiferent:

— Mă întreb de ce.

— Ar fi bine să alegem tonul cel mai potrivit pentru o discuție intimă și onestă despre viitor, nu crezi? îi răspund eu cu un zâmbet drăgăstos.

Buzele i se strâng într-o expresie dură, dar apoi, aproape fără voia lui, colțurile gurii i se ridică și îmi dau seama că încearcă să-și înăbușe zâmbetul.

— Îmi pare rău, spune el.

— Scuzele sunt acceptate și îmi face plăcere să te anunț că n-am hotărât să devin vegetariană de când am mâncat ultima oară împreună.

— Dat fiind că nici n-ai mai mâncat de atunci, cred că e o precizare irelevantă.

— Iarăși a apărut în discuție cuvântul *irelevant*.

— Irelevant, repetă el, iar în ochii lui se citește o expresie amuzată.

Apoi își trece mâna prin păr și redevine serios:

— Ana, ultima oară când am stat de vorbă, m-ai părăsit. Sunt puțin agitat. Ți-am spus că te vreau înapoi, iar tu nu mi-ai răspuns… nimic.

Privirea lui e intensă și nerăbdătoare, iar candoarea lui, complet dezarmantă. Ce naiba să-i răspund?

— Mi-a fost dor… foarte dor de tine, Christian. Ultimele zile au fost… dificile.

Înghit în sec și mi se pune un nod în gât, amintindu-mi disperarea și neliniștea care m-au copleșit după ce l-am părăsit. Această ultimă săptămână a fost cea mai grea din viața mea – suferința mea a fost de nedescris. N-am trăit nimic asemănător. Dar nu pot ocoli adevărul.

— Nu s-a schimbat nimic, continui eu, reușind să strecor cuvintele pe lângă nodul din gât. Nu pot fi ceea ce vrei tu să fiu.

— Ești ceea ce vreau să fii, răspunde el, cu glas plin de înțelegere.

— Ba nu, Christian. Nu sunt.

— Ești supărată din cauza a ceea ce s-a întâmplat ultima oară. M-am purtat prostește, iar tu… Și tu la fel. De ce n-ai folosit cuvintele de siguranță, Anastasia?

Tonul lui se schimbă, devenind acuzator.

Poftim? Uau, o schimbare de direcție.

— Răspunde-mi.

— Nu știu. Eram copleșită. Încercam să fiu ce voiai tu, să fac față durerii, și nu m-am mai gândit la cuvintele de siguranță. Pur și simplu… am uitat, șoptesc eu rușinată, ridicând din umeri cu un aer vinovat.

Doamne, oare am fi putut evita toată această suferință?

— Ai uitat! pufnește el îngrozit, înhățând tăblia mesei și uitându-se încruntat la mine.

Privirea lui e nimicitoare. *La dracu!* Iarăși s-a înfuriat. Și zeița mea intimă se încruntă la mine. *Vezi, ți-ai făcut-o cu mâna ta!*

— Cum aș mai putea avea vreodată încredere în tine? mă întreabă el cu glas scăzut.

Când vine să ne aducă vinul, chelnerul ne găsește uitându-ne unul la celălalt – ochi cenușii ațintiți în ochi

albaștri. Amândoi suntem plini de reproșuri, iar chelnerul scoate dopul de la sticlă cu o meticulozitate inutilă și toarnă puțin vin în paharul lui Christian. În mod automat, Christian întinde mâna și ia o gură.

— E bun, spune el scurt.

Chelnerul ne umple cu grijă paharele, apoi pune sticla pe masă și se retrage în grabă. Christian nu și-a luat ochii de la mine nicio clipă. Eu sunt cea care cedează: întorc privirea în altă parte, iau paharul de pe masă și beau o gură mare. Abia dacă îi simt gustul.

— Îmi pare rău, șoptesc eu, simțindu-mă prost.

Am plecat întrucât am crezut că suntem incompatibili, dar el îmi spune că aș fi putut să-l opresc?

— Pentru ce-ți pare rău? întreabă el pe un ton preocupat.

— Că nu am folosit cuvintele de siguranță.

Închide ochii cu un aer ușurat.

— Am fi putut evita toată suferința asta, bombăne el.

— Arăți bine.

Mai mult decât bine. Arăți ca tine.

— Aparențele pot fi înșelătoare, răspunde el calm. Nu mă simt deloc bine. Mă simt de parcă soarele ar fi apus și n-ar mai fi răsărit timp de cinci zile, Ana. E ca și când aș trăi într-o noapte continuă.

Mărturisirea lui îmi taie respirație. *Dumnezeule, exact ca mine!*

— Ai spus că n-ai să mă părăsești niciodată, și totuși, când situația s-a înrăutățit, ai închis ușa în urma ta.

— Când am spus că n-am să te părăsesc niciodată?

— În somn. A fost cel mai liniștitor lucru pe care l-am auzit de ani de zile, Anastasia. M-a făcut să mă relaxez.

Simt că mi se strânge inima și întind mâna după pahar.

— Și ai spus că mă iubești, șoptește el. Toate astea țin de trecut?

În glasul lui se citește neliniștea.

— Nu, Christian. Nu țin de trecut.

Se uită țintă la mine și oftează cu un aer vulnerabil:

— Ce bine.

Sunt uluită de mărturisirea lui. Și-a schimbat atitudinea. Înainte, când îi spuneam că îl iubesc, era îngrozit. Chelnerul se întoarce, ne așează repede farfuriile în față și se retrage cu pași iuți.

Dumnezeule mare! Mâncare!

— Mănâncă! îmi poruncește el.

În sinea mea, știu că mi-e foame, dar în clipa asta am un nod în stomac. Stau la masă cu singurul bărbat pe care l-am iubit în viața mea și discut despre viitorul nostru nesigur – nu e o situație care să-mi facă poftă de mâncare. Mă uit ezitant la friptură.

— Anastasia, mă jur că, dacă nu mănânci, te bat la fund chiar aici, în restaurant, și n-o să aibă nicio legătură cu satisfacerea mea sexuală. Mănâncă!

Grey, păstrează-ți calmul pentru numele lui Dumnezeu! Vocea interioară îmi aruncă o privire pe deasupra ochelarilor săi cu lentile în formă de semilună. Este întru totul de acord cu Domnul Cincizeci de Vicii.

— Bine, o să mănânc. Și potolește-ți mâncărimea din palme, te rog.

Nu zâmbește, ci continuă să se uite țintă la mine. Fără tragere de inimă, iau tacâmurile și tai o bucată de friptură. Vai, e delicioasă! Mi-e foame – foarte foame. Mestec îmbucătura, iar el se relaxează în mod vizibil.

Cinăm în liniște. Muzica s-a schimbat. O femeie cu voce catifelată cântă în fundal, cuvintele ei fiind o reverberație a gândurilor mele.

Arunc o privire spre Domnul meu Învechit în Rele. Mănâncă și se uită la mine. Foame, dor, neliniște, toate amestecate într-o privire sfredelitoare.

— Știi cine cântă? încerc eu să pornesc o conversație normală.

Christian face o pauză și ascultă:

— Nu… dar oricine ar fi e bună.

— Și mie îmi place.

În cele din urmă, afișează zâmbetul lui enigmatic. Ce o fi în mintea lui?

— Ce s-a întâmplat? întreb eu.

Dar el clatină din cap.

— Mănâncă, îmi spune el cu blândețe.

Am mâncat jumătate din ce aveam în farfurie și deja m-am săturat. Cum să fac?

— Nu mai pot. *Sir* consideră că nu am mâncat destul?

Se uită la mine cu un aer impasibil, fără să răspundă, apoi se uită la ceas.

— Chiar m-am săturat, adaug eu, luând o gură din vinul delicios.

— În scurtă vreme, va trebui să plecăm. A venit Taylor, iar mâine dimineață trebuie să ajungi la serviciu.

— Și tu.

— Eu am nevoie de mult mai puțin somn decât tine, Anastasia. Bine măcar că ai mâncat ceva.

— Nu ne întoarcem cu Charlie Tango?

— Nu, pentru că am vrut să beau și eu ceva. O să vină să ne ia Taylor. Unde mai pui că, în felul ăsta, o să te am în mașină numai pentru mine, preț de cel puțin câteva ore. N-o să putem decât să stăm de vorbă, nu-i așa?

Ah, deci ăsta e planul.

Christian cheamă chelnerul să-i ceară nota, apoi își ia Blackberry-ul și dă un telefon.

— Suntem la Le Picotin, pe South West Third Avenue.

Apoi închide.

Doamne, ce laconic e la telefon.

— Ești foarte direct cu Taylor. De fapt, cu cei mai mulți oameni.

— Îmi place să rezolv lucrurile repede, Anastasia.

— Dar în seara asta, n-ai rezolvat nimic. Pentru că nu s-a schimbat nimic, Christian.

— Am o propunere pentru tine.

— Totul între noi a început cu o propunere.

— O altă propunere.

Chelnerul se întoarce, iar Christian îi întinde cardul de credit fără să se uite la notă. Se uită la mine cu un aer gânditor, în timp ce chelnerul îi trece cardul prin cititorul magnetic. Blackberry-ul sună o dată, iar Christian se uită la el.

Are o propunere? Despre ce o fi vorba? Îmi trec prin minte două variante: o răpire sau să lucrez pentru el. Nu, e absurd.

— Haide, îmi spune Christian după ce termină de plătit. Taylor ne așteaptă afară.

Ne ridicăm în picioare, iar el mă ia de mână.

— Nu vreau să te pierd, Anastasia.

Îmi sărută degetele cu tandrețe, iar atingerea buzelor sale pe piele îmi dă fiori.

Audi-ul ne așteaptă în stradă. Christian îmi deschide portiera, iar eu urc și mă așez pe bancheta de piele catifelată. Apoi se apropie de portiera șoferului, Taylor coboară din mașină și stau un pic de vorbă. Nu e protocolul lor obișnuit. Sunt curioasă. Oare despre ce discută? După câteva clipe, urcă amândoi, iar eu îi arunc o privire lui Christian, care se uită în față cu aerul său impasibil.

Preț de câteva clipe, îi studiez profilul sculptural: nasul drept, buze cărnoase, părul care îi cade încântător pe frunte. Acest trup ca de zeu sigur nu este făcut pentru mine.

O muzică discretă umple mașina – o compoziție clasică pe care nu o știu –, iar Taylor intră în trafic, îndreptându-se spre autostrada I-5, care duce spre Seattle.

Christian se întoarce spre mine:

— Cum îți spuneam, am o propunere pentru tine.

Arunc o privire neliniștită spre Taylor.

— Taylor nu te poate auzi, mă asigură Christian.

— Cum așa?

— Taylor, îl strigă Christian.

Dar Taylor nu răspunde. Îl strigă încă o dată, dar nu primește niciun răspuns. Apoi se apleacă în față și îl bate ușor pe umăr. Taylor își scoate din ureche o cască pe care n-o observasem.

— Da, domnule?

— Mulțumesc, Taylor. Totul e în regulă, poți să te întorci la muzica ta.

— Da, domnule.

— Mulțumită? mă întreabă Christian. Ascultă Puccini la iPod. Deci uită că e cu noi în mașină, Anastasia.

— I-ai cerut anume să facă asta?

— Da.

Ah!

— Bine, ce propunere vrei să-mi faci?

Dintr-odată, Christian își ia un aer serios și hotărât. *La naiba!* Negociem o înțelegere. Ascult cu atenție.

— Mai întâi, dă-mi voie să te întreb ceva. Vrei o relație doar cu vanilla sex, fără futaiuri perverse?

Rămân cu gura căscată.

— Futaiuri perverse? repet eu cu glas scăzut.

— Futaiuri perverse.

— Nu-mi vine să cred că ai zis asta, protestez eu, aruncând o privire spre Taylor.

— Ei bine, am zis-o. Răspunde-mi, îmi cere el pe un ton calm.

Mă înroșesc. Zeița mea intimă stă în genunchi și mă imploră cu mâinile împreunate.

— Îmi plac futaiurile perverse cu tine.

— Așa mă gândeam și eu. Dar ce anume nu-ți place?

Că nu pot să te ating. Că te delectezi cu suferința mea. Mușcătura curelei de piele…

— Amenințarea unor pedepse crude și neobișnuite.

— Ce vrei să spui?

— Păi, în camera ta de joacă ai tot felul de nuiele, bice și alte astfel de instrumente, care îmi dau fiori. Nu vreau să le folosești pe mine.

— Bine, deci fără bice, nuiele sau curele, răspunde el sardonic.

Mă uit la el cu un aer nedumerit:

— Vrei să redefinești limitele contractului nostru?

— Nu neapărat, doar încerc să te înțeleg, să-mi fac o imagine mai clară despre ce-ți place și ce-ți displace.

— În esență, lucrul cu care mi-e greu să mă împac e plăcerea ta de a-mi provoca suferință, Christian. Și ideea că faci asta pentru că încalc niște limite stabilite arbitrar de tine.

— Dar nu sunt arbitrare; sunt consemnate în contract.

— Nu vreau să avem un set de reguli.

— Nicio regulă?

— Niciuna.

Clatin din cap, dar am inima cât un purice. Oare unde vrea să ajungă?

— Dar te deranjează dacă te plesnesc?

— Cu ce?

— Cu asta, răspunde el, ridicând mâna.

Mă răsucesc pe banchetă cu un aer stânjenit.

— Nu, nu chiar. Nu mă deranjează nici bilele argintii…

Slavă Domnului că e întuneric: fața îmi arde, iar vocea mi se pierde amintindu-mi noaptea aceea. *Da… Aș mai face asta o dată.*

— Da, surâde el, a fost distractiv.

— Mai mult decât distractiv, șoptesc eu.

— Deci poți să faci față la puțină durere.

Ridic din umeri.

— Cred că da.

Of, oare unde vrea să ajungă? Neliniștea mea are o intensitate de câteva grade pe scara Richter.

Christian își mângâie bărbia, adâncit în gânduri.

— Anastasia, vreau să o luăm de la capăt. Să începem o relație clasică, doar cu *vanilla sex* și, după aceea, când vei căpăta mai multă încredere în mine, iar eu voi avea încredere că ești onestă și că poți să comunici cu mine, am putea trece și la unele dintre lucrurile care îmi plac mie.

Mă uit uluită la el, fără niciun gând în minte – sunt ca un computer care s-a defectat. Se uită la mine cu nerăbdare, dar nu reușesc să-i disting trăsăturile, pentru că suntem învăluiți în întunericul Oregonului. În cele din urmă, îmi spun că asta e – vrea lumină.

Dar oare îi pot cere să facă asta pentru mine? Și oare nu-mi place și mie întunericul? Un pic de întuneric, din când în când. În minte îmi revin amintiri îmbietoare din noaptea cu muzica lui Thomas Tullis.

— Și cum rămâne cu pedepsele?

— Fără pedepse, clatină el din cap. Niciuna.

— Și regulile?

— Nicio regulă.

— Absolut niciuna? Dar ai și tu niște nevoi.

— De tine am nevoie cel mai mult, Anastasia. Zilele din urmă au fost pentru mine ca un purgatoriu. Instinctele îmi spun să te las să pleci, îmi spun că nu te merit. Fotografiile pe care ți le-a făcut tipul ăla… Îmi dau seama cum te vede el. În ele ești atât de calmă și frumoasă – nu că acum n-ai fi frumoasă. Însă îmi dau seama că acum suferi. Și mă doare sufletul când mă gândesc că eu sunt cauza suferinței tale… Dar sunt un om egoist. Te-am dorit din clipa când ai apărut în biroul meu. Ești rafinată, onestă, caldă, puternică, spirituală, fascinant de inocentă… și lista e nesfârșită. Mă copleșești. Te doresc, iar gândul că te-ar putea avea altcineva e ca un cuțit care se răsucește în sufletul meu întunecat.

Mi se usucă gura. *La naiba!* Vocea mea interioară încuviințează cu satisfacție. O adevărată declarație de dragoste. Și simt că în mine se rupe zăgazul cuvintelor.

— Christian, de ce spui că ai un suflet întunecat? Eu n-aș fi zis asta niciodată. Trist, poate… dar ești un om bun. Văd asta… Ești generos și bun. Și nu m-ai mințit niciodată. Iar eu nu m-am străduit suficient. Sâmbăta trecută a fost un șoc puternic pentru mine. A fost un duș rece. Mi-am dat seama că ai fost indulgent cu mine și că nu pot fi omul pe care ți-l dorești. Apoi, după ce am plecat, mi-am dat seama că durerea fizică pe care mi-ai pricinuit-o nu era la fel de puternică precum durerea de a te pierde. Îmi doresc să-ți fiu pe plac, dar e greu.

— Îmi ești tot timpul pe plac, șoptește el. De câte ori să ți-o spun?

— Nu știu niciodată ce gândești. Uneori, ești atât de închis… ca un stat insular. Mă intimidezi. De aceea nu-ți vorbesc. Nu știu cum o să ți se schimbe starea, care virează de la nord spre sud și înapoi într-o fracțiune de secundă. E derutant. Și nu mă lași să te ating, iar eu îmi doresc foarte mult să-ți arăt cât te iubesc.

Clipește în întuneric, cu un aer circumspect, și simt că

nu mai rezist. Îmi desfac centura de siguranță, mă urc în poala lui – ceea ce îl ia prin surprindere – și îi cuprind capul în mâini.

— Te iubesc, Christian Grey. Iar tu ești dispus să faci toate astea pentru mine. Eu sunt cea care nu se ridică la înălțimea așteptărilor și îmi pare rău că nu pot face tot ce-mi ceri. Poate cu timpul… nu știu… dar, da, îți accept propunerea. Unde semnez?

Își înfășoară mâinile în jurul meu și mă strânge cu putere.

— Vai, Ana, oftează el, adâncindu-și fața în părul meu.

Rămânem îmbrățișați, ascultând muzică – o compoziție calmă pentru pian ce oglindește atmosfera din mașină: liniștea dulce de după furtună. Mă cuibăresc în brațele lui, odihnindu-mi capul pe umărul lui.

— Îmi e foarte greu să accept atingerile, Anastasia, îmi șoptește el.

— Știu. Și mi-aș dori să înțeleg de ce.

După o vreme, oftează și îmi spune cu voce catifelată:

— Am avut o copilărie îngrozitoare. Unul dintre peștii prostituatei narcomane…

Glasul i se frânge, iar trupul i se încordează, amintindu-și o grozăvie inimaginabilă.

— Îmi aduc aminte foarte bine, șoptește el, înfiorându-se.

Dintr-odată, mi se strânge inima și îmi vin în minte cicatricele care îi brăzdează pielea. *Vai, Christian!* Îmi strâng brațele în jurul gâtului său.

— Era violentă mama ta? îl întreb eu în șoaptă, înăbușindu-mi lacrimile.

— Din câte îmi amintesc, nu. Dar era neglijentă. Nu mă proteja de peștele ei. De fapt, cred că eu eram cel care avea grijă de ea, pufnește el. Când s-a sinucis, au trecut patru zile până să se alarmeze cineva și să vină după noi… Țin minte asta…

Nu-mi pot stăpâni un suspin îngrozit. Dumnezeule mare! Fierea mi se ridică în gâtlej.

— O experiență al naibii de traumatizantă.

— Pervertit în cincizeci de nuanțe, șoptește el.

Întorc capul și îmi lipesc buzele de gâtul lui, căutând și oferind consolare, în timp ce-mi imaginez un băiețel murdar, cu ochi cenușii, singur și dezorientat, alături de trupul mamei lui moarte.

Vai, Christian! Îi inspir mirosul divin – parfumul meu preferat din întreaga lume. Își strânge brațele în jurul meu și îmi sărută părul, iar eu stau nemișcată în strânsoarea lui, în timp ce Taylor înaintează cu viteză în noapte.

Când mă trezesc, suntem deja în Seattle.

— Hei, mă întâmpină Christian cu blândețe.

— Scuze, șoptesc eu, îndreptându-mă de spate.

Clipesc și mă întind. Sunt tot în poala lui.

— Te-aș fi putut privi dormind la nesfârșit, Ana.

— Am zis ceva în somn?

— Nu. Mai avem puțin și ajungem la tine.

Ah!

— Nu mergem la tine?

— Nu.

— De ce nu? îl întreb eu, uitându-mă în ochii lui.

— Pentru că mâine trebuie să mergi la serviciu.

— Pfui, mă îmbufnez eu.

Mă privește zâmbind:

— De ce, aveai ceva în minte?

Mă înroșesc.

— Poate că da.

— Anastasia, spune el râzând, n-am să mă mai ating de tine decât dacă mă implori.

— Poftim?

— Ca să începi să comunici cu mine. Data viitoare când vom face dragoste, va trebui să-mi spui în detaliu ce vrei.

— Ah.

Mă dă jos din poala lui, iar Taylor oprește în fața apartamentului meu. Christian coboară din mașină și îmi deschide portiera.

— Am ceva pentru tine.

Se duce în spatele mașinii, deschide portbagajul și

scoate o cutie de cadouri. Ce naiba o fi?

— Deschide-o când ajungi înăuntru.

— Nu intri?

— Nu, Anastasia.

— Și când te mai văd?

— Mâine.

— Șeful meu vrea să ies cu el în oraș mâine.

Christian se încruntă:

— Serios?

În vocea lui se citește o amenințare latentă.

— Să sărbătorim prima mea săptămână de lucru, adaug eu repede.

— Unde?

— Nu știu.

— Aș putea veni să te iau de acolo.

— Bine… O să-ți trimit un e-mail sau un mesaj.

— În regulă.

Mă conduce până la ușa de la intrare și așteaptă să-mi scot cheile din geantă. După ce descui, se apleacă spre mine și mă apucă de bărbie, dându-mi capul pe spate. Gura îi coboară spre mine și, închizând ochii, îmi presară fața cu un șir de sărutări, de la coada ochiului la colțul gurii.

Un geamăt discret îmi scapă printre buze și simt că mă topesc.

— Pe mâine, îmi șoptește el.

— Noapte bună, Christian, îi răspund eu tot în șoaptă, cu dor în glas.

Zâmbește.

— Du-te, îmi poruncește el, iar eu traversez holul de la intrare, ținând în brațe misteriosul pachet.

— Pe curând, iubito, spune el în urma mea, apoi se răsucește pe călcâie și, cu mișcări grațioase, se întoarce la mașină.

Când ajung în apartament, deschid cutia de cadouri și găsesc în ea laptopul meu Macbook Pro, Blackberry-ul și încă o cutie. Ce-o fi înăuntru? Despachetez hârtia argintie și găsesc o husă subțire din piele neagră.

Deschid husa și găsesc un iPad. *La naiba… un iPad! Pe* ecranul său se află un bilet cu scrisul de mână al lui Christian:

Anastasia – e pentru tine.
Știu ce vrei să auzi de la mine.
Muzica din tabletă o spune în locul meu.
Christian

Măi să fie! Am primit o colecție muzicală făcută de Christian Grey, sub forma unui iPad de ultimă generație. Clatin dezaprobator din cap din pricina risipei, dar, în sinea mea, sunt încântată. Are și șeful meu o astfel de tabletă, așa că știu cum funcționează.

O pornesc și mi se taie respirația când văd imaginea de întâmpinare: o machetă de planor. *Uau!* Este macheta de Blanik L23 pe care i-am făcut-o cadou, montată pe un suport de sticlă și așezată pe ceea ce cred că este biroul lui Christian. Mi se taie respirația.

A asamblat macheta! Chiar a asamblat-o. Îmi aduc aminte că a pomenit-o în biletul pe care mi l-a trimis cu florile. Sunt impresionată și îmi dau seama imediat că s-a gândit pe îndelete la cadoul pentru mine.

Cobor cursorul în josul ecranul ca să deschid tableta și iarăși mi se taie respirația. Fotografia de fundal ne înfățișează pe Christian și pe mine la absolvire, în cort. E cea care a apărut în *Seattle Times.* Christian este atât de frumos, iar eu nu-mi pot înăbuși zâmbetul până la urechi, în timp ce zeița mea intimă se cuibărește în șezlongul ei, și se cuprinde cu brațele. *Da, și e al meu!*

Cu o mișcare a degetului, fac să apară câteva pictograme pe ecran: o aplicație Kindle, cărți electronice, Words… dar asta ce-o fi?

Dumnezeule! Biblioteca Britanică? Apăs pe o pictogramă și apare un meniu: COLECȚIE CRONOLOGICĂ. Navighez prin el și selectez rubrica ROMANE DIN SECOLELE AL XVIII-LEA ȘI AL XIX-LEA. Încă un meniu. Apăs pe un titlu: *AMERICANUL*, DE HENRY JAMES. Se deschide o

fereastră cu o copie scanată a cărții. Nu pot să cred! E o ediție din 1879 și o am pe iPad-ul meu! Mi-a cumpărat Biblioteca Britanică, iar acum o pot accesa cu doar câteva atingeri.

Închid repede aplicația, știind foarte bine că aș putea să mă pierd în ea pentru totdeauna. Apoi mă uit și la celelalte: aplicația „Mâncare bună” – care mă face să dau ochii peste cap și să zâmbesc în același timp –, aplicația de știri, aplicația meteo… Dar în biletul lui era vorba despre muzică. Mă întorc la ecranul principal, ating pictograma iPod și apare o listă cu melodii. Mă uit pe ea și zâmbesc. Dau de Thomas Tallis, pe care n-am să-l uit curând. La urma urmelor, l-am ascultat de două ori, în timp ce mă biciuia și mi-o trăgea.

„Witchcraft”. Zâmbetul mi se lărgește – dansul prin camera spațioasă. Transcripția lui Bach după piesa lui Marcello – *of, nu, asta e mult prea tristă pentru starea mea de acum. Hm*. Jeff Buckley – *mda, am auzit de el*. Snow Patrol – trupa mea preferată – și un cântec intitulat: „Principiile desfrâului”, de Enigma. Tipic pentru Christian. Pe chip mi se așterne un zâmbet larg. O piesă intitulată: „Possession” … *ah, da, tipic pentru Domnul Cincizeci de Vicii. Și* alte câteva de care n-am auzit niciodată.

Aleg o melodie care îmi atrage atenția și îi dau drumul. Se numește „Try” și e de Nelly Furtado. Vocea ei se înfășoară în jurul meu ca o eșarfa de mătase. Mă întind în pat.

Oare asta însemnă că Domnul meu Învechit în Rele vrea să încerce? Să încerce o relație nouă? Versurile cântecului se revarsă în mine, iar eu stau cu ochii ațintiți în tavan și încerc să-i înțeleg schimbarea de atitudine. I-a fost dor de mine. Și mie mi-a fost dor de el. Sigur are sentimente pentru mine. Sigur. Tableta, cântecele, aplicațiile – ține la mine. Chiar ține la mine. Sufletul mi se umple de speranță.

Cântecul se termină, iar ochii mi se umezesc. Mă ridic și pun altul – „The Scientist”, de Coldplay, una dintre formațiile preferate ale lui Kate. Știu melodia, dar nu i-am ascultat niciodată versurile cu atenție. Închid ochii și mă

las pătrunsă de cuvinte.

Lacrimile încep să șiroiască. Nu le pot opri. Oare e felul lui de a-și cere iertare? *Of, Christian.*

Sau oare e o invitație? O să-mi răspundă la întrebări? *Oare caut prea multe semnificații în gestul lui? Probabil că da.* Vocea interioară mă aprobă, încercând să-și ascundă compătimirea.

Îmi șterg lacrimile. Trebuie să-i trimit un e-mail de mulțumire. Sar din pat și aduc mașinăria malefică.

Coldplay continuă să cânte, și mă așez turcește pe pat. Mac-ul pornește și deschid aplicația de e-mail.

De la: Anastasia Steele
Subiect: IPAD
Data: 9 iunie 2011, 23:56
Către: Christian Grey

Iarăși m-ai făcut să plâng.
Îmi place la nebunie iPad-ul.
Îmi place colecția de cântece.
Îmi place aplicația Biblioteca Britanică.
Te iubesc.
Mulțumesc.
Noapte bună.

Ana xx

De la: Christian Grey
Subiect: iPad
Data: 10 iunie 2011, 00:03
Către: Anastasia Steele

Mă bucur că-ți place. Am cumpărat unul și pentru mine.
Dacă aș fi lângă tine, ți-aș sorbi lacrimile.
Dar nu sunt, așa că du-te la culcare.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprise Holdings Inc.

Răspunsul lui mă face să zâmbesc – același ton autoritar, același Christian. Oare se va schimba și asta? Dar în clipa aceea îmi dau seama că sper să nu se schimbe. Îmi place așa – poruncitor –, câtă vreme pot să stau în preajma lui fără teama de o eventuală pedeapsă.

De la: Anastasia Steele
Subiect: Dl. Țâfnos
Data: 10 iunie 2011, 00:07
Către: Christian Grey

Ești la fel de autoritar și poate la fel de încordat și țâfnos ca de obicei, domnule Grey.

Știu ceva care ar putea să te liniștească. Dar întrucât nu ești aici… N-ai vrut să mergem la tine și ai vrut să te implor…

Vise plăcute, Sir.

Ana xx

P.S.: Văd că ai pus în listă și Imnul Hărțuitorului: „Fiecare respirație a ta”[3]. Îți apreciez simțul umorului, dar ce-ar zice de asta dr. Flynn?

De la: Christian Grey
Subiect: Calm zen
Data: 10 iunie 2011, 00:10
Către: Anastasia Steele

Scumpă domnișoară Steele,

Să știi că bătaia la fund face parte și din relațiile bazate pe vanilla sex. De obicei, e consensuală și are loc în context sexual… dar aș fi mai mult decât încântat să fac o

3 „Fiecare respirație a ta” (Every Breath You Take) — cântec din 1983 al formației The Police.

excepție.

Stai liniștită, și dr. Flynn îmi apreciază simțul umorului.

Iar acum, mergi, te rog, la culcare, pentru că mâine noapte nu vei dormi mult.

Că tot veni vorba, să știi că mă vei implora, crede-mă. Și abia aștept.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprise Holdings Inc.

De la: Anastasia Steele
Subiect: Somn ușor, vise plăcute
Data: 10 iunie 2011, 00:12
Către: Christian Grey

Ei bine, din moment ce m-ai rugat atât de frumos, și îmi place amenințarea ta delicioasă, o să mă ghemuiesc lângă iPad-ul pe care mi l-ai oferit cu atâta generozitate și o să adorm răsfoind prin Biblioteca Britanică, ascultând piesele care-mi vorbesc despre tine.

A
xxx

De la: Christian Grey
Subiect: Încă o rugăminte
Data: 10 iunie 2011, 00:15
Către: Anastasia Steele

Să mă visezi.
x

Christian Grey
CEO, Grey Enterprise Holdings Inc.

Să te visez, Christian Grey? Te visez mereu.

Îmi iau repede pijamalele, mă spăl pe dinți și mă bag în

pat. Îmi pun căștile în urechi, scot balonul în formă de elicopter, pe care l-am pus dezumflat sub pernă, și îl strâng la piept.

Sunt foarte bucuroasă, iar chipul mi-e luminat de un zâmbet larg și prostesc. Cât de multe se pot schimba într-o singură zi. Oare am să pot adormi?

José González începe să cânte o melodie cu acorduri hipnotice de chitară, iar eu mă adâncesc în somn, minunându-mă de felul în care s-au îndreptat lucrurile într-o singură seară și întrebându-mă într-o doară dacă ar fi bine să fac și eu o listă de cântece pentru Christian.

Capitolul 3

Unul dintre avantajele de a nu avea mașină este că, în autobuz, în drum spre serviciu, pot să-mi conectez căștile la iPad, care stă în siguranță în geantă, și să ascult melodiile pe care mi le-a dat Christian. Ajung la birou cu un zâmbet cât se poate de caraghios.

Jack se uită la mine de două ori.

— Bună dimineața, Ana. Ești… radioasă.

Remarca lui mă irită. *Cât de inadecvat!*

— Mersi, Jack, am dormit bine. Bună dimineața.

Fruntea i se încruntă ușor.

— Ai putea citi toate astea pentru mine și să-mi faci niște recenzii până la prânz, te rog?

Îmi întinde patru manuscrise și, văzându-mi mina îngrozită, adaugă:

— Doar primele capitole din fiecare.

— Sigur, zâmbesc eu, cu un aer ușurat, iar el îmi răspunde cu un zâmbet larg.

Pornesc computerul, să mă apuc de lucru, și, între timp, îmi termin cafeaua cu lapte și banana. Am un e-mail de la Christian.

De la: Christian Grey
Subiect: Mă jur că…
Data: 10 iunie 2011, 08:05
Către: Anastasia Steele

Sper că n-ai sărit peste micul dejun, altminteri mă jur că…

Mi-ai lipsit noaptea trecută.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprise Holdings Inc.

De la: Anastasia Steele

Subiect: Cărți vechi…
Data: 10 iunie 2011, 08:33
Către: Christian Grey

Mănânc o banană în timp ce-ți scriu. N-am mai mâncat la micul dejun de câteva zile, așa că e un pas înainte. Îmi place aplicația Biblioteca Britanică – am început să recitesc Robinson Crusoe… și bineînțeles, te iubesc.
Iar acuma, lasă-mă în pace – încerc să lucrez.

Anastasia Steele
Asistenta lui Jack Hyde, Consilier editorial, SIP

De la: Christian Grey
Subiect: Doar atât ai mâncat?
Data: 10 iunie 2011, 08:36
Către: Anastasia Steele

Poți mai mult de atât. Vei avea nevoie de energie să mă implori.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprise Holdings Inc.

De la: Anastasia Steele
Subiect: Pacoste
Data: 10 iunie 2011, 08:39
Către: Christian Grey

Domnule Grey, încerc să-mi câștig pâinea.
Tu ești cel care va implora.

Anastasia Steele
Asistenta lui Jack Hyde, Consilier editorial, SIP

De la: Christian Grey
Subiect: Să înceapă întrecerea

Data: 10 iunie 2011, 08:42
Către: Anastasia Steele

Ei bine, domnișoară Steele, ador provocările…

Christian Grey
CEO, Grey Enterprise Holdings Inc.

Zâmbesc la ecran ca o idioată. Dar chiar trebuie să citesc aceste capitole pentru Jack și să-i scriu recenziile. Așez manuscrisele pe birou și încep.

La prânz, mă duc la bufet să-mi cumpăr un sendviș cu pastramă de vită, ascultând melodiile de pe iPad. Prima e o piesă folk de Nitin Sawhney, intitulată „Homelands” – îmi place. Domnul Grey are gusturi muzicale eclectice. Apoi ajung la o piesă intitulată „Fantezie pe o temă de Thomas Tallis”, de Vaughn Williams. Domnul meu Învechit în Rele are simțul umorului, și e unul dintre motivele pentru care îl iubesc. Oare când o să-mi dispară de pe chip zâmbetul ăsta prostesc?

După-amiaza se scurge alene. Într-un moment de slăbiciune, hotărăsc să-i scriu lui Christian.

De la: Anastasia Steele
Subiect: Plictisită…
Data: 10 iunie 2011, 16:05
Către: Christian Grey

Stau cu mâinile în sân.
Tu cum te simți?
Ce faci?

Anastasia Steele
Asistenta lui Jack Hyde, Consilier editorial, SIP

De la: Christian Grey
Subiect: Mâinile în sân

Data: 10 iunie 2011, 16:15
Către: Anastasia Steele

Ar fi trebuit să vii să lucrezi pentru mine.
N-ai fi stat cu mâinile în sân.
Sunt sigur că le-aș fi putut da ceva de lucru.
De fapt, am mai multe variante în minte…
Ca de obicei, mă ocup de fuziuni și achiziții plicticoase.
Totul e foarte plicticos.
E-mailurile pe care le trimiți de la SIP sunt monitorizate.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprise Holdings Inc.

La dracu'! Habar n-aveam. De unde naiba știe chestia asta? Mă încrunt la ecran și verific imediat e-mailurile pe care ni le-am trimis, ștergându-le pe toate.

La cinci și jumătate, Jack se înfățișează prompt lângă biroul meu. Fiind vineri, are o ținută lejeră: blugi și o cămașă neagră. Are un aer foarte degajat.

— Mergem să bem ceva, Ana? Nouă ne place să mergem la barul de peste drum.

— Nouă? întreb eu, cu speranță în glas.

— Da, merg mulți dintre noi… vii și tu?

Nu-mi dau seama de ce – și nici nu-mi doresc să aflu –, dar mă simt ușurată.

— Da, mi-ar plăcea. Cum se cheamă barul?

— „Fifty's."

— Glumești?

Se uită la mine cu un aer curios:

— Nu. Are vreo semnificație pentru tine?

— Nu, scuze. Vin și eu imediat.

— Ce vrei să bei?

— O bere, te rog.

— În regulă.

Mă duc la baie și îi scriu lui Christian de pe Blackberry.

De la: Anastasia Steele

Subiect: O să te integrezi perfect
Data: 10 iunie 2011, 17:36
Către: Christian Grey

Mergem la un bar care se cheamă „Fiftys”.
Coincidența asta e o adevărată mină de aur, din care aș putea extrage o cantitate uriașă de umor.
Abia aștept să vii, domnule Grey.

A x

De la: Christian Grey
Subiect: Pericole
Data: 10 iunie 2011, 17:38
Către: Anastasia Steele

Mineritul este o îndeletnicire foarte, foarte periculoasă.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprise Holdings Inc.

De la: Anastasia Steele
Subiect: Pericole?
Data: 10 iunie 2011, 17:40
Către: Christian Grey

Ce vrei să spui?

De la: Christian Grey
Subiect: O simplă observație
Data: 10 iunie 2011, 17:42
Către: Anastasia Steele

Doar am făcut o constatare, domnișoară Steele.
Pe curând, iubito.
Pe foarte curând.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprise Holdings Inc.

Mă uit în oglindă. Cât de mult poate schimba lucrurile o singură zi. Sunt mai rumenă în obraji, iar ochii îmi strălucesc. Este efectul Christian Grey. Aceasta este influența pe care o are asupra unei fete un mic schimb de e-mailuri cu el. Zâmbesc în oglindă și îmi aranjez bluza de un albastru-pal – cea pe care mi-a cumpărat-o Taylor. Și am pe mine blugii mei preferați. Cele mai multe femei din birou poartă sau blugi, sau fuste vaporoase. Va trebui să-mi cumpăr și eu una-două fuste vaporoase. Poate chiar în weekendul acesta, după ce încasez cecul pe care mi l-a dat Christian pentru Wanda, Volkswagenul meu Beetle.

După ce ies din clădire, mă strigă cineva din spate:

— Domnișoara Steele?

Mă întorc surprinsă și văd apropiindu-se de mine o tânără ștearsă. Arată ca o stafie – e foarte palidă și are un aer pierdut.

— Domnișoara Anastasia Steele? repetă ea, iar trăsăturile ei rămân imobile, cu toate că vorbește.

— Da?

Se oprește pe trotuar, uitându-se fix la mine de la un metru, iar eu îi susțin privirea, țintuită locului. Cine o fi? Ce o fi vrând?

— Cu ce te pot ajuta? întreb.

De unde știe cum mă cheamă?

— Nu… Voiam doar să te văd.

Vocea ei e ciudat de firavă. La fel ca mine, are un păr brunet, care contrastează puternic cu pielea ei albă. Ochii ei căprui – nuanța whisky-ului – sunt lipsiți de expresie. În ei nu strălucește niciun pic de viață. Chipul ei frumos e palid și trist.

— Scuză-mă, dar mă simt în dezavantaj, spun eu politicos, încercând să ignor fiorul de gheață de pe șira spinării.

Mă uit mai cu atenție la ea și îmi dau seama că arată ciudat – e nepieptănată și neîngrijită. Hainele de pe ea

sunt cu două numere mai mari, inclusiv pardesiul de firmă.

Izbucnește într-un râs strident, care nu face decât să-mi sporească neliniștea.

— Ce ai tu și eu n-am? întreabă ea cu un aer trist.

Neliniștea mi se transformă în teamă.

— Scuză-mă, dar cine ești?

— Eu? Nimeni.

Își trece mâna prin părul până la umeri, iar mâneca pardesiului se ridică și dă la iveală un bandaj murdar în jurul încheieturii.

La dracu'!

— La revedere, domnișoară Steele.

Se răsucește pe călcâie și se îndepărtează, iar eu rămân țintuită locului. Îi urmăresc silueta firavă pierzându-se în mulțimea de angajați ce se revarsă pe trotuar din clădirile de birouri.

Ce-a fost asta?

Dezorientată, trec strada până la barul de vizavi, încercând să asimilez ce s-a întâmplat, în timp ce vocea interioară scoate capul hâd și îmi șuieră printre dinți: *Are legătură cu Christian.*

„Fifty's" e un bar spațios și impersonal, cu postere și fanioane de baseball atârnate pe pereți. Jack e la bar cu Elizabeth, Courtney – celălalt consilier editorial –, doi tipi de la contabilitate și Claire de la recepție, care poartă obișnuiții ei cercei mari și rotunzi de argint.

— Bună, Ana! mă întâmpină Jack, întinzându-mi o sticlă de Bud.

— Noroc… Mersi, spun eu cu glas scăzut, încă tulburată de întâlnirea cu Fata Fantomă.

— Noroc!

Ciocnim sticlele, iar el își continuă conversația cu Elizabeth.

— Și, cum a fost prima săptămână de lucru? mă întreabă Claire, cu un zâmbet larg.

— Bine, mersi. Toată lumea e foarte prietenoasă.

— Azi ești mult mai bucuroasă.

Mă înroșesc.

— E vineri, bâigui eu repede. Ai vreun plan pentru weekend?

Metoda mea brevetată de schimbare a subiectului funcționează, așa că sunt salvată. Claire îmi spune că are șase frați și că în weekend o să meargă la o mare reuniune de familie în Tacoma. Devine foarte animată și îmi dau seama că n-am mai vorbit cu nicio femeie de vârsta mea de când a plecat Kate în Barbados.

Cu un aer absent, mă întreb ce mai face Kate… și Elliot. Să nu uit să-l întreb pe Christian dacă mai știe ceva de el. Ah, iar Ethan, fratele ei, se întoarce marțea viitoare și o să stea la noi în apartament – ceea ce n-o să-i pice bine lui Christian. Întâlnirea de mai înainte cu Fata Fantomă îmi dispare din minte.

În timp ce stau de vorbă cu Claire, Elizabeth îmi întinde încă o bere.

— Mersi, îi zâmbesc eu.

Îmi e ușor să stau de vorbă cu Claire – îi place să discute – și, fără să-mi dau seama, ajung la a treia bere, pe care mi-o oferă unul dintre tipii de la contabilitate.

După ce pleacă Elizabeth și Courtney, Jack ni se alătură mie și lui Claire. Unde o fi Christian? Unul dintre tipii de la contabilitate pornește o conversație cu Claire.

— Ana, crezi că ai luat o decizie bună venind aici? mă întreabă Jack, cu o voce catifelată.

Mi se pare că stă prea aproape de mine, dar am observat că așa face cu toată lumea, chiar și la birou. Vocea interioară mijește ochii și mă admonestează: *Dai prea multă importanță acestui detaliu.*

— Mersi, Jack, m-am simțit bine săptămâna asta. Da, cred că am luat o decizie bună.

— Ești o fată foarte deșteaptă, Ana. O să ajungi departe.

Mă înroșesc.

— Mulțumesc, bâigui eu, pentru că nu-mi vine în minte nimic altceva.

— Locuiești departe?

— În Districtul Pike Market.

— Destul de aproape de mine.

Zâmbind, se apropie și mai mult de mine și se sprijină de bar, prinzându-mă ca într-o cursă.

— Ai vreun plan pentru weekend?

— Păi… ăă…

Îl simt înainte să-l zăresc. Ca și când trupul meu ar fi acordat în așa fel încât să vibreze la prezența lui. Mă relaxez și mă înviorez în același timp – o ciudată dualitate internă –, și simt pulsând acel ciudat câmp electric ce se formează între noi.

Christian își petrece brațul pe după umărul meu, cu aerul că e doar o simplă manifestare de afecțiune. Dar știu că nu e așa. Vrea să-și afirme drepturile – inițiativă care, în această împrejurare, e foarte bine-venită. Mă sărută ușor pe păr.

— Bună, iubito, șoptește el.

Nu pot să nu mă simt ușurată, în siguranță și încântată, simțindu-i brațul pe după umerii mei. Mă trage mai aproape, iar eu ridic privirea, în timp ce el se uită la Jack cu un aer impasibil. Apoi își întoarce atenția spre mine, îmi zâmbește discret și mă sărută scurt. Poartă haina lui bleumarin cu dunguțe, o pereche de blugi și o cămașă albă, descheiată la nasturii de sus. Arată excelent.

Jack se dă un pic în spate, cu un aer stingherit.

— Jack, el e Christian, bâigui eu, în chip de scuză – dar oare de ce simt nevoia să mă scuz. Christian, Jack.

— Eu sunt iubitul, spune Christian cu un zâmbet reținut, care nu îi schimbă expresia ochilor, și îi întinde mâna lui Jack.

Îi arunc o privire șefului meu, care face o evaluare mentală a specimenului masculin pe care îl are în fața ochilor.

— Eu sunt șeful, răspunde Jack arogant. Ana mi-a pomenit de un fost iubit.

Oh, la dracu'! Nu vrei să joci jocul ăsta cu Domnul meu Învechit în Rele.

— Ei bine, nu mai sunt fost, îi răspunde calm Christian. Haide, iubito, trebuie să mergem.

— Te rog, bea ceva cu noi, spune Jack pe un ton relaxat.

Nu cred că e o idee bună. De ce e atât de stânjenitoare situația asta? Arunc o privire spre Claire, care, bineînțeles, se uită la Christian cu gura căscată, sorbindu-l din priviri. Oare când nu o să-mi mai pese de efectul pe care îl are asupra altor femei?

— Avem planuri în seara asta, răspunde Christian, cu zâmbetul lui enigmatic.

Serios? Trupul îmi e străbătut de un fior de nerăbdare.

— Poate altă dată, adaugă el, apoi mă ia de mână: Haide.

— Ne vedem luni, le zâmbesc eu lui Jack, Claire și tipilor de la contabilitate, străduindu-mă să ignor expresia nemulțumită a șefului, după care pornesc în urma lui Christian. Taylor ne așteaptă în stradă, la volanul Audi-ului.

— De ce am avut impresia că am asistat la un concurs de călcat pe nervi? îl întreb pe Christian, în timp ce-mi deschide portiera.

— Pentru că asta a fost.

— Bună, Taylor, îl salut eu, iar ochii ni se întâlnesc în retrovizor.

— Domnișoară Steele, mă întâmpină el cu un zâmbet cordial.

Christian urcă lângă mine, mă ia de mână și îmi sărută delicat degetele.

— Bună, îmi șoptește el.

Obrajii mi se colorează în roz, știind că Taylor ne aude, dar îmi pare bine că nu poate vedea privirea pasională și devorantă pe care mi-o aruncă Domnul Cincizeci de Vicii. Trebuie să fac un efort uriaș ca să-mi înfrânez impulsul de a sări pe el chiar aici, pe bancheta întâlnii.

Oh, bancheta din spate a mașinii… hm… Zeița mea intimă își mângâie bărbia cu un aer contemplativ.

— Bună, șoptesc eu, cu buzele uscate.

— Ce-ai vrea să faci în seara asta?

— Parcă ai zis că avem planuri.

— Ah, știu ce mi-ar plăcea să fac, Anastasia. Dar te întreb ce vrei tu să faci.

Îi zâmbesc radios.

— Înțeleg, spune el cu un surâs senzual. Deci… vrei să mă implori. Preferi să mă implori la mine sau la tine?

Înclină capul într-o parte, afișând zâmbetul lui atât de sexy.

— Cred că ești foarte arogant, domnule Grey. Dar, pentru variație am putea merge la mine.

Îmi mușc buza în mod deliberat, iar chipul i se întunecă.

— Taylor, la domnișoara Steele, te rog.

— Da, domnule, răspunde șoferul, intrând în trafic.

— Ai avut o zi bună? mă întreabă Christian.

— Da. Tu?

— Și eu, mersi.

Zâmbetul său larg și caraghios îl oglindește pe al meu.

— Arăți foarte bine, spune el, sărutându-mi mâna încă o dată.

— Și tu.

— Șeful tău, Jack Hyde, e bun la ce face?

Uau! Ce schimbare bruscă de direcție! Mă încrunt.

— De ce? Are legătură cu concursul de călcat pe nervi?

Christian zâmbește superior.

— Tipul ăla vrea să-ți intre în chiloți, Anastasia, spune el sec.

Mă fac stacojie la față și rămân cu gura căscată, aruncând o privire spre Taylor. Șocată, vocea mea interioară trage brusc aer în piept.

— Mă rog, poate să vrea orice îi trece prin cap… De ce avem conversația asta? Știi bine că nu mă interesează deloc. E doar șeful meu.

— Tocmai. Vrea ce e al meu. Vreau să știu dacă e bun la ce face.

Ridic din umeri.

— Cred că da.

Unde vrea să ajungă?

— Atunci ar fi bine să te lase în pace, altminteri o să se trezească pe drumuri.

— Of, Christian, despre ce vorbești? N-a făcut nimic greșit.

…Încă. Doar că stă prea aproape de mine.

— Dacă face vreo mișcare, să-mi spui. Asta se numește turpitudine morală crasă – sau hărțuire sexuală.

— Era doar o bere după serviciu.

— Vorbesc serios. La prima mișcare, l-am zburat.

— Nu ai o asemenea putere.

Sincer! Dar, înainte să întorc privirea spre el, mă lovește un gând cu forța unui camion în viteză.

— Sau o ai?

Christian îmi afișează zâmbetul lui enigmatic.

— Cumperi firma, șoptesc eu îngrozită.

Zâmbetul i se estompează, ca răspuns la spaima din glasul meu:

— Nu tocmai.

— Deja ai cumpărat firma…

Clipește precaut:

— Posibil.

— Ai cumpărat-o sau nu?

— Am cumpărat-o.

Ce mama mă-sii?

— De ce? bâigui eu îngrozită.

Vai, e prea mult!

— Pentru că pot, Ana. Vreau să fii în siguranță.

— Dar ai spus că n-o să te amesteci în cariera mea!

— Și nu am s-o fac.

Îmi retrag mâna din a lui.

— Christian… încep eu, dar glasul mi se frânge.

— Ești furioasă pe mine?

— Da. Bineînțeles că sunt, răspund eu pe un ton indignat. Ce om de afaceri responsabil ia decizii în funcție de femeia cu care și-o trage?

Sângele îmi piere din obraji și arunc o privire stânjenită spre Taylor, care ne ignoră cu stoicism.

La dracu’! Tocmai acum mi-am găsit să fiu slobodă la gură. *Anastasia!* Vocea interioară îmi aruncă o privire mustrătoare.

Christian deschide gura, apoi o închide la loc și se încruntă la mine, iar eu îi răspund tot cu o privire

încruntată. Ne uităm țintă unul la altul, iar căldura revederii face loc unei atmosfere glaciale, încărcată de cuvinte nerostite și reproșuri latente.

Din fericire, călătoria stânjenitoare cu mașina nu durează mult, iar, în cele din urmă, Taylor oprește în fața apartamentului meu.

Cobor repede din mașină, fără să aștept să mi se deschidă portiera.

Îl aud pe Christian șoptindu-i lui Taylor:

— Cred că ar fi bine să mă aștepți aici.

Îl simt aproape în spatele meu, în timp ce cotrobăi în geantă după cheia de la intrare.

— Anastasia, spune el calm, ca și când aș fi o jivină încolțită.

Oftez și mă întorc cu fața spre el. Furia mea e aproape palpabilă – o entitate întunecată ce amenință să mă sufoce.

— În primul rând, nu ți-am mai tras-o de o vreme – care mi se pare destul de lungă –, iar în al doilea rând, îmi doream să intru în lumea editorială. Dintre cele patru edituri din Seattle, SIP e cea mai profitabilă, dar a ajuns în punctul de maximă dezvoltare și o să intre într-o perioadă de stagnare – așa că are nevoie să se extindă.

Mă uit la el cu un aer glacial. Privirea lui e foarte intensă, ba chiar amenințătoare, însă și extrem de sexy. Simt că mă pierd în adâncul ochilor lui severi.

— Deci acum ești șeful meu, pufnesc eu.

— Tehnic vorbind, sunt șeful șefului șefului tău.

— Tehnic vorbind, faptul că mi-o trag cu șeful șefului șefului meu e o turpitudine morală crasă.

— Deocamdată, doar te cerți cu el, se încruntă Christian.

— Pentru că e un mare nenorocit, răspund eu printre dinți.

Luat prin surprindere, Christian face un pas înapoi. *Fir-ar să fie!*

Oare am mers prea departe?

— Un nenorocit? murmură el, iar pe chipul său apare o mină amuzată.

La naiba! Sunt furioasă pe tine, nu mă face să râd!

— Da, răspund eu, încercând să-mi păstrez aerul indignat.

— Un nenorocit? repetă Christian.

De data asta, buzele îi schițează un zâmbet reținut.

— Nu mă face să râd când sunt furioasă pe tine! strig eu.

Iar el zâmbește – un zâmbet larg, strălucitor, tipic american –, iar eu nu mă pot abține. Izbucnesc în râs. Cum aș putea să rezist bucuriei din zâmbetul lui?

— Faptul că afișez un zâmbet prostesc nu înseamnă că nu sunt al naibii de furioasă pe tine, bombăn eu, încercând să-mi înăbuș chicotelile de majoretă.

Cu toate că nu am fost niciodată majoretă, îmi spun cu amărăciune în sinea mea.

Se apleacă spre mine și mă aștept să mă sărute, dar nu o face. Își afundă fața în părul meu și inspiră adânc.

— Ca de obicei, domnișoară Steele, ești imprevizibilă.

Se dă în spate și mă privește cu un aer amuzat:

— Cum facem, mă inviți înăuntru sau îmi dai papucii pentru că mi-am exercitat dreptul democratic de cetățean, om de afaceri și consumator american de a cumpăra ce-mi poftește inima?

— Ai discutat cu dr. Flynn despre asta?

Izbucnește în râs:

— Mă primești sau nu, Anastasia?

Mă străduiesc să afișez un aer supărat – îmi mușc buza, ca să fiu credibilă –, dar în cele din urmă zâmbesc și deschid ușa. Christian se întoarce și îi face semn cu mâna lui Taylor, iar Audi-ul demarează.

E ciudat să-l am pe Christian Grey în apartamentul meu, care pare prea mic pentru el.

Încă sunt furioasă – hărțuirea lui nu cunoaște limite, și îmi dau seama că așa a aflat că e-mailurile mele de la SIP sunt monitorizate. Probabil știe despre SIP mai multe decât mine. E un gând neplăcut.

Ce pot să fac? De ce simte nevoia să-mi poarte de grijă? Pentru numele lui Dumnezeu, sunt om în toată firea –

oarecum. Ce-aș putea face să-l liniștesc?

Mă uit la chipul lui frumos, în timp ce măsoară camera cu pași mari, ca un animal de pradă în cușcă, iar furia mi se domolește. E înduioșător să-l văd în apartamentul meu, după ce mi-am închipuit că totul s-a sfârșit între noi. Mai mult decât înduioșător – îl iubesc, iar sufletul îmi e copleșit de o bucurie amețitoare. Christian se uită de jur împrejur, examinând camera.

— Frumos apartament, spune el.

— E cumpărat de părinții lui Kate.

Încuviințează din cap cu un aer distras, iar ochii lui cenușii și îndrăzneți se fixează asupra mea.

— Ăă… vrei să bei ceva? bâigui eu, îmbujorându-mă de emoție.

— Nu, mulțumesc, Anastasia, răspunde el, iar ochii i se întunecă.

Fir-ar să fie! De ce sunt atât de emoționată?

— Ce ai vrea să faci, Anastasia? mă întreabă el blând, apropiindu-se de mine, cu un aer sexy și feroce. Eu știu ce vreau să fac, adaugă el, cu glas scăzut.

Mă dau în spate până mă lovesc de blatul din mijlocul bucătăriei.

— Încă sunt supărată pe tine.

— Știu, zâmbește el cu jumătate de gură, în chip de scuză.

Simt că mă topesc… Mă rog, nu chiar atât de furioasă.

— Vrei să mănânci ceva? întreb eu.

Încuviințează ușor din cap.

— Da, pe tine, murmură el.

Simt că mi se încordează toată jumătatea inferioară. Sunt sedusă de vocea lui, la care se adaugă privirea lui lacomă, care dă de înțeles că mă vrea chiar acum – Dumnezeule mare!

Stă în fața mea, fără să mă atingă, privindu-mă în ochi și învăluindu-mă în căldura pe care o degajă. Mă înăbuș, sunt agitată și simt că mi se înmoaie picioarele, o dorință întunecată inundându-mi tot trupul. Îl doresc.

— Ai mâncat astăzi? murmură el.

— Un sendviș, la prânz, șoptesc eu.

Nu vreau să vorbesc despre mâncare.

Mijește ochii:

— Trebuie să mănânci.

— Acum, nu mi-e deloc poftă… de mâncare.

— De ce anume ți-e poftă, domnișoară Steele?

— Cred că știi, domnule Grey.

Se apleacă și iarăși cred că mă va săruta, dar nu o face.

— Vrei să te sărut, Anastasia? îmi șoptește la ureche.

— Da, răspund eu cu glas scăzut.

— Unde?

— Peste tot.

— Va trebui să fii puțin mai precisă de atât. Ți-am spus că n-am să te ating până n-ai să mă implori și n-ai să-mi spui ce să fac.

Zeița mea intimă se zvârcolește pe șezlongul ei. Sunt pierdută – nu joacă cinstit.

— Te rog, șoptesc eu.

— Ce mă rogi?

— Atinge-mă.

— Unde, iubito?

E chinuitor de aproape, iar parfumul lui mă înnebunește. Mă apropii, însă el face imediat un pas înapoi.

— Nu, nu, mă dojenește el, ochii lui devenind brusc mari și îngrijorați.

— Ce s-a întâmplat?

Nu… vino înapoi!

— Nu, clatină el din cap.

— Deloc? întreb eu, fără să-mi pot ascunde dorința din glas.

Se uită la mine cu un aer nesigur, și ezitarea lui îmi dă curaj. Fac un pas spre el, iar el se dă în spate, ridicând mâinile să se apere, dar cu zâmbetul pe buze.

— Ai grijă, Ana, mă avertizează el, trecându-și mâna prin păr cu un aer exasperat.

— Dar uneori nu te deranjează, mă tânguiesc eu. Poate ar fi bine să luăm un marker și să trasăm zonele interzise.

Ridică o sprânceană:

— Nu e o idee rea. Unde e dormitorul tău?

Îi indic direcția cu un semn din cap. A schimbat intenționat subiectul?

— Ți-ai luat pilula?

Mama mă-sii! Pilula!

Văzându-mi expresia, se înnegurează.

— Nu, scâncesc eu.

— Înțeleg, spune el, iar buzele i se strâng într-o dungă subțire. Hai să mâncăm ceva.

Oh, nu!

— Am crezut că mergem în pat! Vreau să merg în pat cu tine.

— Știu, iubito.

Zâmbește și, uitându-se brusc în ochii mei, mă înșfacă de încheieturi și mă trage în brațele lui, lipindu-și trupul de al meu.

— Trebuie să mâncăm – și tu, și eu, murmură el, sfredelindu-mă cu ochii lui cenușii și scăpărători. În plus, anticiparea este secretul seducției, iar în clipa asta chiar vreau să-mi prelungesc plăcerea.

Pfui, de când?

— Sunt sedusă și vreau să fiu satisfăcută acum. Te implor.

Am un glas plângăcios, iar zeița mea intimă se simte copleșită.

Christian îmi zâmbește tandru:

— Mănâncă. Ești prea slabă.

Mă sărută pe frunte și îmi dă drumul.

E un joc, parte dintr-un plan diabolic. Mă încrunt la el.

— Încă sunt furioasă că ai cumpărat SIP, iar acum sunt furioasă că mă faci să aștept, spun eu cu un aer bosumflat.

— Ești o domniță furioasă, nu-i așa? O să te simți mai bine după o masă bună.

— Știu eu după ce anume o să mă simt mai bine.

— Anastasia Steele, sunt șocat, răspunde el, cu o ușoară ironie în glas.

— Nu mă mai tachina. Nu lupți corect.

Își înăbușă zâmbetul, mușcându-și buza de jos. E pur și

simplu adorabil… Christian face pe copilul neastâmpărat și se joacă cu libidoul meu. Dacă aș fi mai pricepută în ale seducției, aș ști ce să fac, dar faptul că nu-l pot atinge îmi limitează spațiul de manevră.

Zeița mea intimă mijește ochii, cu un aer meditativ. Trebuie să lucrăm la asta.

În timp ce ne uităm unul în ochii celuilalt – eu, excitată, stânjenită și plină de dorință, el, relaxat și amuzat pe seama mea –, realizez că nu am nimic de mâncare în casă.

— Aș putea să gătesc ceva, atâta că va trebui să mergem la cumpărături.

— La cumpărături?

— Să luăm de mâncare.

— N-ai nimic în casă? întreabă el, cu o mină severă.

Clatin din cap. La naiba, e foarte furios.

— Atunci să mergem la cumpărături, spune el, pe un ton aspru, apoi se răsucește pe călcâie și se îndreaptă spre ușă, deschizând-o larg pentru mine.

— Când ai fost ultima oară la un supermarket?

Christian nu se simte în largul lui, dar se ține cuminte după mine ducând un coș de cumpărături.

— Nu mai țin minte.

— Doamna Jones face toate cumpărăturile?

— Cred că o ajută Taylor, nu-s sigur.

— Ce zici de niște carne cu legume la tigaie wok? Se gătește repede.

— Sună bine, zâmbește el larg, intuind motivul pentru care vreau să terminăm repede cu masa.

— Lucrează de mult pentru tine?

— Taylor, de vreo patru ani, iar doamna Jones, tot cam așa. De ce nu aveai nimic de mâncare în casă?

— Știi de ce, șoptesc eu, înroșindu-mă.

— Tu m-ai părăsit, bombăne el dezaprobator.

— Știu, răspund eu cu glas scăzut, nevrând să-mi amintesc.

Ajungem la casă și ne așezăm tăcuți la coadă.

Dacă nu l-aș fi părăsit, oare mi-ar fi propus să avem o

relație bazată pe vanilla sex? mă întreb eu într-o doară.

— Ai ceva de băut? mă întoarce el în prezent.

— Bere… cred.

— Mă duc să iau o sticlă de vin.

Of, Doamne! Nu-mi dau seama ce vinuri poți să cumperi de la supermarketul Ernies. Christian se întoarce cu mâna goală, afișând un aer scârbit.

— E alături un magazin de băuturi, spun eu repede.

— Mă duc să văd ce au.

Poate cel mai bine ar fi să mergem la el, și am scăpa de toate neajunsurile astea. Îl urmăresc apropiindu-se de ieșire cu pași hotărâți și grațioși. Două femei care tocmai intră în magazin se opresc și îl urmăresc cu privirea. *Așa, holbați-vă la Domnul meu Învechit în Rele*, îmi spun cu năduf în sinea mea.

Vreau să-l văd în patul meu, dar face pe inaccesibilul. Poate că așa ar trebui să procedez și eu. Zeița mea intimă încuviințează frenetic din cap. Și, în timp ce stau la coadă, punem la cale un plan. Hm…

Christian intră în apartament, ducând plasele cu cumpărături. Le-a cărat de la supermarket. Arată ciudat – și-a pierdut cu totul aerul de director.

— Ai un aer… casnic.

— Nu m-a mai acuzat nimeni de așa ceva, răspunde el sec.

Pune plasele pe blatul din bucătărie. În timp ce scot cumpărăturile, Christian ia o sticlă de vin alb și caută un tirbușon.

— Încă nu m-am familiarizat cu apartamentul. Cred că tirbușonul e în sertarul ăla, îi fac eu semn cu bărbia.

Totul este atât de… normal. Doi oameni care se cunosc mai bine, pregătind masa împreună. Și totuși e atât de ciudat. Teama pe care am simțit-o întotdeauna în preajma lui a dispărut. Deja am făcut atât de multe lucruri împreună, încât mă înroșesc numai când mă gândesc la el, dar, cu toate astea, îl cunosc atât de puțin.

— La ce te gândești?

Christian îmi întrerupe reveria, dându-și jos haina în dungi și așezând-o pe canapea.

— La cât de puțin te cunosc.

Se uită la mine, iar ochii îi devin calzi:

— Mă cunoști mai bine decât oricine.

— Nu cred că e adevărat.

Dintr-odată, îmi amintesc – fără nicio plăcere – de Doamna Robinson.

— E adevărat, Anastasia. Sunt o persoană foarte, foarte discretă.

Îmi întinde un pahar de vin alb.

— Noroc!

— Noroc! răspund eu, luând o gură, în timp ce el pune sticla în frigider.

— Pot să te ajut?

— Nu, mă descurc… Ia loc.

— Aș vrea să te ajut, insistă el, cu o mină sinceră.

— Poți să tai legumele.

— Nu știu să gătesc, răspunde el, uitându-se suspicios la cuțitul pe care i-l întind.

— Îmi închipui că n-ai nevoie.

Așez în fața lui un tocător și câțiva ardei roșii, iar Christian se uită la ei cu un aer confuz.

— N-ai tăiat niciodată legume?

— Nu.

Zâmbesc superior.

— Îți râzi de mine?

— Se pare că e un lucru pe care eu știu să-l fac, iar tu, nu. Să fim cinstiți, Christian, cred că e prima oară. Hai să-ți arăt cum se face.

Îl ating ușor, iar el se retrage imediat. Zeița mea intimă se ridică în capul oaselor și ia aminte.

— Așa.

Tai un ardei roșu și îi îndepărtez semințele.

— Pare destul de simplu.

— N-ar trebui să întâmpini dificultăți, bombăn eu ironic.

Se uită impasibil la mine preț de o clipă, apoi se apucă de treabă, în timp ce scot din ambalaj cubulețele din carne

de pui. Christian taie ardeiul încet, cu multă grijă. *Dumnezeule, în felul ăsta nu mai terminăm niciodată!*

Mă spăl pe mâini, apoi scot tigaia wok, uleiul și celelalte ingrediente de care am nevoie, atingându-l pe Christian de mai multe ori – cu șoldul, cu brațul, cu spatele sau cu mâinile. Atingeri discrete, aparent inocente. Iar el se încordează de fiecare dată.

— Știu ce faci, Anastasia, murmură el pe un ton sumbru, tăind în continuare primul ardei.

— Cred că se numește gătit, răspund eu, fluturând genele.

Luând un alt cuțit, mă așez lângă el, în dreptul tocătorului, și încep să curăț și să mărunțesc usturoi, ceapă și fasole verde, continuând să-l ating.

— Ești foarte bună la ce faci, bombăne el, apucându-se de al doilea ardei roșu.

— La tăiat legume? întreb eu, fluturând iarăși genele. E rezultatul a câtorva ani de practică.

Mă ating încă o dată de el – de data asta cu fundul –, iar el iarăși rămâne nemișcat.

— Dacă mai faci asta o dată, Ana, am să te iau chiar aici, pe podeaua bucătăriei.

Uau, funcționează!

— Mai întâi va trebui să mă implori.

— E o provocare?

— Poate.

Pune cuțitul jos și se apropie ușor de mine, cu ochi scăpărători. Se apleacă lângă mine și oprește aragazul, iar uleiul din tigaie se liniștește imediat.

— Cred că o să mâncăm mai târziu, pune puiul în frigider.

E o frază pe care nu mă așteptam s-o aud vreodată din gura lui Christian Grey, și numai el e în stare s-o facă să sune sexy – foarte sexy. Iau castronul cu bucățele de pui, pun – cu mâna tremurândă – o farfurie deasupra lui, apoi îl bag în frigider. Când mă întorc, e lângă mine.

— Deci ai de gând să mă implori? șoptesc eu, uitându-mă curajos în ochii lui din ce în ce mai întunecați.

— Nu, Anastasia, clatină el din cap. Fără implorări.

Vocea lui e catifelată și seducătoare.

Preț de câteva clipe, rămânem nemișcați și ne sorbim din priviri, atmosfera dintre noi devenind din ce în ce mai încărcată, sfârâind aproape, fără ca vreunul dintre noi să spună ceva. Îmi mușc buza, simțind cum mă copleșește dorința pentru acest bărbat, aprinzându-mi sângele, iuțindu-mi respirația și concentrându-se sub talie. Îmi văd reacțiile oglindite în postura și în ochii lui.

Dintr-odată, mă înhață de șolduri și mă trage spre el, în timp ce mâinile mele i se înfig în păr, iar gura lui se năpustește asupra mea. Mă lipește de frigider, sticlele și borcanele dinăuntru zăngănind ușor, iar limba lui o găsește pe a mea. Gem în gura lui, iar una dintre mâinile lui mi se adâncește în păr, trăgându-mi capul pe spate în timp ce ne sărutăm sălbatic.

— Ce vrei, Anastasia? șoptește el.

— Pe tine, răspund eu, cu respirația întretăiată.

— Unde?

— În pat.

Se smulge din îmbrățișarea mea, mă ia în brațe și mă duce repede – fără niciun efort, parcă – în dormitorul meu. Mă așează în picioare lângă pat și se apleacă să aprindă veioza de pe noptieră. Aruncă o privire rapidă prin cameră, apoi trage în grabă draperiile crem.

— Și acum? întreabă el cu glas scăzut.

— Fă dragoste cu mine.

— Cum?

Doamne!

— Trebuie să-mi spui, iubito.

Sfinte Sisoie!

— Dezbracă-mă.

Deja gâfâi.

Zâmbește și își vâră arătătorul în bluza mea desfăcută, trăgându-mă spre el.

— Așa te vreau, murmură el, și, fără să-și ia de la mine ochii scăpărători, începe să-mi descheie ușor bluza.

Îmi sprijin șovăielnic mâinile pe brațele lui, să-mi

păstrez echilibrul, dar nu mă dojenește: brațele lui sunt o zonă sigură. După ce termină cu nasturii, îmi dă jos bluza de pe umeri, iar eu îmi iau mâinile de pe el, lăsând-o să cadă pe podea. Apoi desface nasturele blugilor și trage fermoarul în jos.

— Spune-mi ce vrei, Anastasia.

Christian respiră precipitat, ochii îi scapără, iar buzele i se întredeschid.

— Sărută-mă de aici până aici, îi șoptesc eu, plimbându-mi degetul de la rădăcina urechii până la îmbinarea claviculelor.

Dă părul la o parte din calea buzelor și se apleacă, înșirând săruturi dulci de-a lungul liniei trasate de degetul meu și înapoi.

— Blugii și chiloții, șoptesc eu, iar el zâmbește înainte să îngenuncheze în fața mea.

Oh, mă simt atât de puternică. Înfigându-și degetele mari în betelia blugilor, îi trage ușor în jos, odată cu chiloții. Mă descalț de pantofii cu tocuri și rămân doar în sutien. Se oprește și se uită la mine cu un aer întrebător, dar nu se ridică în picioare.

— Și acum, Anastasia?

— Sărută-mă, șoptesc eu.

— Unde?

— Știi bine unde.

— Unde?

Vai, e neîndurător! Rușinată, fac un semn rapid spre ridicătura dintre coapse, iar el zâmbește larg, cu un aer malițios. Închid ochii, cu un aer jenat, dar, în același timp, extrem de excitată.

— Oh, cu plăcere, chicotește el.

Mă sărută și își descătușează limba – limba lui iscusită, dătătoare de plăcere. Gem și îmi înfig mâinile în părul lui. Nu se oprește, limba lui încercuindu-mi clitorisul, scoțându-mă din minți, iar și iar. *Ahh… au trecut doar… câte zile…? Oh…*

— Christian, te rog, îl implor eu.

Nu vreau să am orgasm în picioare. Nu am suficientă

putere pentru asta.

— Ce mă rogi, Anastasia?

— Fă dragoste cu mine.

— Asta fac, murmură el, iar eu îi simt respirația pe piele.

— Nu, te vreau înăuntru.

— Ești sigură?

— Te rog.

Dar el continuă această tortură dulce și rafinată. Gem zgomotos.

— Christian… te rog.

Se ridică și se uită la mine, pe buzele lui strălucind dovada excitației mele.

Doamne…

— Ei bine? întreabă el.

— Ei bine ce? gâfâi eu, uitându-mă la el cu o dorință frenetică.

— Încă sunt îmbrăcat.

Mă uit la el cu un aer confuz.

Să-l dezbrac? Da pot, să fac asta. Întind mâna spre cămașa lui, dar face un pas în spate.

— Ah, nu, mă mustră el.

La dracu', se referă la pantaloni.

Oh, și asta îmi trezește o idee. Zeița intimă mă îmboldește ca o majoretă, iar eu îngenunchez în fața lui Christian. Neîndemânatic, cu degete tremurânde, îi desfac cureaua și șlițul, apoi îi trag în jos pantalonii și boxerii, eliberându-i mădularul. *Uau!*

Mă uit la el printre gene, iar el mă privește… cum? Cu nerăbdare? Cu venerație? Cu surprindere?

Își scoate picioarele din blugi, își dă jos șosetele, apoi îi iau mădularul în mână și îl strâng cu putere, împingând mâna în spate, așa cum mi-a arătat el. Geme și se încordează, iar respirația lui șuieră printre dinții strânși.

Foarte șovăielnic, îl iau în gură și îl sug – cu putere. Mmm, are gust bun.

— Ahh… Ana… Uau, ușor.

Îmi cuprinde capul în mâini, iar eu îi adâncesc mădularul și mai mult în gură, strângând buzele și sugând

cu putere, având grijă să nu-l rănesc cu dinții.

— Doamne! șoptește el.

Geamătul lui sexy mă inspiră, așa că o fac din nou, sugându-l mai adânc, apoi rotindu-mi limba în jurul glandului. *Hm…* Mă simt ca Afrodita.

— Ana, ajunge. Oprește-te.

Dar o fac încă o dată – *Roagă-mă, Grey, imploră-mă* – și încă o dată.

— Ana, am înțeles mesajul, mormăie el printre dinții încleștați. Nu vreau să-mi dau drumul în gura ta.

O mai fac o dată, apoi se apleacă, mă apucă de subsuori, mă ridică în picioare și mă împinge pe pat. Își trage cămașa peste cap, apoi se apleacă spre blugii făcuți grămadă și, ca un bun cercetaș, scoate un prezervativ. Gâfâie, la fel ca mine.

— Dă-ți jos sutienul, îmi ordonă el.

Mă ridic în capul oaselor și mă supun.

— Întinde-te. Vreau să te privesc.

Mă întind pe spate și îl urmăresc cu privirea în timp ce își pune prezervativul. Îl doresc atât de mult. Se uită la mine, lingându-și buzele.

— Ești o priveliște minunată, Anastasia Steele.

Se apleacă deasupra mea și înaintează lent, acoperindu-mă cu sărutări. Îmi sărută sânii, mușcându-mi ușor sfârcurile, iar eu gem și mă zvârcolesc, însă nu se oprește.

Nu… Oprește-te. Te vreau.

— Christian, te rog.

— Ce mă rogi? murmură el dintre sânii mei.

— Te vreau înăuntru.

— Zău?

— Te rog!

Uitându-se în ochii mei, îmi desface picioarele cu ale lui, iar mădularul lui plutește deasupra mea. Fără să-și ia privirea de la mine, se adâncește în mine cu o lentoare delicioasă.

Închid ochii, savurând sentimentul de plenitudine, senzația minunată a posedării, gemând zgomotos și apropiindu-mi instinctiv pelvisul de al lui. Se retrage foarte

ușor, apoi mă umple iarăși. Degetele mele își croiesc drum prin părul lui mătăsos și dezordonat, iar el intră și iese infinit de lent.

— Mai repede, Christian, mai repede… te rog.

Mă privește cu un aer triumfător și mă sărută apăsat, apoi începe să se miște cu adevărat – *uau, neiertător, implacabil… oh, Doamne!* –, și îmi dau seama că nu va dura mult. E un ritm alert. Îmi mișc bazinul din ce în ce mai repede, încordându-mi picioarele.

— Hai, iubito! șoptește el, cu respirația întretăiată. Acum!

Cuvintele lui mă descătușează și explodez – magnific, amețitor – într-un milion de bucăți în jurul lui, iar el mă urmează, strigându-mi numele.

— Ana! Of, Doamne! Ana!

Se prăbușește peste mine, cu capul sprijinit pe umărul meu.

Capitolul 4

Când îmi revin, deschid ochii și mă uit la chipul bărbatului pe care îl iubesc. Expresia lui Christian e blândă și tandră. Își atinge nasul de al meu, sprijinindu-se în coate, mâinile lui strângându-le pe ale mele, de o parte și de alta a capului meu. Din păcate, îmi închipui că mă ține așa ca să nu-l ating. Mă sărută ușor pe gură, ieșind ușor din mine.

— Mi-ai lipsit, șoptește Christian.

— Și tu mie, murmur eu.

Mă apucă de bărbie și mă sărută apăsat. Un sărut pasional și rugător, dar oare ce-mi cere? Nu știu. Mă lasă fără aer.

— Să nu mă mai părăsești niciodată, mă imploră el, uitându-se țintă în ochii mei, cu o mină serioasă.

— Bine, șoptesc eu și îi zâmbesc.

Îmi răspunde cu un zâmbet radios, iar pe chipul lui, ușurarea, exaltarea și o bucurie copilărească se contopesc într-o expresie încântătoare, ce ar putea topi și o inimă de gheață.

— Mulțumesc pentru iPad, adaug eu.

— Cu multă plăcere, Anastasia.

— Care e melodia ta preferată de pe tabletă?

— Ar însemna să mă dau în vileag, zâmbește el larg. Hai să-mi gătești ceva, duduie. Sunt hămesit, adaugă el, ridicându-se brusc în capul oaselor, ridicându-mă și pe mine.

— Duduie? chicotesc eu.

— Da, duduie. Iar acum, fă-mi de mâncare, te rog.

— Întrucât mă rogi atât de frumos, Sir, mă apuc imediat de treabă.

Coborând din pat, mișc perna fără să vreau, dând la iveală balonul în formă de elicopter. Christian îl ia în mână și se uită la mine uimit.

— E balonul meu, spun eu autoritar, întinzându-mă după halat și înfășurându-mă în el.

Doamne, de ce a trebuit să-l găsească?

— În patul tău? murmură el.

— Da, răspund eu, îmbujorându-mă. Mi-a ținut companie.

— Charlie Tango e un norocos, spune el surprins.

Da, sunt sentimentală, Grey, pentru că te iubesc.

— Balonul meu, repet eu, apoi mă răsucesc pe călcâie și pornesc spre bucătărie, lăsându-l pe Christian cu un zâmbet până la urechi.

Stăm împreună pe covorul persan al lui Kate. Mâncăm cu bețișoare pui cu legume și tăiței din castroane de porțelan și bem Pinot Grigio rece. Christian e sprijinit de canapea, cu picioarele întinse în fața lui. E îmbrăcat cu blugii și cămașa, iar părul său are aspectul de „imediat-după-futai". În fundal se aude Buena Vista Social Club de pe iPod-ul pe care mi l-a dăruit.

— E bună, spune el admirativ, luând o îmbucătură.

Stau turcește alături de el, mâncând cu lăcomie – sunt hămesită – și îi admir picioarele goale.

— De obicei, eu mă ocup de gătit. Kate nu e o bucătăreasă bună.

— Te-a învățat mama ta?

— Nu chiar, pufnesc eu. Când am vrut să învăț, mama deja locuia cu Soțul Numărul Trei în Mansfield, în Texas. Iar Ray… ei bine, dacă n-aș fi fost eu, ar fi mâncat numai pâine prăjită și mâncare comandată.

Christian se uită la mine:

— Nu ai locuit în Texas, cu mama ta?

— Nu, nu mă înțelegeam cu Steve, soțul ei. Și îmi era dor de Ray. Căsătoria cu Steve n-a durat mult. I-a venit m intea la cap, cred. Nu vorbește niciodată despre el, adaug eu cu glas scăzut. Cred că e o perioadă întunecată din viața ei, pe care nu o discutăm niciodată.

— Așa că te-ai întors la Washington să locuiești cu tatăl tău vitreg.

— Da.

— Din ce mi-ai povestit, pare că tu aveai grijă de el,

spune el pe un ton blând.

— Se poate spune și așa, ridic eu din umeri.

— Ești obișnuită să ai grijă de oameni.

Nuanța aspră din vocea lui îmi atrage atenția și întorc privirea spre el.

— Ce s-a întâmplat? întreb eu, uimită de mina lui preocupată.

— Vreau să am grijă de tine.

Expresia ochilor lui luminoși e greu de descifrat, iar inima începe să-mi bată mai tare.

— Am observat, șoptesc eu. Dar o faci într-un mod ciudat.

Fruntea i se încruntă.

— E singurul mod pe care îl știu, răspunde el liniștit.

— Încă sunt furioasă pe tine că ai cumpărat SIP.

Zâmbește:

— Știu, iubito, dar furia ta oricum nu m-ar fi împiedicat.

— Ce o să le spun colegilor mei și lui Jack?

Mijește ochii:

— Futangiul ăla ar face bine să stea în banca lui.

— Christian! îl dojenesc eu. E șeful meu.

Gura lui Christian se strânge într-o expresie dură. Arată ca un elev încăpățânat.

— Nu le spune, mă sfătuiește el.

— Ce să nu le spun?

— Că sunt proprietarul editurii. Înțelegerea a fost semnată ieri. Vânzarea va fi făcută publică abia peste patru săptămâni, perioadă în care conducerea SIP va face niște schimbări.

— Oh… deci e posibil să rămân fără slujbă? întreb eu alarmată.

— Sincer, mă îndoiesc, răspunde el pe un ton teatral, încercând să-și înăbușe zâmbetul.

Mă încrunt:

— Dacă îmi dau demisia și îmi iau altă slujbă, o să cumperi și firma aia?

— Doar nu te gândești să-ți dai demisia, nu?

Expresia i se modifică, devenind iarăși preocupată.

— E posibil. Nu prea mi-ai dat de ales.

— Da, o să cumpăr și firma aia, răspunde el ferm.

Mă încrunt iarăși. Sunt într-o situație din care nu pot să ies învingătoare.

— Nu crezi că ești un pic prea protector?

— Sunt perfect conștient că așa pare.

— Poate ar fi bine să iei legătura cu dr. Flynn.

Își pune jos castronul gol și se uită la mine cu un aer impasibil. Oftez. Nu vreau să ne certăm. Mă ridic în picioare și îi iau castronul.

— Vrei desert?

— Așa te vreau! spune el, zâmbind voluptuos.

— Eu nu.

De ce nu? Zeița mea intimă se trezește din toropeală și se așează în capul oaselor, numai urechi.

— Avem înghețată. De vanilie, chicotesc eu.

— Serios? spune Christian, zâmbetul lui devenind și mai larg. Cred că am putea face ceva cu ea.

Ce? Mă uit la el nedumerită, iar el se ridică grațios în picioare.

— Pot să rămân? întreabă el.

— Cum adică?

— Peste noapte.

— Am presupus că rămâi, mă îmbujorez eu.

— Bine. Unde e înghețata?

— În cuptor, îi zâmbesc tandru.

Înclină capul într-o parte, oftează și clatină din cap.

— Sarcasmul e cea mai joasă speță de umor, domnișoara Steele, spune el cu ochi scăpărători.

La dracu'! Oare ce pune la cale?

— Ai merita o bătaie la fund.

Pun castroanele în chiuvetă:

— Ai bilele argintii la tine?

Se pipăie pe piept, burtă și pe buzunarele de la blugi:

— Oricât ți s-ar părea de ciudat, să știi că nu port cu mine un set de rezervă. N-am mare nevoie de ele la serviciu.

— Mă bucur să aflu, domnule Grey, și parcă ai spus că

sarcasmul e cea mai joasă speță de umor.

— Ei bine, Anastasia, noul meu motto este: Dacă nu poți să-i învingi, treci de partea lor.

Rămân cu gura căscată – *nu pot să cred că a zis asta* –, iar el îmi rânjește, revoltător de mulțumit de sine. Se întoarce cu spatele, deschide frigiderul și scoate cutia de înghețată marca Ben & Jerry's – una dintre cele mai bune.

— O să ne descurcăm cu ea, spune el, țintuindu-mă cu ochii lui întunecați. Ben & Jerry's & Ana, pronunță el lent fiecare cuvânt, accentuând fiecare silabă.

Dumnezeule mare! Încă un pic și mandibula îmi ajunge la podea. Trage sertarul cu tacâmuri și scoate o lingură. Când se uită iarăși la mine, are pleoapele pe jumătate lăsate și își plimbă limba pe dinții de sus. *Oh, limba lui…*

Mi se taie respirația. Dorința întunecată, alunecoasă, jucăușă și fierbinte îmi străbate venele. O să ne distrăm – cu mâncare.

— Sper că ți-e cald, șoptește el. Am să te răcoresc cu asta. Vino.

Îmi întinde mâna, iar eu o pun pe a mea în a lui. Când ajungem în dormitor, așează înghețata pe noptieră, apoi dă jos de pe pat plapuma și pernele, făcându-le grămadă pe podea.

— Ai cearșafuri de schimb, nu-i așa?

Încuviințez din cap, urmărindu-l cu un aer fascinat, iar el ia în mână balonul în formă de elicopter.

— Nu-ți face de cap cu balonul meu, îl previn eu.

Buzele i se curbează într-o jumătate de zâmbet:

— Nici nu-mi trece prin cap, iubito, dar vreau să-mi fac de cap cu tine și cu cearșafurile astea.

Aproape că tremur.

— Vreau să te leg.

Oh!

— Bine, șoptesc eu.

— Vreau să-ți leg doar mâinile. De pat. Vreau să stai nemișcată.

— Bine, șoptesc eu din nou, incapabilă de altceva.

Se apropie de mine, privindu-mă țintă în ochi.

— O să ne folosim de asta.

Pune mâna pe cordonul halatului meu, iar apoi, cu o lentoare delicioasă și aţâţătoare, îi desface funda și îl trage ușor din găici.

Halatul se desface, iar eu rămân paralizată de privirea lui arzătoare. După o clipă, îmi împinge halatul de pe umeri, iar acesta cade la picioarele mele, lăsându-mă goală în fața lui. Îmi mângâie obrajii cu dosul palmei, iar atingerile lui rezonează în adâncul pântecelui meu. Se apleacă și mă sărută scurt.

— Întinde-te pe pat, cu fața în sus, murmură el, aţintindu-și în ochii mei privirea lui tot mai întunecată.

Fac ce îmi cere. În dormitorul învăluit în întuneric străluceşte doar lumina blândă și fadă a veiozei.

De obicei, nu-mi plac becurile economice – sunt foarte slabe –, dar, acum, fiind goală alături de el, sunt recunoscătoare pentru lumina difuză. Christian rămâne în picioare lângă pat, uitându-se la mine.

— Aș putea să te privesc o zi întreagă, Anastasia, spune el, apoi urcă în pat și mă încalecă. Mâinile deasupra capului, îmi porunceşte el.

Mă supun, iar el îmi leagă încheietura stângă cu cordonul, după care îl trece pe după barele de metal de la capul patului. Îl trage cu putere, astfel încât brațul meu stâng stă întins, după care îmi leagă și mâna dreaptă, strângând bine nodul.

După ce termină, se uită în ochii mei și se relaxează în mod vizibil. Îi place când sunt legată. În felul ăsta, nu-l pot atinge. Îmi trece prin minte că probabil nici supusele lui nu-l atingeau – în plus, poate că nici nu aveau vreodată ocazia. Christian probabil deținea controlul de fiecare dată și se păstra la distanță. De aceea îi plac ironiile.

Se dă jos de pe mine și se apleacă să-mi dea o scurtă sărutare pe buze. Apoi se ridică în picioare și își trage cămașa peste cap, își desface blugii și îi aruncă pe podea.

Îl văd în splendoarea goliciunii lui. Zeița mea interioară se desprinde de paralele și aterizează cu triplă răsucire, iar eu simt că mi se usucă gura brusc. Christian e

nemaipomenit de frumos. Are un trup cu linii clasice: șolduri înguste și umeri lați și musculoși – un triunghi inversat. Se vede că merge la sală. Aș putea să mă uit la el o zi întreagă. Se apropie de capătul patului și mă apucă de glezne, trăgându-mă cu putere spre el – brațele mi se întind și nu mi le mai pot mișca deloc.

— Așa e mai bine, murmură el.

Ia cutia de înghețată, urcă în pat și mă încalecă din nou. Foarte lent, desface capacul și înfige lingura în înghețată.

— Hm… încă e foarte tare, spune el, ridicând o sprânceană.

Ia o lingură și o vâră în gură.

— Delicioasă, șoptește el, lingându-și buzele. Uimitor cât de bun poate să fie clasicul gust de vanilie.

Se uită la mine și rânjește.

— Vrei și tu? mă tachinează el.

E înfiorător de sexy, de tânăr și de dezinvolt – stă pe mine și mănâncă dintr-o cutie de înghețată, cu ochi scăpărători și chipul radios. Doamne, oare ce are de gând să-mi facă? De parcă nu mi-aș da seama. Încuviințez sfios din cap.

Scoate încă o lingură și mi-o întinde. Deschid gura, dar, cu un gest rapid, și-o vâră tot lui în gură.

— E prea bună ca s-o împart, spune el, zâmbind răutăcios.

— Hei! protestez eu.

— Ce-i, domnișoară Steele, îți place vanilia?

— Da, răspund eu mai tare decât aș fi vrut, încercând în van să-l răstorn de pe mine.

Izbucnește în râs:

— Devii nărăvașă, ai? În locul tău, n-aș face asta.

— Înghețată! îl implor eu.

— Ei bine, dat fiind că azi m-ai tratat atât de bine, domnișoară Steele…

Se înduplecă și îmi oferă o nouă lingură de înghețată, iar de data asta mă lasă s-o mănânc.

Îmi vine să chicotesc. Se distrează pe cinste, iar voioșia lui e molipsitoare. Îmi mai dă o lingură, apoi încă una.

Gata, ajunge.

— Hm, iată un bun mijloc de a mă asigura că mănânci – să te hrănesc cu forța. Aș putea să mă obișnuiesc cu asta.

Îmi oferă încă o lingură, însă de data asta țin gura închisă și clatin din cap, iar el o lasă să se topească și să mi se scurgă pe gât și pe piept. Se apleacă și o linge ușor, iar trupul mi se umple de dorință.

— Hm, are un gust și mai bun când o mănânc de pe tine, domnișoară Steele.

Trag de legăturile de la încheieturi, iar patul scârțâie sinistru, dar nu-mi pasă – sunt copleșită de o dorință mistuitoare. Ia încă o lingură de înghețată și o lasă să mi se prelingă pe piept, apoi, cu dosul lingurii, mi-o împrăștie pe sâni.

Ah… e rece.

— E rece? întreabă Christian blând, apoi se apleacă iarăși s-o lingă și s-o sugă, gura lui părând fierbinte prin comparație cu răceala înghețatei.

Dumnezeule mare! E o adevărată tortură. Pe măsură ce se topește, înghețata se prelinge în firișoare pe pat. Buzele lui își continuă tortura lentă, sugând cu putere, mângâindu-mă ușor cu nasul. *Oh, te rog!* Deja gâfâi.

— Mai vrei?

Și, înainte să pot accepta sau refuza, limba lui mi se înfige între buze, rece și abilă, având gust de vanilie și de Christian. Delicios!

Și, chiar când începeam să mă obișnuiesc cu senzația, se ridică din nou și îmi plimbă o lingură de înghețată pe piept, apoi pe abdomen, până la buric, unde răstoarnă un cocoloș mare de înghețată. *Oh, e mai rece decât înainte, dar, în mod ciudat, simt că mă arde.*

— Ai mai făcut asta, îmi spune Christian cu ochi scăpărători. Va trebui să stai nemișcată, altminteri o să împrăștiem înghețată pe tot palul.

Îmi sărută sânii și îmi suge sfârcurile cu putere, apoi urmărește cu buzele dâra de înghețată, sugând și lingând în continuare.

Iar eu mă străduiesc, mă străduiesc să rămân nemișcată,

în ciuda combinației amețitoare de rece și atingeri senzuale. Dar șoldurile încep să mi se miște involuntar, rotindu-se în propriul lor ritm, ațâțate de magia lui rece, cu aromă de vanilie. Christian coboară mai jos și începe să mănânce înghețata de pe pântecele meu, rotindu-și limba în buric și în jurul lui.

Gem. *Doamne!* E rece, e fierbinte, e chinuitor, dar nu se oprește. Împrăștie înghețata și mai jos, în părul pubian și pe clitoris. Scot un țipăt.

— Sst! șoptește Christian, apoi limba lui fermecată începe să lingă înghețata, iar eu gem înăbușit.

— Oh… te rog… Christian.

— Știu, iubito, știu, murmură el, în timp ce limba își continuă dansul magic.

Dar nu se oprește, pur și simplu nu se oprește, iar trupul mi se arcuiește din ce în ce mai sus. Își vâră un deget în mine, și încă unul, mișcându-le cu o lentoare agonizantă înainte și înapoi.

— Doar aici, murmură el, lovind ritmic peretele din față al vaginului și continuând – nemilos și înnebunitor – să sugă și să lingă.

Sfinte Sisoie!

Pe neașteptate, gemând și zvârcolindu-mă, izbucnesc într-un orgasm amețitor, care îmi copleșește toate simțurile, ștergând tot ce se întâmplă în jurul meu. Doamne, ce repede s-a întâmplat.

Îmi dau seama vag că s-a oprit. Se ridică deasupra mea, își pune un prezervativ, apoi intră în mine, adânc și rapid.

— Oh, da! geme el, opintindu-se în mine.

E lipicios, iar resturile de înghețată se scurg între noi. E o senzație ciudată, care îmi distrage atenția, dar nu mai mult de câteva secunde, căci Christian iese brusc din mine și mă întoarce pe burtă.

— Așa, murmură el, apoi intră brusc în mine, dar nu revine imediat la obișnuitul lui ritm susținut.

Se apleacă în față, îmi dezleagă mâinile și mă răsucește cu fața în sus, astfel încât acum stau întinsă pe el. Îmi cuprinde sânii cu mâinile și îmi strânge sfârcurile, iar eu

gem, cu capul sprijinit pe umărul lui. Își freacă nasul de gâtul meu, mușcându-mă ușor, și își ridică șoldurile delicios de lent, umplându-mă iar și iar.

— Știi cât de mult însemni pentru mine? îmi șoptește el la ureche.

— Nu, murmur eu.

Zâmbește, iar degetele lui îmi cuprind mandibula și gâtul, strângându-mă cu putere preț de o clipă.

— Ba știi. Și nu te voi lăsa să pleci.

Gem, iar el întețește ritmul.

— Ești a mea, Anastasia.

— Da, sunt a ta, spun eu cu respirația întretăiată.

— Și am grijă de ce-i al meu, șuieră el și mă mușcă de ureche.

Scot un țipăt.

— Așa, iubito, vreau să te aud.

Își înfășoară o mână în jurul taliei mele, iar cu cealaltă îmi cuprinde șoldurile și se înfige în mine, făcându-mă să țip din nou. Iar ritmul devine înnebunitor. Respirația lui e din ce în ce mai aspră, la fel ca a mea. Simt în pântece o accelerare familiară. *Doamne, iarăși!*

Sunt doar un mănunchi de senzații. Acesta este efectul lui asupra mea – pune stăpânire asupra trupului meu și îl posedă în întregime, astfel încât nu mă mai pot gândi decât la el. Vraja lui e irezistibilă, amețitoare. Sunt un fluture prins în plasa lui, care nu poate și nici nu și dorește să scape. *Sunt a lui… cu totul.*

— Hai, iubito, șoptește el printre dinții strânși, iar la îndemnul lui, ca un ucenic vrăjitor ce sunt, mă descătușez, și astfel ne eliberăm împreună.

Stau ghemuită în brațele lui, pe cearșafurile lipicioase. Își ține fruntea lipită de spatele meu, iar nasul îi e adâncit în părul meu.

— Mă sperie ce simt pentru tine, șoptesc eu.

Tace o clipă.

— La fel simt și eu, iubito, spune el calm.

— Dar dacă mă părăsești?

E un gând îngrozitor.

— N-am să te părăsesc, răspunde el. Nu cred că am să mă satur vreodată de tine, Anastasia.

Mă întorc și îl privesc. Expresia lui e sobră și sinceră. Mă aplec și îl sărut tandru. Zâmbește și întinde mâna să-mi dea părul după ureche.

— Nu m-am simțit niciodată atât de rău ca atunci când ai plecat, Anastasia. Aș muta munții din loc să nu mă mai simt niciodată așa.

E trist, ba chiar dezorientat.

Îl sărut încă o dată. Aș vrea să destind atmosfera cumva, dar Christian mi-o ia înainte:

— Vii mâine cu mine la petrecerea de vară pe care o dă tatăl meu? E un eveniment caritabil anual. Am promis că mă duc.

Zâmbesc, devenind dintr-odată sfioasă.

— Bineînțeles.

Mama mă-sii! N-am cu ce să mă îmbrac.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic.

— Spune-mi, insistă el.

— N-am cu ce să mă îmbrac.

Un moment, Christian are un aer stânjenit.

— Să nu te superi, dar să știi că încă am acasă toate hainele cumpărate pentru tine. Sigur sunt și câteva rochii printre ele.

Îmi țugui buzele.

— Serios? bombăn eu pe un ton sardonic.

Nu vreau să mă cert cu el în seara asta. Am nevoie de un duș.

Fata care seamănă cu mine stă în fața sediului SIP. De fapt, sunt chiar eu. Sunt palidă și neîngrijită, iar hainele îmi sunt prea mari. Mă uit la ea și văd că îmi poartă hainele – e bucuroasă și sănătoasă.

— Ce ai tu și nu am eu? o întreb.

— Cine ești?

— Sunt nimeni… Tu cine ești? Și tu ești nimeni…?

— Atunci suntem două – să nu spui nimănui, pentru că ne-ar alunga, să știi[4].

Buzele i se răsucesc lent într-un rânjet răutăcios, care i se lățește pe toată fața – e atât de înfiorător, încât încep să țip.

— Doamne, Ana! mă strigă Christian, scuturându-mă ușor.

Sunt foarte dezorientată. *Sunt acasă... în întuneric... în pat cu Christian.* Îmi scutur capul, încercând să-mi limpezesc mintea.

— Iubito, te simți bine? Ai avut un coșmar.

— Oh…

Aprinde veioza, care ne scaldă în lumina ei difuză. Mă privește cu un aer îngrijorat.

— Fata, șoptesc eu.

— Cine? Care fată? întreabă el cu glas mângâietor.

— Când am plecat de la SIP, mă aștepta o fată pe trotuar. Semăna cu mine… și nu prea.

Christian tace câteva clipe și, pe măsură ce lumina veiozei devine mai intensă, chipul i se înnegurează.

— Când s-a întâmplat asta? șoptește el cu un aer îngrozit.

Se ridică în capul oaselor, uitându-se țintă la mine.

— În după-amiaza asta. Știi cine e?

— Da, răspunde el, trecându-și o mână prin păr.

— Cine?

Gura lui se strânge într-o linie dură, dar nu spune nimic.

— Cine? insist eu.

— Leila.

Înghit în sec. Fosta lui supusă! Îmi aduc aminte că mi-a vorbit despre ea înainte să zburăm cu planorul. Christian devine brusc tensionat. Ceva nu e în regulă.

— Fata care ți-a copiat „Toxic” pe iPod?

Se uită la mine neliniștit.

---

4 Sunt nimeni... Tu cine eşti? / Şi tu eşti nimeni...? / Atunci suntem două — să nu spui nimănui, / Căci or să ne alunge, să ştii — prima strofă din poezia „Sunt nimeni! Tu cine eşti?” de Emily Dickinson. (N. ed.)

— Da. Ți-a spus ceva?

— A zis: „Ce ai tu și eu n-am?” iar, când am întrebat-o cine e, mi-a spus că „nimeni”

Christian închide ochii cu un aer îndurerat. *Oh, nu!* Ce s-a întâmplat? Ce înseamnă fata aceea pentru el?

Adrenalina mi se împrăștie în trup și simt înțepături pe pielea capului. *Dacă înseamnă mult pentru el? Oare îi e dor de ea? Știu atât de puțin despre... relațiile lui trecute. Pro*babil că și ea a semnat un contract și a făcut ce i-a cerut el, oferindu-i lucrurile de care avea nevoie.

Vai, nu! Și când nu voi mai putea nici eu? Gândul îmi dă fiori.

Dându-se jos din pat, Christian își ia blugii pe el și se duce în sufragerie. Arunc o privire spre ceasul cu alarmă: e cinci dimineața. Cobor și eu din pat, mă îmbrac cu cămașa lui și mă duc după el.

Dumnezeule mare, vorbește la telefon.

— Da, în față la SIP, ieri… după-amiază, spune el calm.

Mă apropii de bucătărie, iar el se întoarce spre mine și mă întreabă direct:

— La ce oră, mai exact?

— Pe la șase fără zece, bâigui eu.

Pe cine o fi sunat la ora asta? Ce a făcut Leila? Transmite informația persoanei de la celălalt capăt al firului, fără să-și ia ochii de la mine, cu o expresie întunecată și serioasă.

— Află cum… Da… N-aș fi crezut, dar nu mi-a trecut prin minte că ar fi putut face una ca asta, spune el, închizând ochii, ca și când ar suferi. Nu știu cum o să se rezolve lucrurile… Da, am să stau de vorbă cu ea… Da… Știu… Ocupă-te de ea și dă-mi de știre. Găsește-o, Welch – are probleme. Găsește-o.

Apoi închide.

— Vrei niște ceai? întreb eu.

Ceai – răspunsul lui Ray la toate crizele și singurul lucru pe care îl face bine în bucătărie. Pun apă în ibric.

— Aș prefera să mă întorc în pat, răspunde el, iar privirea lui îmi dă de înțeles că nu pentru somn.

— Păi, eu am nevoie de niște ceai. Nu vrei și tu o ceașcă?

Trebuie să aflu ce se întâmplă. Nu vreau să mă las distrasă de sex.

Își trece mâna prin păr cu un aer exasperat.

— Ba da, te rog, spune el, dar îmi dau seama că e iritat.

Pun ibricul pe aragaz, apoi îmi fac de lucru cu ceainicul și ceștile. Neliniștea mea atinge nivelul maxim. Oare o să-mi spună care e problema? Sau va trebui să-l trag de limbă?

Simt că se uită la mine – îi simt nesiguranța, iar furia lui e evidentă. Ridic privirea, iar în ochii lui se citește teama.

— Ce s-a întâmplat? întreb eu cu blândețe.

Clatină din cap.

— Nu vrei să-mi spui?

Oftează și închide ochii.

— Nu.

— De ce?

— Pentru că n-ar trebui să te privească. Nu vreau să te amestec în povestea asta.

— N-ar trebui, dar mă privește. M-a acostat când ieșeam de la birou. De unde știe despre mine? De unde știe unde lucrez? Cred că am dreptul să aflu ce se întâmplă.

Își trece iarăși mâna prin păr, cu un aer nemulțumit, ca și când în el s-ar da o luptă.

— Te rog, spun eu blând.

Buzele i se strâng într-o expresie dură și își întoarce privirea spre mine.

— Bine, spune el resemnat. Habar n-am cum te-a găsit. Poate după fotografia cu noi doi din Portland, nu știu.

Oftează iar și simt că nemulțumirea e îndreptată împotriva lui.

Aștept cu răbdare, turnând apă fierbinte în ceainic, în timp ce el se plimbă prin cameră. După câteva clipe, continuă:

— Când eram cu tine în Georgia, Leila a venit neanunțată la apartamentul meu și a făcut o scenă de față cu Gail.

— Gail?

— Doamna Jones.

— Cum adică, a făcut o scenă?

Se uită la mine cu un aer gânditor.

— Spune-mi. Îmi ascunzi ceva.

Tonul meu e mai ridicat decât aș vrea.

Clipește surprins.

— Ana, eu…, începe el, dar se oprește.

— Te rog.

Oftează cu un aer înfrânt.

— A încercat să-și taie venele.

— Oh, nu!

Așa se explică bandajul de la încheietura ei.

— Gail a dus-o la spital. Dar Leila s-a externat înainte să ajung eu acolo.

La naiba! Ce înseamnă asta? Porniri sinucigașe? De ce?

— Psihiatrul care a consultat-o a zis că e un strigăt de ajutor tipic. Nu i s-a părut că ar fi cu adevărat în pericol – a zis că e „la un pas de ideația suicidară”. Dar nu sunt sigur. De atunci, am încercat să dau de ea, să încerc s-o ajut.

— I-a spus ceva doamnei Jones?

Se uită la mine cu un aer foarte stânjenit.

— Nu mare lucru, răspunde el în cele din urmă, dar știu că îmi ascunde ceva.

Îmi iau privirea de la el și torn ceai în cești. Așadar, Leila vrea să revină în viața lui Christian și comite o tentativă de sinucidere ca să-i atragă atenția. *Uau! Înspăimântător*. Dar eficient. Christian a plecat din Georgia pentru a-i fi alături, dar ea dispare înainte ca el să ajungă la spital? Ce ciudat.

— Deci nu poți să dai de ea? Dar familia ei?

— Familia nu știe unde e. Și nici soțul ei.

— Soțul?

— Da, răspunde el cu un aer distrat, e căsătorită de doi ani.

Poftim?

— Deci a fost cu tine în timp ce era căsătorită?

Sfinte Sisoie! Christian chiar nu are nicio limită.

— Nu! Doamne, nu! A fost cu mine acum aproape trei ani. Apoi m-a părăsit și, la scurtă vreme, s-a căsătorit cu tipul ăsta.

Ah.

— Și de ce încearcă să-ți atragă atenția acum?

Clatină trist din cap.

— Nu știu. Tot ce am reușit să aflăm este că a fugit de la soțul ei acum vreo patru luni.

— Stai să înțeleg. Deci nu ți-a mai fost supusă în ultimii trei ani?

— În ultimii doi ani și jumătate, mai exact.

— Iar când erați împreună, voia mai mult de la tine?

— Da.

— Însă tu n-ai vrut.

— Știi bine.

— Așa că te-a părăsit.

— Da.

— Atunci de ce a venit la tine acum?

— Nu știu.

Însă tonul lui îmi spune că cel puțin are o ipoteză.

— Dar bănuiești…

Mijește ochii de furie.

— Bănuiesc că are legătură cu tine.

Cu mine? Ce ar putea să vrea de la mine? *„Ce ai tu și eu n-am?”*

Mă uit la Domnul Cincizeci de Vicii, admirând goliciunea superbă a bustului său. Îl posed – e al meu. Asta am, și, totuși, tânăra aceea arăta ca mine: același păr brunet și aceeași piele albă. Mă încrunt, într-adevăr… *ce am eu și ea n-are?*

— De ce nu mi-ai spus de ieri? mă întreabă el blând.

— Am uitat de ea, ridic eu din umeri, în chip de scuză. Mă rog, am fost să bem ceva după prima mea săptămână de lucru. Apoi ai apărut la bar și, când l-ai văzut pe Jack, ai făcut un acces de testosteron.

— Acces de testosteron?

— Da. Concursul de călcat pe nervi.

— Îți arăt eu imediat ce înseamnă un acces de

testosteron.

— Nu vrei mai bine să bei un ceai?

— Nu, Anastasia, nu vreau.

Își ațintește ochii asupra mea, sfredelindu-mă cu o privire în care se citește: „Te vreau și te vreau acum”. *Doamne… cât de sexy e!*

— Uită de ea. Vino, îmi spune, întinzându-mi mâna.

Îi iau mâna, iar zeița mea intimă face un triplu salt pe spate la sol.

Mă trezesc. Mi-e foarte cald. Sunt lipită de Christian, care e gol. Deși doarme adânc, mă ține aproape de el. Lumina blândă a dimineții se strecoară printre draperii. Am capul pe pieptul lui, un picior petrecut pe după al lui, iar un braț al meu i se sprijină pe abdomen.

Ridic ușor capul, având grijă să nu-l trezesc. E atât de tânăr, de relaxat și de frumos. Nu-mi vine să cred că acest Adonis e al meu, cu totul al meu.

Hm… Mă ridic în capul oaselor și îl mângâi ușor pe piept, trecându-mi degetele prin părul rar de pe pieptul lui, dar el nu se mișcă. *Dumnezeule mare!* Nu-mi vine să cred. Chiar e al meu – pentru alte câteva clipe prețioase. Mă aplec și îi sărut tandru una dintre cicatrice. Geme ușor, dar nu se trezește. Zâmbesc. Sărut încă una, și ochii i se deschid.

— Bună, îi zâmbesc eu cu un aer vinovat.

— Bună, răspunde el preocupat. Ce faci?

— Mă uit la tine.

Îmi cobor degetele de-a lungul dârei de păr care îi coboară spre pubis. Însă îmi prinde mâna, mijește ochii și afișează zâmbetul lui radios, de Christian în largul lui, iar eu mă relaxez. Atingerile mele secrete rămân secrete.

Of, de ce nu mă lași să te ating?

Dintr-odată, mă întoarce pe spate și se așează deasupra mea, prinzându-mi mâinile cu un aer mustrător, apoi își freacă nasul de al meu.

— Cred că ești pusă pe rele, domnișoară Steele, mă acuză el, dar zâmbetul nu-i dispare de pe buze.

— Îmi place să fiu pusă pe rele în preajma ta.

— Serios? spune el și mă sărută ușor pe gură. Sex sau micul dejun? mă întreabă, cu o privire întunecată, dar plină de umor.

Îi simt erecția și îmi ridic pelvisul, apăsându-i mădularul.

— Bună alegere, murmură, înșirându-mi sărutări pe sâni.

Stau în fața măsuței de toaletă și mă uit în oglindă, încercând să-mi așez părul într-o frizură elegantă – zău, e prea lung. Mi-am luat pe mine o pereche de blugi și un tricou, iar Christian, proaspăt ieșit de la duș, se îmbracă în spatele meu. Mă uit cu poftă la trupul lui.

— Cât de des mergi la sală?

— În fiecare zi lucrătoare, răspunde el, încheindu-și nasturii de la prohab.

— Și ce faci?

— Alerg, ridic greutăți și fac kickbox.

— Kickbox?

— Da, am un antrenor personal, un fost luptător olimpic. Îl cheamă Claude. E foarte bun. Sigur ți-ar plăcea.

Mă întorc să mă uit la el, în timp ce își încheie nasturii de la cămașă.

— Cum adică, mi-ar plăcea?

— Ți-ar plăcea ca antrenor.

— De ce aș avea nevoie de un antrenor personal? Te am pe tine ca să mă mențin în formă, zâmbesc eu.

Se apropie de mine și mă cuprinde cu brațele, ochii lui întunecați întâlnindu-i pe ai mei în oglindă.

— Dar te vreau cu adevărat în formă, iubito, pentru ce am în minte. Va trebui să te antrenezi.

Amintirile din camera de joacă îmi năvălesc în minte și mă îmbujorez. Da, Camera Roșie a Durerii este epuizantă. Oare mă va mai duce în ea? Vreau să mă întorc acolo?

Bineînțeles că vrei! Zeița mea intimă strigă la mine din șezlongul ei.

Mă uit în ochii lui cenușii, fascinanți și de nepătruns.

— Doar știi că vrei, îmi spune el.

Mă înroșesc, iar gândul neplăcut că poate Leila se antrenează în continuare se strecoară neinvitat și supărător în mintea mea. Strâng din buze, iar Christian se încruntă.

— Ce s-a întâmplat? întreabă el preocupat.

— Nimic, clatin eu din cap. Bine, o să fac cunoștință cu Claude.

— Serios?

Un aer extrem de surprins luminează chipul lui Christian. Expresia lui mă face să zâmbesc. Arată de parcă ar fi câștigat la loterie, deși probabil n-a cumpărat niciodată un bilet – nu are nevoie.

— Da, sigur, dacă te face atât de fericit, îl ironizez eu.

Mă strânge în brațe și mă sărută pe obraz.

— Nici nu-ți imaginezi cât mă bucur, șoptește el. Spune-mi, ce ai vrea să faci azi?

Își freacă nasul de al meu, trimițându-mi fiori delicioși în tot trupul.

— Aș vrea să mă tund și, ăă… trebuie să încasez un cec ca să-mi iau o mașină.

— Ah…

Își dă seama despre ce-i vorba și își mușcă buza. Ia o mână de pe mine, o vâră în buzunarul blugilor și scoate cheia micului meu Audi.

— Asta e, spune el ezitant, cu glas scăzut.

— Cum adică, asta e?

Vai, am un ton furios! Mama mă-sii! Chiar sunt furioasă. Vocea mea interioară se încruntă la el. *Cum îndrăznește?!*

— Taylor a adus-o ieri înapoi.

Deschid gura și o închid la loc, apoi repet gestul de două ori, dar am rămas fără cuvinte. Îmi dă mașina înapoi. Fir-ar să fie! Cum de n-am prevăzut asta? Dar e un joc pe care îl puteam juca amândoi. Bag mâna în buzunarul de la spate al blugilor și scot plicul cu cecul de la el.

— Poftim, e al tău.

Christian se uită nedumerit la mine, apoi, recunoscând plicul, își ia ambele mâini de pe mine și face un pas în spate.

— Ah, nu! Sunt banii tăi.

— Ba nu. Aș vrea să cumpăr mașina de la tine.

Expresia i se schimbă complet. Pe chipul său se citește furia – da, furia.

— Nu, Anastasia. Banii tăi, mașina ta, pufnește el.

— Ba nu, Christian. Banii mei, mașina ta. Am s-o cumpăr de la tine.

— Ți-am dat mașina asta ca dar de absolvire.

— Un stilou ar fi fost un dar de absolvire mai nimerit. Tu mi-ai luat un Audi.

— Chiar vrei să avem o dispută pe tema asta?

— Nu.

— Bine. Poftim cheia.

— Nu asta am vrut să spun!

— Discuția s-a încheiat, Anastasia. Nu insista.

Îi arunc o privire încruntată, apoi îmi vine o idee. Iau plicul, îl rup în două, apoi încă o dată în două și arunc resturile la coș. Vai, ce bine mă simt.

Christian se uită la mine impasibil, dar știu că tocmai l-am călcat pe coadă, așa că ar trebui să mă țin departe de el. Își mângâie ușor bărbia.

— Ca de obicei, ești provocatoare, domnișoară Steele, spune el sec.

Se răsucește pe călcâie și pornește cu pași calmi spre cealaltă cameră. Nu e reacția pe care o anticipam. Mă așteptam la un adevărat apocalips. Mă uit în oglindă și ridic din umeri, hotărând în cele din urmă să-mi prind părul în coadă.

Mă chinuie curiozitatea. Ce o fi făcând Domnul meu Învechit în Rele? Mă duc după el și îl găsesc vorbind la telefon.

— Da, douăzeci și patru de mii de dolari. Direct.

Se uită la mine, încă impasibil.

— Bine… Luni? Excelent… Nu, asta-i tot, Andrea.

Închide telefonul.

— Vor fi depuși în contul tău luni. Să nu te joci cu mine.

Fierbe de furie, dar nu-mi pasă.

— Douăzeci și patru de mii de dolari? strig eu. Și de

unde îmi știi contul?

Mânia mea îl ia prin surprindere.

— Știu tot despre tine, Anastasia, spune el calm.

— Mașina mea nu avea cum să valoreze douăzeci și patru de mii de dolari.

— Aș fi de acord cu tine, dar trebuie să cunoști piața: contează dacă vinzi sau cumperi. Un nebun își dorea rabla aia și era dispus să plătească suma asta. Se pare că e o mașină clasică. Întreabă-l pe Taylor, dacă nu mă crezi.

Mă încrunt la el, iar el se încruntă la mine – doi neghiobi încăpățânați și furioși uitându-se chiorâș unul la altul.

Și simt atracția – electricitatea aproape materială dintre noi –, care ne trage unul către celălalt. Brusc, mă ia în brațe, mă lipește de ușă și își apasă gura pe a mea, revendicându-mă cu poftă. Își coboară o mână pe fundul meu, împingându-mă în bazinul său, iar pe cealaltă și-o înfige în părul meu, trăgându-mi capul pe spate. Degetele mele sunt în părul lui, lipindu-i capul de al meu. Cu respirația întretăiată, Christian își freacă trupul de al meu, ținându-mă captivă. Îi simt mădularul. Mă vrea, iar eu freamăt de dorință, simțind că are nevoie de mine.

— De ce, de ce mă sfidezi? bâiguie el printre sărutări fierbinți.

Sângele îmi cântă în vene. Oare întotdeauna va avea acest efect asupra mea? Și eu asupra lui?

— Pentru că pot, răspund eu cu respirația întretăiată.

Nu văd, dar îi simt zâmbetul pe gâtul meu, iar el își apasă fruntea de a mea.

— Doamne, te vreau chiar acum, dar nu mai am prezervative. Niciodată nu mă satur de tine. Și ești o femeie cu adevărat înnebunitoare.

— Și tu mă înnebunești, șoptesc eu. În toate felurile.

Christian clatină din cap.

— Haide. Să mergem să luăm micul dejun. Și știu un loc în care poți să te tunzi.

— Bine, încuviințez eu – și astfel se termină cearta noastră.

Pun mâna pe nota de plată înaintea lui.

— Plătesc eu.

Se încruntă la mine.

— Trebuie să fii rapid, Grey.

— Ai dreptate, spune el posac, deși cred că mă tachinează.

— Nu fi așa supărat. Sunt cu douăzeci și patru de mii de dolari mai bogată decât azi-dimineață, deci îmi permit să achit un mic dejun de – mă uit la notă – douăzeci și doi de dolari și șaizeci și șapte de cenți.

— Mersi, spune el posomorât.

Oh, elevul bosumflat s-a întors.

— Unde mergem acum? întreb eu.

— Chiar vrei să te tunzi?

— Da, uite ce păr am.

— Mie mi se pare că arăți încântător. Tot timpul.

Mă înroșesc și mă uit la mâinile împreunate în poală.

— Unde mai pui că în seara asta e evenimentul ăla caritabil, adaug.

— Nu uita că ținuta de gală e obligatorie.

Of, Doamne!

— Unde se ține?

— În casa părinților mei. Au ridicat un cort… mă rog, tot tacâmul.

— Cui donați fondurile?

Christian își freacă mâinile de coapse, cu un aer stânjenit.

— Unui program de reabilitare pentru părinți cu copii mici. Se numește „Rezistăm împreună”.

— Pare o cauză bună, spun eu cu glas scăzut.

— Hai, să mergem.

Se ridică în picioare, curmând discuția ca să evite subiectul, și îmi întinde mâna. Când i-o iau, își strânge degetele în jurul alor mele.

Ce ciudat. E atât de demonstrativ în anumite situații, dar atât de intim în altele. Mă conduce afară din restaurant și pornim pe stradă. E o dimineață blândă, încântătoare. Soarele strălucește, iar aerul miroase a cafea și a pâine

proaspătă.

— Unde mergem?

— Surpriză.

Ah, bine. Nu mă dau în vânt după surprize.

Trecem de două intersecții, iar magazinele devin mai scumpe, încă nu am avut ocazia să le explorez, deși se află foarte aproape de apartamentul meu. Kate o să fie încântată: sunt o mulțime de buticuri de haine cu care să-și hrănească pasiunea pentru modă. Și eu trebuie să-mi cumpăr niște fuste vaporoase pentru serviciu.

Christian se oprește în fața unui salon de înfrumusețare și îmi deschide ușa. Se numește „Esclava”. Interiorul e dominat de alb și mobile din piele. La biroul de la recepție, complet alb, stă o tânără blondă cu o uniformă albă și apretată. Când intrăm, ridică privirea.

— Bună dimineață, domnule Grey, îl întâmpină ea voios, fluturând pleoapele și îmbujorându-se ușor.

E efectul Grey, dar e limpede că îl cunoaște. De unde?

— Bună, Greta.

Și el o cunoaște. Ce înseamnă asta?

— Ca de obicei? îl întreabă ea politicos.

E dată cu un ruj foarte roz.

— Nu, răspunde el repede, aruncându-mi o privire agitată.

Ca de obicei? Cum adică?

Mama mă-sii! E regula nr. 6 – cea cu salonul de înfrumusețare și cu epilatul… La dracu’!

Oare aici și-a adus toate supusele? Poate și pe Leila? Ce naiba să înțeleg din chestia asta?

— Domnișoara Steele o să-ți spună ce vrea.

Mă încrunt la el: introduce regulile pe furiș. Am fost de acord cu antrenorul personal, iar acum asta?

— De ce aici? șuier eu.

— Salonul ăsta e proprietatea mea. Mai am trei la fel.

— E proprietatea ta? bâigui.

Ce surpriză.

— Da, e un domeniu de interes secundar. În fine, aici găsești tot ce vrei – și e din partea casei. O paletă largă de

masaje: suedez, *shiatsu*, cu pietre fierbinți, reflexoterapie, băi cu alge de mare, masaj facial, și o mulțime de alte chestii care le plac femeilor. Toate se fac aici, încheie el, cu un gest plictisit al mâinii sale cu degete lungi.

— Epilare?

Izbucnește în râs.

— Da, și epilare. Peste tot, adaugă el în șoaptă, cu un aer conspirativ, savurându-mi stânjeneala.

Mă înroșesc și mă uit la Greta, care mă privește cu un aer întrebător.

— Aș vrea să mă tund, vă rog.

— Sigur, domnișoară Steele.

Cu buzele ei roz și cu o eficiență nemțească, Greta se uită pe ecranul computerului.

— Franco e liber în cinci minute.

— Franco e bun, mă asigură Christian.

Încă mă străduiesc să mă obișnuiesc cu ideea: Christian Grey, președintele unui consiliu de administrație, deține un lanț de saloane cosmetice.

Îi arunc o privire și, dintr-odată, se albește la față – ceva sau cineva i-a atras atenția. Mă întorc să văd încotro se uită: o blondă platinată suplă și-a făcut apariția pe o ușă din fundul salonului, iar acum vorbește cu una dintre coafeze.

Blonda Platinată e înaltă, bronzată și sexy. Îmi e greu să-i apreciez vârsta, dar cred că are între treizeci și cinci și patruzeci de ani. Poartă aceeași uniformă ca Greta, numai că este neagră. Arată trăsnet. Părul tuns bob îi strălucește ca un halou. Când se întoarce, îl zărește pe Christian și îi zâmbește – un zâmbet de recunoaștere cald și strălucitor.

— Scuză-mă, îngaimă Christian grăbit.

Traversează salonul cu pași iuți, trecând pe lângă coafezele îmbrăcate toate în alb, pe lângă ucenicele de lângă chiuvete, iar în cele din urmă ajunge lângă ea, prea departe ca să pot auzi ce discută. Blonda Platinată îl întâmpină cu vădită afecțiune, sărutându-l pe ambii obraji și sprijinindu-și mâinile pe brațele lui, apoi încep o discuție animată.

— Domnișoară Steele? încearcă Greta să-mi atragă atenția.

— O clipă, vă rog.

Îl urmăresc fascinată pe Christian.

Blonda Platinată se întoarce și se uită la mine, cu același zâmbet orbitor, ca și când m-ar cunoaște. Îi răspund politicos cu un zâmbet.

Christian pare deranjat de ceva. Discută cu ea, iar ea încuviințează, zâmbind și ridicând mâinile în aer. Îi zâmbește și el – e limpede că se știu bine. Poate că lucrează împreună de mult timp. Sau poate că e șefa salonului; are un aer destul de autoritar.

În cele din urmă, mă simt de parcă aș fi primit o lovitură în moalele capului și, în adâncul viscerelor mele, îmi dau seama cine e. E ea. *Frumoasă, mai în vârstă, sexy.*

E doamna Robinson.

Capitolul 5

— Greta, cu cine stă de vorbă domnul Grey?

Am o presimțirea rea și îmi vine să plec din salon. Simt furnicături pe pielea capului, iar vocea interioară îmi strigă să-mi urmez imboldul. Însă am un ton foarte relaxat.

— Ah, dumneaei e doamna Lincoln. E coproprietara salonului.

Greta e încântată să-mi dea explicații.

— Doamna Lincoln?

Credeam că doamna Robinson e divorțată. Poate că s-a recăsătorit cu vreun neghiob.

— Da. De obicei nu vine la salon, dar una dintre tehniciene e bolnavă, așa că dumneaei îi ține locul.

— Știi cumva numele de botez al doamnei Lincoln?

Greta îmi aruncă o privire ușor încruntată și își țuguie buzele roz, surprinsă de curiozitatea mea. La dracu', poate că am mers prea departe.

— Elena, răspunde ea cu un aer reținut.

Sunt copleșită de un ciudat sentiment de ușurare la gândul că intuiția nu m-a trădat, semnalându-mi pericolul.

Pericolul? pufnește vocea interioară. *Pedofila.*

Încă discută aprins. Christian vorbește repede, iar Elena are un aer îngrijorat, încuviințând din cap, făcând grimase și clătinând din cap. În cele din urmă, aruncă o privire spre mine, afișând un zâmbet discret, liniștitor.

Mă uit la ea cu fața împietrită. Cred că sunt în stare de șoc. Cum a putut să mă aducă aici?

Elena îi șoptește ceva lui Christian, iar el îmi aruncă o privire, după care se întoarce spre ea și îi răspunde. Ea încuviințează din cap și cred că îi urează succes, dar abilitatea mea de a citi pe buze nu e foarte dezvoltată.

Domnul Inveterat în Rele se întoarce repede la mine, având un aer neliniștit. *Normal!* Iar doamna Robinson se întoarce pe ușa pe care a venit.

Christian se încruntă.

— Te simți bine? mă întreabă el pe un ton încordat,

precaut.

— Nu tocmai. N-ai vrut să ne faci cunoștință?

Vocea mea e rece, aspră.

Rămâne cu gura căscată, având aerul unui om căruia îi fuge pământul de sub picioare.

— Dar am crezut că…

— Deși ești un tip inteligent, uneori…, dar glasul mi se frânge. Aș vrea să plec, te rog.

— De ce?

— Știi de ce, îi răspund eu, dând ochii peste cap.

Se uită la mine cu ochi scăpărători.

— Îmi pare rău, Ana. Nu știam că e aici. Nu vine niciodată la salonul ăsta. A deschis o nouă filială la Centrul Bravern și, de obicei, lucrează acolo. Azi, s-a îmbolnăvit cineva.

Mă răsucesc pe călcâie și pornesc spre ușă.

— Greta, nu mai avem nevoie de Franco, pufnește Christian, pornind și el spre ieșire.

Îmi stăpânesc impulsul de-a o lua la fugă. Îmi vine să plâng și aș vrea să fug cât mai departe. Trebuie să mă îndepărtez cât mai mult de situația asta încâlcită.

Christian merge tăcut alături de mine, în timp ce eu încerc să-mi pun ordine în gânduri. Îmi cuprind protector mijlocul cu brațele și merg cu capul plecat, ocolind copacii de pe Second Avenue. Christian e suficient de inspirat cât să nu încerce să mă atingă. În minte îmi clocotesc întrebări fără răspuns. Oare Domnul Evaziv va fi sincer cu mine?

— Acolo le duceai și pe celelalte supuse? pufnesc eu.

— Pe unele dintre ele, da, răspunde el scurt, cu glas scăzut.

— Și pe Leila?

— Da.

— Salonul pare foarte nou.

— A fost renovat de curând.

— Înțeleg. Deci doamna Robinson le-a cunoscut pe toate supusele tale?

— Da.

— Și știau cine e?

— Nu, lor nu le-am povestit. Numai tu știi.

— Dar eu nu sunt supusa ta.

— Nu, cu siguranță nu ești.

Mă opresc și mă uit la el. Ochii lui sunt mari și temători, iar buzele îi sunt strânse într-o linie aspră și fermă.

— Îți dai seama ce nasoală e situația? îl întreb eu calm, cu un aer încruntat.

— Da, îmi pare rău.

Și îmi face favoarea de a afișa un aer spășit.

— Aș vrea să mă tund, preferabil într-un salon unde nu ți-ai tras-o nici cu angajații, nici cu clientela.

Tresare.

— Iar acum, te rog să mă scuzi.

— Vrei să scapi de mine? întreabă el.

— Nu, vreau doar să mă tund. Într-un loc în care să pot închide ochii, să mă spele cineva pe cap și să uit de toate complicațiile din viața ta.

Își trece mâna prin păr.

— Aș putea să-l chem pe Franco la apartamentul meu sau la tine acasă, spune el cu glas scăzut.

— E foarte atrăgătoare.

Clipește.

— Da, așa e.

— Încă e căsătorită?

— Nu. A divorțat acum vreo patru ani.

— De ce nu ești cu ea?

— Pentru că totul s-a terminat între noi, ți-am spus.

Fruntea i se încruntă brusc. Ridicând un deget, își scoate Blackberry-ul din buzunarul hainei. Probabil vibrează, pentru că nu-l aud sunând.

— E Welch, mă lămurește el, apoi duce telefonul la ureche.

Ne-am oprit pe Second Avenue, iar eu mă uit la frunzele de un verde crud ale puietului de zadă din fața mea. Oamenii trec în grabă pe lângă noi, prinși cu tot felul de treburi matinale, gândindu-se cu siguranță la propriile lor probleme. Mă întreb dacă printre ele se numără și foste supuse hărțuitoare, foste dominatoare superbe și un

bărbat care habar n-are ce înseamnă păstrarea unui secret.

— Omorât într-un accident de mașină? Când?

Vocea lui Christian îmi întrerupe reveria. Oh, nu! Cine? Ascult mai atentă.

— Ea doua oară când nenorocitul ăla nu are grijă de ea. Ar fi trebuit să știe. Chiar nu-i pasă deloc de ea? se indignează el, clătinând din cap. Lucrurile încep să se lege… nu… asta explică de ce, nu și unde.

Christian se uită în jur, ca și când ar căuta ceva, iar eu îi imit gestul. Nu-mi atrage atenția nimic. Nu văd decât cumpărători, mașini și copaci.

— E cu mine, continuă Christian. Ne urmărește… Da… Nu. Două sau patru, douăzeci și patru din douăzeci și patru… Încă n-am vorbit despre asta, spune el, uitându-se țintă la mine.

Despre ce n-am vorbit? mă încrunt la el, iar el mă privește cu un aer îngrijorat.

— Cum?… șoptește el, făcându-se palid și mărind ochii. Înțeleg. Când?… Așa de recent? Dar cum?… Nicio verificare?… Înțeleg. Trimite prin e-mail numele, adresa și fotografiile, dacă le ai… douăzeci și patru din douăzeci și patru. Ia legătura cu Taylor.

— Ei bine? îl întreb eu exasperată, după ce închide.

Oare o să-mi spună?

— Era Welch.

— Cine e Welch?

— Consilierul meu de securitate.

— Așa. Și ce s-a întâmplat?

— Leila și-a părăsit soțul în urmă cu vreo trei luni și a fugit cu un tip care a murit într-un accident acum patru săptămâni.

— Oh…

— Nenorocitul ăla de psihiatru ar fi trebuit să știe chestia asta, spune el furios. Suferință – despre asta e vorba. Haide.

Întinde mâna, iar eu i-o întind automat pe a mea, dar mi-o retrag imediat.

— Stai un pic. Eram în toiul unei conversații despre noi. Și despre doamna Robinson.

Chipul lui Christian se înăsprește.

— Nu mai am nicio treabă cu doamna Robinson. Oricum, putem discuta despre asta la mine.

— Nu vreau să merg la tine. Vreau să mă tund! strig eu.

Dacă aș putea să mă concentrez doar asupra acestui lucru…

Scoate iarăși Blackberry-ul din buzunar și formează un număr.

— Greta, Christian Grey la telefon. Trimite-l pe Franco la mine într-o oră. Vorbește cu doamna Lincoln… Bine, încheie el, și pune telefonul la loc. Vine la ora unu.

— Christian…! pufnesc eu exasperată.

— Anastasia, e clar că Leila trece printr-o criză psihotică. Nu știu pe cine urmărește – pe mine sau pe tine –, nici ce are de gând să facă. Mergem le tine, îți strângi lucrurile și poți să stai la mine până dăm de ea.

— De ce aș face asta?

— Ca să te pot proteja.

— Dar…

Christian se încruntă.

— O să vii la mine, chiar dacă va trebui să te târăsc de păr până acolo.

Rămân cu gura căscată… nu-mi vine să cred. Superba versiune în tehnicolor a Domnului meu Învechit în Rele.

— Cred că exagerezi, spun eu în cele din urmă.

— Deloc. Ne putem continua discuția la mine. Haide.

Îmi pun mâinile în sân și mă încrunt la el. S-a ajuns prea departe.

— Nu, răspund eu cu încăpățânare.

Trebuie să-mi impun punctul de vedere.

— Ori mergi pe picioarele tale, ori te iau pe sus, Anastasia. Îmi convin ambele variante.

— N-ai curaj, răspund eu cu un aer încruntat.

Sigur n-ar face o scenă pe Second Avenue.

Christian zâmbește discret, dar e un zâmbet care nu-i schimbă expresia ochilor.

— Vai, iubito, știm amândoi că, dacă arunci mănușa, sunt cât se poate de bucuros s-o ridic.

Ne uităm chiorâș unul la altul, iar dintr-odată se apleacă, mă cuprinde pe după coapse și mă ridică. În clipa următoare, sunt pe umărul lui.

— Lasă-mă jos! țip eu.

Oh, ce bine e să țip!

Pornește cu pași mari pe Second Avenue, fără să mă ia în seamă. Strângându-mă cu putere de coapse, mă lovește peste fund cu mâna liberă.

— Christian! strig eu, iar lumea întoarce capul spre noi.

Se putea ceva mai umilitor?

— Bine, merg singură! Merg singură.

Mă lasă jos și, înainte să se îndrepte de spate, pornesc cu pași mari spre apartamentul meu, fără să-l aștept. Clocotesc de furie. Bineînțeles că, în câteva clipe, ajunge lângă mine, dar nu-l iau în seamă. Ce să fac? Sunt atât de furioasă, dar nici măcar nu știu de ce sunt furioasă – am atâtea motive.

În timp ce mă îndrept spre casă, îmi fac o listă în minte:

1. M-a cărat pe umăr – inacceptabil pentru orice persoană trecută de șase ani.
2. M-a dus la salonul pe care îl deține împreună cu o fostă iubită – cât de prost poate să fie?
3. Același salon în care le-a dus pe supusele lui – tot o dovadă de prostie.
4. Nici măcar nu și-a dat seama că e o idee proastă – și se presupune că e un tip inteligent.
5. Are foste iubite nebune. Oare îl pot învinovăți pentru asta? Sunt atât de furioasă! Da, pot.
6. Îmi știe contul bancar – e mai mult decât hărțuire.
7. A cumpărat SIP – are mai mulți bani decât minte.
8. Insistă să stau la el – probabil că Leila e o amenințare mai serioasă decât își închipuia… ieri n-a suflat o vorbă despre asta.

Oh, nu! Brusc, îmi dau seama că ceva s-a schimbat. Ce-

ar putea fi? Mă opresc, iar Christian face la fel.

— Ce s-a întâmplat? îl întreb eu.

Fruntea i se încruntă.

— La ce te referi?

— Ce s-a întâmplat cu Leila?

— Ți-am spus.

— Nu, nu mi-ai spus. Mai e ceva. Ieri nu ai insistat să merg la tine acasă. Deci despre ce-i vorba?

Se mută de pe un picior pe altul, cu un aer stânjenit.

— Christian! Spune-mi! răbufnesc eu.

— Ieri a reușit să obțină un permis de port de armă falsificat.

La dracu'! Mă uit la el clipind și, pe măsură ce înțeleg ce mi-a spus, simt că-mi fuge sângele din obraji. S-ar putea să leșin. Dacă vrea să-l omoare? Nu!

— Asta înseamnă doar că poate să-și cumpere o armă, șoptesc eu.

— Ana, spune el pe un ton foarte îngrijorat, apoi își așează mâinile pe umerii mei și mă apropie de el. Nu cred că o să facă vreo prostie, dar… pur și simplu, nu vreau să-mi asum un asemenea risc cu tine.

— Nu-i vorba de mine… Cu tine cum rămâne? șoptesc eu. Coboară privirea cu un aer încruntat, iar eu îl iau în brațe și îl strâng cu putere, sprijinindu-mi fața de pieptul lui. Nu pare să-l deranjeze.

— Hai să ne întoarcem la tine, murmură el.

Apoi se apleacă, mă sărută pe păr, și asta e tot. Furia mea a dispărut – fără s-o uit –, alungată de gândul că lui Christian i s-ar putea întâmpla ceva. Gândul e insuportabil.

Cu un aer solemn, îmi pun lucrurile într-un mic geamantan, iar Mac-ul, Blackberry-ul, iPad-ul și balonul în formă de Charlie Tango le pun în rucsac.

— Vine și Charlie Tango? întreabă Christian.

Încuviințez din cap, iar el îmi răspunde cu un zâmbet discret și înțelegător.

— Ethan se întoarce marți.

— Ethan?

— Fratele lui Kate. O să rămână aici până o să-și închirieze ceva. Christian se uită la mine cu un aer impasibil, dar observ că privirea lui devine glacială.

— Păi, e bine că te muți la mine. O să aibă mai mult loc.

— Nu știu dacă are cheile de la apartament, așa că va trebui să trec pe aici marți.

Christian îmi aruncă o privire indiferentă, fără să-mi spună nimic.

— Am terminat, zic eu.

Îmi ia valiza și pornim spre ușă. În timp ce ocolim blocul ca să ajungem în parcarea din spatele lui, îmi dau seama că mă uit peste umăr. Nu știu dacă sunt copleșită de paranoia sau dacă într-adevăr mă urmărește cineva. Christian se apropie de mașină, deschide portiera din dreapta și se uită nerăbdător la mine.

— Urci? întreabă el.

— Am crezut că eu conduc.

— Nu, urc eu la volan.

— Ce, nu-ți place cum conduc? Să nu-mi spui că știi cât am luat la examenul scris… Cu tendințele tale de hărțuitor, nici nu m-ar surprinde.

Poate știe că abia am trecut de proba scrisă de la examenul auto.

— Urcă în mașină, Anastasia, pufnește el furios.

— Bine, spun și urc repede.

Zău așa, calmează-te!

Poate că îl încearcă și pe el același sentiment de disconfort. Poate se gândește și el la un urmăritor sumbru – mă rog, o brunetă palidă, cu ochi căprui, care seamănă ciudat de mult cu iubita ta de acum și poate are o armă asupra ei.

Christian intră în trafic.

— Toate supusele tale au fost brunete?

Se încruntă și îmi aruncă o privire.

— Da, mormăie el.

Pare nesigur și îmi închipui că se întreabă: „Oare unde vrea să ajungă?”

— Eram curioasă.

— Ți-am zis, prefer brunetele.

— Doamna Robinson nu e brunetă.

— Poate că de-aia îmi și plac brunetele, bombăne el. M-a lecuit de blonde pentru totdeauna.

— Glumești.

— Da, glumesc, răspunde el exasperat.

Mă uit cu indiferență pe geam, căutând cu privirea brunete – dar niciuna nu e Leila.

Așadar, îi plac doar brunetele. Mă întreb de ce. Oare Vârstnica, dar Extraordinar de Atrăgătoarea Doamnă Robinson chiar l-a lecuit de blonde? Clatin din cap – Christian Grey Manipulatorul.

— Povestește-mi despre ea.

— Ce vrei să știi? întreabă el.

Fruntea i se încruntă, iar tonul lui amenințător încearcă să mă descurajeze.

— Spune-mi despre povestea asta cu saloanele.

Se relaxează în mod vizibil, bucuros să discute despre afaceri.

— Sunt partenerul ei, dar nu mă implic. Nu sunt foarte interesat de saloanele cosmetice, însă a reușit să le transforme într-o afacere de succes. Eu doar am investit și am ajutat-o să pornească.

— De ce?

— Îi eram dator.

— Cum adică?

— Atunci când am renunțat la Harvard, mi-a împrumutat o sută de mii de dolari să-mi pornesc afacerea.

Mama mă-sii… e și bogată.

— Ai renunțat la studii?

— Nu-mi plăceau. Am făcut doar doi ani. Din păcate, părinții mei nu au fost la fel de înțelegători.

Mă încrunt. Nu mi-i pot imagina certându-se pe domnul Grey și dr. Grace Trevelyan.

— Se pare că a fost o decizie bună. Ce specializare aveai?

— Politică și economie.

Hm… se leagă.

— Deci e bogată? șoptesc eu.

— Era o soție-bibelou plictisită, Anastasia. Soțul ei era bogat – mahăr în industria lemnului. N-o lăsa să muncească, adaugă el, zâmbind cu superioritate. Îi plăcea controlul, înțelegi. Așa sunt unii bărbați, încheie el, aruncându-mi o privire.

— Serios? Un bărbat căruia îi place controlul? E o creatură mitologică, nu?

Nu cred că aș fi putut să-i dau un răspuns mai sarcastic, iar zâmbetul lui Christian devine și mai larg.

— Deci ți-a împrumutat banii soțului ei?

Încuviințează din cap, afișând un mic rânjet.

— Mi se pare îngrozitor.

— N-a rămas nerăsplătit, răspunde Christian sumbru, intrând în garajul subteran de la Escala.

Adică?

— Ce vrei să spui?

Christian clatină din cap, ca și când și-ar fi amintit o întâmplare foarte neplăcută, și parchează lângă SUV-ul Audi Quattro.

— Haide, în scurtă vreme o să vină și Franco.

În lift, Christian se uită în ochii mei și mă întreabă pe un ton neutru:

— Mai ești supărată pe mine?

— Foarte.

— Bine, spune el, încuviințând din cap, apoi își ia privirea de la mine.

Când ajungem în hol, suntem întâmpinați de Taylor. Cum de știe întotdeauna când venim? Ia valiza de la Christian, care îl întreabă:

— A luat Welch legătura cu tine?

— Da, domnule Grey.

— Și?

— Totul e aranjat.

— Excelent. Ce mai face fata ta?

— Mulțumesc, bine, domnule Grey.

— În regulă. La ora unu, o să vină un frizer pe nume

Franco De Luca.

— Domnișoară Steele, mă salută Taylor, dând ușor din cap.

— Bună, Taylor. Ai o fiică?

— Da.

— Câți ani are?

— Șapte ani.

Christian îmi aruncă o privire nerăbdătoare.

— Locuiește cu mama ei, îmi explică Taylor.

— Ah, înțeleg.

Taylor îmi zâmbește. Mi se pare surprinzător că are o fiică. Îl urmez pe Christian în apartament, încă uimită de ce am aflat.

Arunc o privire în jur. N-am mai fost aici de când l-am părăsit.

— Ți-e foame?

Clatin din cap. Christian se uită la mine o clipă și hotărăște să nu înceapă o dispută.

— Trebuie să dau câteva telefoane. Simte-te ca acasă.

— Bine.

Christian se duce în biroul lui și mă lasă singură în uriașa galerie de artă care este casa lui, întrebându-mă ce să fac.

Haine! Luându-mi rucsacul, urc treptele până la dormitorul meu și mă uit în șifonierul enorm. Încă e plin cu haine – toate sunt noi-nouțe și încă au prețurile pe ele. Trei rochii de seară lungi, trei rochii de gală și alte trei rochii de zi. Cred că au costat o avere.

Mă uit pe eticheta uneia dintre rochiile de seară: 2998 de dolari. *Dumnezeule mare!* Mă așez pe podea.

Nu mă recunosc în toate astea. Îmi iau capul în mâini și încerc procesez ultimele ore. Mi se pare epuizant. Of, de ce m-am îndrăgostit de un bărbat care e, pur și simplu, nebun – frumos, al naibii de sexy, mai bogat decât Cresus și nebun cu „N” mare?

Îmi scot Blackberry-ul din rucsac și o sun pe mama.

— Ana, draga mea! Ce mult a trecut de când n-am mai vorbit. Ce mai faci, scumpa mea?

— Nu știu ce să zic…

— Ce s-a întâmplat? Încă n-ai scos-o la capăt cu Christian?

— Mamă, e complicat. Cred că e țicnit, asta e problema.

— Mie-mi spui? Uneori, e imposibil să-i înțelegi pe bărbați. Bob se întreabă dacă mutarea noastră în Georgia a fost o idee bună.

— Poftim?

— Mda, zice că vrea să ne întoarcem în Vegas.

Of, nu sunt singura care are probleme.

Christian apare în prag.

— Aici erai. Am crezut că ai fugit.

Aerul lui de ușurare e autentic.

Ridic mâna să-i arăt că vorbesc la telefon.

— Scuze, mamă, trebuie să închid. Te mai sun eu.

— Bine, draga mea. Ai grijă de tine. Te iubesc!

— Și eu te iubesc, mamă.

Închid și mă uit la Domnul meu Învechit în Rele. Se încruntă și are un aer stânjenit.

— De ce te ascunzi aici? mă întreabă.

— Nu mă ascund. Sunt disperată.

— Disperată?

— Din cauza lor, Christian, răspund eu, făcând un semn spre hainele din șifonier.

— Pot să intru?

— E șifonierul tău.

Se încruntă iarăși, apoi se așează turcește pe podea, cu fața la mine.

— Nu sunt decât niște haine. Dacă nu-ți plac, le trimit înapoi.

— Ești un om foarte dificil, înțelegi?

Clipește și își freacă bărbia… bărbia lui țepoasă. Degetele mele ard de dorința de a-l atinge.

— Știu. Dar fac eforturi, murmură el.

— Da, mari eforturi.

— La fel ca și tine, domnișoară Steele.

— De ce faci asta?

Ochii i se măresc, iar pe chip îi revine aerul precaut.

— Știi de ce.

— Nu, nu știu.

Își trece o mână prin păr.

— Ești o femeie enervantă.

— Ai putea avea o minunată supusă brunetă. Una care ar zice: „Cât de sus?” atunci când i-ai spune să sară – desigur, dacă ar avea voie să vorbească. Deci de ce eu, Christian? Pur și simplu, nu înțeleg.

Se uită în ochii mei un moment, și habar n-am ce e în mintea lui.

— Mă faci să văd lumea cu alți ochi, Anastasia. Nu mă vrei pentru bani. Îmi dai… speranță, spune el blând.

Poftim? Domnul Criptic s-a întors.

— Speranță?

Ridică din umeri.

— Speranța că pot avea mai mult, răspunde el cu glas scăzut și calm. Și ai dreptate. Sunt obișnuit cu femeile care fac exact ce le spun, exact când le spun – cu femeile care îmi dau ce vreau. Mă plictisesc repede. Tu ai ceva care mă atinge la un nivel profund, pe care nu-l înțeleg. E ca un cântec de sirenă. Nu-ți pot rezista și nu vreau să te pierd.

Îmi ia mâna în a lui.

— Nu pleca, te rog. Ai un pic de încredere în mine și un pic de răbdare. Te rog.

Are un aer atât de vulnerabil… *Doamne, e tulburător.* Ridicându-mă în genunchi, mă aplec în față și îl sărut ușor pe buze.

— Înțeleg. Încredere și răbdare – nu e chiar atât de mult.

— Bine. Pentru că tocmai a venit Franco.

Franco e oacheș, scund și gay. Îmi place de el.

— Ce păr frumos! izbucnește el cu un exagerat – și probabil fals – accent italian.

Pun pariu că e din Baltimore sau așa ceva, dar entuziasmul lui e molipsitor. Christian ne duce pe amândoi în baie, iese repede și se întoarce cu un scaun din camera lui spațioasă.

— Iar acum, vă las, spune el.

— *Grazie*, domnule Grey, îi răspunde Franco, apoi se întoarce spre mine. *Bene*, Anastasia, ce să facem cu tine?

Christian stă pe canapea, răsfoind niște tabele, iar în fundal se aude o compoziție clasică. O femeie cântă cu pasiune, revărsându-și sufletul în versuri. E tulburător. Christian îmi aruncă o privire și zâmbește, distrăgându-mi atenția de la muzică.

— Vezi! Ți-am spus că o să-i placă, se entuziasmează Franco.

— Arăți încântător, Ana, spune Christian pe un ton admirativ.

— Eu mi-am terminat treaba, spune Franco.

Christian se ridică în picioare și se apropie de noi.

— Mulțumesc, Franco.

Franco se întoarce, mă strânge în brațe cu putere și mă sărută pe amândoi obrajii.

— Să nu lași pe nimeni altcineva să te tundă, *bellissima* Anastasia!

Izbucnesc în râs, ușor stânjenită de familiaritatea lui. Christian îl conduce până la ușă și se întoarce după câteva clipe.

— Mă bucur că l-ai lăsat lung, spune el, apropiindu-se de mine cu ochi luminoși.

Ia o șuviță între degete.

— E atât de catifelat, murmură el, privindu-mă. Încă mai ești supărată pe mine?

Încuviințez din cap, iar el zâmbește.

— Din ce cauză, mai exact?

Îmi dau ochii peste cap.

— Vrei toată lista?

— E o listă?

— Una lungă.

— Am putea s-o discutăm în pat?

— Nu, pufnesc eu copilărește.

— Atunci la masă. Mi-e foame – și nu vreau doar mâncare, adaugă el cu un zâmbet lasciv.

— N-am să-ți dau voie să mă copleșești cu sexpertiza ta.

Își înăbușă un zâmbet.

— Ce te deranjează, domnișoară Steele? Spune-mi.

Bine.

— Ce mă deranjează? Că-mi invadezi în mod brutal intimitatea, că m-ai dus la un salon unde lucrează o fostă iubită, că pe supusele tale le duceai tot acolo să se epileze, că m-ai luat pe sus pe stradă, ca pe un copil de șase ani, și – cireașa de pe tort – că ai lăsat-o pe doamna Robinson să te atingă!

De-a lungul acestei enumerări, vocea mea a fost în crescendo. Christian ridică din sprâncene, iar buna lui dispoziție se evaporă.

— O listă lungă. Dar țin să-ți spun încă o dată că nu mai am nicio treabă cu doamna Robinson.

— Are voie să te atingă, repet eu. Își strânge buzele.

— Știe unde.

— Ce înseamnă asta?

Își trece ambele mâini prin păr și închide ochii, ca și când ar aștepta să primească ajutor divin. Înghite în sec.

— Tu și cu mine nu avem nicio regulă. N-am avut niciodată o relație fără reguli, și nu știu niciodată unde ai de gând să mă atingi. Îmi dă o stare de neliniște. Atingerile tale… – face o pauză, continuându-și cuvintele – înseamnă mai mult… mult mai mult.

Mai mult? Răspunsul lui mă ia prin surprindere, iar cele două cuvinte cu un înțeles atât de important sunt iarăși suspendate între noi. Atingerile mele înseamnă… mai mult. *Dumnezeule mare!* Cum să-i mai țin piept când spune astfel de lucruri? Privirea lui temătoare o caută pe a mea.

Întind mâna șovăielnic, iar teama lui se transformă în panică. Face un pas în spate, iar eu îmi retrag mâna.

— O limită dură, șoptește el repede, cu un aer îndurerat și speriat.

Sunt copleșită de o dezamăgire zdrobitoare.

— Cum te-ai simți dacă nu ai putea să mă atingi?

— Aș fi trist și chinuit, răspunde el imediat.

Oh, Domnul meu Învechit în Rele. Clătinând din cap, afișez un zâmbet discret, liniștitor, iar el se relaxează.

— Într-o bună zi, va trebui să-mi spui de ce este o limită greu de trecut.

— Într-o bună zi, murmură el, ieșind într-o fracțiune de secundă din postura de bărbat vulnerabil.

Cum poate trece atât de rapid de la una la alta? E cea mai capricioasă persoană pe care o cunosc.

— Să vorbim despre restul listei. Spui că îți invadez intimitatea.

Rămâne puțin pe gânduri.

— De ce, pentru că îți știu contul? mă întreabă după câteva clipe.

— Da, mi se pare strigător la cer.

— Fac cercetări în legătură cu toate supusele mele. Hai să-ți arăt.

Se întoarce și se apropie de biroul lui, iar eu îl urmez cu un aer uluit. Descuie un sertar și scoate un dosar din carton de manila. Pe eticheta lui e scris: ANASTASIA ROSE STEELE.

Sfinte Sisoie! Îi arunc o privire încruntată, iar el ridică din umeri, în chip de scuză.

— Poți să-l păstrezi, spune cu glas scăzut.

— Uau, mersi! pufnesc eu.

Îl iau în mână și îl răsfoiesc. Conține o copie de pe certificatul meu de naștere – Dumnezeule mare! –, limitele mele ferme, contractul de confidențialitate, contractul propriu-zis, numărul meu de asigurare socială – *Nu pot să cred!* –, CV-ul meu și o copie de pe cartea mea de muncă.

— Deci știai că am lucrat la Clayton’s.

— Da.

— Vasăzică n-a fost o coincidență? N-ai trecut pe acolo din întâmplare?

— Nu.

Nu știu dacă să mă înfurii sau să mă simt flatată.

— E o chestie foarte dubioasă, îți dai seama, nu?

— Nu văd lucrurile așa. Trebuie să am mare grijă atunci când semnez un contract cu cineva.

— Dar sunt date private.

— Nu le folosesc în scopuri îndoielnice, Anastasia.

Oricine le poate obține, dacă își dorește cu adevărat. Ca să dețin controlul, am nevoie de informații. Așa am procedat dintotdeauna.

Se uită la mine cu o mină prudentă, greu de descifrat.

— Ba le folosești în scopuri îndoielnice: mi-ai virat în cont douăzeci și patru de mii de dolari pe care nu-i vreau.

Gura lui se strânge într-o linie aspră.

— Ți-am spus, atâta a reușit Taylor să obțină pe mașină. Știu, e incredibil, dar adevărat.

— Dar Audi-ul…?

— Anastasia, ai idee câți bani câștig?

Mă îmbujorez – bineînțeles că nu.

— De ce m-ar interesa? N-am nevoie să știu câți bani ai în conturi, Christian.

Ochii i se îmblânzesc.

— Știu. E unul dintre lucrurile pentru care te iubesc.

Mă uit la el cu un aer șocat. *Unul dintre lucrurile pentru care mă iubește?*

— Anastasia, câștig aproximativ o sută de mii de dolari pe oră.

Rămân cu gura căscată. E o sumă obscenă.

— Douăzeci și patru de mii de dolari sunt nimica toată. Mașina, exemplarele din *Tess*, hainele – nu reprezintă nimic, spune el cu glas blând.

Mă uit țintă la el. Chiar nu înțelege. Extraordinar!

— Să fii în locul meu, cum te-ai simți dacă ai avea parte de atâta… generozitate? întreb eu.

Se uită la mine cu un aer absent. Pe scurt, aceasta este problema lui: empatia sau absența ei. Între noi se lasă tăcerea.

În cele din urmă, dă din umeri.

— Nu știu, spune el, sincer derutat.

Am avut dreptate. Deci nu încape îndoială că asta e problema Domnului meu Inveterat în Vicii: nu se poate pune în locul meu. Ei bine, acum știu.

— Eu nu mă simt bine. Da, ești foarte generos, dar generozitatea ta mă stânjenește. Ți-am spus-o de multe ori.

Oftează.

— Vreau să-ți dau lumea întreagă, Anastasia.

— Iar eu te vreau pe tine, Christian. Nu toate lucrurile care vin odată cu mine.

— Sunt parte din înțelegere. Parte din ceea ce sunt.

Of, discuția asta nu duce nicăieri.

— Mergem să mâncăm? întreb, iar tensiunea dintre noi se împrăștie.

Se încruntă.

— Sigur.

— Gătesc eu.

— Bine. Dar să știi că avem mâncare în frigider.

— Doamna Jones e liberă în weekend? Deci sâmbăta și duminica mănânci doar mezeluri și brânză?

— Nu.

— Cum așa?

Oftează.

— Gătesc supusele mele, Anastasia.

— Ah, bineînțeles.

Mă îmbujorez. Cum de sunt atât de naivă? Îi zâmbesc drăgăstos.

— Ce vrea Sir să mănânce?

Râde superior și spune pe un ton sumbru:

— Ce consideră doamna de cuviință.

Examinând conținutul impresionant al frigiderului, hotărăsc să fac o omletă spaniolă. Văd că are și niște cartofi gata fierți – perfect. Repede și ușor. Christian e tot în camera mea – cu siguranță îmi invadează intimitatea de fată naivă și prostuță, strângând informații. E un gând neplăcut, care îmi lasă un gust amar. Simt că îmi vuiește capul. Chiar că nu are limite.

Am nevoie de muzică, dacă vreau să gătesc – și n-am să gătesc ca o supusă! Mă apropii de șemineu și iau iPod-ul lui Christian. Sunt sigură că încă are pe el câteva melodii puse de Leila – un gând care mă îngrozește.

Oare unde e? mă întreb în sinea mea. *Și ce-o fi vrând?*

Mă trec fiori. Ce moștenire! Nu mă pot obișnui cu ideea.

Mă uit prin lista de melodii. Vreau ceva antrenant. Hm,

Beyoncé – nu cred că e tocmai pe gustul lui Christian. „Crazy in Love”. *Oh, da!* Merge la fix. Apăs pe butonul de repeat, măresc volumul și îi dau drumul.

Mă întorc în bucătărie în pași de dans, iau un castron, deschid frigiderul și scot ouăle. Le sparg și încep să le bat, fără să mă opresc din dansat.

Mă uit iarăși în frigider și scot cartofi, jambon și – *Da!* – mazăre de la congelator. Gata, sunt suficiente ingrediente. Caut o tigaie, o pun pe aragaz, torn un pic de ulei de măsline și mai bat ouăle un pic.

Niciun pic de empatie, îmi spun în sinea mea. Oare doar Christian e așa? Poate că toți bărbații sunt ca el – poate că toți sunt derutați de femei. Nu știu. Deci poate că nu e tocmai o revelație.

Mi-aș dori s-o am pe Kate lângă mine – ea sigur ar fi putut să mă lămurească. Și-a prelungit prea mult șederea în Barbados. Ar trebui să se întoarcă la sfârșitul săptămânii, după vacanța suplimentară cu Elliot. Mă întreb dacă, în cazul lor, încă mai e dorință la prima vedere.

Unul dintre lucrurile pentru care te iubesc.

Mă opresc din bătut ouăle. Exact așa a zis. Oare asta înseamnă că mai sunt și altele? Zâmbesc pentru prima oară după ce am văzut-o pe doamna Robinson – un zâmbet larg, adevărat, din toată inima.

Christian își strecoară brațele în jurul meu, făcându-mă să tresar.

— Interesantă alegere muzicală, șoptește el, sărutându-mă după ureche. Ce bine îți miroase părul.

Își adâncește fața în părul meu și inspiră adânc.

Dorința îmi înflorește în pântece. *Nu.* Mă smulg din brațele lui.

— Încă sunt furioasă pe tine.

Se încruntă.

— Cât o să continui cu asta? întreabă el, trecându-și o mână prin păr.

Ridic din umeri.

— Cel puțin până mănânc.

Buzele i se arcuiesc într-un zâmbet discret. Se întoarce,

ia telecomanda de pe bufet și oprește muzica.

— Tu ți-ai pus piesa asta pe iPod? întreb eu.

Clatină din cap cu un aer sumbru și îmi dau seama că a pus-o ea, Fata Fantomă.

— Nu crezi că încerca să-ți transmită un mesaj cu melodia asta?

— Privind retrospectiv, da, e probabil, răspunde el calm.

Quod erat demonstrandum. Niciun pic de empatie. Vocea mea interioară își pune mâinile în sân și plescăie din buze cu dezgust.

— De ce o mai ții pe iPod? îl întreb.

— Îmi place melodia. Dar, dacă te deranjează, am s-o șterg.

— Nu, e în regulă. Îmi place să gătesc pe muzică.

— Ce ai vrea să asculți?

— Fă-mi o surpriză.

Rânjește și pornește spre iPod, iar eu continui să bat ouăle. După câteva clipe, vocea tulburătoare, de o dulceață divină, a Ninei Simone umple camera. E una dintre piesele preferate ale lui Ray: „I Put a Spell on You”.

Mă înroșesc și mă uit la Christian cu gura căscată. Ce încearcă să-mi transmită? M-a vrăjit cu mult timp în urmă. Doamne… privirea lui s-a schimbat: frivolitatea a dispărut, iar ochii îi sunt mai întunecați, mai intenși.

Îl urmăresc fascinată, iar el, ca un animal de pradă, se apropie lent de mine, mișcându-se pe ritmul senzual al muzicii. E desculț și nu are pe el decât blugii și o cămașă albă cu nasturii descheiați, iar privirea lui e plină de pasiune.

Nina cântă: „Ești a mea”, chiar în clipa când Christian ajunge lângă mine, cu intenții clare.

— Christian, te rog, șoptesc eu, ținând telul în mână cu un aer caraghios.

— Ce mă rogi?

— Nu face asta.

— Ce?

— Asta.

Stă în fața mea, privindu-mă în ochi.

— Ești sigură? șoptește el.

Îmi ia telul din mână și îl lasă în castronul cu ouă. Mi s-a pus un nod în stomac. Nu vreau asta… ba vreau… foarte mult.

E atât de enervant. Atât de sexy și de irezistibil. În cele din urmă, îmi smulg privirea din ochii lui fascinanți.

— Te doresc, Anastasia, murmură el. Iubesc și urăsc și ador să mă cert cu tine. E ceva foarte nou. Vreau să fiu sigur că totul e bine între noi. Și doar așa mă pot asigura.

— Sentimentele mele pentru tine nu s-au schimbat, șoptesc eu.

Apropierea lui e copleșitoare, atâtătoare. Simt atracția familiară, și toate sinapsele mele mă împing spre el, zeița mea intimă fiind în culmea excitației. Uitându-mă la peticul de păr în formă de „V” care i se vede prin cămașa descheiată, îmi mușc buza neajutorată, stăpânită de dorință – aș vrea să-i simt gustul.

E atât de aproape, dar nu mă atinge. Căldura lui îmi încălzește pielea.

— N-am să te ating până n-ai să spui da, murmură el. Deși, în clipa asta, după o dimineață atât de agitată, tot ce-mi doresc e să mă adâncesc în tine și să uit de tot, mai puțin de noi.

Doamne… noi. O combinație magică, un pronume mic, dar puternic, ce reușește să mă convingă. Ridic privirea și mă uit la chipul lui frumos și sobru.

— Am să-ți ating fața, șoptesc eu.

Preț de o clipă, în ochi i se citește uimirea, dar apoi expresia lui îmi dă de înțeles că acceptă.

Ridic mâna și îi mângâi obrazul, trecându-mi degetele peste bărbia lui țepoasă. Închide ochii și expiră, sprijinindu-și fața în palma mea.

Se apleacă ușor, iar buzele mele se ridică automat să le întâlnească pe ale lui. Dar gura lui rămâne suspendată deasupra mea.

— Da sau nu, Anastasia? murmură el.

— Da.

Gura lui se apropie ușor de a mea, silindu-mi buzele să

se despartă, iar brațele i se înfășoară în jurul meu, lipindu-mă de el. O mână mi se ridică pe spate, iar degetele i se înfig în părul meu, trăgându-mi ușor capul în jos, iar cealaltă mână mi se așează pe fund, lipindu-mi bazinul de al lui. Gem ușor.

— Domnule Grey, tușește Taylor, iar Christian îmi dă drumul imediat.

— Taylor, răspunde el pe un ton rece.

Mă întorc și văd mina stingherită a lui Taylor, care așteaptă în prag. Christian și Taylor se uită unul la celălalt, comunicând fără cuvinte.

— În biroul meu, pufnește Christian, iar Taylor traversează camera cu pași iuți.

— Continuăm după, șoptește Christian, apoi se duce după Taylor.

Inspir adânc, să mă liniștesc. Dumnezeule mare! Nu pot să-i rezist nici măcar un minut? Clatin din cap, scârbită de mine însămi, recunoscătoare pentru întreruperea lui Taylor, deși a fost jenantă.

Oare ce a mai întrerupt Taylor în trecut? Ce a mai văzut? Nici nu vreau să mă gândesc. Prânzul. Să pregătesc prânzul. Încep să tai cartofii. Ce o fi vrând Taylor? Gândurile mi se învălmășesc în minte – oare are legătură cu Leila?

Zece minute mai târziu, ies din birou, chiar când am terminat omleta. Christian se uită la mine cu un aer preocupat.

— Am să le fac instructajul în zece minute, îi spune lui Taylor.

— Vă așteptăm, răspunde el, apoi iese din încăperea spațioasă.

Scot două farfurii încălzite și le pun pe masa din mijlocul bucătăriei.

— Mănânci?

— Te rog, spune Christian, așezându-se pe unul dintre taburetele înalte.

Se uită la mine cu atenție.

— Probleme?

— Nu.

Mă încrunt. Nu vrea să-mi spună. Pun omleta în farfurii și iau loc lângă el, resemnată că mă lasă în ceață.

— E bună, mă laudă Christian după ce gustă. Vrei un pahar de vin?

— Nu, mersi.

Trebuie să am capul limpede în preajma ta, Grey.

Chiar e bună, cu toate că nu mi-e foarte foame. Dar mănânc, știind că altminteri o să mă sâcâie. În cele din urmă, Christian rupe tăcerea meditativă care s-a lăsat între noi și pune din nou piesa clasică pe care am auzit-o mai înainte.

— Ce e? întreb eu.

— „Bailero” de Canteloube. Face parte din ciclul „Cântece din Auvergne”.

— Foarte frumoasă. În ce limbă e?

— În franceza veche. Mai exact, în occitană.

— Tu știi franceză. Înțelegi versurile?

Îmi aduc aminte de franceza impecabilă vorbită de el acasă la părinții lui.

— Unele cuvinte, da, răspunde Christian, relaxându-se în mod vizibil. Mama avea o mantra: instrument muzical, limbă străină, arte marțiale. Elliot știe spaniolă, iar Mia și cu mine vorbim franceza. Elliot cântă la chitară, eu la pian, iar Mia la violoncel.

— Uau! Și artele marțiale?

— Elliot face judo. La doisprezece ani, Mia a pus piciorul în prag și a refuzat, zâmbește el, aducându-și aminte.

— Mi-aș dori ca și mama să fi fost la fel de organizată.

— Dr. Grace e formidabilă când vine vorba de performanțele copiilor ei.

— Îmi închipui că e foarte mândră de voi. Eu, una, aș fi.

Un gând întunecat străbate chipul lui Christian și, câteva clipe, are un aer stânjenit. Se uită la mine precaut, ca și când s-ar afla pe un teritoriu necartografiat.

— Ai hotărât cu ce te îmbraci în seara asta? Sau trebuie să-ți aleg eu o rochie?

Dintr-odată, tonul lui devine aspru.

Uau! Pare furios. *De ce? Ce am spus?*

— Ăă… nu încă. Tu ai ales toate hainele alea?

— Nu, Anastasia. Am trimis o listă și măsura ta unei cumpărătoare personale de la magazinul Neiman Marcus. Ar trebui să-ți vină. Și să știi că am cerut măsuri de securitate suplimentare pentru seara asta și pentru următoarele zile. Întrucât Leila e imprevizibilă și umblă liberă pe străzile din Seattle, cred că e o precauție înțeleaptă. Nu vreau să ieși din casă neînsoțită. Bine?

Clipesc.

— Bine.

Ce s-o fi întâmplat cu Grey cel copleșit de o dorință mistuitoare?

— În regulă. Mă duc să le fac instructajul bodyguarzilor.

— Sunt aici?

— Da.

Unde?

Christian își ia farfuria, o pune în chiuvetă și iese din cameră. Ce a fost asta? Îmi dă impresia că în corpul lui locuiesc mai multe persoane. Nu e un simptom de schizofrenie? Trebuie să caut pe Google.

Arunc la gunoi resturile din farfurie, mă spăl repede pe mâini și mă întorc în dormitorul *meu*, luând cu mine dosarul pe care scrie ANASTASIA ROSE STEELE. Mă duc la șifonier și scot cele trei rochii de seară. Care să fie?

Mă așez pe pat și mă uit la Mac-ul, iPad-ul și Blackberry-ul meu. Sunt copleșită de tehnologie. Transfer lista de melodii de pe iPad pe Mac, apoi deschid Google, să navighez pe internet.

Când Christian se întoarce, mă găsește întinsă pe pat, cu ochii ațintiți pe ecranul Mac-ului.

— Ce faci? întreabă el blând.

Intru în panică preț de câteva secunde, întrebându-mă dacă e bine să-i arăt site-ul pe care l-am deschis: *Tulburarea de personalitate multiplă – simptome.*

Întinzându-se alături de mine, se uită amuzat pe site.

— Ai intrat pe site-ul ăsta cu un motiv anume? întreabă el nonșalant.

Christian cel brusc a dispărut, lăsând locul lui Christian cel jucăuș. Cum naiba să țin pasul cu fluctuațiile astea?

— Fac cercetare. În legătură cu o personalitate dificilă, îi răspund cu un aer impasibil.

Pe buzele lui se citește un zâmbet reținut.

— O personalitate dificilă?

— Da, proiectul meu de suflet.

— Am devenit un proiect de suflet? Un fel de hobby? Sau poate un experiment științific? Eu credeam că sunt totul pentru tine. Mă rănești, domnișoară Steele.

— De unde știi că e vorba despre tine?

— E doar o bănuială, afișează el un zâmbet afectat.

— E drept că ești singura persoană obsedată de control, inconsecventă și pervertită pe care o cunosc intim.

— Credeam că sunt singura persoană pe care o cunoști intim, răspunde el, arcuind o sprânceană.

Mă îmbujorez.

— Da, și asta.

— Și ai ajuns la vreo concluzie?

Mă întorc și mă uit la el. Stă întins pe o parte lângă mine, cu capul sprijinit în cot și cu o mină blândă, amuzată.

— Cred că ai nevoie de terapie susținută.

Întinde mâna și, cu gesturi tandre, îmi dă părul pe după urechi.

— Cred că am nevoie de tine. Poftim.

Îmi întinde un ruj, iar eu mă încrunt la el, cu un aer perplex. E roșu-aprins – o culoare care nu mi se potrivește deloc.

— Vrei să mă dau cu rujul ăsta? protestez eu, ridicând tonul.

Izbucnește în râs.

— Nu, Anastasia. Doar dacă vrei. Nu-s sigur că e o culoare care te prinde, încheie el sec.

Se așează turcește și își trage cămașa peste cap.

Dumnezeule!

— Îmi place ideea ta cu harta rutieră.

Mă uit la el cu un aer nedumerit. Hartă rutieră?

— Zonele interzise, îmi explică el.

— Ah, glumeam.

— Eu nu.

— Vrei să desenez pe tine cu rujul?

— Se ia. Până la urmă.

Asta înseamnă că-l pot atinge unde vreau. Un surâs de uimire îmi flutură pe buze, apoi afișez un zâmbet afectat.

— Ce-ai zice de ceva mai durabil, cum ar fi un marker?

— Aș putea să-mi fac un tatuaj, răspunde el amuzat.

Christian Grey cu tatuaje? Să-și urâțească trupul minunat, când are deja atâtea semne? În niciun caz!

— Fără tatuaje! izbucnesc eu în râs, încercând să-mi ascund groaza.

— Atunci cu rujul, rânjește el.

Închid Mac-ul și îl dau la o parte. Ar putea fi distractiv.

— Haide, îmi întinde el mâna. Așează-te pe mine.

Îmi dau jos espadrilele, mă ridic în capul oaselor și mă apropii de el. Christian stă întins pe spate, dar își ține genunchii ridicați.

— Sprijină-te pe picioarele mele, îmi spune.

Mă urc călare pe el, așa cum mi-a cerut. Ochii lui sunt mari și precauți. Dar e și amuzat.

— Pari entuziasmată de idee, comentează el ironic.

— Întotdeauna sunt dornică de informații, domnule Grey. În plus, o să devii mai relaxat, pentru că o să știu unde sunt limitele.

Clatină din cap, de parcă nu i-ar veni să creadă că mă lasă să desenez pe trupul lui.

— Deschide rujul, îmi poruncește.

Ah, e în modul superautoritar, dar nu-mi pasă.

— Dă-mi mâna.

I-o întind pe cea liberă.

— Pe cea cu rujul, spune el, dându-și ochii peste cap.

— Ți-ai dat ochii peste cap?

— Mda.

— Foarte nepoliticos, domnule Grey. Știu pe unii care

devin foarte agresivi când văd ochi daţi peste cap.

— Serios? spune el zeflemitor.

Îi dau mâna cu rujul, iar Christian se ridică brusc, şi stăm nas în nas.

— Eşti gata? şopteşte el cu blândeţe, făcând ca totul în mine să se încordeze.

Uau!

— Da, murmur eu.

Apropierea trupului său cu muşchi fermi e fascinantă, iar mirosul lui specific se amestecă cu cel al gelului meu de duş. Îmi duce mâna pe umărul său.

— Coboară, îmi şopteşte.

Simt că gura mi se usucă în timp ce îmi conduce mâna în jos, de pe partea superioară a umărului spre subsuoară, apoi pe partea laterală a pieptului. Rujul lasă o urmă lată, de un roşu-aprins. Se opreşte sub cutia toracică, apoi îmi poartă mâna peste abdomen. Se încordează şi se uită, aparent indiferent, în ochii mei, dar, dincolo de privirea lui impasibilă, îi simt reţinerea.

Însă reuşeşte să-şi ţină aversiunea în frâu – mandibula e încordată, iar în ochi i se citeşte o undă de tensiune. Când ajungem la jumătatea pântecelui, îmi şopteşte:

— Iar acum, urcă pe partea cealaltă.

Apoi îmi dă drumul la mână, iar eu trasez o linie simetrică pe partea stângă a trunchiului său. Încrederea pe care mi-o acordă e ameţitoare, dar sunt temperată de faptul că îi simt suferinţa. Pieptul îi e presărat cu şapte cicatrice mici, rotunde şi albe – e foarte chinuitor să văd urmele înfiorătoare ale profanării la care a fost supus trupul lui frumos. Cine ar face aşa ceva unui copil?

— Gata, am terminat, şoptesc, stăpânindu-mi emoţia.

— Ba n-ai terminat, răspunde el.

Apoi trage o linie cu arătătorul lui lung la baza gâtului, iar eu urmăresc linia cu o dâră stacojie. Când termin, mă uit în adâncul ochilor lui cenuşii.

— Acum, pe spate, murmură el.

Îşi ridică trunchiul, aşa că sunt nevoită să mă dau jos de pe el. Se întoarce cu spatele la mine şi se aşează turceşte.

— Traversează spatele, în continuarea liniei de pe piept, spune el cu glas scăzut și ușor răgușit.

Mă supun și îi trasez o linie de un roșu-aprins pe mijlocul spatelui, numărând alte câteva cicatrice pe trupul lui frumos – în total, nouă.

Dumnezeule mare! Trebuie să lupt cu imboldul copleșitor de a o săruta pe fiecare în parte și trebuie să-mi înfrânez lacrimile. Ce animal ar face una ca asta? Stă cu capul plecat și simt că are trupul încordat.

— Și pe gât? șoptesc eu.

Încuviințează din cap și trasez o linie pe ceafă, în continuarea celei de pe partea din față a gâtului.

— Am terminat, murmur.

Christian arată de parcă ar purta o vestă ciudată, de culoarea pielii, cu bordură stacojie.

Umerii i se relaxează și coboară, apoi se întoarce ușor cu fața spre mine.

— Astea sunt granițele, spune el cu glas scăzut.

Ochii îi sunt întunecați, iar pupilele, dilatate. De frică? Aș vrea să mă năpustesc asupra lui, dar mă abțin și mă uit la el cu uimire.

— Mi se par acceptabile. Aș vrea să mă arunc asupra ta chiar în clipa asta, șoptesc eu.

Zâmbește pervers și întinde mâinile spre mine, în chip de rugăminte.

— Ei bine, domnișoară Steele, sunt al tău.

Scot un țipăt de bucurie copilăresc și mă arunc în brațele lui, culcându-l pe pat. Christian se răsucește, izbucnind într-un râs adolescentin, ușurat că încercarea a luat sfârșit. În cele din urmă, ajung pe spate, cu el deasupra mea.

— Iar acum, să continuăm de unde am rămas, șoptește el, iar gura lui o cere iarăși pe a mea.

Capitolul 6

Mâinile mi se înfig în părul lui Christian, iar gura mea freamătă pe a lui, devorându-l, savurând atingerea limbilor noastre. Și el e copleșit de dorință. E un sentiment divin.

Dintr-odată mă ridică și îmi înhață marginea tricoului, trăgându-mi-l peste cap și aruncându-l pe podea.

— Vreau să te simt, spune el lacom, iar mâinile lui îmi desfac sutienul.

Cu o mișcare blândă, mi-l dă jos și îl aruncă într-o parte.

Mă întinde iarăși pe pat, apăsându-mă pe saltea, iar gura și mâinile lui mi se apropie de sâni. Degetele mi se răsucesc în părul lui, iar el îmi ia un sfârc între buze și îl strânge cu putere.

Scot un țipăt, simțind fiorul care îmi străbate trupul și îmi contractă toți mușchii din pântece.

— Așa, iubito, vreau să te aud, murmură el pe pielea mea încinsă.

Doamne, îl vreau în mine, acum. Buzele lui se joacă cu sfârcul meu, făcându-mă să mă zvârcolesc și să-l doresc. Îi simt pasiunea amestecată cu – ce? Cu adorație. E ca și când m-ar venera.

Mă atinge cu degetele, iar sfârcul mi se întărește și se înalță sub mângâierile lui iscusite. Mâna îi coboară spre blugii mei, îmi desface nasturele cu îndemânare, trage fermoarul în jos și mi se strecoară în chiloți, atingându-mi vulva.

Cu respirația șuierătoare, Christian își vâră degetele în mine. Îmi împing pelvisul în podul palmei lui, iar el răspunde gestului meu, frecându-și mâna de mine.

— Oh, iubito, șoptește el, uitându-se țintă în ochii mei. Ești minunată, spune fascinat.

— Te vreau, murmur eu.

Gura lui se lipește iarăși de a mea și îi simt dorința disperată, nevoia de mine.

E ceva nou – n-a fost niciodată așa, poate doar atunci când m-am întors din Georgia – și îmi vin în minte

cuvintele lui de mai devreme… *Vreau să fiu sigur că totul e bine între noi. Și doar așa mă pot asigura.*

E o amintire care mă descătușează. Gândul că am un asemenea efect asupra lui, că îi pot oferi atâta mângâiere o face pe zeița mea intimă să toarcă de plăcere. Christian se ridică, apucă betelia blugilor și îi dă jos, apoi îmi scoate și chiloții.

Fără să-și ia privirea de la mine, se ridică în picioare, scoate un prezervativ din buzunar și îl aruncă spre mine, apoi își scoate blugii și boxerii cu o mișcare rapidă.

Rup lacom ambalajul prezervativului, iar când se așează lângă mine, i-l pun cu grijă pe mădular. Mă înșfacă de mâini și se întinde pe spate.

— Urcă-te pe mine, îmi poruncește, trăgându-mă deasupra lui. Vreau să te văd.

Oh!

Mă ghidează, iar eu mă așez cu grijă pe el. Christian închide ochii și ridică bazinul, adâncindu-se în mine și umplându-mă, expirând cu buzele în forma unui „O” perfect.

Vai, ce bine e – îl posed și mă posedă.

Mă ține de mâini, și nu-mi dau seama dacă o face ca să mă echilibreze sau ca să mă împiedice să-l ating, cu toate că are harta desenată pe trup.

— Ce bine e în tine, murmură.

Mă ridic, amețită de puterea pe care o am asupra lui, simțindu-l cum cedează sub mine. Îmi dă drumul la mâini și mă apucă de șolduri, iar eu îmi sprijin mâinile pe brațele lui. Se înfige în mine cu putere, făcându-mă să țip.

— Așa, iubito, simte-mă în tine, șoptește el cu glasul încordat.

Dau capul pe spate și fac exact ce-mi cere. E un amant desăvârșit.

Mă mișc într-un ritm perfect simetric cu al lui, iar mintea și gândurile îmi sunt amorțite. Sunt doar un mănunchi de senzații, într-o mare de plăcere. *Sus și jos… iar și iar… Oh, da…* Deschid ochii și mă uit la el, cu respirația întretăiată, iar el mă țintuiește cu privirea lui

plină de pasiune.

— Ana mea, murmură.

— Da, gâfâi eu. Mereu.

Geme puternic, închizând ochii și dând capul pe spate. *Doamne...* Văzându-l pe Christian aproape de orgasm, soarta îmi e pecetluită, și îmi dau drumul zgomotos, epuizant, zvârcolindu-mă și prăbușindu-mă pe el.

— Oh, iubito, geme el, strângându-mă cu putere, și își dă drumul.

Capul îmi e sprijinit în zona interzisă, cu obrazul lipit de părul moale de pe pieptul lui. Gâfâi și simt că-mi arde fața, dar îmi înfrânez impulsul de a-l săruta.

Doar stau pe el și îmi trag sufletul. Îmi mângâie părul cu o mână, iar cu cealaltă, spatele.

— Ești atât de frumoasă, șoptește el, după ce i se mai domolește respirația.

Ridic capul și mă uit la el cu un aer sceptic, iar el se încruntă, își ridică brusc trunchiul, luându-mă prin surprindere, și mă strânge în brațe ca să mă țină nemișcată. Stăm față în față, iar eu îl apuc de bicepși.

— Ești – foarte – frumoasă, repetă, accentuând fiecare cuvânt.

— Iar tu ești incredibil de dulce uneori, îl sărut eu tandru.

Mă ridică și iese din mine, iar eu tresar. Apoi se apleacă în față și mă sărută ușor.

— Habar n-ai cât de atrăgătoare ești, nu-i așa?

Mă înroșesc. De ce insistă cu asta?

— Toți tipii ăia care se țin după tine nu sunt un indiciu suficient?

— Care tipi?

— Vrei să-ți fac o listă? se încruntă Christian. Fotograful ăla – care e nebun după tine –, tipul de la magazinul de feronerie, fratele mai mare al colegei tale de apartament. Șeful tău, adaugă el cu amărăciune.

— Vai, Christian, nu e adevărat.

— Crede-mă. Toți te vor. Dar ești a mea.

Mă lipește de el, iar eu îmi sprijin brațele pe umerii lui, înfigându-i mâinile în păr și privindu-l amuzată.

— Ești a mea, repetă el cu o privire posesivă.

— Da, a ta, îl asigur și îi zâmbesc.

Pe chipul lui se așterne un aer liniștit, iar eu mă simt foarte confortabil așa cum stau goală în poala lui, scăldată în lumina puternică a unei după-amiezi de sâmbătă. Cine ar fi crezut? Dârele de ruj de pe trupul lui minunat sunt intacte, dar văd câteva pete roșii pe plapumă și mă întreb ce o să spună doamna Jones.

— Liniile sunt intacte, murmur eu, apoi îmi plimb arătătorul pe dâra de pe umăr, iar el se încordează brusc și clipește. Vreau să explorez.

Îmi aruncă o privire nedumerită.

— Apartamentul?

— Nu. Mă gândeam la harta comorii pe care am desenat-o pe tine, răspund, iar degetele mele abia așteaptă să-l atingă.

Ridică surprins din sprâncene și clipește cu un aer nesigur, iar eu îmi frec nasul de al lui.

— Și ce presupune asta, mai exact, domnișoară Steele?

Ridic mâna de pe umărul lui și îmi plimb degetele pe fața lui.

— Vreau să te ating peste tot unde îmi e permis.

Christian îmi prinde arătătorul între dinți, mușcându-mă ușor.

— Au! protestez eu, iar el rânjește, scoțând un mârâit.

— Bine, răspunde, eliberându-mi degetul, dar în vocea lui se simte o undă de teamă. Așteaptă puțin, adaugă.

Apoi se apleacă, mă ridică ușor, își scoate prezervativul și îl aruncă nepăsător pe podea, chiar lângă pat.

— Urăsc chestiile astea. Mă bate gândul s-o sun pe dr. Greene să-ți facă o injecție.

— Și crezi că cel mai bun medic ginecolog din Seattle o să dea fuga la tine?

— Pot să fiu foarte convingător, murmură el, dându-mi părul pe după urechi. Franco a făcut o treabă foarte bună. Îmi place că te-a tuns în scări.

Poftim?

— Nu mai schimba subiectul, îl dojenesc eu.

Mă așează iarăși călare pe el, sprijinindu-mă pe genunchii lui ridicați, iar el se întinde pe spate, cu mâinile sub cap.

— Atinge-mă, îmi spune pe un ton serios.

E tensionat, dar încearcă s-o ascundă.

Privindu-l în ochi, întind mâna și îmi plimb degetul pe sub dâra de ruj, peste mușchii lui abdominali frumos reliefați. Tresare și mă opresc.

— Nu țin neapărat, șoptesc eu.

— Nu, e în regulă. E nevoie de niște… reajustări din partea mea. Nu m-a mai atins nimeni de multă vreme, murmură.

— Doamna Robinson?

Cuvintele mi se desprind spontan de pe buze și, în mod surprinzător, reușesc să am un ton lipsit de amărăciune și ranchiună.

Încuviințează din cap, cu un vădit disconfort.

— Nu vreau să vorbesc despre ea. O să-ți strice buna dispoziție.

— Pot să fac față.

— Ba nu, Ana, nu poți. Vezi roșu în fața ochilor de fiecare dată când vine vorba despre ea. E trecutul meu. E un fapt. Nu pot să-l schimb. Norocul meu e că tu nu ai un trecut, pentru că m-ar înnebuni.

Mă încrunt la el, dar nu vreau să mă cert.

— Te-ar înnebuni? Adică te-ar face mai nebun decât ești deja? zâmbesc eu, sperând să destind atmosfera.

Buzele i se strâng ușor.

— Nebun după tine, șoptește.

Inima îmi tresare de bucurie.

— Să-l sun pe dr. Flynn?

— Nu cred că e nevoie, spune el sec.

Mă aplec în spate, ca să-și coboare picioarele, apoi îmi așez mâinile pe abdomenul lui și îmi las degetele să hoinărească pe pielea lui. Iarăși se încordează.

— Îmi place să te ating.

Degetele mele îi alunecă spre buric, apoi mai jos, de-a lungul dârei de păr ce coboară spre pubis. Respirația i se precipită, buzele i se întredeschid, ochii i se întunecă, iar mădularul i se întărește și tresaltă sub mine.

Uau! Runda a doua!

— Din nou? murmur eu.

Zâmbește.

— Oh, da, domnișoară Steele, din nou.

Ce mod încântător de a petrece o după-amiază de sâmbătă! Stau sub duș și mă spăl cu un aer absent, atentă să nu-mi ud părul prins în coc, gândindu-mă la ultimele ore. Christian și vanilia par să meargă bine împreună.

A dat la iveală atât de multe lucruri astăzi. E uimitor. Încerc să asimilez toate informațiile și să reflectez la tot ce am aflat: detaliile despre cât câștigă – *Uau, e putred de bogat, cu toate că e atât de tânăr; mi se pare extraordinar* – și dosarele pe care le are despre mine și fostele lui supuse brunete. Oare le ține pe toate în fișierul din care l-a scos pe al meu?

Vocea mea interioară își ține buzele și clatină din cap – nici să nu-ți treacă prin cap să te uiți. Mă încrunt. *Nici măcar să arunc o privire?*

Apoi e problema cu Leila – are o armă și umblă liberă pe străzi –, care i-a pus pe iPod toate melodiile alea de prost gust. Mai e și doamna *pedofilă* Robinson, un subiect și mai neplăcut – nu pot să înțeleg ce-i cu ea, și nici nu vreau. Nu vreau să fie un spectru cu păr bălai în relația noastră. Christian are dreptate, chiar îmi pierd cumpătul când vine vorba despre ea, deci poate ar fi mai bine să nu mă mai gândesc.

Ies de la duș, mă șterg și, dintr-odată, sunt copleșită de furie.

Dar cine nu și-ar pierde cumpătul? Ce om normal, întreg la cap, ar face așa ceva unui băiat de cincisprezece ani? Oare cât o fi contribuit la pervertirea lui? Nu reușesc s-o înțeleg. Și, ceea ce e mai rău, Christian spune că l-a ajutat. Cum?

Mă gândesc la cicatricele lui, întruchiparea unei copilării îngrozitoare și indiciul înfiorător al cicatricelor lui sufletești. Dragul și tristul meu Domn Inveterat în Vicii. Mi-a spus niște lucruri atât de tandre astăzi. *E nebun după mine.*

Mă uit în oglindă și zâmbesc, amintindu-mi cuvintele lui. Iarăși mă copleșește bucuria, iar pe chip mi se așterne un zâmbet caraghios. Cine știe, poate facem ca relația noastră să meargă. Dar oare cât timp va fi dispus să continue așa, fără să mă snopească în bătaie pentru că încalc cine știe ce regulă arbitrară?

Zâmbetul îmi dispare de pe buze. Acesta e lucrul pe care nu-l știu. Aceasta este umbra care planează deasupra noastră. Futaiuri perverse, da, pot să fac asta, dar mai mult de-atât?

Vocea interioară mă privește pierdută, fără ca de data asta să mă mustre cu vorbele ei înțelepte. Mă întorc în dormitor să mă îmbrac.

Christian e jos și se pregătește de plecare – nu știu exact ce face –, așa că am dormitorul doar pentru mine. Nu am la dispoziție doar rochiile din șifonier, ci și câteva sertare pline cu lenjerie intimă nouă. Aleg o bustieră-corset neagră, cu bordură argintie, care încă are prețul pe ea: cinci sute de dolari. Iau și niște chiloți de aceeași culoare și o pereche de ciorapi până la jumătatea coapsei, din mătase pură, de culoarea pielii – sunt atât de fini. *Uau… ce fini sunt… și ce sexy… da!*

Christian intră neanunțat chiar când întind mâna spre rochie. *Ei, de ce nu bați la ușă?* Rămâne țintuit locului și se uită la mine, în ochii lui cenușii scânteind dorința. Simt că mă înroșesc toată. E îmbrăcat cu o cămașă albă, descheiată la guler, și o pereche de pantaloni cu dungă, de culoare neagră. Dârele de ruj încă sunt vizibile, iar el mă privește în continuare.

— Te pot ajuta cu ceva, domnule Grey? Presupun că această vizită are și alt scop decât să te holbezi prostește la mine.

— Îmi place foarte mult să mă holbez prostește,

domnișoară Steele, mulțumesc, șoptește el sobru, apoi se apropie de mine, sorbindu-mă din priviri. Adu-mi aminte să-i trimit un mesaj de mulțumire Carolinei Acton.

Mă încrunt. *Cine naiba e?*

— Cumpărătoarea mea personală de la Neiman Marcus, spune el, răspunzând la întrebarea din mintea mea – ceea ce mi se pare un pic înfricoșător.

— Ah…

— Sunt foarte aiurit.

— Văd. Ce vrei, Christian? îl întreb eu cu o expresie foarte serioasă.

Ripostează cu un zâmbet pieziș și scoate din buzunar niște bile argintii, iar eu rămân țintuită locului. Sfinte Sisoie! Vrea să-mi tragă o bătaie? Acum? De ce?

— Nu e ce crezi, spune el repede.

— Luminează-mă, șoptesc eu.

— M-am gândit că ai putea să le porți în seara asta.

Îmi dau seama ce vrea să spună, iar implicațiile răspunsului său plutesc între noi.

— La un asemenea eveniment? întreb eu cu un aer șocat.

Încuviințează lent din cap, iar ochii i se întunecă.

Dumnezeule mare!

— O să mă bați mai târziu?

— Nu.

Simt o ușoară undă de dezamăgire.

— Ai vrea? întreabă el râzând.

Înghit în sec. Pur și simplu, nu știu.

— Ei bine, stai liniștită, nu am să te ating în felul ăsta, nici dacă mă implori.

Oh! Asta chiar e ceva nou.

— Vrei să joci jocul ăsta? continuă el, ridicând bilele. Poți să le dai jos oricând, dacă ți se pare prea mult.

Mă uit la el. E pervers de tentant – aerul neîngrijit, părul de „imediat-după-futai”, ochii întunecați, în care licăresc gânduri erotice, gura frumos conturată, buzele arcuite într-un zâmbet sexy.

— Bine, încuviințez eu în șoaptă.

Da, ce dracu'! Zeița mea interioară și-a recăpătat glasul și strigă din înaltul acoperișului.

— Bravo, surâde Christian. Vino, am să le introduc eu, după ce-ți încalți pantofii.

Pantofii? Mă întorc și văd pantofii cu toc din piele întoarsă, de un gri-închis, care se asortează cu rochia pe care am hotărât s-o îmbrac.

Fă-i pe plac! îmi strigă zeița mea intimă.

Îmi întinde mâna să mă sprijine în timp ce încalț pantofii Christian Louboutin, un chilipir de trei mii două sute nouăzeci și cinci de dolari. Cred că sunt cu cel puțin zece centimetri mai înaltă acum.

Mă duce lângă marginea patului, dar nu se așează, ci se apropie de singurul scaun din cameră. Îl ia și îl pune în fața mea.

— Când îți fac semn cu capul, te apleci în față și te sprijini de scaun, ai înțeles? îmi explică el cu vocea ușor răgușită.

— Da.

— Bine. Acum deschide gura, îmi poruncește cu glas scăzut.

Fac ce-mi spune, gândindu-mă că iarăși o să-mi pună bilele în gură, să le umezească. Dar nu, îmi vârâ în gură arătătorul.

Oh…

— Suge, spune el.

Ridic brațul și îl apuc de mână, ținând-o nemișcată, și fac ce mi-a cerut – vezi, pot să fiu ascultătoare când vreau.

Are gust de săpun… hm. Sug cu putere, iar răsplata este că ochii lui se măresc și buzele i se întredeschid. În felul acesta, n-o să mai am nevoie de niciun lubrifiant. Își vârâ bilele în gură, în timp ce eu continui să-i sug degetul, răsucindu-mi limba în jurul lui. Când încearcă să și-l retragă, îl prind între dinți.

Zâmbește și clatină mustrător din cap, așa că îi dau drumul. Apoi îmi face un semn din cap, iar eu mă aplec în față și mă sprijin de marginea scaunului. Îmi trage chiloții într-o parte și, foarte lent, își vârâ un deget în mine,

răsucindu-l ușor, astfel încât să-l simt pe toate părțile. Nu pot controla geamătul care îmi scapă printre buze.

Își retrage repede degetul și, cu multă grijă, vâră bilele înăuntru, una câte una, împingându-le adânc. După aceea, îmi trage chiloții la loc și mă sărută pe fund. Mângâindu-mi picioarele de la glezne până deasupra genunchilor, îmi sărută fiecare coapsă, chiar deasupra ciorapilor.

— Ai picioare foarte, foarte frumoase, domnișoară Steele, murmură el.

Se ridică, mă apucă de șolduri și mă trage spre el, iar eu îi simt erecția prin pantaloni.

— Poate am să te iau așa când ne întoarcem acasă, Anastasia. Acum poți să te ridici.

Sunt ametită și extrem de excitată, simțind bilele cum se mișcă în mine. Christian mă sărută pe umăr.

— I-am cumpărat pentru tine, să-i porți la gala de sâmbăta trecută, îmi spune el, cuprinzându-mă cu brațul și ridicând mâna.

În palma lui se află o cutiuță roșie pe al cărei capac scrie: „Cartier”.

— Dar m-ai părăsit și n-am apucat să ți-i dau.

Oh!

— Acum e a doua șansă, murmură el, cu vocea crispată de o emoție indescifrabilă – e un pic neliniștit.

O iau cu un gest șovăielnic și o deschid. Înăuntru strălucește o pereche de cercei lungi. Fiecare are patru diamante: unul la bază, apoi un spațiu liber și trei diamante atârnate unul de altul la distanțe perfect egale. Sunt foarte eleganți – simpli și clasici. Exact ce mi-aș cumpăra eu, dacă aș avea vreodată ocazia să cumpăr de la Cartier.

— Sunt minunați, șoptesc eu, și, pentru că sunt cercei de a doua șansă, îi ador. Mulțumesc.

Simt că se relaxează și mă sărută iarăși pe umăr.

— Te îmbraci cu rochia de satin argintiu? întreabă el.

— Da, îți place?

— Bineînțeles. Te las să te pregătești.

Apoi iese pe ușă, fără să se uite în urmă.

Am intrat într-un univers paralel. Tânăra care mă privește din oglindă e demnă de covorul roșu. Rochia de satin argintiu lungă până la podea și fără centură e pur și simplu minunată. Poate am să-i scriu chiar eu Carolinei Acton. Îmi vine foarte bine și îmi scoate în evidență rotunjimi discrete.

Părul îmi cade în falduri moi în jurul feței, revărsându-se peste umeri, până la sâni. Îmi dau părul pe după urechi, scoțând la iveală cerceii de a doua șansă. M-am machiat discret și am un aer natural. Creion dermatograf, rimel, bujori discreți de culoare roz și un ruj de un roz pal.

Dar n-am nevoie de bujori, pentru că deja sunt ușor îmbujorată de la mișcarea neîncetată a bilelor argintii – mulțumită lor, o să am culoare în obraji toată seara. Clatin din cap gândindu-mă la îndrăzneala ideii erotice a lui Christian și mă aplec să-mi iau eșarfa de satin și poșeta plic argintie, apoi ies să-l caut pe Domnul Cincizeci de Vicii.

Îl găsesc în hol, cu spatele la mine, stând de vorbă cu Taylor și alți trei bărbați. Expresiile lor surprinse și admirative îi anunță lui Christian sosirea mea. Rămân nemișcată, cu un aer stânjenit, iar el se întoarce spre mine.

Dumnezeule mare! Simt că mi se usucă gura. Arată extraordinar… Costum de gală negru și papion negru. Mă privește plin de admirație, apoi se apropie de mine și mă sărută pe păr.

— Anastasia, arăți minunat.

Mă înroșesc auzind acest compliment rostit în fața lui Taylor și a celorlalți bărbați.

— Un pahar de șampanie înainte să plecăm?

— Te rog, răspund eu în șoaptă, dar mult prea repede.

Christian îi face un semn cu capul lui Taylor, iar acesta pleacă însoțit de cei trei.

Mergem în salon, iar Christian scoate o sticlă de șampanie din frigider.

— Echipa de securitate? întreb eu.

— De protecție. Sunt sub comanda lui Taylor. Are

pregătire și în domeniul ăsta, adaugă el, apoi îmi întinde un pahar de șampanie.

— Are foarte multe specializări.

— Da, așa e, zâmbește Christian. Arăți încântător, Anastasia. Noroc!

Ridicăm paharele și ciocnim. Șampania de un roz-pal e rece și ușoară.

— Cum te simți? mă întreabă cu ochi aprinși.

— Bine, mulțumesc, zâmbesc eu drăgăstos, fără să dau nimic la iveală, știind foarte bine că se referă la bilele argintii.

Zâmbește afectat.

— Poftim, o să ai nevoie de asta.

Îmi întinde săculețul de catifea care era așezat pe masa din bucătărie.

— Deschide-l, spune el între două guri de șampanie.

Intrigată, bag mâna în săculeț și scot o mască argintie, cu modele complicate, împodobită cu un mic panaș din pene de culoarea cobaltului.

— E un bal mascat, mă informează el pe un ton neutru.

— Înțeleg.

Masca e foarte frumoasă. De marginile ei e prinsă o panglică argintie, iar în jurul ochilor e împodobită cu filigran de argint.

— O să-ți pună în evidență ochii minunați, Anastasia.

Îi zâmbesc timid.

— Porți și tu una?

— Desigur. Într-un sens, măștile sunt foarte eliberatoare, adaugă el ridicând o sprânceană și zâmbindu-i.

Vai, o să fie distractiv!

— Haide. Vreau să-ți arăt ceva.

Îmi întinde mâna și mă conduce în hol, până în fața unei uși de lângă scară. O deschide și dă la iveală o încăpere spațioasă, la fel de mare precum camera lui de joacă, care probabil se află chiar deasupra ei. Aceasta e plină cu cărți. Uau, o bibliotecă! Toți pereții sunt ticsiți cu cărți de sus până jos. În mijloc, se află o masă de biliard iluminată de o

lampă Tiffany în formă de prismă triunghiulară.

— Ai o bibliotecă! exclam eu cu uimire, copleșită de încântare.

— Da, camera bilelor – așa o numește Elliot. Apartamentul e foarte spațios. Azi, când ai zis că vrei să explorezi, mi-am dat seama că nu ți-am făcut un tur. Nu avem timp acum, dar m-am gândit să-ți arăt camera asta și poate să te provoc la o partidă de biliard în viitorul nu tocmai apropiat.

— Sigur că da, îi răspund, zâmbind superior.

Jubilez în sinea mea. José și cu mine ne-am împrietenit la biliard. Jucăm împreună de trei ani. Sunt un as al tacului. José mi-a fost un bun profesor.

— Ce e? întreabă Christian amuzat.

Of, chiar trebuie să nu-mi mai dau în vileag emoțiile? mă dojenesc eu.

— Nimic, spun eu repede.

Christian mijește ochii.

— În fine, poate reușește dr. Flynn să-ți descopere secretele. O să-l cunoști în seara asta.

— Șarlatanul costisitor?

Sfinte Sisoie!

— Chiar el. Abia așteaptă să te cunoască.

Ne așezăm pe bancheta din spate a Audi-ului și pornim spre nord, iar Christian mă ia de mână și îmi mângâie încheieturile degetelor. Simt un fior în pântece și îmi stăpânesc un geamăt, stingherită de prezența lui Taylor, care nu și-a pus căștile ipodului în urechi și îl are în dreapta pe unul dintre bodigarzi – cred că îl cheamă Sawyer.

Încep să simt în adâncul pântecelui o durere surdă și plăcută, pricinuită de bile. Mă întreb într-o doară cât timp voi fi în stare să rezist fără un pic de… ușurare. Mă așez picior peste picior și, dintr-odată, iese la suprafață un gând care îmi stăruia undeva în adâncul minții.

— De unde ai rujul? îl întreb pe Christian cu glas scăzut.

Zâmbește cu superioritate și face un semn cu mâna în

față.

— De la Taylor, șoptește el.

Izbucnesc în râs.

— Ah!

Dar mă opresc imediat – bilele.

Îmi mușc buza. Christian îmi zâmbește, cu o sclipire perversă în ochi. Știe exact ce face – e un seducător irezistibil.

— Relaxează-te, șoptește el. Dacă nu mai reziști…

Vocea i se stinge și îmi sărută pe rând încheieturile degetelor, apoi îmi suge ușor vârful degetului mic.

Acum știu că o face înadins. Închid ochii, simțind dorința întunecată ce-mi străbate trupul. O clipă, mă las în voia senzației, iar mușchii mi se încordează în adâncul pântecelui. *Doamne!*

Când deschid ochii, Christian se uită la mine cu atenție – un prinț întunecat. Poate că e din pricina costumului de gală și a papionului, dar arată mai în vârstă. Un crai sofisticat, devastator de inimi, cu gânduri licențioase.

Pur și simplu, îmi taie respirația. Sunt subjugată sexual de el și, de ar fi să-i dau crezare, și el e subjugat de mine. E un gând care mă face să zâmbesc, iar surâsul cu care îmi răspunde e orbitor.

— Și cum o să fie la acest eveniment?

— Ah, ca de obicei, spune Christian relaxat.

— Nu știu cum e de obicei, îi amintesc eu.

Christian zâmbește larg și îmi sărută mâna încă o dată.

— Mulți oameni care vin să facă paradă cu banii lor. Licitație, tombolă, cină, dans – mama se pricepe de minune să organizeze o petrecere.

Surâde și, pentru prima oară pe ziua de azi, îmi permit să fiu încântată de această petrecere.

Văd un șir lung de mașini înaintând pe aleea care duce la reședința Grey. De-a lungul ei, atârnă lampioane lungi din hârtie de un roz-pal. Pe măsură ce ne apropiem, văd că sunt atârnate peste tot. Strălucesc feeric în lumina amurgului, dându-mi impresia că pătrundem într-un regat fermecat. Îi arunc o privire lui Christian. Un decor foarte

potrivit pentru prințul meu – sunt copleșită de o bucurie copilărească, ce îmi eclipsează toate celelalte sentimente.

— Măștile pe față, zâmbește Christian, punându-și o mască simplă, de culoare neagră, iar prințul meu devine un pic mai întunecat și mai senzual.

Tot ce mai pot vedea din fața lui sunt buzele frumos conturate și mandibula puternică.

Dumnezeule mare...! Mă uit la el și simt că îmi crește pulsul. Îmi pun masca și îi zâmbesc, ignorând foamea din adâncul pântecelui.

Taylor trage pe dreapta, iar un valet deschide portiera lui Christian. Sawyer se grăbește să o deschidă pe a mea.

— Ești pregătită? mă întreabă Christian.

— Cât se poate de pregătită.

— Arăți foarte bine, Anastasia, spune, apoi îmi sărută mâna și iese din mașină.

Un covor verde-închis traversează peluza spre o latură a casei, ducând la grădina impresionantă din spate. Christian își petrece un braț protector în jurul meu, sprijinindu-și mâna pe talia mea, și pornim pe covorul verde, alături de reprezentanții elitei din Seattle – cu toții sunt îmbrăcați de gală și poartă tot felul de măști, înaintând alene în lumina lampioanelor. Doi fotografi invită musafirii la poză în fața unui grilaj de lemn acoperit cu iederă.

— Domnule Grey! strigă unul dintre ei.

Christian îl salută din cap și mă trage aproape de el, pentru o fotografie rapidă. Oare cum l-au recunoscut?

Probabil după semnul lui caracteristic – părul arămiu și dezordonat.

— Doi fotografi? îl întreb eu pe Christian.

— Unul e de la *Seattle Times*, celălalt e pentru suveniruri. O să putem cumpăra o fotografie de la el mai încolo.

Oh, iarăși o să-mi apară poza în presă. Îmi aduce aminte de Leila. Așa a aflat de mine – cu ajutorul fotografiei în care apar alături de Christian. E un gând neliniștitor, dar, din fericire, acum port mască.

La capătul șirului de musafiri, servitori în costume albe țin tăvi cu pahare de șampanie. Christian îmi întinde un pahar și astfel mă distrage de la gândurile mele negre.

Ne apropiem de o pergolă împodobită cu lampioane mai mici decât cele de pe alee. Sub ea e amenajat un ring de dans cu model în formă de tablă de șah, înconjurat de un gard scund, cu intrări pe trei laturi. Fiecare intrare e mărginită de două sculpturi minuțioase ce înfățișează lebede. Cea de-a patra latură e ocupată de o scenă pe care o orchestră de coarde interpretează liniștit o piesă diafană, obsedantă, pe care n-o recunosc. Scena pare amenajată pentru un ansamblu mai mare, dar, întrucât nu văd niciun alt muzician, îmi închipui că e pentru mai târziu. Luându-mă de mână, Christian mă conduce printre două lebede de gheață pe ringul de dans, unde sunt strânși mai mulți musafiri care discută cu pahare de șampanie în mână.

Înspre țărm, se înalță un cort enorm, deschis pe latura cea mai apropiată de noi, în care se zăresc mesele și scaunele așezate cu grijă. *Cât de multe sunt!*

— Câți oameni or să vină? îl întreb pe Christian, impresionată de dimensiunile cortului.

— Cred că vreo trei sute, dar va trebui s-o întrebi pe mama, îmi răspunde zâmbind.

Nu știu de ce – poate pentru că nu-i pot vedea decât zâmbetul –, dar zeița mea intimă se umple de bucurie.

— Christian!

O tânără iese din grupul de musafiri și își aruncă brațele în jurul gâtului său, iar eu îmi dau seama imediat că e Mia. E îmbrăcată cu o rochie lucioasă și lungă, din șifon roz pal, cu o mască venețiană superbă, migălos împodobită, de aceeași culoare. Arată minunat. Îi sunt extrem de recunoscătoare lui Christian pentru rochia pe care mi-a dat-o.

— Ana! Draga mea, arăți nemaipomenit! îmi spune ea, îmbrățișându-mă scurt. Vreau să te prezint prietenelor mele. Niciuneia nu-i vine să creadă că, în sfârșit, Christian are o iubită.

Îi arunc o privire temătoare lui Christian, iar el ridică

din umeri cu un aer care vrea să spună: „Știu că e imposibilă, a trebuit să trăiesc cu ea ani de zile”, și o lasă pe Mia să mă conducă la un grup de patru tinere scump îmbrăcate și impecabil coafate.

Mia face repede prezentările. Trei dintre ele sunt deschise și prietenoase, dar Lily – așa cred că o cheamă – mă privește chiorâș de sub masca ei roșie.

— Bineînțeles, toate am crezut că e gay, spune ea cu un aer fals, ascunzându-și ranchiuna în spatele unui zâmbet prefăcut.

Mia se încruntă la ea.

— Lily, abține-te. E limpede că fratele meu are un gust foarte rafinat când vine vorba despre femei. Christian o aștepta pe cea potrivită, și n-ai fost tu aceea!

Lily se face la fel de roșie ca masca pe care o poartă – și eu, odată cu ea. Se putea ceva mai stânjenitor?

— Doamnelor, pot să-mi iau partenera înapoi, vă rog?

Furișându-și brațul pe după talia mea, Christian mă trage lângă el. Toate cele patru tinere se îmbujorează, zâmbesc și freamătă – ca de obicei, zâmbetul lui și-a făcut efectul. Mia se uită la mine și își dă ochii peste cap, iar mie îmi vine să râd.

— Încântată de cunoștință, spun, lăsându-mă purtată de Christian. Mulțumesc, îi șoptesc eu, după ce ne îndepărtăm câțiva pași.

— Am văzut că era și Lily cu Mia. E o femeie tare afurisită.

— Te place, bombăn eu sec.

Simt că se înfioară.

— Mă rog, sentimentul nu e reciproc. Vino, vreau să-ți prezint câțiva oameni.

Următoarea jumătate de oră mi-o petrec într-un vârtej de prezentări. Fac cunoștință cu doi actori de la Hollywood, doi CEO și câțiva medici eminenți. *La naiba… sigur n-o să țin minte numele tuturor.*

Christian mă ține aproape de el și îi sunt recunoscătoare pentru asta. Sinceră să fiu, bogăția, strălucirea și proporțiile acestui eveniment mă intimidează. N-am luat

niciodată parte la așa ceva.

Servitorii îmbrăcați în alb se mișcă fără efort printre invitații din ce în ce mai numeroși, ținând în mână sticle de șampanie și umplându-mi paharul cu o regularitate îngrijorătoare. *Să nu beau prea mult, să nu beau prea mult,* îmi repet în sinea mea, dar deja simt că mi se învârte capul – nu știu dacă e de la șampanie, de la atmosfera misterioasă și fascinantă creată de măști sau de la bilele argintii pe care le port într-ascuns. Durerea surdă din pântece devine imposibil de ignorat.

— Deci lucrezi la SIP? mă întreabă un domn cu început de chelie, cu o mască în formă de urs – sau câine? – care îi acoperă jumătate de față. Am auzit că a fost preluată de un investitor ostil.

Mă îmbujorez. Da, chiar a fost preluată de un investitor ostil – un bărbat care are mai mulți bani decât minte și e un hărțuitor *par exellence.*

— Nu sunt decât o simplă asistentă, domnule Eccles. Nu cunosc aceste detalii.

Christian nu spune nimic, ci doar îi zâmbește lui Eccles.

— Doamnelor și domnilor! ne întrerupe vocea maestrului de ceremonii, care poartă o impresionantă mască de arlechin, colorată în alb și negru. Vă rog să vă ocupați locurile. Cina e servită.

Christian mă ia de mână și pornim spre cort împreună cu ceilalți musafiri.

Interiorul este impresionant. Trei candelabre enorme și joase împrăștie scântei în culorile curcubeului pe căptușeala de mătase sidefie a pereților și a tavanului. Cred că sunt cel puțin treizeci de mese, care îmi amintesc de sala privată de la hotelul Heathman – pahare de cristal, fețele de masă și husele pentru scaune din pânză albă și apretată, iar în centru un aranjament floral din bujori roz, cu un candelabru de argint în mijloc. Alături, înfășurat în mătase diafană, se află un coș cu bunătăți.

Christian consultă planul pe care este prezentată dispunerea oaspeților, apoi mă conduce la o masă din centru. Mia și Grace sunt deja acolo, adâncite într-o

conversație cu un tânăr pe care nu-l cunosc. Grace poartă o rochie strălucitore, de culoarea mentei, cu o mască venețiană de aceeași culoare. Are un aer radios și nu pare deloc stresată.

— Ana, mă întâmpină ea călduros, cât mă bucur să te revăd! Și ce bine arăți!

— Mamă, o salută Christian ceremonios, sărutând-o pe amândoi obrajii.

— Vai, Christian, ce formal ești! îl mustră ea în glumă.

Părinții lui Grace, domnul și doamna Trevelyan, se așează și ei la masa noastră. Au un aer tineresc și exuberant, cu toate că mi-e greu să-mi dau seama pe sub măștile lor de culoarea bronzului. Sunt încântați să-l vadă pe Christian.

— Bunico, bunicule, v-o prezint pe Anastasia Steele.

Doamna Trevelyan se apropie imediat de mine.

— Oh, și-a găsit în sfârșit pe cineva! O fată atât de frumoasă! Ei bine, sper să faci un bărbat cinstit din el, turuie ea, strângându-mi mâna.

Dumnezeule mare! Ce bine că am mască!

— Mamă, nu o stânjeni pe Ana, îmi vine Grace în ajutor.

— Nu lua în seamă o bătrână caraghioasă, spune domnul Trevelyan, dând și el mâna cu mine. Își închipuie că, fiind atât de bătrână, are dreptul să spună toate neroziile care îi trec prin căpșor.

— Ana, el e partenerul meu, Sean, mi-l prezintă Mia cu timiditate pe tânărul de lângă ea.

Tânărul îmi zâmbește complice, iar în ochii lui căprui se aprinde un licăr amuzat.

— Încântată de cunoștință, Sean, spun eu, strângându-i mâna.

Christian dă și el mâna cu Sean, aruncându-i o privire sfredelitoare. Nu pot să cred că și biata Mia suferă din pricina fratelui ei autoritar. Îi zâmbesc Miei cu un aer plin de înțelegere.

Lance și Janine, prietenii lui Grace, sunt ultimul cuplu de la masa noastră, dar încă nu-l văd pe domnul Grey.

Dintr-odată, se aude șuierul unui microfon, iar vocea

domnului Grey duduie în difuzoare, întrerupând rumoarea din cort. Carrick stă în picioare pe o mică scenă amplasată la un capăt al cortului, având pe față o impresionantă mască Pulcinella[5], poleită cu aur.

— Doamnelor și domnilor, bine ați venit la ediția de anul acesta a balului nostru caritabil. Sper să vă placă ce v-am pregătit pentru această seară și că veți vârî mâinile adânc în buzunare pentru a sprijini munca fantastică pe care echipa noastră o realizează împreună cu cei din programul „Rezistăm împreună”. După cum știți, este o cauză foarte dragă atât soției mele, cât și mie.

Îi arunc o privire neliniștită lui Christian, care pare că se uită impasibil spre scenă. Se întoarce spre mine și zâmbește afectat.

— Iar acum, vă las în grija maestrului nostru de ceremonii. Vă rog să luați loc și să vă bucurați de bal, încheie Carrick.

Se aud aplauze politicoase, după care cortul se umple din nou de rumoare. Stau între Christian și bunicul lui, admirând cartonul alb, cu litere argintii, pe care e scris numele meu, în timp ce un chelner aprinde candelabrele cu o lumânare lungă. Carrick ni se alătură fără să-l văd și mă sărută pe ambii obraji, luându-mă prin surprindere.

— Mă bucur să te revăd, Ana, murmură el.

Masca aurită îi dă un aer spectaculos.

— Doamnelor și domnilor, vă rog să nominalizați un șef de masă, spune maestrul de ceremonii în difuzoare.

— Ah, eu, eu! spune Mia imediat, sărind cu entuziasm de pe scaun.

— În mijlocul mesei veți găsi un plic, continuă maestrul de ceremonii. Vă rog să scoateți, să cereți, să împrumutați sau să furați o bancnotă cu o valoare cât mai mare, să vă scrieți numele pe ea și să o introduceți în plic. Șefii de masă sunt rugați să păstreze cu grijă aceste plicuri. Vom avea nevoie de ele mai încolo.

Mama mă-sii! N-am luat niciun ban la mine. *Ce prostie – doar e un eveniment caritabil!*

5 Masca Pulcinella are nasul lung şi coroiat.

Christian vâră mâna în buzunar după portofel și scoate două bancnote de o sută de dolari.

— Poftim, îmi spune el.

Ce?

— O să ți-i dau înapoi, șoptesc.

Buzele i se crispează ușor și îmi dau seama că nu e mulțumit, dar nu comentează. Mă semnez pe bancnotă cu stiloul lui – e negru și are un motiv floral alb pe capac –, după care Mia trimite plicul mai departe.

În fața mea găsesc încă un carton alb, acoperit cu un scris argintiu – meniul nostru.

Bal mascat în sprijinul programului „Rezistăm împreună”

Meniu

Somon tartar cu crème fraîche și castravete,
pe brioșă prăjită
Rousanne, 2006, Domeniile Alban

Piept de rață leșească la grătar, piure de napi cu smântână, cireșe fripte cu cimbru, foie gras
Châteauneuf-du-Pape Vieilles Vignes, 2006, Domaine de la Janasse

Pandișpan cu nuci confiate, sabayon, smochine confiate, înghețată cu sirop de arțar
Vin de Constance, 2004, Klein Constantia

Mostre din pâinea și brânzeturile locale
Grenache, 2006, Domeniile Alban

Cafea și prăjituri

Ei bine, acum înțeleg de ce am în față atâtea pahare de cristal de mărimi diferite. Chelnerul nostru se întoarce, oferindu-ne vin și apă. În spatele meu, doi servitori închid

cortul pe partea pe unde am intrat, în timp ce alți doi îl deschid pe partea opusă, dând la iveală soarele care apune deasupra orașului și a golfului Meydenbauer.

Este o priveliște care îți taie respirația: luminile pâlpâitoare din Seattle și, dincolo de oraș, calmul portocaliu, melancolic al golfului, ce reflectă cerul opalescent. Uau! Totul e atât de liniștit.

Zece servitori, fiecare cu o tavă în mână, se împrăștie printre mese. La un semn discret, încep să servească aperitivele, sincronizându-se perfect, apoi dispar din nou. Somonul pare delicios, și îmi dau seama că sunt hămesită.

— Ți-e foame? murmură Christian, astfel încât să-l aud doar eu.

Știu că nu se referă la mâncare, iar mușchii din adâncul pântecelui meu răspund.

— Foarte, șoptesc eu, înfruntându-i privirea, iar Christian inspiră adânc printre buzele întredeschise.

Ha! Vezi… pot să-ți răspund cu aceeași monedă.

În clipa următoare, bunicul lui Christian începe o conversație cu mine. E un bătrân minunat, foarte mândru de fiica lui și de cei trei copii ai ei.

E ciudat să mă gândesc la Christian ca la un copil. Amintirea cicatricelor lui îmi revine în minte, dar o îndepărtez imediat. Nu vreau să mă gândesc la asta acum, cu toate că – ce ironie – e chiar motivul din spatele acestui bal caritabil.

Mi-aș dori să fi fost aici și Kate cu Elliot. S-ar fi integrat perfect în peisaj, iar nenumăratele furculițe și cuțite de pe masă cu siguranță n-ar fi intimidat-o. Și ar fi fost șeful mesei – chiar mi-o închipui păruindu-se cu Mia pentru această cinste, ceea ce mă face să zâmbesc.

Conversația din jurul mesei are suișuri și coborâșuri. Mia este amuzantă, ca de obicei, și îl eclipsează pe bietul Sean, care nu vorbește aproape deloc – la fel ca mine. Bunica lui Christian e cea mai vorbăreață. Și ea are un umor mușcător, pe care și-l exersează mai ales pe seama soțului ei. Îl compătimesc un pic pe domnul Trevelyan.

Christian și Lance discută cu însuflețire despre un

dispozitiv pe care îl pune la punct compania lui Christian, pornind de la principiul lui Schumacher, potrivit căruia ce e mic e frumos. Mi-e greu să-i urmăresc. Christian pare că are de gând să ajute comunitățile sărace din întreaga lume, oferindu-le o tehnologie care se încarcă la manivelă – dispozitive care nu au nevoie de electricitate sau de baterii și care necesită întreținere minimă.

Mi se pare fascinant să-l văd discutând cu pasiune. E hotărât să îmbunătățească viața celor mai puțin norocoși. Prin compania lui de telecomunicații, are de gând să scoată pe piață primul mobil care se încarcă la manivelă.

Uau! Habar n-aveam. Adică știam că își dorește să ajute lumea, dar asta…

Lance pare incapabil să înțeleagă planul lui Christian de a oferi gratuit această tehnologie, în loc s-o patenteze. Mă întreb într-o doară cum o fi făcut Christian atâția bani, din moment ce e atât de generos.

De-a lungul cinei, bărbați cu sacouri elegante și măști închise la culoare se opresc la masa noastră, bucuroși să-l întâlnească pe Christian, dau mâna cu el și fac schimb de politețuri. Unora mă prezintă, altora nu. Tare aș vrea să aflu cum face această selecție.

În timpul unei asemenea conversații, Mia se apleacă spre mine și zâmbește.

— Ana, îmi dai o mână de ajutor la licitație?

— Desigur, răspund eu cu dragă inimă.

Când ajungem la desert, deja e noapte, și nu mă simt deloc în largul meu – trebuie să scap de bile. Înainte să mă pot scuza, maestrul de ceremonii se apropie de masa noastră, însoțit – dacă nu mă înșel – de Domnișoara Codițe Blonde.

Cum o cheamă? Hansel, Gretel… Gretchen.

Bineînțeles că poartă mască, dar îmi dau seama că e ea, pentru că nu-și ia privirea de la Christian. Se înroșește și mă cuprinde o bucurie egoistă, dându-mi seama că n-o recunoaște.

Maestrul de ceremonii ne cere plicul și, cu o elocvență exersată, îi spune lui Grace să extragă bancnota

câștigătoare. E a lui Sean, iar coșul înfășurat în mătase îi este oferit lui.

Aplaud politicos, dar îmi este imposibil să mă concentrez la ce urmează.

— Scuză-mă, îi șoptesc lui Christian.

— Ai nevoie la baie? mă întreabă, uitându-se în ochii mei.

Încuviințez din cap.

— Te conduc, spune el sumbru.

Când mă ridic, se ridică și bărbații de la masă. *Uau, ce maniere!*

— Nu, Christian! Nu o conduci tu pe Ana – ci eu.

Mia se ridică în picioare înainte ca el să poată protesta. Christian strânge din fălci și îmi dau seama că e nemulțumit. Sinceră să fiu, nici mie nu-mi convine. *Am… nevoi*. Mă uit la el și ridic din umeri în chip de scuză, iar el se așează la loc, cu un aer resemnat.

La întoarcere, mă simt mai bine, cu toate că scoaterea bilelor nu mi-a adus imediat un sentiment de ușurare, așa cum speram. Acum sunt ascunse în poșeta mea.

Cum de mi-am închipuit că voi putea rezista toată seara? Încă jinduiesc – poate îl conving pe Christian să mă ducă la adăpostul pentru bărci mai încolo –, iar gândul mă face să roșesc. Iau loc și îi arunc o privire, iar el se uită în ochii mei cu un zâmbet discret.

Ce bine… nu mai e supărat că a pierdut ocazia. Dar poate că eu sunt supărată în continuare. Mă simt frustrată – ba chiar iritată. Christian mă strânge de mână și îl ascultăm amândoi cu atenție pe Carrick, care a urcat iarăși pe scenă și vorbește despre „Rezistăm împreună”. Christian îmi întinde un alt carton, cu lista obiectelor și serviciilor scoase la licitație, iar eu arunc o privire pe ele.

Lista cadourilor pentru licitație și a donatorilor pentru
„Rezistăm împreună”

Bâtă de baseball cu autograf de la Seattle Mariners

– dr. Emily Mainwaring
Poșetă, portofel și breloc Gucci – Andrea Washington
Voucher de o zi pentru două persoane la Esclava, Centrul Braeburn – Elena Lincoln
Design peisagistic și de grădină – Gia Matteo
Set de cosmetice și parfumuri Coco de Mer – Elizabeth Austin
Oglindă venețiană – dl. și d-na J. Bailey
Două lăzi de vin la alegere de la Domeniile Alban – Domeniile Alban
2 bilete VIP la un concert de muzică religioasă – d-na L. Yesyov
Zi de curse la Daytona – EMC Britt S.A.
Ediție princeps din *Mândrie și prejudecată* de Jane Austen – dr. A.F.M. Lace-Field
Conducerea unui Aston Martin DB7 pentru o zi – dl. și d-na L. W. Nora
Tabloul „Albastru” de J. Trouton – Kelly Trouton
Lecție de pilotaj – Clubul Aviatic Seattle
Weekend pentru două persoane la hotelul Heathman din Portland – Heathman
Weekend în Aspen, Colorado (6 persoane) – dl. C. Grey
Croazieră de o săptămână la bordul iahtului *SusieCue* (6 persoane), ancorat în St. Lucia – dr. Și d-na Larin
O săptămână pe malul lacului Adriana, în Montana (8 persoane) – dl. și d-na Grey

Sfinte Sisoie! Mă uit la Christian.

— Ai o proprietate în Aspen? îl întreb eu printre dinți.

Trebuie să vorbesc încet, pentru că licitația a început deja.

Încuviințează din cap, surprins – și poate iritat – de izbucnirea mea, apoi duce degetul la gură, sugerându-mi să tac.

— Ai proprietăți și în altă parte? șoptesc eu.

Încuviințează încă o dată și înclină dojenitor capul într-o parte.

Cortul se umple de aplauze și strigăte – unul dintre daruri a fost achiziționat pentru douăsprezece mii de dolari.

— Îți povestesc mai târziu, spune Christian cu glas scăzut. Voiam să vin cu tine la baie, adaugă el supărat.

Ei bine, n-ai venit. Mă îmbufnez și îmi dau seama că încă sunt nemulțumită – fără îndoială, efectul frustrant al bilelor. Mă irită faptul că doamna Robinson apare și ea pe lista donatorilor.

Mă uit prin cort, căutând-o din priviri, dar nu-i zăresc nicăieri părul blond. Christian sigur m-ar fi prevenit, dacă ar fi fost invitată și ea. Stau pe scaun și fierb în suc propriu, aplaudând odată cu toată lumea, pe măsură ce articolele din listă sunt vândute pe sume amețitoare.

Licitația ajunge la sejurul în Aspen oferit de Christian, și cineva îl achiziționează pentru douăzeci de mii de dolari.

— Douăzeci de mii o dată, de două ori, spune maestrul de ceremonii.

Nu știu ce-mi vine, dar dintr-odată îmi aud vocea răsunând limpede pe deasupra musafirilor:

— Douăzeci și patru de mii de dolari!

Toate măștile de la masă se întorc șocate spre mine, reacția cea mai surprinsă venind de lângă mine. Îi aud respirația șuierătoare și îi simt furia împresurându-mă ca un val.

— Douăzeci și patru de mii de dolari de la minunata domnișoară în argintiu. O dată, de două ori… Adjudecat!

Capitolul 7

Dumnezeule mare! Chiar am făcut asta? Cred că e de la alcool. Am băut șampanie, plus patru vinuri diferite. Îi arunc o privire lui Christian, care e ocupat să aplaude.

La naiba, o să fie atât de furios! Și ne înțelegeam atât de bine. Vocea mea interioară a hotărât în sfârșit să-și facă apariția și are fața personajului din *Țipătul* lui Edvard Munch.

Christian se apleacă spre mine cu un zâmbet fals, mă sărută pe obraz, apoi îmi șoptește la ureche pe un ton rece și stăpânit:

— Nu știu dacă să te venerez în genunchi sau să te snopesc în bătaie.

Oh, eu știu ce vreau în clipa asta. Mă uit la el, clipind din spatele măștii. Mi-aș dori să-i pot citi expresia ochilor.

— Aș vrea a doua variantă, te rog, îi șoptesc frenetic, în timp ce aplauzele se domolesc.

Buzele i se întredeschid și inspiră adânc. *Oh, gura lui frumos dăltuită – o vreau pe mine, acum.* Jinduiesc după el. Afișează un zâmbet radios și sincer, care îmi taie respirația.

— Suferi? Va trebui să vedem ce putem face în legătură cu asta, murmură el, trecându-și degetele pe obrazul meu.

Atingerile lui îmi dau fiori în adâncul pântecelui, unde s-a cuibărit și a înflorit durerea. Aș vrea să sar pe el acum și aici, dar rămânem amândoi pe scaune, urmărind licitația.

Nu mai am stare. Christian își petrece brațul pe după umerii mei, iar cu degetul mare îmi mângâie ritmic spatele, trimițându-mi fiori pe șira spinării. Cealaltă mână o cuprinde pe a mea, o duce la gură, apoi spre poala lui.

Lent și pe furiș – drept care nu-mi dau seama decât prea târziu –, îmi așează mâna pe piciorul lui astfel încât să-i simt erecția. Mi se taie respirația și mă uit speriată la cei din jurul mesei, dar toți ochii sunt ațintiți spre scenă. *Slavă Domnului că port mască!*

Profitând de situație, îl mângâi ușor și îmi las degetele

să exploreze. Christian își ține mâna deasupra mâinii mele, ascunzându-mi degetele îndrăznețe, în timp ce cu degetul mare îmi mângâie ușor ceafa. Gura i se deschide și inspiră ușor – este singura lui reacție la atingerile mele neexperimentate. Însă înseamnă atât de mult. Mă dorește. Totul mi se contractă sub buric. Devine insuportabil.

În sfârșit, se ajunge și la săptămâna oferită de dl. și d-na Grey pe malul lacului Adriana, în statul Montana, iar suma oferită crește rapid, dar nu sunt atentă la ce se întâmplă în jur. Simt mădularul lui Christian crescând sub degetele mele, ceea ce mă face să mă simt foarte puternică.

— Adjudecată pentru o sută zece mii de dolari! anunță maestrul de ceremonii cu un aer victorios.

Audiența izbucnește în aplauze, stricându-ne plăcerea. Fără tragere de inimă, bat și eu din palme, urmată de Christian, care se întoarce spre mine, cu buzele strânse.

— Ești gata? mă întreabă el peste uralele frenetice ale asistenței.

— Da.

— Ana! mă strigă Mia. A venit momentul!

Ce? Nu! Iar?

— Pentru ce? întreb eu.

— Pentru licitația primului dans. Haide!

Se ridică în picioare și îmi întinde mâna.

Mă uit la Christian, care mi se pare că se încruntă la Mia, și nu știu dacă să râd sau să plâng, dar până la urmă are câștig de cauză prima variantă. Mă las în voia unor chicoteli de adolescentă, dându-mi seama că iarăși ne sunt dejucate planurile de vulcanul de energie care este Mia Grey. Christian îmi aruncă o privire și, după o clipă, pe buze îi apare un zâmbet discret.

— Primul dans va fi cu mine, da? îmi șoptește el lasciv la ureche. Și n-o să fie pe ringul de dans.

Chicotitul meu încetează, iar anticiparea a ce va urma îmi aține flăcările dorinței. *Oh, da!* Zeița mea intimă are patine în picioare și execută un triplu Salchow perfect.

— Abia aștept.

Mă aplec și îl sărut cast pe gură. Uitându-mă în jur, îmi

dau seama că cei de la masă sunt uluiți. Bineînțeles, e prima oară când îl văd pe Christian cu o femeie.

Îmi zâmbește larg, cu un aer… fericit. *Uau!*

— Haide, Ana, insistă Mia.

Strângând mâna pe care mi-o întinde, o urmez pe scenă, unde s-au strâns alte zece tinere, și observ cu o oarecare neplăcere că printre ele se numără și Lily.

— Domnilor, cel mai important moment al serii! bubuie vocea maestrului de ceremonii peste rumoarea din cort. Clipa pe care ați așteptat-o cu toții! Aceste douăsprezece doamne minunate au acceptat să-și ofere primul dans celui care va licita mai mult!

Oh, nu! Mă înroșesc din cap până în picioare. Abia acum îmi dau seama despre ce e vorba. Cât de umilitor!

— E pentru o cauză bună, îmi șoptește Mia, simțindu-mi stânjeneala. Unde mai pui că o să câștige Christian, adaugă ea, dându-și ochii peste cap. Nu mi-l imaginez lăsând pe cineva să liciteze mai mult decât el. Nu și-a luat ochii de la tine toată seara.

Da, să mă concentrez asupra cauzei și să nu uit că va câștiga Christian – doar are destui bani.

Dar asta înseamnă că va cheltui și mai mult cu tine! mă mustră vocea interioară. Însă nu vreau să dansez cu altcineva – nu pot dansa cu altcineva –, și nici nu cheltuie bani cu mine, ci îi donează unei organizații caritabile. *Ca pe cei douăzeci și patru de mii de dolari pe care i-a cheltuit deja?* Vocea interioară mijește ochii.

La dracu'! Cred că am sărit calul licitând impulsiv. De ce mă cert cu mine însămi?

— Iar acum, domnilor, vă rog să vă apropiați și să vă uitați cu atenție la cele care vă pot oferi primul dans. Douăsprezece fetișcane nurlii și ascultătoare.

Doamne! Mă simt de parcă aș fi expusă în galantarul unei măcelării. Mă uit îngrozită la cei mai bine de douăzeci de bărbați care se apropie de scenă, între ei numărându-se și Christian, care înaintează grațios printre mese, oprindu-se din loc în loc să salute câte un musafir. După ce se apropie ofertanții, maestrul de ceremonii pornește licitația.

— Doamnelor și domnilor, în buna tradiție a balurilor mascate, vom păstra misterul din spatele măștilor și vom pomeni doar numele mic al acestor tinere. Vom începe cu încântătoarea Jada.

Jada chicotește și ea ca o adolescentă. Poate că nu sunt singura care nu se simte în largul ei. E îmbrăcată din cap până în picioare în tafta bleumarin și poartă o mască de aceeași culoare. Doi bărbați pășesc cu nerăbdare în față. Jada are noroc.

— Jada vorbește fluent japoneza, este pilot de vânătoare și gimnastă olimpică… Hm… face cu ochiul maestrul de ceremonii. Domnilor, ce oferte primesc?

Jada rămâne cu gura căscată, uluită de prezentarea maestrului de ceremonii, care e limpede că bate câmpii, dar în cele din urmă le zâmbește sfios celor doi pretendenți.

— O mie de dolari! oferă unul dintre ei.

În scurt timp, licitația ajunge la cinci mii de dolari.

— O dată… de două ori… adjudecată domnului cu mască! anunță cu glas tare maestrul de ceremonii.

Și bineînțeles că toți bărbații poartă mască, așa că urmează hohote de râs, aplauze și urale. Jada îi zâmbește celui care a achiziționat-o și părăsește repede scena.

— Vezi? E distractiv! îmi șoptește Mia. Totuși, sper să te câștige Christian… Nu vrem să se iște o încăierare, adaugă ea.

— O încăierare?

— Oh, da. Era iute la mânie când era mai tânăr, îmi explică ea cu glas tremurător.

Christian să sară la bătaie? Christian cel rafinat și sofisticat, amator de muzică corală din epoca Tudorilor? Nu mi-l pot imagina. Dar maestrul de ceremonii îmi întrerupe gândurile cu următoarea prezentare – o tânără îmbrăcată în roșu, cu păr lung și negru.

— Domnilor, dați-mi voie să v-o prezint pe Mariah. Ce să facem cu Mariah? Este un matador cu experiență, cântă la violoncel ca un muzician profesionist și este campioană la săritura cu prăjina… Ce ziceți, domnilor? Ce oferiți pentru

un dans cu minunata Mariah?

Mariah se încruntă la maestrul de ceremonii, iar cineva strigă foarte tare:

— Trei mii de dolari!

Este un bărbat blond, cu barbă.

Cineva oferă mai mult, dar, în cele din urmă, Mariah este adjudecată pentru patru mii de dolari.

Christian se uită la mine ca un uliu. Bătăușul Trevelyan-Grey – cine ar fi crezut?

— Acum cât timp? o întreb pe Mia.

Dar ea se uită la mine cu un aer nedumerit.

— Acum cât timp se bătea Christian? o întreb eu.

— În prima parte a adolescenței. Îi scotea din minți pe părinții mei: venea acasă cu buza spartă sau cu ochiul vânăt. A fost exmatriculat din două școli. Și le provoca răni serioase oponenților.

Rămân cu gura căscată.

— Nu ți-a povestit? oftează ea. Avea o reputație proastă în rândul prietenilor mei. Câțiva ani, a fost declarat *persona non grata*. Dar s-a cuminți pe la cincisprezece-șaisprezece ani, încheie ea, ridicând din umeri.

Dumnezeule mare! Încă o piesă a puzzle-ului se așează la locul ei.

— Ei bine, care sunt ofertele pentru superba Jill?

— Patru mii de dolari, se aude o voce gravă din partea stângă, iar Jill chicotește de bucurie.

Dar deja nu mai sunt atentă la licitație. Deci Christian a avut probleme la școală, pentru că se bătea. Mă întreb de ce. Îi arunc o privire. Lily ne urmărește cu atenție.

— Iar acum, dați-mi voie să v-o prezint pe frumoasa Ana.

La naiba, asta-s eu. Mă uit speriată la Mia, iar ea mă împinge ușor spre mijlocul scenei și, din fericire, nu mă împiedic. Stau foarte stânjenită în fața tuturor, iar, când mă uit la Christian, îmi zâmbește superior. Nenorocitul!

— Frumoasa Ana cântă la șase instrumente, vorbește fluent dialectul mandarin și este pasionată de yoga… Ei bine, domnilor…

Dar, înainte ca maestrul de ceremonii să-și termine

fraza, Christian îl întrerupe, uitându-se țintă la el din spatele măștii:

— Zece mii de dolari.

Lily icnește ușor în spatele meu.

Sfinte Sisoie!

— Cincisprezece.

Poftim? Cu toții ne întoarcem spre un bărbat înalt, îmbrăcat impecabil, care stă în stânga scenei. Mă uit clipind la Domnul meu Învechit în Rele. La naiba, oare ce o să facă acum? Dar Christian își freacă ușor bărbia și îi trimite competitorului un zâmbet ironic – e limpede că îl cunoaște –, iar acesta îi răspunde înclinând politicos capul.

— Ei bine, domnilor, în seara asta, avem parte de niște ofertanți serioși!

Maestrul de ceremonii se întoarce spre Christian, emanând entuziasm de după masca de arlechin. E un spectacol pe cinste, dar se face pe seama mea. Îmi vine să plâng.

— Douăzeci, ripostează calm Christian.

Rumoarea musafirilor a încetat. Toată lumea se uită la mine, la Christian și la Domnul Misterios de lângă scenă.

— Douăzeci și cinci, spune acesta din urmă.

Ar putea fi mai jenant de atât?

Christian se uită impasibil la el, iar străinul are un aer amuzat. Toți ochii sunt ațintiți asupra lui Christian. Oare ce o să facă? Am inima cât un purice. Mi-e rău.

— O sută de mii de dolari, spune el, iar glasul lui răsună tare și limpede în cort.

— Ce dracu'? șuieră Lily în spatele meu, suficient de tare cât să fie auzită.

Din mulțime se aud icnete îngrozite și râsete discrete. Străinul ridică mâinile râzând, în semn de capitulare, iar Christian îi zâmbește superior. Cu coada ochiului, o văd pe Mia sărind în sus de bucurie. Vocea mea interioară se uită țintă la Christian, cu un aer uluit.

— O sută de mii de dolari pentru minunata Ana! O dată… de două ori…

Maestrul de ceremonii se uită la străin, dar acesta

clatină din cap cu fals regret și face o plecăciune cavalerească.

— Adjudecată! strigă triumfător maestrul de ceremonii.

În zgomotul asurzitor al aplauzelor și al uralelor, Christian se apropie de mine și mă ajută să cobor de pe scenă. Mă privește amuzat, îmi sărută mâna, apoi îmi strecoară brațul pe după al său și mă conduce spre ieșirea din cort.

— Cine era? îl întreb.

— Cineva cu care poți să faci cunoștință mai încolo, spune el, uitându-se la mine. Dar acum, vreau să-ți arăt ceva. Avem la dispoziție cam jumătate de oră până se termină Licitația Primului Dans. Apoi trebuie să ne întoarcem pe ring, să mă pot bucura de dansul pentru care am plătit.

— Unul foarte scump, bombăn eu dezaprobator.

— Sunt sigur că o să merite fiecare cent, îmi zâmbește el malițios.

Oh, are un zâmbet minunat, iar durerea din pântece a revenit, înflorindu-mi în tot trupul.

Am ajuns pe pajiște. Am crezut că mergem la adăpostul pentru bărci, dar, din păcate, ne îndreptăm spre ringul de dans, unde deja se pregătește orchestra. Sunt cel puțin douăzeci de instrumentiști, iar câțiva musafiri se plimbă pe iarbă, fumând pe furiș – dar, întrucât atracția principală e în cort, nu atragem prea mult atenția.

Christian mă conduce în spatele casei și deschide o ușă de sticlă ce duce într-o cameră de zi spațioasă și confortabilă, pe care o văd pentru prima oară. Mergem prin încăperea goală spre o scară răsucită, cu o balustradă elegantă din lemn lustruit. Luându-mă de mână, mă duce la primul etaj, apoi la al doilea. Deschizând o ușă albă, mă poftește într-un dormitor.

— Asta era camera mea, spune el liniștit, încuind ușa în urma lui și rămânând lângă ea.

E o încăpere mare și austeră, cu puține mobile. Pereții sunt albi, la fel ca mobilele: un pat dublu de mari dimensiuni, un birou, un scaun și o bibliotecă ticsită cu

cărți, pe care se văd înșirate câteva trofee care, după forma lor, par să fi fost obținute la concursurile de kickbox. Pe pereți atârnă afișe ale unor filme – *The Matrix, Fight Club, The Truman Show* – și două postere înrămate ale unor luptători de kickbox. Pe unul dintre ei îl cheamă Giuseppe DeNatale – n-am auzit niciodată de el.

Dar ceea ce îmi atrage atenția este panoul alb de deasupra biroului, pe care sunt prinse cu piuneze o puzderie de fotografii, fanioane cu Seattle Mariners și bilete de la concerte. E o felie din adolescentul Christian. Privirea mea revine asupra bărbatului minunat care acum stă în picioare în centrul camerei. Se uită țintă la mine, cu un aer meditativ și sexy.

— N-am adus nicio fată aici, murmură el.

— Niciodată? șoptesc eu.

Clatină din cap.

Înghit în sec, iar durerea care m-a chinuit în ultimele două ore revine cu o forță copleșitoare. Stă în picioare pe covorul bleumarin, cu masca pe față, degajând o energie erotică irezistibilă. Îl vreau. Acum. Oricum. Mă străduiesc să nu mă năpustesc asupra lui și să-i smulg hainele de pe el. Se apropie de mine cu pași domoli.

— Nu avem mult timp, Anastasia. Dar la ce simt acum pentru tine, nici nu avem nevoie de mult timp. Întoarce-te. Lasă-mă să-ți dau jos rochia.

Mă întorc și mă uit la ușă, fiindu-i recunoscătoare că a încuiat-o. Christian se apleacă și îmi șoptește la ureche:

— Să nu-ți dai jos masca.

Gem, iar trupul mi se încordează – și nici măcar nu a pus mâna pe mine.

Christian apucă partea de sus a rochiei, degetele lui alunecându-mi pe piele, iar atingerea lui îmi dă fiori. Deschide fermoarul cu o mișcară îndemânatică și, ținând rochia, mă ajută să ies din ea, după care se întoarce și o așează cu grijă pe spetează unui scaun. Își dă jos haina și o pune peste rochie. Rămâne nemișcat și se uită la mine preț de câteva clipe, sorbindu-mă din priviri. Stau în fața lui în corset și în chiloți, delectându-mă cu privirea lui senzuală.

— Știi, Anastasia, spune el blând, apropiindu-se de mine și desfăcându-și papionul, apoi primii trei nasturi de la cămașă. Am fost foarte furios când ai cumpărat ce am donat eu pentru licitație. Mi-au trecut prin minte tot felul de idei, și a trebuit să-mi amintesc că pedepsele nu fac parte din meniu. Dar apoi te-ai oferit.

Se uită la mine de dincolo de mască și îmi șoptește:

— De ce ai făcut asta?

— De ce m-am oferit? Nu știu. Frustrare… prea mult alcool… o cauză nobilă, îngaim eu, ridicând din umeri.

Poate ca să-i atrag atenția?

Aveam nevoie de el atunci. Am și mai multă nevoie de el acum. Durerea e mai puternică și știu că el mi-o poate ostoi, că poate să liniștească bestia care urlă și salivează în mine cu bestia din el. Gura i se strânge într-o linie și își linge lent buza de sus. Vreau să-i simt limba.

— Mi-am jurat să nu te mai bat niciodată, chiar dacă ai să mă rogi.

— Te rog.

— Dar apoi mi-am dat seama că probabil te-ai simțit foarte rău în momentul acela și că e ceva cu care nu ești obișnuită.

Îmi zâmbește superior – nenorocit arogant –, dar nu-mi pasă, pentru că are dreptate.

— Da, șoptesc eu.

— Așa că ar putea exista o anumită… marjă. Dar, dacă fac asta, trebuie să-mi promiți un lucru.

— Orice.

— Vei folosi cuvintele de siguranță, dacă va fi nevoie, după care o să facem dragoste, de acord?

— Da, răspund eu cu respirația întretăiată.

Vreau să-i simt mâinile pe mine.

Christian înghite în sec, apoi mă ia de mână și mă conduce spre pat. Dând plapuma la o parte, se așează, ia o pernă și o pune lângă el. Se uită la mine și mă trage brusc de mână, astfel încât îi cad în poală. Se răsucește un pic, pentru ca trupul să mi se sprijine pe pat, cu pieptul pe pernă și fața întoarsă într-o parte. Aplecându-se în față, îmi

dă părul pe după umăr și își trece degetele prin panașul măștii mele.

— Pune mâinile la spate, murmură el.

Oh! Își scoate papionul și îmi leagă mâinile cu el în zona lombară.

— Chiar vrei asta, Anastasia?

Închid ochii. De când îl cunosc, e prima oară când îmi doresc asta cu adevărat. Am nevoie de asta.

— Da, șoptesc eu.

— De ce? murmură el, mângâindu-mi fundul cu palma.

Gem imediat ce-i simt mâna pe piele. *Nu știu de ce... Tu mi-ai spus să nu mă gândesc prea mult. După o zi ca asta – cearta pe marginea banilor; Leila, doamna Robinson, dosarul despre mine, harta trasată cu ruj, acest bal luxos, măștile, alcoolul, bilele argintii, licitația... pur și simplu, vreau asta.*

— Am nevoie de un motiv?

— Nu, iubito, n-ai nevoie. Doar încerc să te înțeleg.

Mâna lui stângă mă cuprinde pe după talie, ținându-mă nemișcată, iar palma dreaptă mi se dezlipește de fund și aterizează cu putere chiar deasupra încheieturii coapselor. Durerea s-a conectat imediat cu jindul din pântece.

Vai de mine... Gem cu putere, iar el mă lovește din nou, exact în același loc. Scot încă un geamăt.

— Două, murmură el. Continuăm până la doisprezece.

Dumnezeule mare! Loviturile sunt altfel decât data trecută – atât de carnale, atât de... necesare. Îmi mângâie fundul cu degetele lui lungi, iar eu sunt complet neajutorată, întoarsă cu fața în jos, sprijinită de saltea, la dispoziția lui – din proprie inițiativă. Mă lovește încă o dată, ușor mai pe o parte, apoi încă o dată, pe cealaltă parte, după care face o pauză, îmi trage ușor chiloții și îi dă jos. Îmi mângâie fundul înainte să continue bătaia, fiecare lovitură usturătoare ostoindu-mi nevoia – sau alimentând-o, nu-mi dau seama. Mă las în seama loviturilor ritmice, absorbind-o pe fiecare în parte, savurând-o pe fiecare în parte.

— Doisprezece, murmură el cu glas răgușit.

Îmi mângâie iarăși fundul, apoi coboară o mână spre vulvă și își vâră două degete în mine, răsucindu-le iar și iar, torturându-mă.

Gem puternic și încep să-mi unduiesc bazinul, iar după câteva clipe îmi dau drumul, zvârcolindu-mă în jurul degetelor lui. E atât de intens, de neașteptat și de rapid.

— Așa, iubito, murmură el pe un ton apreciativ.

Îmi dezleagă mâinile, păstrându-și degetele în mine, în timp ce eu zac epuizată în poala lui, cu respirația întretăiată.

— Încă n-am terminat cu tine, Anastasia, spune el, răsucindu-se ușor, fără să-și scoată degetele din vagin.

Îmi coboară genunchii pe podea, iar acum stau cu burta și pieptul sprijinite pe pat. Îngenunchează în spatele meu și își desface fermoarul. Își trage degetele din mine, apoi aud foșnetul familiar al unui ambalaj de prezervativ.

— Depărtează picioarele, murmură el, iar eu mă supun.

Îmi mângâie fundul și se adâncește ușor în mine.

— O să fie scurt, iubito, adaugă el în șoaptă și, apucându-mă de șolduri, se retrage și se năpustește în mine.

— Ah! strig eu, dar senzația de umplere e divină.

Mă atinge iar și iar chiar în locul de unde vine durerea pricinuită de bile, domolind-o cu fiecare împlântare profundă și dulce. Senzația e amețitoare – exact ce-mi trebuia. Mă împing în spate, răspunzând împunsăturilor lui Christian.

— Ana, nu! îngaimă el, încercând să mă oprească.

Dar îl doresc atât de mult, așa că mă frec cu putere de el, în același ritm.

— Ana, la naiba! șuieră el în timp ce-și dă drumul, iar icnetele lui mă fac să-mi dau drumul încă o dată, pierzându-mă într-un orgasm vindecător, care îmi taie respirația și mă stoarce de vlagă.

Christian se apleacă și mă sărută pe umăr, apoi iese din mine. Mă cuprinde în brațe, își sprijină capul pe spatele meu, și rămânem amândoi așa – în genunchi, sprijiniți de pat – preț de câteva secunde bune. Ba chiar câteva minute,

până când ni se domolesc respirațiile. Durerea din pântece a dispărut și tot ce simt acum e o seninătate mângâietoare.

Christian se ridică ușor și mă sărută pe spate.

— Cred că îmi datorezi un dans, domnișoară Steele, murmură el.

— Hm, răspund eu, savurând absența durerii, copleșită de dulceața orgasmului.

Se lasă pe călcâie și mă trage în poala lui.

— Nu avem mult timp. Haide.

Mă sărută pe păr și mă ridică în picioare.

Bombăn, dar mă așez pe pat, îmi ridic chiloții de pe podea și îi pun pe mine. Fără tragere de inimă, mă apropii de scaun să-mi iau rochia și, cu un aer indiferent, îmi dau seama că nu mi-am scos pantofii în timpul întâlnirii noastre clandestine. Christian își leagă papionul – a terminat de aranjat așternutul și hainele de pe el.

După ce îmi trag rochia pe mine, mă uit la fotografiile de pe panou. Christian arăta minunat și ca adolescent îmbufnat: cu Elliot și Mia pe pârtiile de schi, singur la Paris, cu Arcul de Triumf în fundal, la Londra, la New York, la Marele Canion, la Opera din Sydney, chiar și pe Marele Zid Chinezesc. Stăpânul Grey a călătorit mult în adolescență.

Sunt și bilete la tot felul de concerte: U2, Metallica, The Verve, Sheryl Crowe*, Romeo și Julieta* de Prokofiev, în interpretarea Filarmonicii din New York – ce amestec eclectic! Iar într-un colț, e prinsă fotografia de pașaport a unei tinere. E alb-negru. Mi se pare cunoscută, dar habar n-am de unde s-o iau. Nu e doamna Robinson, slavă Domnului.

— Cine e? îl întreb eu.

— O persoană fără importanță, mormăie el, luându-și sacoul și îndreptându-și papionul. Vrei să-ți trag fermoarul?

— Te rog. Atunci de ce e pe panou?

— Dintr-o neglijență. Cum îmi stă papionul? mă întreabă, apoi ridică bărbia ca un băiețel, iar eu zâmbesc și i-l îndrept.

— Acum e perfect, spun.

— La fel ca tine, murmură el, luându-mă în brațe și sărutându-mă cu pasiune. Te simți mai bine?

— Mult mai bine, mulțumesc, domnule Grey.

— Plăcerea a fost de partea mea, domnișoară Steele.

Musafirii au început să se strângă pe ringul de dans. Christian îmi zâmbește – am ajuns la timp – și mă conduce pe ringul cu model în formă de tablă de șah.

— Iar acum, doamnelor și domnilor, a sosit momentul primului dans. Domnule și doamnă Grey, sunteți gata?

Carrick încuviințează din cap, cu brațele în jurul lui Grace.

— Doamnelor și domnilor de la Licitația Primului Dans, sunteți gata?

Cu toții încuviințăm din cap. Mia e cu un bărbat pe care nu-l recunosc – oare ce s-o fi întâmplat cu Sean?

— Atunci să începem. Dă-i drumul, Sam!

Un tânăr urcă pe scenă în aplauze călduroase, se întoarce spre orchestra din spatele lui și pocnește din degete, iar aerul se umple cu acordurile piesei „You're under My Skin".

Christian îmi surâde, mă ia în brațe și începe să se miște. Oh, dansează atât de bine și îmi e atât de ușor să-l urmez. Ne zâmbim unul altuia ca niște caraghioși, învârtindu-ne în jurul ringului.

— Ador cântecul ăsta, îmi șoptește Christian, privindu-mă în ochi. Se potrivește foarte bine cu ocazia, adaugă el, cu un aer serios.

— Și tu mi-ai intrat sub piele, răspund eu. Cel puțin acolo te-am simțit când am fost în dormitorul tău.

Își ține buzele, dar nu-și poate ascunde amuzamentul.

— Domnișoară Steele, mă mustră el în glumă. Habar n-aveam că poți să fii atât de crudă.

— Domnule Grey, nici eu. Cred că e din pricina experiențelor din ultima vreme. Au constituit o adevărată educație.

— Pentru amândoi.

Christian redevine serios, și am impresia că nu suntem decât noi doi și orchestra. Iarăși am intrat în bula noastră intimă.

Când se termină piesa, aplaudăm cu toții. Sam, cântărețul, face o plecăciune grațioasă și își prezintă orchestra.

— Pot să-ți răpesc partenera?

E bărbatul care a licitat pentru mine. Fără tragere de inimă, Christian îmi dă drumul, dar și el e amuzat.

— Te rog. Anastasia, ți-l prezint pe John Flynn. John, Anastasia.

La dracu'!

Christian afișează un rânjet și pornește spre marginea ringului.

— Încântat de cunoștință, Anastasia, spune dr. Flynn cu glas catifelat, și îmi dau seama că e britanic.

— Bună, îngaim eu.

Orchestra începe un alt cântec, iar dr. Flynn mă ia în brațe. E mult mai tânăr decât mi-am închipuit, cu toate că nu-i pot vedea fața. Poartă o mască asemănătoare cu a lui Christian. E înalt, dar nu la fel de înalt precum Christian și nici nu se mișcă la fel de grațios ca el.

Despre ce să vorbesc cu el? De ce e Christian atât de pervertit? Sau de ce a licitat pentru mine? De fapt, acesta e singurul lucru pe care aș vrea să-l întreb, dar mi se pare că ar fi nepoliticos.

— Mă bucur că, în sfârșit, am făcut cunoștință cu tine, Anastasia. Te simți bine? mă întreabă el.

— Mă simțeam bine…, șoptesc.

— Oh, sper că nu eu sunt responsabil pentru schimbarea ta de dispoziție, îmi zâmbește el scurt și cald, ceea ce mă face să mă relaxez un pic.

— Domnule Flynn, dumneata ești psihiatrul. Deci tu să-mi spui.

Zâmbește.

— Deci asta e problema, faptul că sunt psihiatru, nu-i așa?

Chicotesc.

— Mă tem să nu dau ceva în vileag, așa că sunt intimidată și precaută. Și adevărul este că aș vrea să stăm de vorbă doar despre Christian.

Surâde.

— În primul rând, suntem la o petrecere, așa că las deoparte chestiunile de serviciu, șoptește el conspirativ. Și, în al doilea rând, chiar nu pot să discut cu tine despre Christian. În plus, am avea nevoie de câteva luni să epuizăm subiectul.

Rămân cu gura căscată.

— E o glumă între psihiatri, Anastasia.

Mă îmbujorez cu un aer stingherit, apoi mă simt un pic revoltată. Face o glumă pe seama lui Christian.

— Tocmai ai confirmat ce-i tot spun lui Christian… anume că ești un șarlatan costisitor, îl dojenesc eu.

Dr. Flynn izbucnește în râs.

— S-ar putea să ai dreptate.

— Ești britanic?

— Da. Mai exact, din Londra.

— Cum de ai ajuns aici?

— Printr-un concurs fericit de împrejurări.

— Nu prea dai din casă, nu-i așa?

— Nu prea am ce da din casă. Sunt o persoană foarte plicticoasă.

— Câtă autodenigrare!

— E o trăsătură britanică. Face parte din caracterul național.

— Oh.

— Aș putea să te acuz de același lucru, Anastasia.

— Că sunt o persoană plicticoasă, dr. Flynn?

Pufnește.

— Nu, Anastasia, că nu dai mult din casă.

— Nu prea am ce da din casă, îi răspund eu cu un zâmbet.

— Sincer, mă îndoiesc, se încruntă el pe neașteptate.

Mă îmbujorez, dar melodia se termină, iar Christian vine lângă mine. Dr. Flynn îmi dă drumul și îmi zâmbește cald.

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Anastasia.

Mă simt ca și când tocmai aș fi dat un test ascuns.

— John, îl salută Christian, înclinând capul.

— Christian, îi răspunde dr. Flynn, înclinând și el capul, apoi se răsucește pe călcâie și dispare în mulțime.

Christian mă ia în brațe pentru următorul dans.

— E mult mai tânăr decât mă așteptam, murmur eu. Și grozav de indiscret.

Christian înclină capul într-o parte.

— Indiscret?

— Oh, da, mi-a povestit tot, îl tachinez eu.

Christian se încordează.

— Ei bine, în cazul ăsta, mă duc să-ți aduc poșeta. Sunt sigur că nu vrei să mai ai de-a face cu mine, spune el blând.

Mă opresc.

— Nu mi-a spus nimic! răspund eu cu panică în glas.

Christian clipește, iar pe chip i se așterne o mină ușurată. Mă trage iarăși în brațe.

— Atunci să ne bucurăm de acest dans, spune, uitându-se la mine cu un aer liniștitor, apoi mă răsucește.

De ce crede că aș vrea să plec? Nu are nicio noimă.

Dansăm pe încă două piese și îmi dau seama că am nevoie la toaletă.

— Nu durează mult, îi spun eu.

În drum spre baie, constat că mi-am lăsat poșeta pe masă, așa că pornesc spre cort. Încă e luminat, dar e pustiu, cu excepția unui cuplu din capătul opus, care chiar are nevoie de un dormitor! Când întind mâna după poșetă, aud o voce caldă:

— Anastasia?

Tresar și mă întorc. E o femeie îmbrăcată cu o rochie lungă și strâmtă, de catifea neagră. Și poartă o mască unică. Îi acoperă nu doar fața până la nas, ci și părul, iar complicatele modele aurii cu care e împodobită sunt superbe.

— Mă bucur că ești singură, spune ea cu glas catifelat. Toată seara am vrut să stau de vorbă cu tine.

— Îmi pare rău, dar nu știu cine ești.

Își dă jos masca, eliberându-și părul.

La naiba! Doamna Robinson.

— Scuze, te-am luat prin surprindere.

Mă uit la ea cu gura căscată. *Dumnezeule mare, ce o fi vrând femeia asta?*

Nu știu care sunt convențiile sociale atunci când te întâlnești cu persoane despre care se știe că au molestat copii. Îmi zâmbește blând, făcându-mi semn să iau loc la masă și, întrucât simt că nu am niciun punct de reper, fac ce îmi cere dintr-o politețe uluită, recunoscătoare că încă am masca pe față.

— O să fiu succintă, Anastasia. Știu ce crezi despre mine… Mi-a spus Christian.

Mă uit impasibilă la ea, fără să-mi trădez emoțiile, dar îmi pare bine că știe. În felul acesta, nu e nevoie să-i spun eu însămi ce părere am despre ea și va trece direct la subiect. O parte din mine abia așteaptă să afle ce vrea să-mi spună.

Face o pauză, uitându-se peste umărul meu.

— Suntem urmărite de Taylor.

Mă uit în jur și îl văd stând lângă intrare, împreună cu Sawyer. Amândoi cercetează cortul cu privirea, fără să se uite la noi.

— Nu avem mult timp la dispoziție, spune ea în grabă. Christian e îndrăgostit de tine, cred că ți-e limpede. Nu l-am văzut așa niciodată, adaugă ea, accentuând ultimul cuvânt.

Poftim? Mă iubește? Nu se poate. De ce îmi spune asta? Ca să mă asigure? Nu înțeleg.

— Nu ți-o spune, pentru că probabil nici el nu-și dă seama, deși i-am zis ce cred. Dar așa e Christian. Nu e foarte receptiv la sentimentele și emoțiile lui pozitive. E prea concentrat asupra celor negative. Însă cred că deja ți-ai dat seama de asta. Se simte nevrednic.

Simt că mi se învârte capul. *Christian mă iubește?* Nu mi-a mărturisit-o, iar femeia din fața mea i-a spus că asta simte? Ce ciudat.

Îmi trec prin minte o sută de imagini: iPad-ul, zborul cu

planorul, faptul că a venit să mă vadă, toate acțiunile lui, posesivitatea lui, o sută de mii de dolari pentru un dans. Oare așa e iubirea?

Și, sinceră să fiu, faptul că o aud de la această femeie, că ea e cea care mi-o confirmă, mi se pare neplăcut.

Mi se strânge inima. Se simte nevrednic? De ce?

— Nu l-am văzut niciodată atât de fericit și e limpede că și tu ai sentimente pentru el, adaugă ea, cu un zâmbet discret. Ceea ce e minunat și vă urez să fiți fericiți împreună. Dar ce voiam să-ți spun e că, dacă îl mai rănești vreodată, am să te găsesc, domnișoară, și n-o să fie o întâlnire plăcută.

Se uită țintă la mine, privirea ei sfredelitoare, de un albastru glacial, încercând să pătrundă dincolo de masca mea. Amenințarea ei mi se pare atât de uluitoare, atât de deplasată, încât, fără să vreau, îmi scapă un chicotit sceptic. Dintre toate lucrurile pe care mi le-ar fi putut spune, acesta e cel mai neașteptat.

— Ți se pare amuzant, Anastasia? pufnește ea cu un aer consternat. N-ai văzut cum arăta sâmbătă.

Chipul mi se întunecă. Gândul la nefericirea lui Christian mă mâhnește. Sâmbăta trecută l-am părăsit și probabil s-a dus la ea – simt că mi se face rău. Oare de ce stau să ascult porcăriile pe care le debitează femeia asta? Mă ridic ușor, privind-o țintă în ochi.

— Doamnă Lincoln, îndrăzneala ta mă face să râd. Christian și cu mine nu avem nicio legătură cu tine. Iar dacă îl părăsesc și vii după mine, am să te aștept – fii fără grijă. Și poate că am să-ți dau să guști din propriul tău medicament, din partea adolescentului de cincisprezece ani pe care l-ai molestat și probabil l-ai stricat mai tare decât era deja.

Rămâne cu gura căscată.

— Iar acum, te rog să mă scuzi, dar am lucruri mai bune de făcut decât să-mi pierd timpul cu tine.

Mă răsucesc pe călcâie, cu venele inundate de adrenalină și furie, apoi pornesc cu pași mari spre intrarea cortului lângă care stă Taylor. Chiar în clipa aceea, apare

și Christian, cu un aer agitat și îngrijorat.

— Aici erai, bombăne el, după care se încruntă, văzând-o pe Elena.

Trec pe lângă el, fără să spun nimic, punându-l în situația de a alege – ea sau eu. Și face alegerea cea bună.

— Ana, mă strigă el, iar eu mă opresc și mă întorc cu fața spre el. Ce s-a întâmplat?

Se uită țintă la mine cu un aer îngrijorat.

— De ce nu-ți întrebi fosta iubită? îi răspund eu printre dinți, pe un ton sarcastic.

Buzele i se strâng, iar ochii îi îngheață.

— Te întreb pe tine, spune el pe un ton blând, dar în care se deslușește ceva foarte amenințător.

Ne uităm unul în ochii celuilalt.

Bine, îmi dau seama că o să ajungem la ceartă dacă nu-i spun.

— M-a amenințat că o să mă pedepsească dacă te mai rănesc vreodată – probabil cu un bici, pufnesc eu.

Pe chip i se așterne un aer ușurat, iar pe buze, umbra unui zâmbet.

— Presupun că nu ți-a scăpat ironia situației, nu? spune el, și îmi dau seama că se străduiește să-și înăbușe amuzamentul.

— Nu e amuzant, Christian!

— Ai dreptate. O să stau de vorbă cu ea.

Își ia un aer serios, cu toate că încă face eforturi să nu zâmbească.

— Ba n-ai să faci asta, îmi pun eu brațele în sân, simțind că iarăși mă cuprinde furia.

Christian clipește, surprins de izbucnirea mea.

— Uite ce, știu că aveți… legături financiare, dar…

Mă opresc. Ce aș putea să-i cer? Să renunțe la ea? Să nu se mai vadă cu ea? Am dreptul să fac asta?

— Trebuie să mă duc la baie, spun eu în cele din urmă.

Îi arunc o privire aspră, cu buzele strânse într-o linie dură, iar el oftează și înclină capul într-o parte. E cum nu se poate mai sexy. O fi de la mască sau pur și simplu așa e?

— Te rog să nu te superi. N-am știut că e și ea aici. Mi-a

spus că nu vine.

Are un ton împăciuitor, ca și când ar vorbi cu un copil. Întinde mâna și îmi mângâie cu degetul mare buza de jos.

— Anastasia, n-o lăsa pe Elena să ne strice seara, te rog. Face parte din trecut.

Deci e bătrână, îmi spun malițios în sinea mea. Christian îmi ridică bărbia și îmi atinge ușor buzele cu ale sale. Clipesc și oftez aprobator, iar el își îndreaptă spatele și mă ia de braț.

— Am să te însoțesc până la baie, ca să nu mai fii deranjată.

Traversăm împreună peluza, spre luxoasa toaletă temporară.

Știu de la Mia că au fost comandate special pentru bal, dar habar n-aveam că erau versiunea de lux.

— Te aștept aici, iubito, șoptește el.

Când ies de la baie, sunt mai liniștită. Am hotărât să n-o las pe doamna Robinson să-mi strice seara, pentru că probabil asta și urmărește. Christian vorbește la telefon la câțiva metri de musafirii care vorbesc și râd în apropiere. Mă duc lângă el și îi disting cuvintele. E foarte tensionat.

— De ce ți-ai schimbat părerea? Credeam că ne-am înțeles. Las-o în pace… Este prima mea relație normală și nu vreau s-o pui în pericol cu grija ta inoportună. Las-o în pace! Vorbesc serios, Elena.

Face o pauză, ascultând ce i se spune.

— Nu, bineînțeles că nu, adaugă el, încruntându-se, apoi ridică privirea și mă vede. Trebuie să plec. Noapte bună, încheie el conversația.

Înclin capul într-o parte și ridic o sprânceană. De ce a sunat-o?

— Ce mai face trecutul?

— E ciudat, răspunde el sarcastic. Mai dansăm sau vrei să mergem? mă întreabă el, uitându-se la ceas. Focurile de artificii încep peste cinci minute.

— Ador focurile de artificii.

— Atunci rămânem să le vedem.

Mă ia în brațe și mă strânge cu putere.

— Anastasia, n-o lăsa să ne strice relația, te rog.

— Ține la tine, bombăn eu.

— Da, și eu la ea… ca prieten.

— Pentru ea cred că e mai mult decât o simplă prietenie.

Fruntea i se încruntă.

— Anastasia, Elena și cu mine… e complicat. Am avut un trecut împreună. Dar acum, e doar atât, trecut. Ți-am spus de mai multe ori că mi-e o bună prietenă. Atât. Te rog, uită de ea.

Mă sărută pe păr și, ca să nu ne stric seara, mă las îmbunată. Dar încă mă străduiesc să înțeleg.

Ne luăm de mână și pornim spre ringul de dans, unde formația cântă în continuare cu însuflețire.

— Anastasia.

Mă întorc și îl văd pe Carrick în spatele nostru.

— Mă întrebam dacă ai să-mi acorzi onoarea următorului dans, spune el, întinzându-mi mâna.

Christian ridică din umeri și zâmbește, dându-mi drumul, iar Carrick mă conduce spre ring. Sam, șeful orchestrei, începe să cânte „Hai să zbori cu mine”, iar Carrick își petrece brațul în jurul taliei mele și mă conduce ușor în mulțimea de dansatori.

— Anastasia, voiam să-ți mulțumesc pentru contribuția generoasă pe care ai oferit-o fundației noastre caritabile.

Tonul său mă face să presupun că e un mod indirect de a mă întreba dacă îmi pot permite să donez o astfel de sumă.

— Domnule Grey…

— Spune-mi, Carrick, te rog, Ana.

— Mă bucur că am putut să contribui și eu. Am primit pe neașteptate niște bani de care nu am nevoie. Și este o cauză atât de nobilă.

Îmi zâmbește, și profit de ocazie pentru a face niște investigații inocente. *Carpe diem*, îmi șoptește vocea interioară, cu mâna la gură.

— Christian mi-a povestit câte ceva despre trecutul său, de aceea mă bucur că am putut fi de ajutor, spun eu, sperând că îl voi impulsiona să-mi ofere o lămurire cât de mică despre enigma care este fiul său.

Carrick e surprins.

— Serios, chiar ți-a povestit? Mi se pare uimitor. Cu siguranță ai avut un efect pozitiv asupra lui, Anastasia. Nu cred că l-am mai văzut vreodată atât de… plin de viață.

Mă îmbujorez.

— Scuze, n-am vrut să te stânjenesc.

— Din puțina mea experiență, e un bărbat foarte neobișnuit, murmur eu.

— Așa e, încuviințează calm Carrick.

— Și, din câte mi-a povestit, copilăria lui a fost foarte traumatizantă.

Carrick se încruntă și mă întreb dacă nu cumva am exagerat.

— Soția mea era de gardă în ziua când l-a adus poliția la spital. Era numai piele și os și foarte deshidratat. Nu voia să vorbească.

Carrick se încruntă din nou, adâncit în amintirea aceea îngrozitoare, în ciuda piesei vesele pe care o interpretează orchestra.

— De fapt, n-a vorbit timp de aproape doi ani. În cele din urmă, cântatul la pian l-a ajutat să-și revină. Și nașterea Miei, desigur, adaugă el, zâmbindu-mi cu drag.

— Cântă frumos. Și a realizat atât de multe, cred că sunteți foarte mândru de el, răspund eu cu un aer distrat.

Dumnezeule mare! N-a vorbit timp de doi ani.

— Extrem de mândru. E un tânăr foarte hotărât, foarte capabil și foarte deștept. Dar, între noi fie vorba, Anastasia, ceea ce ne bucură cel mai mult pe mama lui și pe mine e să-l vedem ca în seara asta – degajat și în acord cu vârsta lui. Chiar am discutat azi cu ea despre asta. Cred că ție trebuie să-ți mulțumim.

Simt că m-am înroșit până în vârful urechilor. Ce-aș putea să-i răspund?

— Întotdeauna a fost foarte singuratic. N-am crezut niciodată că o să-l vedem cu o iubită. Orice ai face, te rog să nu te oprești. Am vrea să-l vedem fericit, spune el, dar acum e rândul lui să se oprească dintr-odată, ca și când ar fi exagerat. Îmi pare rău, nu vreau să te fac să te simți

încurcată.

Clatin din cap.

— Și eu vreau să-l văd fericit, murmur, neștiind ce altceva să spun.

— Mă bucur că ai venit în seara asta. A fost o adevărată plăcere să vă vedem împreună.

După ultimele acorduri din „Hai să zbori cu mine”, Carrick îmi dă drumul și face o plecăciune, iar eu îi răspund gestului său de curtoazie cu o reverență.

— Ai dansat destul cu bătrâni, îl aud pe Christian în dreapta mea, iar Carrick izbucnește în râs.

— Nu mă face bătrân, fiule. Am avut și eu momentele mele de glorie.

Apoi îmi face jucăuș cu ochiul și se îndepărtează.

— Cred că tata te place, comentează Christian, urmărindu-l cu privirea pe Carrick, care se pierde printre musafiri.

— Ce ar putea să nu-i placă la mine? îl întreb eu cu cochetărie, uitându-mă la el pe sub gene.

— Bună observație, domnișoară Steele, îmi răspunde, luându-mă în brațe în timp ce orchestra începe să cânte „Trebuia să fii tu”. Hai să dansăm, îmi șoptește el seducător.

— Cu plăcere, domnule Grey, îi răspund eu zâmbind, iar el mă poartă iarăși pe ringul de dans.

La miezul nopții, pornim spre plaja dintre cort și adăpostul pentru bărci, unde s-au strâns și ceilalți musafiri, să admire focurile de artificii. Maestrul de ceremonii a permis îndepărtarea măștilor, pentru o mai bună perspectivă asupra spectacolului de pe cer. Christian mă ține pe după mijloc, și îi simt în preajmă pe Taylor și Sawyer – probabil pentru că acum suntem în mulțime. Se uită în toate părțile, mai puțin spre digul unde doi pirotehnicieni îmbrăcați în negru fac ultimele pregătiri. Văzându-l pe Taylor, îmi amintesc de Leila. Poate că e și ea aici. *La dracu!* Gândul îmi îngheață sângele în vine, așa că mă lipesc de Christian. Se uită la mine, trăgându-mă mai

aproape de el.

— Te simți bine, iubito? Ți-e frig?

— Mi-e bine.

Arunc o privire în spate și îi văd și pe ceilalți doi bodyguarzi, ale căror nume le-am uitat. Așezându-mă în fața lui, Christian mă cuprinde cu ambele brațe, petrecându-le peste umerii mei.

Dintr-odată, se aud acorduri clasice pline de viață și două rachete țâșnesc în aer, explodând asurzitor deasupra golfului și acoperindu-l cu un baldachin de scântei portocalii și albe, ce se reflectă în apa liniștită. Urmăresc cu gura căscată celelalte rachete care pornesc spre cer, dând naștere unui caleidoscop de culori.

Nu-mi amintesc să fi văzut un spectacol de artificii mai impresionant – poate doar la televizor, unde nu arată niciodată la fel de bine. Toate rachetele explodează în ritmul muzicii. Exploziile și jerbele se succed neîncetat, iar musafirii le urmăresc cu gura căscată, scoțând strigăte de uimire. E ceva ireal.

Pe pontonul din golf, câteva jeturi de scântei se înalță la șase metri înălțime, schimbându-și culoarea din argintiu în albastru, roșu, portocaliu și iarăși în argintiu, în timp ce alte rachete explodează pe cer, iar muzica sporește în intensitate.

Simt că încep să mă doară obrajii de la zâmbetul de uimire care mi s-a așternut pe față. Îi arunc o privire Domnului meu Inveterat în Rele și văd că și el zâmbește – minunându-se ca un copil în fața acestui spectacol senzațional. La final, o șarjă de șase rachete țâșnesc spre cer și explodează simultan, scăldându-ne în lumină aurie, în timp ce mulțimea izbucnește în aplauze entuziaste.

— Doamnelor și domnilor, revine maestrul de ceremonii, după ce se sting uralele și fluierăturile. Aș vrea să adaug un singur lucru la sfârșitul acestei seri minunate: mulțumită generozității dumneavoastră, am reușit să strângem un milion opt sute de mii cincizeci și trei de dolari!

Aplauzele izbucnesc din nou, iar pe ponton se aprind o

puzderie de scântei argintii, formând cuvintele: *Mulțumiri de la „Rezistăm împreună”*, ce strălucesc deasupra apei.

— Vai, Christian… ce frumos a fost, îl privesc eu zâmbind, iar el se apleacă și mă sărută.

— A sosit timpul să plecăm, îmi șoptește, cu un zâmbet larg pe chip, iar vorbele lui sunt pline de promisiuni.

Dintr-odată, mă simt foarte obosită.

Mulțimea se împrăștie, iar Christian se uită spre Taylor. Nu-și spun nimic, dar își transmit ceva din priviri.

— Rămânem un pic pe loc. Taylor, vreau să așteptăm până se îndepărtează toți musafirii.

Oh!

— Cred că focurile de artificii l-au îmbătrânit cu o sută de ani, adaugă el.

— Nu-i plac?

Christian se uită la mine cu drag și clatină din cap, dar nu-mi dă nicio explicație.

— Deci Aspen…, spune el, iar eu îmi dau seama că încearcă să-mi distragă atenția de la ceva – și îi iese.

— Of… am uitat să plătesc, tresar eu.

— Poți să trimiți un cec. Am eu adresa.

— Ai fost foarte supărat.

— Așa e.

— Numai tu și bilele tale sunteți de vină, continui eu cu un zâmbet.

— Da, domnișoară Steele, te-au copleșit. Au avut un efect foarte satisfăcător, dacă îmi aduc bine aminte, zâmbește el cu subînțeles. Chiar, unde sunt?

— Bilele? În poșetă.

— Le vreau înapoi, rânjește el. Sunt un dispozitiv prea periculos pentru a fi lăsat în mâinile tale inocente.

— Ți-e teamă că m-ar putea copleși din nou, poate în prezența altcuiva?

Ochii lui scapără amenințător.

— Sper ca asta să nu se întâmple niciodată, spune el cu o undă de răceală în glas. Dar nu, Ana. Ci pentru că vreau să am parte de toată plăcerea ta.

Uau!

— N-ai încredere în mine?

— Rezultă în mod implicit. Spune-mi, mi le dai înapoi?

— Mă mai gândesc.

Mijește ochii.

Muzica se aude iarăși dinspre ring, dar de data asta e o piesă disco, pusă de un DJ, iar basul duduie nemilos în difuzoare.

— Vrei să dansezi?

— Sunt foarte obosită, Christian. Aș vrea să mergem, dacă n-ai nimic împotrivă.

Îi aruncă o privire lui Taylor, care încuviințează din cap, și pornim spre vilă, în urma unui cuplu cherchelit. Mă bucur când Christian mă ia de mână – picioarele mă dor din pricina înălțimii amețitoare a pantofilor cu toc.

Mia se apropie țopăind de noi.

— Doar nu plecați, nu? Muzica mișto abia acum începe. Vino, Ana, mă îndeamnă ea, luându-mă de mână.

— Mia, o dojenește Christian. Anastasia e obosită. Ne ducem acasă. În plus, mâine e o zi importantă pentru noi.

Serios?

Mia se bosumflă, dar, în mod surprinzător, nu insistă.

— Să treci pe la noi săptămâna viitoare. Poate mergem împreună la cumpărături.

— Sigur, Mia, răspund eu zâmbind, deși, în același timp, îmi dau seama că nu am cum, din moment ce trebuie să muncesc.

Mă sărută ușor pe obraz, apoi îl îmbrățișează cu putere pe Christian, luându-ne pe amândoi prin surprindere. Și mai uimitor este că Mia își pune mâinile direct pe reverele lui, iar el pur și simplu se uită indulgent la ea.

— Îmi place să te văd atât de fericit, spune Mia tandru și îl sărută pe obraz. Pa! Distracție plăcută.

Apoi pornește spre grupul de prietene care o așteaptă – printre ele se află și Lily, care e și mai posomorâtă fără mască.

Mă întreb într-o doară unde o fi Sean.

— Vino să-i salutăm pe părinții mei înainte să plecăm.

Christian mă conduce printr-un grup gălăgios de

musafiri până la Grace și Carrick, care își iau la revedere de la noi cu multă căldură.

— Te rog să mai vii, Anastasia, ne-a făcut mare plăcere să te avem printre noi, spune Grace cu drag.

Mă simt puțin copleșită de atitudinea ei și a lui Carrick. Din fericire, părinții lui Grace au plecat, așa că sunt cruțată de entuziasmul lor.

Christian și cu mine ne luăm de mână și mergem în tăcere spre fațada vilei, unde nenumărate mașini așteaptă să culeagă musafirii. Mă uit la Domnul meu Învechit în Rele. Are un aer relaxat și fericit. E o adevărată plăcere să-l văd așa, dar starea lui mi se pare surprinzătoare după o astfel de zi.

— Ți-e frig? mă întreabă el.

— Nu, mi-e bine, spun eu, strângându-mi șalul de mătase.

— Mi-a plăcut foarte mult seara asta, Anastasia. Mulțumesc.

— Și mie. Unele părți mai mult decât altele, adaug eu cu un surâs. Zâmbește și încuviințează din cap, apoi se încruntă.

— Nu-ți mușca buza, mă avertizează el pe un ton care îmi face sângele să cânte.

— La ce te-ai referit când ai spus că mâine e o zi importantă pentru noi? îl întreb eu, ca să mă gândesc la altceva.

— Vine dr. Greene să te rezolve. În plus, am o surpriză pentru tine.

— Dr. Greene!

Rămân pe loc.

— Da.

— De ce?

— Pentru că urăsc prezervativele, răspunde el calm.

Îmi așteaptă reacția cu ochii strălucind în lumina slabă a lampioanelor.

— E trupul meu, protestez eu, supărată că nu m-a întrebat.

— E și al meu, șoptește el.

Mă uit țintă la el, în timp ce câțiva musafiri trec pe lângă noi, fără să ne ia în seamă. Are un aer atât de serios. Da, trupul meu e al lui… Îl cunoaște mai bine decât mine.

Întind mâna, iar el tresare discret, însă rămâne nemișcat. Apuc papionul de o margine și îl desfac, dându-i la iveală nasturele de sus al cămășii. Îl deschid cu o mișcare blândă.

— Arăți sexy așa, șoptesc eu.

De fapt, arată sexy tot timpul, dar nu așa de sexy ca acum.

— Chiar trebuie să te duc acasă, zâmbește el cu subînțeles. Haide.

Când ajungem la mașină, Sawyer îi întinde un plic. Se uită la el cu un aer încruntat, apoi îmi aruncă o privire, iar Taylor mă ajută să urc în mașină. Nu știu de ce, dar Taylor pare ușurat. Christian urcă și el, apoi îmi întinde plicul nedesfăcut, iar Taylor și Sawyer își ocupă locurile în față.

— E pentru tine. Unul dintre servitori i l-a dat lui Sawyer. Sigur e de la o altă inimă pe care ai cucerit-o în seara asta.

Buzele i se crispează – e limpede că nu-i place ideea.

Preț de câteva clipe, mă uit la plic, întrebându-mă de la cine ar putea fi. În cele din urmă, îl desfac și citesc biletul. Sfinte Sisoie, e de la *ea!* De ce nu mă lasă în pace?

Poate că te-am judecat greșit. Iar tu sigur m-ai judecat greșit. Sună-mă, dacă vrei mai multe lămuriri – am putea să luăm masa împreună într-o zi. Christian nu vrea să stau de vorbă cu tine, dar m-aș bucura să pot da o mână de ajutor. Să nu mă înțelegi greșit, sunt de acord cu relația voastră, crede-mă – dar jur că, dacă îl rănești… A fost rănit destul. Sună-mă: (206) 279 626.

D-na Robinson

La dracu'! S-a semnat „Dna Robinson"! I-a povestit! Nenorocitul!

— I-ai povestit?

— Cui și ce să-i povestesc?

— Că îi spun dna Robinson, pufnesc eu.

— E de la Elena? întreabă Christian șocat. E ridicol! bombăne el, trecându-și mâna prin păr, și îmi dau seama că e iritat. Am să vorbesc cu ea mâine – sau luni, încheie el posomorât.

Și, cu toate că mi-e rușine s-o recunosc, o foarte mică parte din mine e mulțumită. Vocea interioară încuviințează cu un aer înțelept. Elena îl calcă pe nervi, ceea ce, desigur, nu poate fi decât bine. Hotărăsc să nu mai spun nimic deocamdată, dar vâr biletul în poșetă și, cu gând să-l mai înseninez, îi dau bilele înapoi.

— Până data viitoare, șoptesc eu.

Se uită la mine, și mi-e greu să-i disting trăsăturile în semiîntuneric, dar cred că zâmbește cu subînțeles. Îmi ia mâna și o strânge.

Mă uit pe geam, gândindu-mă la această zi lungă. Am aflat atât de multe despre el, atât de multe detalii care îmi lipseau – saloanele cosmetice, harta zonelor permise, copilăria lui –, dar mai sunt atât de multe lucruri de descoperit. Dar dna R.? Da, ține la el – destul de mult, pe cât se pare. Și Christian ține la ea, dar nu în același fel. Nu mai știu ce să cred. Toate aceste lucruri mă îndurerează.

Christian mă trezește chiar când oprim în fața la Escala.

— Trebuie să te duc pe brațe? mă întreabă el tandru.

Clatin somnoroasă din cap. În niciun caz.

În lift, mă sprijin cu capul de umărul lui. Sawyer stă în fața noastră, trecând stânjenit de pe un picior pe altul.

— A fost o zi lungă, nu-i așa, Anastasia?

Încuviințez din cap.

— Obosită?

Încuviințez din cap.

— Nu ești foarte vorbăreață.

Încuviințez din cap, iar el surâde.

— Haide, să te duc la culcare.

Mă ia de mână când ieșim din lift, dar ne oprim în holul de la intrare, la un semn al lui Sawyer. Îmi piere imediat somnul. Sawyer vorbește la microfonul din mânecă. Habar

n-aveam că are un sistem de emisie-recepție.

— Bine, T, spune el, apoi se întoarce cu fața spre noi. Domnule Grey, cauciucurile de la Audi-ul domnișoarei Steele au fost tăiate, iar caroseria e pătată cu vopsea.

Mama mă-sii! Mașina mea! Cine ar face una ca asta? Dar intuiesc răspunsul chiar în clipa când întrebarea mi se formează în minte. Leila. Mă uit la Christian, iar el se albește la față.

— Lui Taylor îi e teamă ca nu cumva făptașul să fi intrat în apartament și să se afle în continuare acolo. Vrea ca mai întâi să se asigure.

— Înțeleg, șoptește Christian. Care e planul lui Taylor?

— Vine cu liftul de serviciu, împreună cu Ryan și Reynolds. Or să verifice apartamentul, apoi or să ne anunțe dacă totul e în regulă. Iar eu am să aștept lângă dumneavoastră.

— Mulțumesc, Sawyer, spune Christian, luându-mă pe după talie. Ziua asta e din ce în ce mai interesantă, șoptește el cu amărăciune, sărutându-mă pe păr. Dar nu pot să stau aici și să aștept. Sawyer, ai grijă de domnișoara Steele. Să n-o lași în apartament până nu avem certitudinea că totul e în ordine. Oricum, sunt sigur că Taylor exagerează. N-ar fi avut cum să pătrundă în apartament.

Poftim?

— Nu, Christian. Trebuie să rămâi cu mine, îl rog eu.

Christian îmi dă drumul.

— Fă cum îți spun, Anastasia. Așteaptă aici.

Nu!

— Sawyer? spune Christian.

Sawyer deschide ușa holului, iar după ce Christian intră în apartament, închide ușa în urma lui și se postează în fața mea, privindu-mă impasibil.

Doamne! Christian! Îmi trec prin minte tot felul de scenarii îngrozitoare, dar tot ce pot să fac e să rămân pe loc și să aștept.

Capitolul 8

Sawyer vorbește iarăși la microfonul din mânecă.

— Taylor, domnul Grey a intrat în apartament.

Tresare și își smulge casca din ureche, probabil pentru că a primit niște înjurături strașnice de la Taylor.

Oh, nu! Dacă Taylor își face griji…

— Te rog, lasă-mă să intru.

— Îmi pare rău, domnișoară Steele. N-o să dureze mult, îmi spune Sawyer, ridicând ambele mâini într-un gest defensiv. Taylor și ceilalți băieți or să intre și ei în apartament peste câteva clipe.

Of, mă simt atât de neputincioasă. Stau nemișcată și ascult cu atenție, dar nu-mi aud decât respirația precipitată. Simt furnicături pe pielea capului, gura mi-e uscată și sunt foarte slăbită. *Dă, Doamne, să nu pățească nimic*, mă rog în tăcere.

Nu-mi dau seama cât timp a trecut, dar tot nu se aude nimic din apartament. Desigur, lipsa zgomotelor e un semn bun – bine că n-a răsunat nicio împușcătură. Încep să mă plimb în jurul mesei din hol și să mă uit la tablourile de pe pereți, ca să mă liniștesc.

E prima oară când le privesc cu atenție: numai tablouri figurative, cu temă religioasă – toate șaisprezece au ca subiect Fecioara cu Pruncul. *Ce ciudat!*

Doar Christian nu e credincios. Toate pânzele din livingul lui enorm sunt abstracte, dar acestea sunt atât de diferite. Și totuși, nu-mi reține atenția mult timp – *Unde e Christian?*

Îi arunc o privire lui Sawyer, dar el se uită la mine cu un aer impasibil.

— Ce se întâmplă? întreb eu.

— Deocamdată n-am nicio informație, domnișoară Steele.

Dintr-odată, clanța se mișcă, iar Sawyer se răsucește ca un titirez și scoate un pistol din tocul de umăr.

Rămân țintuită locului. Christian apare în prag.

— Totul e în regulă, spune el, încruntându-se la Sawyer, care pune imediat pistolul la loc și face un pas în spate, lăsându-mă să trec.

— Taylor exagerează, bombăne Christian, întinzându-mi mâna.

Mă uit la el cu gura căscată, incapabilă să mă mișc, observând fiecare detaliu: părul dezordonat, ochii ușor mijiți, maxilarele încordate, primii doi nasturi de la cămașă descheiați.

— Iar eu cred că am îmbătrânit cu zece ani.

Christian se încruntă la mine cu un aer îngrijorat și cu ochii întunecați.

— Totul e în regulă, iubito.

Se apropie de mine, mă ia în brațe și mă sărută pe păr.

— Ești obosită. Hai la culcare.

— Am fost atât de îngrijorată, murmur eu și îmi sprijin capul de pieptul lui, bucurându-mă de îmbrățișarea lui și inspirându-i parfumul dulce.

— Știu. Cu toții suntem un pic timorați.

Sawyer a dispărut – probabil a intrat în apartament.

— Sinceră să fiu, fostele tale iubite sunt niște adevărate provocări, domnule Grey, bombăn eu.

Christian se destinde.

— Da, așa este.

Îmi dă drumul, apoi mă ia de mână și mă conduce spre camera de zi.

— Taylor și echipa lui verifică toate șifonierele și cămările. Nu cred că e aici.

— De ce ar veni aici? N-are nicio noimă.

— Exact, răspunde el.

— Dar ar putea intra?

— Nu văd cum. Însă uneori Taylor își ia prea multe precauții.

— Te-ai uitat în camera de jocuri? șoptesc eu.

Christian îmi aruncă o privire, iar fruntea i se încruntă.

— Da, era încuiată – dar Taylor și cu mine ne-am uitat și acolo.

Inspir adânc, încercând să mă relaxez.

— Vrei să bei ceva? mă întreabă Christian.

— Nu.

Mă simt epuizată – nu vreau decât să mă bag în pat.

— Haide. Te duc la culcare. Ești frântă de oboseală, spune el cu un aer blând.

Mă încrunt. Nu vine și el? Vrea să doarmă singur?

Sunt ușurată când văd că mă conduce în dormitorul lui. Îmi așez poșeta pe comodă și o deschid s-o golesc. Arunc o privire la scrisoarea doamnei Robinson.

— Poftim, i-o întind eu lui Christian. Nu știu dacă vrei s-o citești. Eu vreau să uit de ea.

Christian o citește repede și își încordează fălcile.

— Nu-mi dau seama ce lămuriri ar putea să-ți ofere, spune el disprețuitor. Trebuie să stau de vorbă cu Taylor, îmi explică el, apoi se uită la mine: lasă-mă să-ți desfac fermoarul.

— Vrei să suni la poliție în legătură cu mașina? îl întreb eu, întorcându-mă cu spatele.

Îmi dă părul la o parte, degetele lui atingându-mi ușor spatele, apoi trage fermoarul.

— Nu, nu vreau să se amestece poliția. Leila are nevoie de ajutor, nu de intervenția poliției – unde mai pui că nici nu vreau să vină aici. Pur și simplu, va trebui să ne întețim eforturile și s-o găsim.

Se apleacă și mă sărută tandru pe umăr.

— Du-te la culcare, îmi spune, apoi pleacă.

Mă întind pe pat și îmi ațintesc privirea în tavan, așteptând să se întoarcă. Azi s-au întâmplat atât de multe lucruri pe care trebuie să le analizez. De unde să încep?

Tresar cu un aer dezorientat. Oare am ațipit? Clipind în lumina slabă care se strecoară prin ușa întredeschisă a dormitorului, îmi dau seama că sunt singură – Christian încă nu s-a întors. Unde o fi? Ridic ușor capul. La capătul patului văd o umbră. O femeie, poate? Îmbrăcată în negru? Greu de spus.

Cu un aer buimac, întind mâna și aprind veioza de pe noptieră, apoi mă întorc spre capul patului, dar nu e nimeni acolo. Clatin din cap. Oare a fost rodul imaginației

mele? Sau am visat?

Mă ridic în capul oaselor și mă uit prin cameră, simțind cum mi se strecoară în suflet un vag sentiment de disconfort – dar sunt singură.

Îmi frec fața cu palmele. Ce oră e? Unde e Christian? Ceasul cu alarmă arată ora două și un sfert.

Dându-mă cu greu jos din pat, încep să-l caut prin casă, tulburată de imaginația mea bogată. Am început să am vedenii. Trebuie să fie o reacție la evenimentele intense din această seară.

Livingul e gol, fiind luminat doar de cele trei lămpi care atârnă deasupra barului. Dar ușa biroului său e larg deschisă și îl aud vorbind la telefon.

— Nu înțeleg de ce mă suni la ora asta. N-am nimic să-ți spun… ei bine, poți să-mi spui acum. Nu trebuie să-mi lași un mesaj.

Stau nemișcată lângă ușă, trăgând vinovată cu urechea. Oare cu cine vorbește?

— Nu, tu să mă asculți. Te-am rugat, iar acum îți spun: las-o în pace. N-are nicio legătură cu tine. Ai înțeles?

Are un ton furios și agresiv. Ezit să bat la ușă.

— Da, știu. Dar vorbesc serios, Elena. Las-o naibii în pace! De câte ori să-ți spun? M-ai auzit? … Bine. Noapte bună.

Apoi trântește telefonul pe birou.

Mama mă-sii! Ciocăn temător la ușă.

— Ce-i? mârâie el, și îmi vine s-o iau la fugă și să mă ascund.

Stă la birou cu capul în mâini. Ridică privirea cu un aer încrâncenat, dar expresia i se îmblânzește imediat ce mă vede. Are ochii mari și precauți. Dintr-odată, capătă un aer foarte obosit, și simt că mi se strânge inima.

Clipește, iar privirea lui coboară spre picioarele mele, apoi urcă din nou. Port un tricou de-al lui.

— Ar trebui să fii îmbrăcată în satin sau mătase, Anastasia, șoptește el. Dar ești frumoasă chiar și în tricoul meu.

Oh, un compliment cu totul neașteptat.

— Mi-ai lipsit, îi spun. Vino la culcare.

Se ridică ușor din scaun. E îmbrăcat tot cu pantalonii negri și cămașa albă, iar ochii îi strălucesc, plini de promisiuni – dar în ei se citește și o undă de tristețe. Se oprește în fața mea, uitându-se țintă la mine, dar fără să mă atingă.

— Știi cât de mult însemni pentru mine? murmură el. Dacă ți s-ar întâmpla ceva din cauza mea…

Vocea i se frânge, fruntea i se încruntă, iar pe chip i se așterne un aer suferind. Pare foarte vulnerabil, iar teama lui e foarte evidentă.

— N-o să mi se întâmple nimic, îl asigur eu cu un glas mângâietor.

Întind mâna și îl mângâi pe față, plimbându-mi degetele peste barba lui țepoasă – e surprinzător de moale.

— Ce repede îți crește barba, șoptesc, fără să-mi pot ascunde admirația pentru bărbatul frumos și pervertit care stă în fața mea.

Îi ating buza de jos, apoi îmi plimb degetele pe gâtul lui, până la dâra spălăcită de ruj de deasupra claviculelor. Se uită în continuare la mine, cu buzele întredeschise, tot fără să mă atingă. Urmăresc linia stacojie cu arătătorul, iar el închide ochii. Respirația i se întețește. Degetele mele ajung la cămașă și le cobor până la următorul nasture încheiat.

— N-am să te ating. Vreau doar să-ți deschei cămașa, șoptesc eu.

Face ochii mari, privindu-mă cu un aer alarmat. Dar rămâne nemișcat, fără să mă oprească. Foarte lent, îi desfac nasturele, ținând materialul departe de piele, apoi cobor șovăielnic la următorul și procedez la fel – foarte lent, concentrându-mă la ceea ce fac.

Nu vreau să-l ating. *Mă rog, vreau… dar n-am de gând.* La al patrulea nasture, apare linia roșie, iar eu ridic privirea și îi zâmbesc timid.

— Înapoi pe teren sigur, murmură el.

Îmi plimb degetele pe dâra stacojie înainte să desfac ultimul buton. După cămașă, trec la mâneci, desfăcându-i

butonii negri și lucioși.

— Pot să-ți dau cămașa jos? întreb cu glas scăzut.

Încuviințează din cap, cu ochii încă larg deschiși, iar eu întind mâinile și îi trag cămașa peste umeri. Christian își eliberează mâinile și rămâne în fața mea cu bustul gol. Acum, pare să-și fi recăpătat echilibrul și se uită la mine zâmbind, cu un aer sigur pe sine.

— Și cu pantalonii mei cum rămâne, domnișoară Steele? întreabă, ridicând o sprânceană.

— În dormitor. Te vreau în pat.

— Serios? Domnișoară Steele, ești insațiabilă.

— Nu-mi dau seama de ce.

Îl iau de mână, îl scot din birou și îl conduc în dormitorul lui. În cameră e răcoare.

— Ai deschis ușa de la balcon? întreabă, uitându-se la mine cu un aer încruntat.

— Nu.

Nu-mi amintesc să fi făcut asta. Știu că m-am uitat prin cameră când m-am trezit. Iar ușa sigur era închisă.

La dracu'! Sângele mi se scurge din obraji și mă uit țintă la Christian, cu gura căscată.

— Ce e? pufnește el, încruntându-se la mine.

— Când m-am trezit… era cineva în cameră, șoptesc. Am crezut că e doar imaginația mea.

— Poftim? spune el cu un aer îngrozit.

Dă fuga pe balcon, aruncă o privire în jur, apoi revine în cameră și încuie ușa.

— Ești sigură? Cine? întreabă cu glas încordat.

— O femeie, cred. Era întuneric. Tocmai mă trezisem.

— Îmbracă-te, pufnește el. Acum!

— Am hainele sus, scâncesc eu.

Deschide unul dintre sertarele comodei și scoate o pereche de pantaloni de trening.

— Îmbracă-te cu ăștia.

Sunt mult prea mari, dar îmi dau seama că nu are rost să protestez.

Scoate și un tricou pe care îl îmbracă imediat, apoi înhață telefonul de pe noptieră și apasă pe două butoane.

— La dracu, încă e aici, șuieră el în receptor.

Aproximativ trei secunde mai târziu, Taylor și unul dintre bodigarzi dau buzna în dormitor, iar Christian le povestește pe scurt ce s-a întâmplat.

— Acum cât timp? întreabă Taylor, uitându-se la mine cu un aer foarte preocupat.

Încă are sacoul pe el. Omul ăsta nu doarme niciodată?

— Acum vreo zece minute, murmur eu, simțindu-mă vinovată, dar fără să-mi dau seama de ce.

— Știe apartamentul cu ochii închiși, spune Christian. O duc pe Anastasia în altă parte. Se ascunde pe aici, pe undeva. Găsiți-o. Când se întoarce Gail?

— Mâine-seară.

— Să nu vină aici până nu te asiguri că apartamentul e sigur, spune Christian. Ai înțeles?

— Da, domnule Grey. Va duceți la Bellevue?

— Nu vreau să-i amestec pe părinții mei în povestea asta. Fă-mi rezervare undeva.

— Am înțeles. Vă dau un telefon.

— Nu cumva exagerăm? întreb eu.

Christian se încruntă la mine.

— S-ar putea să aibă o armă, pufnește el.

— Christian, stătea la capul patului. Ar fi putut să mă împuște atunci, dacă asta își dorește.

Christian tace câteva momente, probabil să-și recapete cumpătul, apoi, cu o voce amenințător de calmă, spune:

— Nu sunt dispus să-mi asum un asemenea risc. Taylor, Anastasia are nevoie de niște încălțări.

Christian intră în dressing-ul său enorm, iar bodigardul stă cu ochii pe mine. Nu-mi aduc aminte cum îl cheamă – poate Ryan. Din când în când, aruncă o privire spre hol și spre ferestrele de la balcon. După câteva minute, Christian se întoarce îmbrăcat cu o pereche de blugi și cu haina în dungi, iar pe umăr are o geantă de piele.

— Haide, spune el, punându-mi pe umeri o geacă de blugi.

Mă strânge cu putere de mână și sunt nevoită să-l urmez cu pași mari în living.

— Nu-mi vine să cred că se ascunde undeva în apartament, murmur, uitându-mă spre ușile de la balcon.

— E un apartament mare. Încă nu l-ai văzut pe tot.

— De ce n-o suni… să-i spui că vrei să stai de vorbă cu ea?

— Anastasia, e labilă psihic și are o armă, răspunde el iritat.

— Așa că, pur și simplu, fugim de ea?

— Deocamdată, da.

— Și dacă încearcă să-l împuște pe Taylor?

— Taylor se pricepe la arme, spune el, părând să-și piardă cumpătul. Ar trage mai repede decât ea.

— Ray a lucrat în armată. M-a învățat și pe mine să trag.

Christian ridică din sprâncene și, preț de o clipă, e foarte uimit.

— Ai pus mâna pe un pistol? întreabă el cu neîncredere.

— Da, spun eu cu un aer jignit. Știu să trag, domnule Grey, deci ai grijă. Nu trebuie să te ferești doar de foste supuse nebune.

— O să țin minte, domnișoară Steele, răspunde el scurt, ușor amuzat, iar eu mă bucur că, până și în această situație extrem de tensionată, îl pot face să zâmbească.

Taylor vine și el în holul de la intrare și îmi înmânează valiza și perechea de teniși Converse negri. Sunt mirată că mi-a împachetat niște haine și îi zâmbesc timid, cu un aer plin de recunoștință, iar el îmi răspunde cu un surâs liniștitor. Nu mă pot împiedica să-l îmbrățișez cu putere. E luat prin surprindere, iar, când îi dau drumul, e roșu în obraji.

— Ai grijă, îi șoptesc.

— Da, domnișoară Steele, bâiguie el.

Christian se încruntă la mine, apoi se uită întrebător la Taylor, care zâmbește foarte discret și își aranjează cravata.

— Să mă suni să mă anunți la ce hotel mi-ai făcut rezervare, îi spune Christian.

Taylor își vâră mâna în haină, își scoate portofelul și îi dă lui Christian un card de credit.

— S-ar putea să aveți nevoie de el când ajungeți acolo.

Christian încuviințează din cap.

— Te-ai gândit bine.

Vine și Ryan.

— Sawyer și Reynolds n-au găsit nimic, îi spune lui Taylor.

— Însoțește-i pe domnul Grey și pe domnișoara Steele până la garaj, îi cere Taylor.

Garajul e pustiu. Mă rog, e aproape trei dimineața. Christian mă ajută să urc în R8-ul lui, pe locul pasagerului, apoi pune valiza și geanta de umăr în portbagajul din fața mașinii. Audi-ul de lângă ea e făcut praf – toate cauciucurile sunt tăiate, iar toată caroseria e pătată cu dâre de vopsea albă. Mă trec fiorii și îi sunt recunoscătoare lui Christian că mă duce în altă parte.

— O să vină o mașină nouă luni, îmi spune el mohorât, așezându-se lângă mine.

— De unde știa că e mașina mea?

Se uită la mine cu un aer neliniștit și oftează.

— A avut și ea un Audi A3. Cumpăr unul pentru fiecare dintre supusele mele – este una dintre cele mai sigure mașini din clasa ei.

Oh…

— Deci n-a fost tocmai un cadou de absolvire.

— Anastasia, deși am sperat, n-ai fost niciodată supusa mea, deci, tehnic vorbind, chiar este un cadou de absolvire.

Iese de pe locul de parcare și pornește spre ieșire.

Deși a sperat. Vai, nu… clatină trist din cap vocea mea interioară. Revenim tot timpul la asta.

— Încă mai speri? întreb eu în șoaptă.

Dar se aude soneria telefonului montat în mașină.

— Grey, răspunde Christian.

— Fairmont Olympic. Am făcut rezervarea pe numele meu.

— Mulțumesc, Taylor. Și ai grijă.

Taylor face o pauză.

— Da, domnule Grey, răspunde el calm în cele din urmă,

iar Christian închide.

Străzile din Seattle sunt pustii, iar Christian merge cu viteză pe Fifth Avenue, spre I-5. Când ajunge pe autostradă, apasă accelerația la maximum, pornind spre nord. Accelerează atât de brusc, încât, preț de câteva clipe, rămân lipită de scaun.

Îi arunc o privire. E adâncit în gânduri, învăluit într-o tăcere sumbră. Nu mi-a răspuns la întrebare. Se uită des în retrovizor și îmi dau seama că verifică dacă suntem urmăriți. Probabil că de aceea ne aflăm pe autostrada I-5. Am crezut că Fairmont e în Seattle.

Mă uit pe geam încercând să-mi pun ordine în gânduri – îmi simt mintea epuizată și, în același timp, surescitată. Dacă Leila ar fi vrut să-mi facă rău, ar fi avut suficient timp pentru asta în dormitor.

— Nu. Acum, nu mai sper asta. Am crezut că e evident, îmi întrerupe Christian introspecția, cu glas blând.

Mă uit la el, strângându-mi pe lângă corp geaca de blugi, fără să-mi dau seama dacă răcoarea vine dinăuntrul meu sau de afară.

— Mă tem că… s-ar putea să nu-ți fiu suficientă.

— Pentru mine, ești mai mult decât suficientă. Dumnezeule, Anastasia, cum să-ți dovedesc?

Povestește-mi despre tine. Spune-mi că mă iubești.

— De ce te-ai gândit că o să te părăsesc atunci când ți-am zis că dr. Flynn mi-a povestit totul despre tine?

Oftează zgomotos, închizând ochii, și tace o vreme.

— Nici nu-ți imaginezi cât de depravat sunt, Anastasia. Și nici nu vreau să-ți vorbesc despre asta.

— Și chiar crezi că te-aș părăsi, dacă aș afla? spun eu cu un aer neîncrezător, ridicând ușor tonul – oare nu înțelege că îl iubesc? Atât de proastă e părerea ta despre mine?

— Sunt sigur că ai să mă părăsești, spune el trist.

— Christian… mi se pare foarte puțin probabil. Nu-mi pot imagina viața fără tine.

Vreodată.

— M-ai părăsit o dată. Nu vreau să trec iarăși prin asta.

— Elena mi-a spus că s-a întâlnit cu tine sâmbăta

trecută, șoptesc eu calm.

— Nu e adevărat, se încruntă el.

— Nu ai fost pe la ea după ce am plecat?

— Nu, pufnește el iritat. Tocmai ți-am spus că nu – și nu-mi place să fiu pus la îndoială, mă mustră el. N-am fost nicăieri în weekendul trecut. Am stat acasă și am asamblat planorul pe care mi l-ai făcut cadou. Mi-a luat o veșnicie, adaugă el calm.

Iarăși mi se strânge inima. Doamna Robinson mi-a spus că s-a întâlnit cu el. E adevărat sau nu? A mințit. Dar de ce?

— Anastasia, în ciuda a ceea ce crede Elena, nu dau fuga la ea cu toate problemele mele. Nu dau fuga la nimeni. Poate că ai observat – nu sunt foarte vorbăreț, spune el, strângând mai tare volanul.

— Carrick mi-a spus că n-ai vorbit timp de doi ani.

— Serios? răspunde el, iar buzele i se strâng într-o linie aspră.

— L-am cam tras de limbă, recunosc eu jenată, privind în pământ.

— Și ce ți-a mai povestit tata?

— Mi-a zis că mama ta a fost cea care te-a consultat atunci când ai fost adus la spital. După ce ai fost descoperit în apartamentul unde locuiai.

Mina lui Christian rămâne impasibilă… precaută.

— Mi-a spus și că pianul te-a ajutat să-ți revii. Și Mia.

Buzele i se curbează într-un zâmbet afectuos la auzul numelui ei. După o clipă, spune:

— Avea cam șase luni când au adus-o. Eu am fost încântat. Elliot, nu tocmai. El deja fusese nevoit să facă față venirii mele. Mia era perfectă.

Venerația dulce și tristă din glasul lui mă înduioșează.

— Desigur, acum nu mai e chiar așa, bombăne el, iar eu îmi amintesc încercările ei reușite din timpul balului de a ne dejuca intențiile lascive.

Nu-mi pot stăpâni chicotitul, iar Christian îmi aruncă o privire piezișă.

— Ți se pare amuzant, domnișoară Steele?

— Părea hotărâtă să ne țină departe unul de celălalt.

Râde cu un aer nemulțumit.

— Și i-a cam ieșit, spune el, întinzând mâna și luându-mă de genunchi. Dar am ajuns aici în cele din urmă.

Zâmbește și se uită iarăși în retrovizor.

— Nu cred că am fost urmăriți.

Iese de pe autostradă și pornește înapoi spre centrul orașului.

— Pot să te întreb ceva în legătură cu Elena? îmi iau eu inima în dinți, când ne oprim la un semafor.

Se uită la mine cu un aer precaut.

— Dacă trebuie, bombăne el, dar nu mă las abătută de iritarea lui.

— Mi-ai zis acum ceva vreme că te-a iubit într-un mod care ți se părea acceptabil. Ce ai vrut să spui?

— Nu e evident? întreabă el.

— Pentru mine, nu.

— Nu mă puteam controla. Nu suportam să fiu atins. Nu suport nici acum. Pentru un adolescent de paisprezece-cincisprezece ani, în care urlă hormonii, a fost o perioadă dificilă. Mi-a oferit un mod prin care mă puteam elibera de tensiune.

Oh!

— Mia mi-a spus că erai un bătăuș.

— Doamne, ce familie guralivă am! De fapt, tu îi faci să dea din casă.

Ne oprim la un alt semafor, iar el se uită la mine cu ochii mijiți.

— Îi convingi să-ți facă mărturisiri, clatină el din cap, cu fals dezgust.

— Sora ta mi-a făcut această destăinuire din proprie inițiativă. Aș zice chiar că a fost foarte grijulie. Îi era teamă ca nu cumva să sari la bătaie dacă nu m-ai fi câștigat la licitație, bombăn eu cu un aer indignat.

— Vai, iubito, nu era niciun pericol: nu te-aș fi lăsat nici în ruptul capului să dansezi cu altcineva.

— L-ai lăsat pe dr. Flynn.

— El întotdeauna e excepția de la regulă.

Christian intră pe aleea impresionantă, plină de verdeață, a hotelului Fairmont Olympic și parchează aproape de intrare, lângă o ciudată fântână arteziană.

— Haide!

Se dă jos din mașină și scoate bagajul. Un valet se apropie în grabă de noi – cu siguranță e surprins de ora sosirii noastre. Christian îi aruncă cheile de la mașină.

— Avem o rezervare pe numele Taylor, spune el.

Valetul încuviințează din cap și nu-și poate stăpâni încântarea de a urca într-un Audi R8. După ce mașina demarează, Christian mă ia de mână și mă conduce în holul de la intrare.

Stând alături de el la biroul de recepție, mă simt extrem de caraghioasă. Iată-mă la cel mai renumit hotel din Seattle, îmbrăcată cu o geacă de blugi cu câteva numere mai mari, pantaloni de trening prea largi și un tricou ponosit, alături de acest zeu grec elegant și chipeș. Nu e de mirare că recepționera se uită de la unul la altul, ca și când ceva nu se leagă. Desigur, e copleșită de prezența lui Christian, și îmi dau ochii peste cap când o văd înroșindu-se și bâlbâindu-se. *Doamne, îi tremură mâinile.*

— Aveți… nevoie de o mână de ajutor… la bagaje, domnule Taylor? întreabă ea, îmbujorându-se încă o dată.

— Nu, doamna Taylor și cu mine ne descurcăm.

Doamna Taylor! Dar nu port verighetă. Duc mâinile la spate.

— Aveți rezervat apartamentul Cascadă, domnule Taylor, la etajul unsprezece. Băiatul de serviciu o să vă ajute cu bagajele.

— Ne descurcăm și singuri, răspunde el scurt. Unde sunt lifturile?

Domnișoara Roșie ca Racul îi explică, iar Christian mă ia de mână și pornim într-acolo. Arunc o privire prin holul somptuos, plin de fotolii cu tapiserie foarte pufoasă. Nu e nimeni în hol, cu excepția unei femei brunete care stă pe o canapea confortabilă, dându-i de mâncare cățelușului westie. Când trecem pe lângă ea, se uită la noi și zâmbește. Deci în acest hotel e permis accesul cu animale

de companie? Mi se pare ciudat pentru un hotel atât de luxos!

Apartamentul are două dormitoare, o sufragerie și o cameră de zi enormă, dotată cu un pian cu coadă și cu un șemineu în care arde un buștean. *Doamne...* E mai mare decât apartamentul meu.

— Ei bine, doamnă Taylor, nu știu ce vrei tu, dar eu chiar aș bea ceva, spune Christian, încuind ușa în urma lui.

Intră în dormitor, așează valiza și geanta de umăr pe divanul de lângă patul enorm, cu patru stâlpi, apoi mă conduce în living, unde focul arde cu vioiciune. E o priveliște îmbucurătoare. Mă apropii să-mi încălzesc mâinile, în timp ce Christian toarnă ceva de băut pentru amândoi.

— Armagnac?

— Te rog.

După câteva clipe, mi se alătură și îmi întinde un pahar de cristal, în care a turnat două degete de coniac.

— Ce zi am avut!

Încuviințez din cap, iar ochii lui cenușii mă privesc întrebător, cu un aer preocupat.

— Mă simt bine, șoptesc eu pe un ton liniștitor. Tu?

— Ei bine, în clipa asta, vrea să-mi beau coniacul, iar apoi, dacă nu ești prea obosită, să te duc în pat și să mă pierd în tine.

— Cred că se poate rezolva, domnule Taylor, îi zâmbesc eu timid, în timp ce el își descalță pantofii și își dă jos șosetele.

— Doamnă Taylor, nu-ți mai mușca buza, șoptește, iar eu mă îmbujorez, ducând paharul la gură.

Armagnacul catifelat îmi alunecă pe gât, lăsând în urmă o arsură delicioasă. Mă uit la Christian. Soarbe din pahar, uitându-se la mine, cu ochi întunecați și înfometați.

— Nu încetezi să mă uimești, Anastasia. După o zi precum cea de azi – de fapt, precum cea de ieri –, nu te plângi și nu fugi mâncând pământul. Te admir. Ești foarte puternică.

— Ești un motiv foarte bun ca să rămân pe loc, murmur

eu. Ți-am spus, Christian, n-am să plec de lângă tine, orice ai fi făcut. Știi ce simt pentru tine.

Buzele i se strâng, dând de înțeles că se îndoiește de vorbele mele, iar fruntea i se încruntă, ca și când l-ar durea să mă audă vorbind așa. Oh, Christian, ce aș putea face ca să-ți dai seama ce simt?

Lasă-l să te bată, mă ia în râs vocea interioară, dar îi răspund cu o privire încruntată.

— Unde ai să pui portretele pe care mi le-a făcut José? încerc eu să destind atmosfera.

— Depinde, îmi răspunde, iar pe buze i se așterne un zâmbet discret – în mod evident, e un subiect mult mai plăcut pentru el.

— De ce anume?

— De împrejurări? spune el cu un aer misterios. Expoziția nu s-a terminat, așa că nu trebuie să mă hotărăsc foarte curând.

Înclin capul într-o parte și mijesc ochii.

— N-ai decât să te uiți mustrător la mine, doamnă Taylor. Nu-ți spun nimic, mă tachinează el.

— S-ar putea să te torturez ca să-ți smulg adevărul.

Ridică o sprânceană.

— Zău așa, Anastasia, n-ar trebui să faci promisiuni pe care nu le poți îndeplini.

Ah, deci asta crede despre mine? Pun paharul pe policioara șemineului, întind mâna și, spre marea lui surprindere, îi iau paharul și îl așez lângă al meu.

— Mai vedem, murmur eu.

Cu multă îndrăzneală – de la coniac, fără îndoială –, îl iau de mână și îl trag spre dormitor. Mă opresc lângă marginea patului. Christian încearcă să-și ascundă amuzamentul.

— Acum, că m-ai adus aici, ce ai de gând să faci cu mine, Anastasia? mă tachinează el cu glas scăzut.

— Mai întâi, am să te dezbrac. Vreau să termin ce am început mai devreme.

Îl apuc de reverele hainei, având grijă să nu-l ating, iar el nu se clintește, dar își ține respirația. Cu mișcări lente, îi

împing haina de pe umeri, iar el se uită țină la mine. În ochii lui nu se mai citește nicio urmă de umor – sunt din ce în ce mai mari, sfredelindu-mă cu un aer ce pare precaut și plin de dorință. Dar privirea lui poate fi interpretată în atâtea feluri. *Oare la ce se gândește*? Îi pun haina pe divan.

— Acum, tricoul, șoptesc eu, apucându-l de marginea de jos.

Christian îmi vine în întâmpinare, ridicând brațele și dându-se un pic în spate, să-mi fie mai ușor să-i scot tricoul. După aceea, rămâne cu privirea ațintită la mine, îmbrăcat doar cu blugii, care îi atârnă provocator pe șolduri, dând la iveală betelia boxerilor.

Privirea mea înfometată îi mângâie abdomenul musculos, pe care încă se mai văd urmele de ruj, apoi se ridică spre pectorali. Nu-mi doresc decât să-mi plimb limba pe părul lui de pe piept, să-i simt gustul.

— Și acum? șoptește el cu ochi scăpărători.

— Vreau să te sărut aici, îi răspund, plimbându-mi degetul peste abdomenul lui, de la o margine a bazinului la cealaltă.

Buzele i se întredeschid și inspiră adânc.

— N-am să te opresc, îmi șoptește.

Îl iau de mână.

— Atunci ar fi mai bine să te întinzi, murmur, trăgându-l ușor spre marginea patului cu patru stâlpi.

Are un aer tulburat, și îmi trece prin minte că poate nimeni nu a mai avut control asupra lui după… ea. *Nu, nu vreau să mă gândesc la asta.*

Ridicând cuvertura, se așează pe marginea patului, privindu-mă fix și așteptând cu un aer precaut și serios. Rămân în picioare în fața lui și îmi dau jos geaca de blugi, lăsând-o pe podea, apoi îmi dau jos și pantalonii de trening.

Își mângâie vârful degetelor. Îmi dau seama că abia așteaptă să mă atingă, dar își înfrânează impulsul. Inspir adânc și, cu multă îndrăzneală, apuc marginea tricoului și îl trag peste cap, rămânând goală în fața lui. Rămâne cu

ochii ațintiți în ochii mei, dar înghite în sec, iar buzele i se întredeschid.

— Anastasia, ești Afrodita, murmură el.

Îi cuprind fața în mâini, îi dau capul pe spate și îl sărut, iar el geme. Mă înșfacă de șolduri și, într-o clipă, sunt prinsă sub el, iar picioarele lui le desfac pe ale mele și îi simt bazinul atingându-mi pelvisul. Mă sărută frenetic, iar limbile ni se împletesc sălbatic. Mâna lui mi se plimbă pe coapse și pe șolduri, trece peste pântece și ajunge la sân, mângâindu-l și frământându-l, trăgându-l ațâțător de sfârc.

Gem și îmi împing pelvisul în al lui, savurând frecarea delicioasă de prohabul lui și de erecția lui din ce în ce mai puternică. Se oprește din mângâiat și se uită la mine cu un aer tulburat și cu respirația întretăiată. Își împinge bazinul în mine, să-i simt mădularul tare… *Da. Acolo…*

Închid ochii și gem, iar el se împinge încă o dată în mine, dar de data asta mă trag în spate, savurând geamătul și sărutarea lui. Apoi își continuă această tortură lentă și delicioasă, frecându-se de mine și așteptând ca eu să mă frec de el. Și are dreptate, a mă pierde în el e o experiență atât de intensă, încât face să dispară totul în jur. Toate grijile mele s-au evaporat.

Sunt cu el aici și acum – sângele îmi cântă în vene, duduindu-mi în urechi, acompaniat de respirațiile noastre întretăiate. Îmi înfig mâinile în părul lui și îl țin aproape de gura mea, devorându-l, iar limba mea e la fel de lacomă ca a lui. Îmi cobor mâinile pe brațele lui, apoi pe șale, până la betelia blugilor, și îmi vâr sub ea degetele lacome și îndrăznețe, îndemnându-l să continue și să uite de tot, în afară de noi.

— Mă înnebunești, Ana, șoptește el dintr-odată, dezlipindu-se de mine și ridicându-se în genunchi.

Își dă jos blugii și îmi întinde un prezervativ.

— Mă vrei, iubito, iar eu te vreau pe tine. Știi ce trebuie să faci.

Cu degete nerăbdătoare și îndemânatice, rup ambalajul și îi pun prezervativul. Se uită la mine zâmbind, cu gura întredeschisă, cu ochii de un cenușiu cețos plini de

promisiuni carnale. Se apleacă, își freacă nasul de al meu cu ochii închiși, apoi intră încet și delicios în mine.

Îl apuc de brațe și ridic bărbia, savurând sentimentul plenar că sunt posedată. Își plimbă dinții pe bărbia mea, iese și iarăși se adâncește în mine – atât de lent, atât de dulce, atât de tandru –, trupul lui apăsându-l pe al meu, cu mâinile sprijinite de o parte și de alta a feței mele.

— Mă faci să uit de tot. Ești cea mai bună terapie, murmură el, mișcându-se într-un ritm dureros de lent, savurând fiecare centimetru din mine.

— Te rog, Christian, mai repede, șoptesc eu nerăbdătoare.

— Oh, nu, iubito. Te vreau încet.

Mă sărută tandru, mușcându-mi ușor buza de jos și sorbindu-mi gemetele blânde.

Îmi înfig mâinile în părul lui și mă las în voia ritmului său, iar trupul meu urcă încet și sigur din ce în ce mai sus, iar în cele din urmă ajunge pe culme și coboară vertiginos, strângându-l cu putere între picioare.

— Oh, Ana, murmură el, dându-și drumul, iar numele meu e o adevărată binecuvântare pe buzele lui.

Mă ține în brațe, cu capul sprijinit pe pântecele meu, iar degetele mele îi mângâie părul dezordonat – stăm așa o vreme îndelungată. E foarte târziu și sunt atât de obosită, dar vreau să mă bucur de clipele calme de după ce am făcut dragoste cu Christian Grey, pentru că asta am făcut: dragoste cu pasiune.

Am parcurs un drum lung împreună într-o perioadă atât de scurtă. S-au întâmplat atât de multe, încât mi-e greu să le asimilez. Asaltată de toate detaliile perverse ale trecutului său, pierd din vedere călătoria simplă și sinceră pe care a început-o cu mine.

— N-am să mă satur niciodată de tine. Să nu pleci de lângă mine, șoptește el și mă sărută pe pântece.

— N-am să plec nicăieri, Christian, dar parcă îmi aduc aminte că și eu voiam să te sărut pe burtă, bombăn eu cu un aer somnoros.

Simt cum buzele i se arcuiesc într-un zâmbet.

— Acum, nimic nu te împiedică, iubito.

— Sunt atât de obosită, încât nu cred că pot să mă mișc.

Christian oftează, se răsucește alene și se așează lângă mine, sprijinindu-se în cot și trăgând pătura peste noi. Se uită la mine cu ochi strălucitori, plini de iubire și tandrețe.

— Dormi, iubito.

Mă sărută pe păr și își petrece brațul în jurul meu, iar eu mă adâncesc în somn.

Când deschid ochii, camera e scăldată în lumină. Clipesc și îmi simt capul greu fiindcă n-am dormit suficient. *Unde mă aflu? Ah, la hotel…*

— Bună, șoptește Christian, zâmbindu-mi drăgăstos.

Stă întins lângă mine, complet îmbrăcat, pe cuvertură. Oare de cât timp stă așa? M-a studiat? Dintr-odată, mă simt rușinată și mă înroșesc sub privirea lui fixă.

— Bună, murmur, recunoscătoare că sunt întinsă pe burtă. De cât timp te uiți la mine?

— Aș putea să mă uit la tine în timp ce dormi ore în șir, Anastasia. Dar nu m-am întins lângă tine decât de vreo cinci minute.

Se apleacă și mă sărută tandru.

— Dr. Greene o să ajungă în scurtă vreme.

— Oh.

Uitasem de inițiativa nepotrivită a lui Christian.

— Ai dormit bine? mă întreabă cu glas blând. Mie așa mi s-a părut, la cât ai sforăit.

Aha, Cincizeci de Vicii are chef să mă tachineze.

— Nu sforăi! pufnesc eu.

— Așa-i, nu sforăi, îmi răspunde el cu un zâmbet poznaș.

Dâra estompată de ruj încă i se mai vede la baza gâtului.

— Ai făcut duș?

— Nu, te-am așteptat pe tine.

— Ah… bine.

— Ce oră e?

— Zece și un sfert. Nu m-a lăsat inima să te trezesc mai devreme.

— Mi-ai zis că n-ai inimă.

Zâmbește cu un aer trist, dar nu spune nimic.

— A venit micul dejun: pentru tine, clătite și bacon. Hai, scoală-te, încep să mă simt singur.

Îmi dă o palmă peste fund, făcându-mă să tresar, apoi se ridică din pat.

Hm… Ideea lui Christian despre tandrețe.

Mă întind și îmi dau seama că mă dor toate oasele… fără îndoială, rezultatul sexului, dansului și umblatului în pantofi cu toc scumpi. Mă dau jos din pat și intru în baia luxoasă, rememorând evenimentele din ziua precedentă. După ce mă spăl, îmi iau pe mine unul dintre halatele pufoase care atârnă în cuierul de alamă.

Leila, tânăra care seamănă cu mine, este cea mai tulburătoare imagine care îmi vine în minte – precum și prezența ei fantomatică în dormitorul lui Christian. De ce venise acolo? Pentru mine? Pentru Christian? Ce voia să facă? Și de ce dracu' mi-o fi făcut praf mașina?

Christian mi-a spus că o să primesc un nou Audi, la fel ca toate supusele lui. E un gând care îmi displace, dar, întrucât am fost atât de generoasă cu banii pe care mi i-a dat, nu prea am de ales.

Mă duc în living, dar Christian nu e acolo. Îl găsesc în sufragerie și mă așez, recunoscătoare pentru micul dejun generos întins pe masă. Christian citește ziarele de duminică și bea cafea – și-a terminat porția. Mă întâmpină cu un zâmbet.

— Mănâncă. Azi o să ai nevoie de energie, mă tachinează el.

— Pentru ce? O să mă încui în dormitor?

Zeița mea intimă se trezește brusc – are părul răvășit și un aer de „proaspăt futută".

— E o idee tentantă, dar mă gândeam să ieșim la plimbare. Să luăm niște aer.

— E sigur? întreb eu pe un ton inocent, încercând fără succes să-mi ascund ironia din glas.

Christian se înnegurează, iar buzele i se crispează.

— Acolo unde mergem, da. Și nu-i de glumă cu asta,

adaugă el aspru, mijind ochii.

Mă îmbujorez și mă uit la micul dejun. N-am chef de mustrări după tot ce s-a întâmplat ieri. Mănânc în tăcere, cu un aer bosumflat.

Vocea mea interioară clatină dojenitor din cap. Domnul meu Învechit în Rele nu glumește când vine vorba de siguranța mea – ar fi trebuit să știu asta până acum. Aș vrea să-mi dau ochii peste cap, dar mă abțin.

Bine, sunt obosită și irascibilă. Ieri a fost o zi lungă și n-am dormit suficient. Cum, oh, cum reușește el să fie atât de în formă? Viața nu e dreaptă.

Se aud ciocănituri în ușă.

— Cred că e doctorul cel bun, mormăie Christian, încă iritat de ironia mea.

Se ridică încet de la masă.

De ce nu putem avea o dimineață normală și calmă? Oftez din rărunchi, lăsând pe masă jumătate din micul dejun, și mă ridic să-l salut pe doctorul Depo-Provera.

Suntem în dormitor, iar dr. Greene se uită la mine cu gura căscată. E îmbrăcată mai puțin elegant decât data trecută – o bluză și un pulover din cașmir de un roz pal și pantaloni negri –, iar părul blond îi e desfăcut.

— Nu le-ai mai luat, pur și simplu?

Mă înroșesc, simțindu-mă foarte ridicol.

— Da, răspund eu – oare vocea mea ar putea fi mai spășită de atât?

— Ai putea fi însărcinată, spune ea pe un ton neutru.

Cum? Simt că lumea se prăbușește în jurul meu. Vocea mea interioară se trântește la pământ vomitând, și cred că o să mi se facă greață și mie. *Nu!*

— Poftim, mergi și fă pipi în asta.

Azi e foarte serioasă – n-are pic de indulgență.

Cu un aer supus, iau micul recipient de plastic pe care mi l-a întins și pornesc ametită spre baie. Nu. Nu. *Nu.* Nu se poate… Nu se poate… Te rog, nu! Nu!

Cum o să reacționeze Cincizeci de Vicii? Mă fac palidă la față. O să-și iasă din fire.

Nu, te rog! mă rog eu în șoaptă.

Mă întorc și îi dau doctoriței Greene proba de urină, iar ea vâră cu grijă în ea un bețișor alb.

— Când ți-a venit ciclul?

Cum să mă gândesc la asemenea detalii, când tot ce pot să fac e să mă holbez cu spaimă la bețișorul alb?

— Ăă… Miercuri? Nu cea care tocmai a trecut, cea dinainte. Pe întâi iunie.

— Și de când nu ți-ai mai luat pilula?

— De duminică. De duminica trecută.

Își ține buzele.

— Atunci ar trebui să fie în regulă, spune ea tăios. După expresia ta, îmi dau seama că o sarcină neprogramată n-ar fi o veste bună. Așa că medroxiprogesteronul e o idee bună, dacă nu-ți poți aminti să-ți iei pastila în fiecare zi.

Se uită la mine cu asprime, și simt că mă chircesc sub privirea ei autoritară. Doctorița ridică bețișorul alb și se uită la el cu atenție.

— E în regulă. Încă nu ești la ovulație, deci, dacă ți-ai luat precauțiile necesare, n-ai cum să fi rămas însărcinată. Iar acum, să-ți fac o mică descriere a acestei injecții. Data trecută, n-am luat-o în calcul din pricina efectelor adverse, dar, sinceră să fiu, efectele adverse ale unui copil sunt mult mai numeroase și se întind pe ani de zile.

Zâmbește, mulțumită de sine și de glumița ei, dar nu-i pot răspunde – sunt prea zăpăcită.

Dr. Greene se lansează într-o amplă expunere a efectelor secundare, iar eu stau nemișcată, paralizată de un sentiment de ușurare, fără să ascult o vorbă din ce spune. Cred că mai degrabă aș suporta un număr nesfârșit de femei necunoscute la căpătâiul patului decât să-i mărturisesc lui Christian că s-ar putea să fiu însărcinată.

— Ana! spune dr. Greene pe un ton autoritar. Să trecem la treabă!

Vocea ei mă smulge din reverie, iar eu îmi ridic mâneca halatului cu un aer supus.

Christian închide ușa în urma ei și se uită cu un aer

îngrijorat la mine:

— Totul e în regulă?

Încuviințez, iar el înclină capul într-o parte, cu o mină preocupată.

— Anastasia, ce s-a întâmplat? Ce ți-a spus dr. Greene?

Clatin din cap.

— O să-și facă efectul în șapte zile, bâigui eu.

— În șapte zile?

— Da.

— Ana, ce nu e în regulă?

Înghit în sec.

— N-ai de ce să-ți faci griji. Te rog, Christian, să nu mai vorbim despre asta.

Christian se apropie de mine, mă ia de bărbie, dându-mi capul pe spate, și se uită țintă în ochii mei, încercând să-mi descifreze spaima.

— Spune-mi, insistă el.

— N-am ce să-ți spun. Aș vrea să mă îmbrac, răspund eu, retrăgându-mi bărbia din mâna lui.

Oftează și își trece o mână prin păr, încruntându-se la mine.

— Hai să facem duș, spune el în cele din urmă.

— Da, sigur, murmur, iar buzele lui se crispează.

— Vino, spune el posomorât, apucându-mă strâns de mână.

Pornește spre baie, iar eu îl urmez. Se pare că nu eu am o stare proastă. Christian pornește dușul, apoi se dezbracă repede și se întoarce spre mine.

— Nu-mi dau seama dacă te-a supărat ceva sau dacă ești morocănoasă pentru că ai dormit prea puțin, spune el, desfăcându-mi cordonul halatului. Dar vreau să-mi spui. Imaginația nu mă ajută deloc și nu-mi place asta.

Îmi dau ochii peste cap, iar el se încruntă la mine, mijind ochii. *Mama mă-sii! Bine… îți spun.*

— Dr. Greene m-a mustrat că nu mi-am luat pilula. Mi-a zis că s-ar putea să fiu însărcinată.

— Ce?

Se face palid la față, iar mâinile îi înlemnesc. Se uită la

mine cu o mină speriată.

— Dar nu sunt. Mi-a făcut un test. Am fost șocată, asta-i tot. Nu pot să cred că am fost atât de proastă.

Se relaxează în mod vizibil.

— Sigur nu ești însărcinată?

— Sigur.

Răsuflă ușurat.

— Doamne, îmi dau seama că o veste ca asta poate fi foarte tulburătoare.

Mă încrunt… *Tulburătoare?*

— Am fost mai îngrijorată de reacția ta.

Se încruntă la mine contrariat.

— Reacția mea? Mă rog, sigur că mă simt ușurat… ar fi culmea indiferenței și a impoliteții să te las însărcinată.

— Atunci poate că ar fi bine să ne abținem, pufnesc eu.

Se uită la mine dezorientat, ca și când aș fi un fel de experiment științific.

— Ești în toane proaste în dimineața asta.

— Am fost șocată, asta-i tot, repet eu cu o mină bosumflată.

Apucându-mă de reverele halatului, mă îmbrățișează afectuos, mă sărută pe păr și îmi lipește capul de pieptul lui. Sunt distrasă de părul lui de pe piept, care îmi gâdilă obrazul. Oh, de-aș putea să-mi frec nasul de el.

— Ana, nu-s obișnuit cu așa ceva, murmură el. Înclinația mea naturală e să te cert, dar nu cred că vrei așa ceva.

Dumnezeule mare!

— Nu, nu vreau. În schimb, asta mă ajută, răspund eu, strângându-l și mai tare în brațe.

Stăm așa o veșnicie, într-o îmbrățișare ciudată, Christian gol, iar eu înfășurată în halat. Sunt copleșită de onestitatea lui. Nu știe nimic despre relații, și nici eu – cu excepția lucrurilor pe care le-am învățat de la el. Ei bine, mi-a cerut încredere și răbdare; poate că la fel ar trebui să fac și eu.

— Hai să facem duș, spune el în cele din urmă, dându-mi drumul.

Făcând un pas în spate, îmi dă jos halatul, după care îl urmez sub șuvoiul de apă, ținând fața în sus. E loc pentru

amândoi sub discul uriaș al dușului. Christian ia șamponul și începe să se spele pe cap, apoi mi-l întinde și mie.

Vai, ce bine e! Închid ochii și mă las în voia apei purificatoare și binefăcătoare. În timp ce îmi curăț părul de clăbuc, îi simt mâinile pe mine, săpunindu-mi trupul: umerii, brațele subsuorile, sânii și spatele. Mă întoarce ușor cu spatele și mă lipește de el, mângâindu-mi pântecele, apoi degetele lui îndemânatice îmi coboară între picioare – *hm* – și pe fese. Oh, ce plăcut și ce intim e. Mă întoarce iarăși cu fața la el.

— Poftim, îmi spune el în șoaptă, întinzându-mi gelul de duș. Vreau să-mi speli dârele de ruj.

Fac ochii mari și îi arunc o privire. Se uită țintă la mine, ud și frumos, iar ochii lui minunați, de un cenușiu-deschis, nu dau nimic în vileag.

— Să nu te îndepărtezi de linie, te rog, murmură el pe un ton încordat.

— Bine, șoptesc eu, încercând să înțeleg sensul rugăminții lui – să-l ating pe marginea zonei interzise.

Îmi torn puțin gel de duș în palmă, îmi frec ușor palmele, apoi mi le așez pe umerii lui și spăl dâra de ruj de pe fiecare parte. Christian rămâne nemișcat și închide ochii, cu chipul impasibil, dar respiră precipitat, și știu că nu e plăcere, ci teamă – ceea ce mă doare.

Cu degete tremurătoare, urmăresc linia care îi coboară de o parte și de alta a trunchiului, săpunind și frecând cu grijă, iar el înghite, cu maxilarul încordat, ca și când ar avea dinții încleștați. *Oh!* Inima mi se strânge și mi se pune un nod în gât. *Oh, nu, îmi vine să plâng.*

Mă opresc să mai pun niște săpun în palmă și simt că se relaxează. Nu mă pot uita la el. Nu suport să-i văd suferința – e prea mult. Înghit în sec.

— Gata? șoptesc eu pe un ton vădit încordat.

— Da, murmură el cu vocea răgușită, plină de teamă.

Îmi lipesc palmele de laturile trunchiului său, iar el se încordează din nou.

E prea mult. Sunt copleșită de încrederea lui în mine – copleșită de frica lui, de răul care i-a fost făcut acestui

bărbat frumos și pervertit.

Ochii mi se umezesc, iar lacrimile mi se preling pe obraji, contopindu-se cu apa dușului. *Oh, Christian! Cine ți-a făcut asta?*

Diafragma i se contractă rapid, în ritmul respirației sale precipitate, iar trupul îi este rigid, emanând valuri de tensiune pe măsură ce mâinile mele coboară de-a lungul liniei, făcând-o să dispară. Vai, dacă aș putea să-ți șterg suferința, n-aș sta pe gânduri – aș face orice –, și nu-mi doresc decât să-ți sărut fiecare cicatrice, să șterg cu sărutări toți anii îngrozitori în care ai fost neglijat. Dar știu că nu pot, iar lacrimile mi se preling nestingherite pe obraji.

— Nu. Te rog, nu plânge, murmură el cu suferință în glas, strângându-mă în brațe. Te rog, nu plânge pentru mine.

Dar izbucnesc în hohote de plâns și îmi lipesc fața de gâtul lui, gândindu-mă la băiețelul pierdut într-o mare de suferință – speriat, neglijat, abuzat, chinuit înfiorător.

Dezlipindu-se de mine, îmi cuprinde capul în palme, îl dă ușor pe spate și mă sărută.

— Nu plânge, Ana, te rog, îmi șoptește. S-a întâmplat cu mult timp în urmă. Îmi doresc să mă atingi, dar, pur și simplu, nu pot suporta. E prea mult. Te rog, te rog să nu plângi.

— Și eu vreau să te ating. Mai mult decât îți închipui. Să te văd așa… suferind și temător, Christian… mă rănește profund. Te iubesc atât de mult.

— Știu, știu, șoptește el, mângâindu-mi buza de jos cu degetul.

— Ești foarte ușor de iubit, nu-ți dai seama?

— Nu, iubito, nu-mi dau seama.

— Dar ești. Iar eu te iubesc, la fel ca și familia ta. La fel ca Elena și Leila – ți-o arată într-un mod ciudat, dar te iubesc. Meriți asta.

— Oprește-te, spune el, punând un deget pe buzele mele și clătinând din cap, cu o mină chinuită. Nu pot asculta lucrurile astea. Sunt un nimeni, Anastasia. Sunt gol pe

dinăuntru. N-am inimă.

— Ba da, ai. Și o vreau. Pe toată. Ești un om bun, Christian, un om foarte bun. Să nu te îndoiești niciodată de asta. Gândește-te la câte lucruri ai făcut… la cât de mult ai realizat, scâncesc eu. Gândește-te la ce ai făcut pentru mine… la ce ai renunțat pentru mine. Știu… știu ce simți pentru mine.

Se uită la mine cu ochi mari și speriați, și nu se aude decât șuierul constant al dușului.

— Mă iubești, șoptesc eu.

Ochii lui devin și mai mari, iar buzele i se întredeschid. Inspiră adânc, de parcă ar fi rămas fără aer. Are un aer chinuit – vulnerabil.

— Da, așa e, murmură el.

Capitolul 9

Nu-mi pot stăpâni bucuria. Vocea interioară se uită la mine cu gura căscată – într-o tăcere uluită –, iar eu, cu un zâmbet până la urechi, mă uit cu drag în ochii mari și chinuiți ai lui Christian.

Confesiunea lui șoptită și blândă apelează la un nivel profund din mine, ca și când ar căuta izbăvire – aceste trei cuvinte ale sale sunt mana mea cerească. Ochii mi se umplu iarăși de lacrimi. *Da, mă iubești. Știu că mă iubești.*

Sunt copleșită de un puternic sentiment de eliberare, ca și când mi-aș fi luat de pe suflet o imensă piatră de moară. Acest bărbat frumos și pervertit, la care mă gândeam cândva ca la eroul meu romantic – puternic, solitar, misterios –, are toate aceste trăsături, dar, în același timp, e fragil, înstrăinat și chinuit de disprețul de sine. Sufletul mi-e plin de bucurie, dar și de suferință, căci îmi dau seama cât îi e de greu. Și, în clipa asta, știu că sufletul meu e suficient de mare pentru amândoi. Sper că sufletul meu e suficient de mare pentru amândoi.

Ridic mâna, îi mângâi fața frumoasă și dragă și îl sărut tandru, punând în această uniune dulce toată iubirea mea pentru el. Aș vrea să-l devorez sub șuvoiul de apă al dușului. Christian geme și mă strânge în brațe, ținându-mă ca și când aș fi aerul de care are nevoie.

— Oh, Ana, șoptește el răgușit. Te vreau, dar nu aici.

— Da, murmur eu cu pasiune pe buze.

Oprește dușul și mă ia de mână, scoțându-mă din cabină și înfășurându-mă în halat. Ia un prosop pe care și-l leagă în jurul șoldurilor, apoi ia unul mai mic și începe să-mi șteargă părul cu mișcări blânde. După ce termină, îmi leagă prosopul pe cap – mă uit în oglinda mare de deasupra chiuvetei și pare că port un batic, ceea ce îmi dă o idee.

— Pot să fac și eu la fel?

Christian încuviințează din cap, cu toate că fruntea i se încrețește. Iau un prosop pufos din teancul de pe măsuța

de toaletă și, ridicându-mă pe vârfuri, încep să-i șterg părul. Se apleacă în față, ușurându-mi sarcina, și îmi zâmbește de sub prosop ca un băiețel.

— De mult timp nu mi-a mai făcut cineva asta. De foarte mult timp, murmură el, apoi se încruntă. De fapt, cred că nu mi-a șters nimeni părul până acum.

— Nici Grace? Nu te ștergea când erai mic?

Clatină din cap, îngreunându-mi treaba.

— Nu. Mi-a respectat limitele încă din prima zi, cu toate că era dureros pentru ea. Am fost un copil foarte independent, spune el cu glas scăzut.

Simt un mic junghi în coaste, gândindu-mă la un copilaș cu păr arămiu care are grijă de sine pentru că nu-i pasă nimănui de el. E un gând nespus de trist. Dar nu vreau ca melancolia să ne saboteze intimitatea.

— Ei bine, mă simt onorată, îl tachinez eu cu blândețe.

— Așa și trebuie, domnișoară Steele. Sau poate că eu ar trebui să mă simt onorat.

— Se înțelege de la sine, domnule Grey, răspund eu ironic.

După ce termin cu părul, iau alt prosop și mă așez în spatele lui. Privirile ni se întâlnesc în oglindă, iar aerul lui precaut și întrebător mă obligă să vorbesc.

— Pot să încerc ceva?

După o clipă, încuviințează din cap. Cu grijă și foarte blând, îi plimb prosopul moale pe brațul stâng, ștergând picăturile de apă presărate pe piele. Ridic privirea, să-i văd expresia în oglindă, iar el clipește cu ochi scăpărători.

Mă aplec în față și îi sărut bicepsul, iar buzele i se întredeschid infinitezimal. Îi șterg la fel și celălalt braț, înșirându-i sărutări pe biceps, iar pe buze i se așterne un zâmbet discret. Cu multă grijă, îi șterg spatele, iar dâra de ruj încă e vizibilă – nu am apucat să-l spăl acolo.

— Șterge-mi tot spatele, spune el cu glas scăzut.

Inspiră adânc și închide strâns ochii, iar eu îl șterg cu mișcări rapide, având grijă să-l ating doar cu prosopul.

Are un spate atât de atrăgător – umeri lați și proeminenți, cu toți mușchii bine reliefați. Chiar are grijă

de el. Priveliștea frumoasă este umbrită doar de cicatrici.

Deși mi-e greu, încerc să le ignor și îmi stăpânesc imboldul copleșitor de a le săruta pe fiecare în parte. După ce termin, Christian expiră, iar eu mă aplec în față și îl răsplătesc cu o sărutare pe umăr. Apoi îmi petrec brațele în jurul lui și îl șterg pe abdomen. Privirile ni se întâlnesc iarăși în oglindă, iar expresia lui e amuzată, dar și îngrijorată.

— Ține ăsta, îi cer eu, dându-i un prosop de față mai mic, iar el se încruntă la mine cu o expresie nedumerită. Mai ții minte cum a fost în Georgia? M-ai făcut să mă ating, folosindu-ți mâinile, adaug eu.

Se întunecă la față, dar nu-i iau în seamă reacția și îl cuprind în brațe. Uitându-ne la noi doi în oglindă – frumusețea și goliciunea lui, părul meu acoperit –, îmi spun că avem un aer biblic: parcă am fi rupți dintr-un tablou baroc, cu subiect din Vechiul Testament.

Întind brațul după mâna lui, iar el mi-o dă fără reținere. I-o ridic spre piept, plimbând prosopul – lent și stângaci – peste trupul lui. O dată, de două ori – și din nou. E complet nemișcat, imobilizat de tensiune, cu excepția ochilor, care îmi urmăresc mâna strânsă în jurul mâinii lui.

Vocea mea interioară privește cu un aer aprobator, iar buzele sale de obicei țuguiate zâmbesc – eu sunt marele păpușar. Neliniștea se degajă în valuri de pe spatele lui Christian, dar nu-și ia privirea de la mine, cu toate că acum ochii lui sunt mai întunecați, mai amenințători. Poate că își dau în vileag secretele.

Oare vreau să fac asta? Vreau să mă confrunt cu demonii lui?

— Cred că e gata, șoptesc, coborând mâna și uitându-mă în adâncul ochilor lui cenușii reflectați în oglindă.

Are buzele întredeschise și respiră precipitat.

— Am nevoie de tine, Anastasia, șoptește el.

— Și eu am nevoie de tine.

Și îmi dau seama brusc de adevărul vorbelor mele. Nu mă pot imagina trăind vreodată fără Christian.

— Lasă-mă să te iubesc, spune el cu glas răgușit.

— Așa voi face, răspund eu.

Se întoarce, mă ia în brațe, iar buzele lui le caută pe ale mele, implorându-mă, venerându-mă, prețuindu-mă… iubindu-mă.

Îi simt degetele plimbându-mi-se pe șira spinării, în timp ce ne uităm satisfăcuți unul la altul, cufundați în beatitudinea postocoitală. Stăm amândoi întinși – eu pe burtă, cu brațele în jurul pernei, iar el pe o parte – și îi savurez mângâierile. Știu că în clipa asta are nevoie să mă atingă. Sunt un balsam pentru el, o sursă de mângâiere, și cum aș putea să-i refuz așa ceva? Și eu simt la fel.

— Deci poți să fii tandru? murmur eu.

— Hm… așa se pare, domnișoară Steele.

Surâd.

— N-ai fost deosebit de tandru prima oară când… ăă, am făcut asta.

— Nu? zâmbește el jucăuș. Când ți-am furat fecioria?

— Nu cred că mi-ai furat-o, bombăn eu cu un aer arogant – *Dumnezeule, nu sunt o fecioară neajutorată.* Cred că m-am dăruit foarte liber și de bunăvoie. Și eu te doream. În plus, dacă îmi aduc bine aminte, mi-a plăcut foarte mult, adaug eu sfios, mușcându-mi buza.

— Și mie, dacă stau să mă gândesc, domnișoară Steele. Țelul nostru e să oferim plăcere, spune el tărăgănat, luându-și un aer serios. Ceea ce înseamnă că ești a mea – cu totul, adaugă, pe un ton complet lipsit de umor, uitându-se țintă la mine.

— Da, sunt a ta, șoptesc eu. Voiam să te întreb ceva.

— Te rog.

— Tatăl tău biologic… știi cine era?

E o curiozitate care mă chinuie de mai multă vreme.

Fruntea i se încruntă și clatină din cap.

— Habar n-am. Oricum, nu animalul care era peștele ei, ceea ce e bine.

— De unde știi?

— Am dedus din ce mi-a spus tata… din ce mi-a spus Carrick.

Mă uit cu un aer nerăbdător la Domnul meu Învechit în Rele, iar el îmi zâmbește.

— Ești atât de însetată după informații, Anastasia, oftează el, clătinând din cap. Peștele a fost cel care a descoperit cadavrul prostituatei narcomane și a sunat la poliție. L-a descoperit abia după patru zile… Iar când a plecat, a încuiat ușa… și m-a lăsat cu ea… cu cadavrul ei, spune el cu privirea încețoșată.

Inspir adânc. Bietul băiețel – mă trec fiori când mă gândesc la grozăvia prin care a trecut.

— Ulterior, poliția l-a interogat, dar a negat că ar fi avut vreo legătură cu mine, iar Carrick mi-a spus că nu semăna deloc cu mine.

— Îți amintești cum arăta?

— Anastasia, e o parte din viața mea pe care nu o rememorez foarte des. Da, îmi aduc aminte cum arăta. N-am să-l uit niciodată.

Chipul lui Christian se întunecă și se înăsprește, devenind mai colțuros, iar în ochi îi scapără furia.

— Am putea discuta despre altceva?

— Îmi pare rău, spun eu. N-am vrut să te necăjesc.

Clatină din cap.

— E o poveste veche, Ana. Nu vreau să mă gândesc la ea.

— Atunci, spune-mi, ce surpriză mi-ai pregătit? schimb eu subiectul, să nu-l supăr iarăși, iar chipul i se luminează imediat.

— Ai chef de o plimbare? Vreau să-ți arăt ceva.

— Sigur.

Sunt uimită de rapiditatea cu care i se schimbă dispoziția – ca de obicei, nestatornic. Afișează zâmbetul lui adolescentin și lipsit de griji, care spune: „Am doar douăzeci și șapte de ani”, iar inima îmi tresaltă de bucurie. Îmi dau seama că e vorba de ceva important pentru el.

— Îmbracă-te, îmi spune, lovindu-mă ușor peste fund. Cel mai bine ar fi să-ți iei niște blugi. Sper că Taylor ți-a pus o pereche în valiză.

Se ridică din pat și își trage boxerii pe el. Oh… aș putea

sta aici toată ziua, urmărindu-l cum se plimbă prin cameră. Topită de plăcere, zeița mea intimă încuviințează, privindu-l galeș din șezlongul ei.

— Scoală-te, mă dojenește el, autoritar ca de obicei.

— Admiram priveliștea, îi răspund eu cu un zâmbet, iar el își dă ochii peste cap.

În timp ce ne îmbrăcăm, îmi dau seama că ne mișcăm cu sincronizarea a doi oameni care se cunosc bine unul pe celălalt, fiecare fiind foarte conștient de celălalt, schimbând între noi câte un zâmbet sfios și o atingere tandră. Și îmi trece prin minte că, pentru el, toate astea ar putea fi la fel de noi ca și pentru mine.

— Usucă-ți părul, îmi poruncește el după ce ne îmbrăcăm.

— Dominator, ca de obicei, surâd eu ironic, iar el se apleacă și mă sărută pe păr.

— Asta n-o să se schimbe niciodată, iubito. Nu vreau să te îmbolnăvești.

Clipesc des, iar el rânjește.

— Încă mă mănâncă palmele, domnișoară Steele.

— Mă bucur să aud asta, domnule Grey, ripostez eu. Începusem să cred că ți-ai ieșit din formă.

— Dacă ai vrea, mi-ar fi ușor să-ți demonstrez că nu-i așa.

Christian își scoate din geantă un pulover larg de lână, de culoare crem, și îl îmbracă cu îndemânare. Cu blugii, tricoul și puloverul lui, la care se adaugă părul ciufulit cu pricepere, pare ieșit direct din paginile unei reviste de modă.

Nimeni n-ar trebui să arate atât de bine. Nu știu dacă e de la impresia pe care mi-o lasă pe moment înfățișarea lui perfectă sau de la certitudinea că mă iubește, dar amenințarea lui nu mă mai îngrozește. Așa e el, așa e Domnul meu Învechit în Rele.

Întind mâna după uscătorul de păr și simt o rază de speranță strălucind în mine. O să găsim o cale de mijloc. Trebuie doar să ne identificăm unul altuia nevoile și să ne acomodăm cu ele. *Sigur pot să fac asta.*

Mă privesc în oglinda șifonierului. Port bluza bleu pe care mi-a cumpărat-o Taylor și pe care mi-a pus-o în valiză. Părul mi-e ciufulit, fața roșie, iar buzele umflate – le ating, amintindu-mi sărutările mistuitoare ale lui Christian și nu-mi pot ascunde zâmbetul. *Da, așa e,* mi-a spus el.

— Unde mergem, mai exact? îl întreb, în timp ce așteptăm valetul în holul de la intrare.

Christian îmi face conspirativ cu ochiul, părând că face eforturi disperate să-și ascundă voioșia. Sinceră să fiu, acum nu aduce deloc cu Domnul meu Învechit în Rele.

Așa era și înainte să zburăm cu planorul – poate că asta o să și facem. Îi zâmbesc, iar el se uită la mine cu aerul său superior, afișând un surâs discret.

— Ai idee cât de fericit mă faci să mă simt? murmură.

— Da… Știu exact. Pentru că și tu mă faci să mă simt la fel.

Valetul apare în mașina lui Christian, cu un zâmbet până la urechi. Doamne, ce fericită e toată lumea azi.

— O mașină extraordinară, domnule, se bâlbâie el, înmânându-i cheile.

Christian îi face cu ochiul și îi dă un bacșiș obscen de mare.

Mă încrunt la el. Zău așa!

În timp ce înaintăm prin trafic, Christian e adâncit în gânduri. Din difuzoare se aude vocea unei tinere cu timbru frumos, suav și bogat, iar eu mă pierd în melodia ei tristă, cântată din adâncul sufletului.

— Trebuie să fac un ocol. N-o să ne ia mult, spune el cu un aer absent, smulgându-mă din reverie.

Ah, de ce? Abia aștept să aflu despre ce surpriză e vorba. Zeița mea intimă sare ca un copil de cinci ani.

— Nicio problemă, murmur eu.

Ceva nu e în regulă – dintr-odată, pare foarte hotărât.

Intră în parcarea unui mare distribuitor auto, oprește motorul și se întoarce spre mine cu un aer precaut.

— Trebuie să-ți cumpărăm o mașină nouă, spune el, iar

eu rămân cu gura căscată.

Acum? Duminica? Ce naiba? Unde mai pui că e un distribuitor Saab.

— Nu un Audi?

E o întrebare prostească, dar nu-mi trece nimic altceva prin minte – și totuși, Christian se înroșește, dragul de el.

Dumnezeule mare! Christian rușinat – e o premieră.

— M-am gândit că s-ar putea să vrei altceva, murmură el cu un aer stingherit.

Vai, te rog... E o oportunitate prea bună ca să nu-l tachinez.

— Un Saab? zâmbesc eu cu superioritate.

— Da. Un 9-3. Vino.

— Dar de ce-ți plac atât de mult mașinile străine?

— Nemții și suedezii fac cele mai sigure mașini din lume, Anastasia.

Serios?

— Am crezut că deja mi-ai comandat un nou Audi A3.

Îmi aruncă o privire sumbră și, în același timp, amuzată.

— Pot anula comanda. Vino.

Se dă jos din mașină, vine pe partea mea și îmi deschide portiera.

— Îți sunt dator cu un cadou de absolvire, spune el blând, întinzându-mi mâna.

— Christian, dar nu e nevoie.

— Ba da. Te rog. Vino.

Tonul lui îmi dă de înțeles că nu are rost să mă opun, așa că mă resemnez. Un Saab? Oare vreau un Saab? Îmi plăcea Audi-ul Special pentru Supuse. Era foarte șic.

Desigur, acum e îngropat sub o tonă de vopsea albă... Mă trec fiorii. Iar Leila încă e liberă pe străzi.

Îl iau de mână și intrăm în magazin.

Troy Turniansky, vânzătorul, îl copleșește cu amabilități pe Christian. Simte că e rost de o vânzare. În mod ciudat, accentul lui aduce cu cel britanic. Cine știe, poate chiar e britanic – greu de zis.

— Un Saab? La mâna a doua? întreabă el, frecându-și palmele cu bucurie.

— Nouă, spune Christian, cu buzele strânse într-o linie aspră.

Nouă!

— Aveți vreun model în minte?

Ah, deci e și lingușitor.

— 9-3 2.0T.

— O alegere excelentă.

— Ce culoare, Anastasia? înclină Christian capul spre mine.

— Ăă… neagră? ridic eu din umeri. Chiar nu trebuie să faci asta.

Se încruntă.

— Negrul se vede greu noaptea.

Oh, pentru numele lui Dumnezeu. Rezist tentației de a-mi da ochii peste cap.

— Și tu ai o mașină neagră.

Se încruntă la mine.

— Atunci galben-pal, ridic eu din umeri.

Christian face o grimasă – e limpede că galbenul pal nu îi este pe plac.

— Ce culoare ai vrea să fie mașina mea? îl întreb eu ca pe un copil, ceea ce și este, din multe puncte de vedere.

E un gând neplăcut și trist, care mă face să devin sobră.

— Argintie sau albă.

— Atunci argintie. Doar știi că o să iau Audi-ul, adaug eu, mustrându-mă în gând pentru remarcă.

Troy se face palid, simțind că pierde o vânzare.

— Ați prefera modelul decapotabil, doamnă? întreabă el, lovindu-și palmele cu entuziasm.

Vocea mea interioară țipă, dezgustată și chinuită de toată povestea asta cu mașina, dar zeița mea intimă o trântește la podea. *Decapotabilă? Uau!*

Christian se încruntă și se uită la mine.

— O decapotabilă? mă întreabă, ridicând o sprânceană.

Mă înroșesc. Ai zice că are o linie directă cu zeița mea intimă – și desigur, așa e. Iar, uneori, e foarte neplăcut. Cobor privirea, iar Christian se întoarce spre Troy.

— Care sunt indicii de siguranță ai decapotabilei?

Simțind vulnerabilitatea lui Christian, Troy pornește la atac, înșirându-i tot felul de statistici.

Desigur, Christian vrea să am o mașină sigură. Pentru el, siguranța e un fel de religie și, fanatic fiind, ascultă cu atenție sporovăială meșteșugită a lui Troy. Domnului meu Învechit în Rele chiar îi pasă.

Da, așa e. Îmi amintesc cuvintele lui șoptite de azi-dimineață și simt o căldură intensă inundându-mi venele precum mierea. Acest bărbat – darul lui Dumnezeu pentru femei – mă iubește.

Mă trezesc zâmbindu-i prostește, iar când se uită la mine, e amuzat și, în același timp, uimit de expresia mea. Îmi vine să mă strâng în brațe, atât de fericită sunt.

— Orice drog ai fi luat, să știi că vreau și eu, domnișoară Steele, murmură el, în timp ce Troy se îndreaptă spre computerul său.

— M-am drogat cu tine, domnule Grey.

— Zău? Ei bine, să știi că pari intoxicată, mă sărută el scurt. Și mulțumesc că ai acceptat mașina. A fost mai ușor decât ultima oară.

— Mă rog, nu e un Audi A3.

— Nu-i o mașină demnă de tine, zâmbește el.

— Îmi plăcea.

— Domnule, am găsit un 9-3 la o reprezentanță din Beverly Hills. V-o putem aduce în două zile, adaugă Troy triumfător.

— Are toate îmbunătățirile?

— Da, domnule.

— Excelent.

Christian scoate cardul de credit – sau e al lui Taylor? Gândul la el mă îngrijorează. Mă întreb cum se simte Taylor și dacă a găsit-o pe Leila undeva în apartament. Îmi frec fruntea. Da, toate astea fac parte din ceea ce este Christian.

— Vă rog să veniți cu mine, domnule… – Troy se uită la numele de pe card – … Grey.

Christian îmi deschide portiera și urc la loc pe scaunul

pasagerului.

— Mulțumesc, spun eu, când se așează lângă mine.

Zâmbește.

— Cu multă plăcere, Anastasia.

Muzica se aude din nou, iar Christian pornește motorul.

— Cine cântă? întreb eu.

— Eva Cassidy.

— Are o voce nemaipomenită.

— Așa e, avea o voce frumoasă.

— Oh.

— A murit de tânără.

— Ah…

— Ți-e foame? Nu ți-ai terminat micul dejun, îmi aruncă el o privire dezaprobatoare.

Vai…

— Da.

— Atunci mai întâi mergem la masă, hotărăște el.

Apoi virează spre malul oceanului și o ia spre nord, pe autostrada Alaskan Way. E o zi frumoasă – în ultimele săptămâni, a fost o vreme neobișnuit de plăcută pentru Seattle, îmi spun în sinea mea.

Christian are un aer fericit, și amândoi stăm relaxați pe scaune, ascultând vocea blândă și catifelată e Evei Cassidy în timp ce înaintăm pe autostradă. Oare m-am simțit vreodată atât de confortabil în compania lui? Nu știu.

Îmi e mai puțin teamă de toanele lui, știind că nu mă va pedepsi, și îmi dau seama că și el se simte mai confortabil în prezența mea. Virează la stânga, luând-o pe strada de pe malul oceanului, iar în cele din urmă oprește într-o parcare de lângă un port pentru iahturi.

— O să mâncăm aici. Îți deschid eu ușa, spune el pe un ton care îmi dă de înțeles că n-ar fi înțelept să mă opun, așa că rămân pe loc, urmărindu-l cum ocolește mașina – oare o să renunțe vreodată la asta?

Ne luăm de mână și pornim spre chei, dincolo de care se întinde portul.

— Câte iahturi! șoptesc eu cu uimire.

Sunt câteva sute de ambarcațiuni, de toate formele și mărimile, legănându-se pe apa calmă a portului. În larg, se văd zeci de iahturi cu pânzele umflate de vânt, profitând de vremea frumoasă. E o priveliște foarte plăcută. Vântul s-a întețit un pic, așa că îmi închei haina.

— Ți-e frig? mă întreabă el, trăgându-mă mai aproape.

— Nu, doar mă bucur de priveliște.

— Aș putea s-o admir o zi întreagă. Vino, pe aici.

Christian mă conduce într-un restaurant mare de pe chei, și ne apropiem de tejghea. Atmosfera te trimite cu gândul mai degrabă la New England decât la Coasta de Vest – pereți zugrăviți în alb, mobile bleu și accesorii navale atârnate peste tot. E un local luminos și primitor.

— Domnule Grey! îl salută barmanul călduros pe Christian. Cu ce vă servesc în după-amiaza asta?

— Bună ziua, Dante, zâmbește Christian, după ce ne așezăm amândoi pe taburetele înalte de la bar. Această doamnă minunată este Anastasia Steele.

— Bine ați venit la SP's Palace, îmi zâmbește Dante prietenos.

E negru și frumos, iar ochii lui întunecați mă cercetează cu atenție, fără să găsească nimic neplăcut, din câte îmi pot da seama. În ureche îi strălucește un cercel cu diamant. Îl îndrăgesc imediat.

— Ce vreți să beți, domnișoară Anastasia?

Îi arunc o privire lui Christian, care se uită la mine cu un aer întrebător. Oh, mă lasă să aleg.

— Te rog, spune-mi Ana. O să beau ce comandă Christian, îi zâmbesc eu sfios lui Dante – Christian se pricepe la vinuri mult mai bine decât mine.

— O să iau o bere. E singurul bar din Seattle unde poți să bei Adnam's Explorer.

— O bere? întreb eu cu un aer surprins.

— Da, îmi răspunde el cu un surâs. Dante, două Explorer, te rog.

Dante încuviințează din cap și așează berile pe bar.

— Aici se servește o delicioasă ciorbă de fructe de mare, spune Christian.

Îmi cere părerea.

— Bere și ciorbă de fructe de mare – sună excelent, îi zâmbesc eu.

— Două ciorbe? întreabă Dante.

— Te rog, îi surâde Christian.

Stăm de vorbă în timp ce mâncăm, ceea ce nu s-a mai întâmplat până acum. Christian e calm și relaxat – are un aer fericit și tineresc, în ciuda lucrurilor care s-au întâmplat ieri. Îmi povestește despre istoria companiei Grey Enterprise Holdings și despre interesele lui: pasiunea pentru repunerea pe picioare a companiilor cu probleme, speranțele pe care și le pune în tehnologia pe care o dezvoltă și visul său de a face mai productive terenurile agricole din lumea a treia. Îl ascult fascinată. E amuzant, inteligent, generos și frumos – și mă iubește.

La rândul lui, mă asaltează cu întrebări despre Ray și mama, despre copilăria petrecută în pădurile dese din Montesano și despre scurtele mele șederi în Texas și Las Vegas. Vrea să știe care sunt cărțile și filmele mele preferate, și sunt surprinsă de cât de multe avem în comun.

În timp ce vorbim, îmi dau seama că s-a transformat din Alec D'Urberville în Angel Clare, ridicându-mă la înălțimea idealului într-o perioadă de timp atât de scurtă.

Terminăm de mâncat după ora două. Christian achită nota, iar Dante își ia la revedere de la noi.

— E un local excelent. Mulțumesc pentru prânz, îi spun lui Christian după ce mă ia de mână și mă conduce spre ieșire.

— O să mai venim, răspunde el, și pornim de-a lungul cheiului. Voiam să-ți arăt ceva.

— Știu… Abia aștept să văd, orice ar fi.

Ne plimbăm de mână de-a lungul portului. E o după-amiază atât de plăcută. Lumea a ieșit să se bucure de această duminică frumoasă – plimbă câini, admiră iahturi, își urmăresc copiii alergând pe promenadă.

Pe măsură ce înaintăm, ambarcațiunile devin din ce în

ce mai mari. La un moment dat, Christian se oprește în fața unui catamaran uriaș.

— M-am gândit să facem o scurtă croazieră. Acesta e vasul meu.

Dumnezeule mare! Are cel puțin doisprezece metri, poate chiar cincisprezece. Două coci subțiri, de culoare albă, o punte, o cabină spațioasă și, deasupra lor, un catarg foarte înalt. Nu știu nimic despre ambarcațiuni, dar îmi pot da seama că vasul acesta e deosebit.

— Uau! murmur eu impresionată.

— E o navă construită de compania mea, spune el cu mândrie, și simt că-mi crește inima în piept. A fost concepută de la zero de cei mai buni arhitecți navali din lume și a fost construită aici, pe șantierul meu din Seattle. Are sistem de cârmire electrică, palete de direcție asimetrice, pânză principală cu partea superioară de formă rectangulară…

— Christian, să știi că m-ai pierdut.

Zâmbește.

— E o navă excelentă.

— Arată extrem de bine, domnule Grey.

— Așa e, domnișoară Steele.

— Cum se numește?

Mă trage într-o parte, să-i pot vedea numele înscris pe una dintre coci: *The Grace.* Sunt surprinsă.

— Ai botezat-o după mama ta?

— Da, răspunde el, înclinând capul într-o parte cu o privire întrebătoare. De ce ți se pare ciudat?

Ridic din umeri. Sunt surprinsă, pentru că întotdeauna pare ambivalent în prezența ei.

— O ador pe mama, Anastasia. De ce nu mi-aș numi nava după ea?

Mă înroșesc.

— Ah, nu-i vorba de asta… doar că…

La dracu', cum să formulez ce am în minte?

— Anastasia, Grace Trevelyan mi-a salvat viața. Ei îi datorez totul.

Mă uit la el, lăsându-mă pătrunsă de reverența ce

transpare din vocea lui caldă. Pentru prima oară, îmi e limpede că o iubește pe mama lui. Atunci de unde vine această ciudată ambivalență față de ea?

— Vrei să urci? mă întreabă el cu ochi nerăbdători.

— Da, te rog, zâmbesc eu.

Are un aer încântat și arată extraordinar – o combinație irezistibilă. Luându-mă de mână, pășește pe pasarela îngustă și mă conduce pe punte, sub un acoperiș rigid.

Într-o parte sunt o masă și o banchetă în formă de „U”, capitonată cu piele albastră, pe care pot sta cel puțin opt persoane. Mă uit în cabină prin ușile glisante și tresar, văzând pe cineva înăuntru. Bărbatul înalt și blond deschide ușile și iese pe punte – bronzat, creț, cu ochi căprui –, îmbrăcat cu un tricou de un roz-pal, șort și pantofi sport. Cred că are puțin peste treizeci de ani.

— Mac, îi zâmbește Christian.

— Domnule Grey! Bine ați revenit, îl întâmpină acesta, dând mâna cu el.

— Anastasia, el e Liam McConnell. Liam, prietena mea, Anastasia Steele.

Prietena! Zeița mea intimă face o piruetă rapidă – încă are zâmbetul pe buze, gândindu-se la decapotabilă. Trebuie să mă obișnuiesc cu asta: nu e prima oară când mă prezintă astfel, dar încă mă înfior de plăcere când îl aud.

— Încântată de cunoștință, spun.

— Spuneți-mi Mac, mă îndeamnă el călduros, fără să-i pot identifica accentul. Bine ați venit la bord, domnișoară Steele.

— Ana, te rog, bâigui eu, înroșindu-mă.

Mac are ochi căprui-închis.

— Ți se pare pregătită? întreabă Christian nerăbdător și, preț de o clipă, am impresia că se referă la mine.

— E gata de acțiune, domnule Grey, răspunde Mac cu un zâmbet radios.

Ah, ambarcațiunea, The Grace. *Ce caraghioasă sunt.*

— Atunci să-i dăm drumul.

— Vreți s-o scoateți în larg?

— Da, îi răspunde Christian, cu un zâmbet complice. O

scurtă plimbare, Anastasia?

— Da, te rog.

Îl urmez în cabină. În fața noastră se află o canapea în formă de „L”, tapisată cu piele crem, iar deasupra ei, o fereastră ovală de mari dimensiuni oferă o priveliște panoramică asupra portului. În stânga e o chicinetă foarte bine utilată, cu mobilier din lemn deschis la culoare.

— Aceasta este încăperea principală, iar acolo e bucătăria, îmi explică el, făcând semn cu mâna spre chicinetă.

Mă ia de mână și facem câțiva pași împreună prin cabină – e surprinzător de spațioasă. E modernă și elegantă și are un aer diafan, dar e foarte funcțională, ca și când Christian și-ar petrece mult timp aici.

— Sunt două băi, una pe fiecare latură a cabinei.

Îmi arată două uși, apoi deschide o ușă mică și ciudată, aflată în fața noastră, și intrăm într-un dormitor luxos. *Oh…*

Are un pat de două persoane, cu lenjerie bleu, iar mobilierul e din lemn deschis la culoare, la fel ca în dormitorul lui de la Escala. E limpede, Christian alege o combinație de culori și îi rămâne fidel.

— Acesta este dormitorul, îmi spune el cu ochi scăpărători. Ești prima femeie care intră aici – cu excepția celor din familie, zâmbește el. Dar ele nu se pun.

Mă înroșesc sub privirea lui incandescentă și simt că-mi crește pulsul. *Serios? Încă o premieră.* Mă ia în brațe, înfigându-și degetele în părul meu, și mă sărută lung și apăsat. Când își dezlipește gura de a mea, amândoi respirăm sacadat.

— Va trebui să inaugurăm patul ăsta, îmi șoptește.

Oh, pe mare!

— Dar nu chiar acum. Vino, Mac o să pornească în larg fără noi, spun eu, ignorând dezamăgirea care i se citește în ochi.

Mă ia de mână și ne întoarcem în prima cabină, unde îmi arată o altă ușă.

— Acolo e biroul, iar aici, în față, alte două cabine.

— Deci câte persoane pot dormi la bord?

— Șase persoane. Dar nu mi-am adus decât familia aici. Îmi place să navighez singur. Nu și când ești tu aici. Trebuie să fiu cu ochii pe tine.

Trage un sertar și scoate o vestă de salvare de un roșu-aprins.

— Poftim.

Mi-o pune pe umeri și îi leagă toate curelușele cu un surâs discret.

— Îți place să mă legi, nu-i așa?

— În orice situație, răspunde el cu un zâmbet perfid.

— Ești un pervers.

— Știu.

Ridică sprâncenele, iar zâmbetul i se lărgește.

— Perversul meu, șoptesc eu.

— Da, al tău.

După ce termină, mă apucă de marginile vestei și mă sărută.

— Mereu, șoptește el și îmi dă drumul înainte să-i pot răspunde.

Mereu! Sfinte Sisoie!

— Vino.

Mă ia de mână și mă duce afară. Urcăm niște trepte și intrăm în cabina de comandă, care adăpostește o timonă mare și un scaun supraînălțat. La proră, Mac își face de lucru cu niște funii.

— Aici ai învățat toate trucurile cu funii? îl întreb pe Christian cu un aer inocent.

— Nodurile marinărești mi-au fost de folos, spune el, uitându-se la mine cu un aer iscoditor. Domnișoară Steele, pari curioasă. Îmi place când ești curioasă, iubito. Aș fi încântat să-ți arăt ce pot face cu o funie, zâmbește el perfid, iar eu mă uit la el cu un aer impasibil, ca și când m-ar fi supărat.

Fața i se înnegurează dintr-odată.

— Te-am păcălit, zâmbesc eu jucăuș.

Christian strâmbă din buze și mijește ochii.

— Am să ți-o plătesc mai încolo, dar acum trebuie să-mi

conduc nava.

Ia loc la pupitrul de comandă, apasă un buton, iar motoarele se trezesc la viață.

Mac se apropie în grabă de cabină, aruncându-mi un zâmbet, apoi se duce la pupă și dezleagă o funie. Poate că și el știe câteva trucuri cu noduri – e un gând nepoftit, care mă face să roșesc.

Vocea interioară îmi aruncă o privire încruntată, iar eu îi răspund ridicând din umeri în sinea mea și mă uit la Christian – Domnul meu Învechit în Rele e de vină. Ia receptorul în mână și transmite coordonatele gărzii de coastă, iar Mac strigă că suntem gata de pornire.

Încă o dată, sunt uluită de îndemânarea lui Christian. E atât de sigur pe sine. Oare există vreun lucru pe care nu știe să-l facă? Dar, în clipa următoare, îmi amintesc tentativa lui de a tăia un ardei vineri, în apartamentul meu. Gândul mă face să zâmbesc.

Christian îndepărtează ușor nava de chei și pornește spre ieșirea din port. În spatele nostru s-a strâns o mică mulțime, care ne urmărește la plecare. Câțiva copii ne fac cu mâna, iar eu le răspund la salut.

Christian aruncă o privire peste umăr, apoi mă trage între picioarele lui și îmi arată tot felul de butoane și dispozitive de pe panoul de comandă.

— Ține timona, îmi poruncește el, autoritar ca de obicei, dar fac ce-mi cere.

— Da, căpitane! chicotesc eu.

Așezându-și mâinile peste ale mele, menține cursul spre ieșirea din port și, în câteva minute, ieșim în larg, în apa albastră din Puget Sound. Dincolo de zidul protector al portului, vântul e mai puternic, iar apa e mai agitată.

Nu pot să nu surâd, simțind entuziasmul lui Christian – e atât de plăcut. Facem un viraj larg, îndreptându-ne spre vest, spre Peninsula Olimpică, cu vântul în spate.

— A venit momentul să navighezi, spune Christian cu încântare. Poftim, preia tu comanda. Și menține cursul.

Ce? Zâmbește când îmi vede expresia îngrozită.

— Iubito, e foarte ușor. Ține timona și privește spre

orizont, deasupra prorei. Ai să te descurci de minune, ca de obicei. Când o să se ridice pânza, ai să simți cum ne împinge vântul. Nu trebuie decât să ții timona nemișcată. La semnul meu – își trece degetul peste beregată –, oprești motoarele. Apeși pe butonul ăsta, îmi explică el, arătându-mi un buton mare, de culoare neagră. Ai înțeles?

— Da, încuviințez frenetic din cap, cuprinsă de spaimă.

Doamne, nu m-am gândit că va trebui să fac așa ceva!

Mă sărută rapid, apoi se dă jos din scaunul supraînălțat, coboară pe proră și, împreună cu Mac, începe să desfacă pânzele, dezlegând funii, trăgând de trolii și scripeți. Christian și Mac fac echipă bună, strigându-și unul altuia tot felul de termeni nautici, și e înduioșător să-l văd pe Cincizeci de Vicii interacționând atât de degajat cu altcineva.

Poate că Mac e prieten cu el. Din câte îmi pot da seama, Christian nu are mulți prieteni, dar nici eu n-am mulți. În fine, nu aici, în Seattle. Singura mea prietenă e în vacanță și se bronzează în St. James, pe coasta de vest a insulei Barbados.

Dintr-odată, mi se face dor de Kate. Colega mea de apartament îmi lipsește mai mult decât mi-am închipuit. Sper să se răzgândească și să se întoarcă acasă cu Ethan, fratele ei, în loc să-și prelungească sejurul alături de Elliot, fratele lui Christian.

Mac și Christian înalță pânza principală, care se umflă și se agită în bătaia lacomă a vântului, iar vasul accelerează dintr-odată. Îi simt zvâcnirea în timonă. *Uau!*

Apoi desfac pânză secundară, iar eu mă uit fascinată la urcușul ei rapid spre vârful catargului. Vântul pune stăpânire pe ea și o întinde.

— Menține cursul, iubito, și oprește motoarele! îmi strigă Christian, încercând să acopere vântul, și îmi face semn să opresc motoarele.

Abia îi disting cuvintele, dar încuviințez entuziast din cap, uitându-mă la bărbatul pe care îl iubesc – însuflețit și bătut de vânt, se ține bine pe picioare, deși nava se leagănă pe valuri.

Apăs pe buton, huruitul motoarelor încetează, iar *The Grace* se avântă spre Peninsula Olimpică, plutind pe apă ca și când ar zbura. Aș vrea să strig – e una dintre cele mai intense experiențe din viața mea, alături de zborul cu planorul și, poate, de Camera Roșie a Durerii.

Dumnezeule mare, ce viteză poate să prindă nava asta! Stau încordată, cu mâinile pe timonă, încercând să n-o mișc, iar Christian vine iarăși în spatele meu, așezându-și mâinile pe ale mele.

— Ce părere ai? strigă el, acoperind șuierul vântului și vuietul mării.

— Christian, e nemaipomenit!

Îmi răspunde cu un zâmbet radios.

— Stai să ridicăm și a treia pânză.

Face semn cu bărbia spre Mac, care desface spinnaker-ul – o pânză de un roșu-închis, care îmi amintește de pereții camerei de jocuri.

— Interesantă culoare, strig eu.

Rânjește ca un lup și îmi face cu ochiul – deci e o alegere intenționată.

Spinnaker-ul se umflă – e foarte mare și are o ciudată formă eliptică –, iar *The Grace* e solicitată la maximum, înclinându-se ușor, dar se redresează imediat și își continuă cursa frenetică prin Puget Sound.

— E o pânză asimetrică. Pentru viteză, răspunde Christian întrebării mele nerostite.

— E uimitor!

Nu-mi vine nimic altceva în minte. Tăiem apa înspre impunătorii Munți Olimpici și insula Bainbridge, iar eu am pe buze un zâmbet caraghios. Întorc capul și zăresc orașul micșorându-se în urma noastră, cu Muntele Rainier la orizont.

Abia acum îmi dau seama de frumusețea peisajului colțuros ce înconjoară orașul – verde, luxuriant și sobru, cu brazi înalți și stânci ieșind la iveală din loc în loc. O priveliște care, în această minunată după-amiază însorită, are o frumusețe amețitoare. Nemișcarea munților e impresionantă prin comparație cu iuțeala navei noastre.

— Cu ce viteză mergem?
— Cincisprezece noduri.
— Habar n-am ce înseamnă asta.
— Cam douăzeci și opt de kilometri la oră.
— Doar atât? Pare mult mai mult.
Îmi strânge mâinile cu un zâmbet.
— Arăți minunat, Anastasia. Mă bucur să văd niște culoare în obrajii tăi… și nu pentru că te-ai înroșit. Arăți ca în fotografiile lui José.
Mă întorc și îl sărut.
— Știi cum să faci o femeie să se simtă bine, domnule Grey.
— Țelul nostru e să oferim plăcere, domnișoară Steele.
Îmi dă la o parte părul și mă sărută pe ceafă, trimițându-mi fiori delicioși pe șira spinării.
— Îmi place să te văd fericită, murmură el, strângându-și brațele în jurul meu.
Mă uit peste apa albastră, întrebându-mă prin ce fapte bune am făcut ca soarta să-mi zâmbească și să-mi trimită acest bărbat minunat.
Da, ești o panaramă norocoasă, pufnește vocea interioară. *Dar să știi că o să ai de furcă cu el. N-o să vrea porcăria asta cu vanilie la nesfârșit… va trebui să faci compromisuri.* Mă încrunt în sinea mea la chipul său insolent și răutăcios, sprijinindu-mi capul pe pieptul lui Christian. Și totuși, în adâncul meu, știu că vocea mea interioară are dreptate, însă îndepărtez acest gând. Nu vreau să-mi stric ziua.

O oră mai târziu, suntem ancorați într-un golfuleț liniștit de pe insula Bainbridge. Mac pleacă spre țărm cu o barcă gonflabilă cu motor; nu știu de ce, dar intru pe loc la bănuieli, pentru că, imediat după ce Mac pornește motorul, Christian mă ia de mână și, pur și simplu, mă târăște în cabina lui – un om foarte hotărât.
Acum, stă în fața mea, emanând o senzualitate molipsitoare, în timp ce degetele lui îndemânatice desfac cu repeziciune curelușele vestei de protecție. O aruncă

într-o parte și se uită țintă la mine, cu ochi mari și întunecați.

Deja m-am pierdut cu firea, și abia dacă m-a atins. Ridică o mână, iar degetele lui îmi mângâie bărbia, apoi, pârjolindu-mi pielea, coboară pe gât și pe stern, până la primul nasture al bluzei.

— Vreau să te văd, șoptește el și îl desface cu ușurință.

Aplecându-se, mă sărută ușor pe buzele întredeschise. Gâfâi și sunt nerăbdătoare, excitată de combinația puternică dintre frumusețea lui captivantă, sexualitatea lui brută captivă în această cabină și legănarea blândă a catamaranului.

— Dezbracă-te pentru mine, îmi șoptește el cu ochi scăpărători.

Doamne! Mă supun cu cea mai mare plăcere. Fără să-mi iau ochii de la el, îmi desfac ușor fiecare nasture, savurându-i privirea pârjolitoare. Oh, și el e foarte excitat. Îi văd dorința – e evidentă pe chipul lui… dar și în altă parte.

Îmi arunc cămașa pe podea și duc mâna la nasturele blugilor.

— Oprește-te, îmi poruncește el. Așează-te.

Mă așez pe marginea patului, iar el, cu o mișcare rapidă, îngenunchează în fața mea, îmi desface șireturile tenișilor și mă descalță, apoi îmi scoate șosetele. Îmi ia piciorul stâng, îl ridică și mă sărută pe degetul mare, apoi își freacă dinții de el.

— Ah! gem eu, simțind un fior în pântece.

Se ridică lent, întinde o mână și mă ridică de pe pat.

— Continuă, spune și se dă în spate să mă urmărească.

Cobor fermoarul, apoi îmi vâr degetele în betelie și, cu mișcări lente, trag blugii în jos. Pe buze i se așterne un zâmbet discret, dar ochii îi rămân întunecați.

Nu știu dacă pentru că am făcut dragoste azi-dimineață – și chiar am făcut dragoste: lent și tandru – sau pentru că mi-a făcut acea declarație plină de pasiune – *Da… așa e* –, dar nu mă simt deloc jenată. Vreau să fiu sexy pentru el. Merită pe cineva sexy – mă face să mă simt sexy.

Într-adevăr, e ceva nou pentru mine, dar învăț sub îndrumarea lui de expert. Însă și pentru el sunt multe lucruri noi – ceea ce echilibrează un pic balanța dintre noi.

Port niște lenjerie nouă: chiloți tanga de dantelă albă și un sutien de aceeași culoare – sunt de firmă și au costat pe măsură. Ies din blugi și stau în fața lui în lenjeria pe care a cumpărat-o el însuși, dar nu mă mai simt prost. Mă simt a lui.

Duc mâinile la spate și îmi desfac sutienul, coborând bretelele de-a lungul mâinilor, și îi dau drumul peste bluză. Cu mișcări lente, îmi dau chiloții jos, lăsându-i să cadă pe glezne, apoi ies din ei, surprinsă de grația mea.

Stau în fața lui, goală și nestânjenită, și știu că mă simt așa pentru că mă iubește. Nu mai trebuie să mă ascund. Nu spune nimic, ci doar se uită la mine. Nu văd decât dorința lui, chiar adorația lui, și încă ceva – profunzimea nevoii lui, profunzimea iubirii lui pentru mine.

Își apucă marginea puloverului crem și îl trage peste cap, apoi își scoate tricoul, dându-și pieptul la iveală, rămânând în tot acest timp cu ochii lui îndrăzneți și cenușii ațintiți asupra mea. Apoi își dă jos pantofii și șosetele, iar, în cele din urmă, duce mâna la nasturele blugilor.

Întind mâna spre el și șoptesc:

— Lasă-mă pe mine.

Buzele i se țuguiază o clipă în formă de „O” și zâmbește.

— Te rog.

Pășesc spre el, îmi strecor degetele neînfricate în betelia blugilor lui și îl trag spre mine, obligându-l să se apropie cu un pas. Îndrăzneala mea îl face să tresară involuntar, dar apoi îmi zâmbește. Desfac nasturele, dar, înainte să trag fermoarul, îmi las degetele să hoinărească, pipăindu-i sexul prin blugii moi. Își împinge ușor bazinul în palma mea și închide ochii preț de o clipă, savurându-mi atingerea.

— Devii foarte îndrăzneață, Ana, foarte curajoasă, șoptește el și îmi ia fața în mâini, sărutându-mă apăsat.

Îmi așez palmele pe șoldurile lui – jumătate pe pielea lui rece, jumătate pe betelia blugilor.

— Și tu, îi șoptesc eu, desenându-i cercuri pe piele cu degetele.

— Să mergem mai departe, îmi spune el zâmbind.

Duc mâinile în partea din față a blugilor și îi desfac fermoarul. Degetele mele îndrăznețe coboară prin părul pubian, până la mădularul erect, și îl înhață cu putere.

Geme discret, respirația lui dulce mângâindu-mi fața, și mă sărută cu tandrețe. Mâna mi se plimbă pe mădularul lui, mângâindu-l și strângându-l cu putere, iar el mă strânge în brațe, cu palma dreaptă lipită de spatele meu. Mâna lui stângă e înfiptă în părul meu, ținându-mi gura apăsată de a lui.

— Oh, te doresc atât de mult, iubito, șoptește.

Apoi face brusc un pas în spate și își dă jos blugii și boxerii cu o mișcare rapidă și îndemânatică. Arată extraordinar, atât îmbrăcat, cât și dezbrăcat – fiecare centimetru din el.

E perfect. Frumusețea lui e profanată doar de cicatrice, îmi spun cu tristețe. Cicatrice care trec mult dincolo de piele.

— Ce s-a întâmplat, Ana? murmură el, mângâindu-mi obrazul cu dosul palmei.

— Nimic. Iubește-mă, acum.

Mă trage în brațele lui, sărutându-mă și răsucindu-și mâinile în părul meu. Cu limbile împletite, mă conduce cu spatele până la pat și mă așează ușor pe saltea, întinzându-se și el lângă mine.

Îmi mângâie maxilarul cu nasul, iar mâinile mele i se adâncesc în păr.

— Ai idee cât de plăcut e parfumul tău, Ana? E irezistibil.

Degetele lui fac ce fac întotdeauna – îmi aprind sângele, iuțindu-mi pulsul – și își plimbă nasul pe gâtul meu și pe sânii mei, sărutându-mă cu venerație.

— Ești atât de frumoasă, murmură, luându-mi un sfârc în gură și sugându-l ușor.

Gem, și trupul mi se arcuiește.

— Vreau să te aud, iubito.

Mâna lui îmi coboară spre pântece, iar eu mă delectez cu atingerea lui, piele pe piele – gura lui lacomă se plimbă pe sânii mei, iar degetele sale lungi mă mângâie cu pasiune. Mâinile lui îmi coboară pe șolduri, pe fund și pe picioare, până la genunchi, iar în tot acest timp îmi sărută și îmi suge sânii – *Dumnezeule!*

Apucându-mă de genunchi, îmi ridică brusc piciorul și îmi sprijină gamba pe șoldul lui. Mă înfior și îi simt zâmbetul pe piele. Se întoarce pe spate, trăgându-mă pe el și îmi întinde un prezervativ.

Mă dau în spate și îi iau mădularul în mâini, dar nu pot rezista când îl văd în toată splendoarea. Mă aplec și îl sărut, îl iau în gură, răsucindu-mi limba în jurul lui, apoi îl sug cu putere. Geme și își ridică șoldurile, adâncindu-se în gura mea.

Mm… are gust bun. Îl vreau în mine. Mă ridic și mă uit la el – se uită țintă la mine cu gura căscată și respirația tăiată.

Desfac repede prezervativul și i-l pun pe mădular. Christian întinde mâinile după mine. Pe una i-o strâng cu o mână, iar cu cealaltă îi apropii mădularul de mine, apoi cobor încet.

Geme, închizând ochii.

Senzația mădularului său înăuntrul meu… lărgindu-mă… umplându-mă… – gem ușor – e divină. Își așează mâinile pe șoldurile mele și mă mișcă în sus și în jos, adâncindu-se în mine. Vai… e atât de bine.

— Oh, iubito, șoptește el.

Apoi se ridică brusc și suntem față în față, iar senzația este extraordinară – mă simt atât de plină. Gem, apucându-l de antebrațe, iar el îmi ia capul în mâini și mă privește în ochi – cu ochii lui cenușii, în care scapără dorința.

— Oh, Ana, cum mă faci să mă simt! murmură el și mă sărută apăsat, cu ardoare.

Îi răspund la sărut, ametită de senzația delicioasă a sexului său adâncit în mine.

— Te iubesc, șoptesc eu.

Geme, ca și când l-ar durea vorbele mele, și se

răsucește, luându-mă în brațe fără să rupă legătura noastră prețioasă. Acum stau întinsă pe spate și îmi înfășor picioarele în jurul lui.

Mă privește cu un aer plin de venerație, iar eu îi mângâi fața minunată și sunt sigură că expresia lui se oglindește pe chipul meu. Foarte lent, începe să se miște, închizând ochii și gemând ușor.

Vasul se leagănă ușor, iar liniștea cabinei e întreruptă doar de respirațiile noastre împreunate, iar el intră și iese lent din mine, atât de atent și atât de plăcut – e divin! Își sprijină brațul deasupra capului meu, atingându-mi părul cu degetele, apoi se apleacă și mă sărută, mângâindu-mi fața cu cealaltă mână.

Sunt împresurată de trupul lui ca într-un cocon, iar el mă savurează pe îndelete, adâncindu-se ritmic în mine. Îl ating – fără să depășesc granițele – pe brațe, pe păr, pe spate, pe fundul lui frumos, iar respirația mea devine din ce în ce mai precipitată, pe măsură ce cadența lui mă poartă din ce în ce mai sus. Mă sărută pe gură și pe bărbie, apoi mă mușcă ușor de ureche, iar eu îi simt respirația sacadată la fiecare opintire a trupului său în mine.

Corpul începe să-mi tremure. *Oh… Sentimentul pe care îl cunosc atât de bine… Sunt atât de aproape… Oh…*

— Așa, iubito… Dă-ți drumul pentru mine… Te rog… Ana, murmură el, iar vorbele lui mă descătușează.

— Christian, strig eu, iar el geme, și avem orgasm împreună.

Capitolul 10

— Mac o să se întoarcă în curând, murmură el.

— Hm…

Ochii mi se întredeschid și întâlnesc privirea lui tandră. Doamne, ochii lui au o culoare uimitoare – mai ales aici, pe mare –, oglindind lumina care se reflectă în apă și pătrunde în cabină prin hublouri.

— Oricât mi-ar plăcea să stau aici toată după-amiaza, Mac o să aibă nevoie de o mână de ajutor cu barca pneumatică, îmi explică el, aplecându-se să mă sărute. Ana, ești atât de frumoasă acum, ciufulită și sexy. Te-aș mai vrea.

— Nici tu nu arăți rău, căpitane, plescăi admirativ din buze, iar el surâde.

Îl urmăresc mișcându-se grațios prin cabină, în timp ce se îmbracă. Chiar e divin de frumos, și, în plus, tocmai am făcut dragoste cu atât de multă tandrețe. Nu-mi vine să cred cât de norocoasă sunt. Nu mă pot obișnui cu gândul că acest bărbat este al meu. Se așează lângă mine, să-și încalțe pantofii.

— Căpitane, zici? spune el sec. Ei bine, să știi că sunt stăpânul acestui vas.

Înclin capul într-o parte.

— Ești stăpânul inimii mele, domnule Grey.

Și al trupului meu… și al sufletului meu.

Clatină din cap cu un aer neîncrezător și se apleacă să mă sărute.

— Mă duc pe punte. Dacă vrei, poți să faci duș. Ai nevoie de ceva? Poate ceva de băut? mă întreabă el curtenitor, și tot ce pot să fac e să zâmbesc.

Oare e același om? Același Domn Învechit în Rele?

— Ce e? spune el, reacționând la zâmbetul meu prostesc.

— Tu.

— Ce-i cu mine?

— Cine ești și ce i-ai făcut lui Christian?

Buzele lui se curbează într-un surâs trist.

— Nu e foarte departe, iubito, spune el blând, cu o undă de melancolie în glas, ce mă face să regret imediat că i-am pus întrebarea asta.

Dar Christian își revine imediat.

— Ai să-l vezi în foarte scurtă vreme, rânjește el, mai ales dacă nu te ridici din pat.

Întinde mâna și mă lovește peste fund, iar eu țip și râd în același timp.

— Vai, și eu îmi făceam griji.

— Serios? se încruntă Christian. Transmiți niște semnale contradictorii, Anastasia. Cum ar putea un bărbat să țină pasul cu ele?

Se apleacă spre mine și mă sărută încă o dată.

— Pe curând, iubito, adaugă și, cu un zâmbet radios, se ridică de pe pat și mă lasă cu gândurile mele dezordonate.

Când ies din cabină, văd că Mac s-a întors la bord, dar, după câteva clipe, dispare pe puntea superioară. Christian vorbește la Blackberry. *Cu cine?* Mă întreb în sinea mea. Se apropie de mine și mă ia în brațe, sărutându-mă pe păr.

— O veste foarte bună… Da… Zău? Pe scara de incendiu? … Înțeleg… Da, diseară.

Încheie conversația, iar motoarelor pornesc zgomotos, făcându-mă să tresar. Probabil că Mac e la pupitrul de comandă.

— Trebuie să ne întoarcem, spune Christian, sărutându-mă încă o dată, apoi îmi leagă din nou vesta de salvare.

Ne apropiem de port, cu soarele la asfințit în spatele nostru, și mă gândesc la această după-amiază minunată. Sub îndrumarea răbdătoare și grijulie a lui Christian, am învățat să strâng vela principală, vela secundară și spinnaker-ul și să fac tot felul de noduri marinărești: foarfece, picior de câine, nod lat. De-a lungul acestei lecții, Christian a zâmbit în colțul gurii de mai multe ori.

— S-ar putea să te leg într-o bună zi, bombăn eu cu un aer iritat.

— Mai întâi, va trebui să mă prinzi, domnișoară Steele, surâde el.

Vorbele lui îmi amintesc de urmărirea prin apartament, de încântarea care mă cuprinsese și de încheierea oribilă a acelui episod. Mă încrunt și mă înfior. După aceea, l-am părăsit.

Oare am să-l mai părăsesc acum, după ce a recunoscut că mă iubește? Mă uit în ochii lui limpezi. Aș putea să-l mai părăsesc, orice mi-ar face? Aș mai putea să-l trădez? Nu, nu cred că aș fi în stare.

Mi-a făcut un tur mai cuprinzător al frumosului său vas, explicându-mi toate inovațiile tehnice și de design, precum și materialele de ultimă generație folosite la construirea sa. Îmi aduc aminte de interviul pe care i l-am luat la prima noastră întâlnire. Încă de atunci i-am remarcat pasiunea pentru navigație. Atunci am crezut că e pasionat doar de cargoboturile construite de compania lui – nu și de catamaranele elegante și sexy.

Și, bineînțeles, a făcut dragoste cu mine tandru și pe îndelete. Clatin din cap, amintindu-mi de trupul meu arcuit și excitat sub mâinile lui pricepute. E un amant excepțional – cu toate că, desigur, nu am termen de comparație. Dar Kate sigur ar fi vorbit mai mult despre iubiții ei, dacă ar fi avut parte de experiențele mele – nu e genul ei să ascundă detaliile intime.

Și totuși, oare cât timp o să se mulțumească doar cu atât Domnul meu Învechit în Rele? Nu știu, și e un gând care mă necăjește.

Acum, stă pe scaunul din cabina de comandă și mă ține în cercul sigur al brațelor sale timp de câteva ore – așa mi se pare –, într-o tăcere confortabilă și caldă, în timp ce *The Grace* se apropie din ce în ce mai mult de Seattle. Eu țin cârma, iar el mă sfătuiește din când în când ce ajustări să fac.

— În navigație e o poezie la fel de veche precum lumea[6], îmi șoptește el la ureche.

— Pare un citat.

6 Antoine de Saint-Exupéry, *Zbor de noapte.* (N. ed.).

Îi simt zâmbetul.

— Așa e. Din Antoine de Saint-Exupéry.

— Oh… Ador *Micul prinț.*

— Și eu.

Cu mâinile încă sprijinite pe ale mele, Christian virează spre port. Soarele e aproape de orizont, iar luminile de pe celelalte vase strălucesc pe fundalul orașului, reflectându-se în apa întunecată. E o seară înmiresmată și senină – o uvertură pentru un asfințit ce se anunță spectaculos.

Pe chei se adună câțiva oameni, iar Christian întoarce vasul încet, într-un spațiu relativ mic. Execută manevra cu ușurință și dă cu spatele în același loc din care am plecat. Mac sare pe chei și leagă nava bine de un bolard.

— Ne-am întors, murmură Christian.

— Mulțumesc, șoptesc eu sfios. A fost o după-amiază perfectă.

— La fel mi s-a părut și mie, zâmbește el. Poate te înscriem la o școală de navigație, ca să putem ieși singuri în larg câteva zile.

— Mi-ar plăcea. Și putem inaugura patul de nenumărate ori.

Se apleacă și mă sărută sub ureche.

— Hm… Abia aștept, Anastasia, șoptește el, înfiorându-mi fiecare fir de păr de pe piele.

Cum face asta?

— Haide, apartamentul e sigur. Putem să ne întoarcem.

— Cum rămâne cu lucrurile pe care le-am lăsat la hotel?

— Taylor a fost deja să le ia.

Ah! Când?

— Azi, după ce a inspectat *The Grace* cu echipa lui, îmi răspunde Christian la întrebarea mea nerostită.

— Bietul Taylor. Doarme vreodată?

— Doarme, spune el, ridicând o sprânceană cu un aer uimit. Doar își face treaba, Anastasia – și e foarte priceput. Jason a fost o descoperire nemaipomenită.

— Jason?

— Jason Taylor.

Într-o vreme, am crezut că Taylor e prenumele lui. Jason. I se potrivește – robust, de nădejde. Nu știu de ce, dar îmi vine să zâmbesc.

— Îți place Taylor, spune Christian, uitându-se iscoditor la mine.

— Cred că da, răspund, surprinsă de remarca lui, iar el se încruntă. Nu sunt atrasă de el, dacă din cauza asta te încrunți, încetează.

Christian mai are un pic și se bosumflă.

Doamne, e așa de copilăros uneori!

— Cred că Taylor are mare grijă de tine. De-aia îmi place. Pare un om bun, loial și de încredere. Are un aer… patern, și asta mi-l face simpatic.

— Patern?

— Da.

— Deci așa, patern, repetă el, cântărind cuvântul în minte.

Izbucnesc în râs.

— Of, Christian, maturizează-te, pentru numele lui Dumnezeu!

Rămâne cu gura căscată, surprins de izbucnirea mea, dar apoi se încruntă, cu aerul că se gândește la ce am spus.

— Încerc, spune el în cele din urmă.

— Așa. Din răsputeri, răspund eu cald, dar apoi îmi dau ochii peste cap.

— Ce amintiri îmi trezești când îți dai ochii peste cap, Anastasia…, surâde el.

Îi zâmbesc jucăuș.

— Ei bine, dacă te porți frumos, poate o să retrăim unele dintre amintirile astea.

Buzele i se curbează într-un surâs.

— Să mă port frumos? ridică el din sprâncene. Zău, domnișoară Steele, ce te face să crezi că aș vrea să le retrăiesc?

— Poate pentru că ochii ți s-au aprins ca beculețele de Crăciun când ți-am zis-o.

— Deja mă cunoști atât de bine, spune el pe un ton

neutru.

— Aș vrea să te cunosc și mai bine.

Zâmbește tandru.

— Și eu pe tine.

— Mersi, Mac, spune Christian și dă mâna cu McConnell, apoi coboară pe chei.

— Întotdeauna e o plăcere, domnule Grey. La revedere. Ana, mi-a făcut plăcere.

Îi strâng mâna cu sfială. Probabil știe ce am făcut cu Christian cât timp a fost plecat pe țărm cu barca gonflabilă.

— Cele bune, Mac, și mulțumesc, spun eu.

Zâmbește și îmi face cu ochiul, iar eu mă înroșesc. Christian mă ia de mână și pornim spre promenada portului.

— De unde e Mac? întreb eu, intrigată de accentul lui.

— Din Irlanda… Irlanda de Nord, se corectează el.

— Îți e prieten?

— Mac? Lucrează pentru mine. A făcut parte din echipa care a construit *The Grace.*

— Ai mulți prieteni?

Se încruntă.

— Nu tocmai. În meseria mea… nu cultiv prieteniile. Doar pe…

Dar se oprește, încruntându-se și mai tare, și știu că voia s-o pomenească pe doamna Robinson.

— Ți-e foame? întreabă el, încercând să schimbe subiectul.

Încuviințez din cap – chiar sunt lihnită.

— O să mâncăm unde am lăsat mașina. Vino.

Lângă SP’s Palace e un mic restaurant italian, care se cheamă Bees. Îmi amintește de localul din Portland – câteva mese și separeuri, un decor foarte sobru și modern, cu un perete acoperit cu o fotografie alb-negru de mari dimensiuni, cu subiect de la începutul secolului trecut.

Luăm loc într-un separeu și ne uităm pe meniu, sorbind

un delicios Frascati ușor. După ce mă hotărăsc, mă uit la Christian, care mă privește gânditor.

— Ce este? întreb.

— Arați minunat, Anastasia. Ți-a priit plimbarea.

Mă îmbujorez.

— Sinceră să fiu, simt că m-am ars un pic. Dar a fost o după-amiază minunată. O după-amiază perfectă. Mulțumesc.

Îmi zâmbește cu ochi calzi.

— Plăcerea a fost de partea mea, murmură el.

— Pot să te întreb ceva? mă hotărăsc eu să-l iscodesc.

— Orice, Anastasia, știi bine, răspunde el, înclinând capul într-o parte, cu un aer adorabil.

— Pare că n-ai mulți prieteni. De ce?

Ridică din umeri și se încruntă.

— Ți-am spus, nu prea am timp. Am parteneri de afaceri – dar nu-mi sunt prieteni. Am familia mea și cam atâta. În afară de Elena.

Nu iau în seamă menționarea scorpiei.

— Niciun prieten de vârsta ta, cu care să ieși în oraș să te destinzi?

— Știi cum îmi place să mă destind, Anastasia, răspunde el cu un zâmbet discret. Și am fost foarte ocupat cu afacerile, adaugă el cu un aer nedumerit. Doar asta fac – iar din când în când, navighez sau pilotez.

— Nici măcar cât ai fost la facultate?

— Nu prea.

— Deci doar Elena?

Încuviințează din cap cu un aer precaut.

— Îmi închipui că te simți destul de singur.

Pe buze i se așterne un surâs melancolic.

— Ce vrei să mănânci? mă întreabă, schimbând iarăși subiectul.

— Risotto.

— Bună alegere.

Christian cheamă chelnerul, punând capăt conversației.

După ce comandăm, mă răsucesc stânjenită în scaun, privindu-mi degetele. Vreau să profit de faptul că azi e mai

comunicativ decât de obicei. Trebuie să vorbim despre așteptările lui, despre… nevoile lui.

— Anastasia, ce s-a întâmplat? Spune-mi.

Mă uit la chipul lui preocupat.

— Spune-mi, insistă el pe un ton mai apăsat, iar preocuparea lui se transformă în ce? În teamă? În furie?

Inspir adânc.

— Sunt îngrijorată că toate astea nu sunt suficiente pentru tine. Că nu te ajută să te destinzi – înțelegi la ce mă refer.

Maxilarul i se încordează, iar privirea i se înăsprește.

— Ți-am dat vreun semn că n-ar fi suficiente?

— Nu.

— Atunci de ce crezi asta?

— Știu cum ești. Știu ce… ăă… nevoi ai, bâigui eu.

Închide ochii și își freacă fruntea cu degetele lungi.

— Ce mai trebuie să fac? întreabă el cu un calm amenințător, ca și când ar fi furios, iar inima mi se strânge.

— Nu, m-ai înțeles greșit. Ai fost minunat, și știu că au trecut doar câteva zile, dar sper să nu te forțez să devii altcineva decât ești cu adevărat.

— Sunt tot eu, Anastasia – pervertit în cincizeci de nuanțe. Da, trebuie să lupt cu nevoia de a controla… dar asta mi-e firea, așa am făcut toată viața. Da, mă aștept să te porți într-un anumit fel, iar –, când nu o faci, mi se pare și provocator, și reconfortant. Și încă facem ce-mi place mie. M-ai lăsat să te lovesc după oferta strigătoare la cer pe care ai făcut-o ieri, adaugă el, zâmbind cu plăcere. Îmi place să te pedepsesc. Și nu cred că o să dispară vreodată nevoia asta… dar mă străduiesc, și nu e chiar atât de greu pe cât mi-am închipuit.

Mă răsucesc în scaun și mă îmbujorez, amintindu-mi întâlnirea clandestină din dormitorul copilăriei lui.

— Nu mi-a displăcut, șoptesc eu, zâmbind sfios.

— Știu, răspunde el cu un zâmbet reținut. Nici mie. Dar dă-mi voie să-ți spun, Anastasia, că toate astea sunt noi pentru mine și că ultimele zile au fost cele mai bune din viața mea. Nu vreau să schimb nimic.

Oh!

— Au fost cele mai bune și din viața mea, murmur eu, iar zâmbetul i se lărgește.

Zeița mea intimă încuviințează frenetic din cap și mă înghiontește cu putere. *Bine, bine!*

— Deci nu vrei să mă duci în camera de joacă?

Înghite în sec și se face palid, dispărându-i de pe chip orice urmă de umor:

— Nu, nu vreau.

— De ce nu? șoptesc eu – nu e răspunsul pe care îl așteptam.

Și, într-adevăr, mă încearcă un ușor regret. Zeița mea intimă bate din picior cu un aer bosumflat, punându-și mâinile în sân ca un copil furios.

— Ultima oară când te-am dus acolo, m-ai părăsit, spune el cu glas scăzut. Am să mă feresc de toate lucrurile care te-ar putea face să mă părăsești din nou. Ți-am spus că am fost distrus când ai plecat. Nu vreau să mai trec prin asta niciodată. Știi ce simt pentru tine.

În ochii săi larg deschiși se citește sinceritatea.

— Dar nu mi se pare corect. N-are cum să fie foarte relaxant pentru tine să te preocupe tot timpul cum mă simt eu. Ai făcut toate schimbările astea pentru mine, și cred că… ar trebui să te răsplătesc cumva. Nu știu cum… poate încercăm… niște jocuri de rol, mă bâlbâi eu, cu fața la fel de roșie precum pereții camerei de joacă.

De ce mi-e atât de greu să vorbesc despre asta? Am avut tot felul de futaiuri perverse cu el, lucruri de care nici măcar nu auzisem cu câteva săptămâni în urmă, pe care nici nu le credeam posibile, și, totuși, lucrul cel mai greu e să stau de vorbă cu el.

— Ana, mă răsplătești, chiar mai mult decât îți închipui. Te rog să nu-ți faci griji.

Christian cel fără de griji a dispărut. Ochii lui sunt și mai mari acum, iar în ei se citește neliniștea, ceea ce mi se pare chinuitor.

— Iubito, a trecut doar un weekend, continuă el. Mai dă-ne niște timp. Săptămâna trecută, după ce ai plecat, m-am

gândit mult la noi. Avem nevoie de timp. Trebuie să ai încredere în mine, și eu în tine. Poate că, după o vreme, o să ne putem permite și altceva, dar îmi place cum ești acum. Îmi place să te văd atât de fericită, atât de relaxată și lipsită de griji, știind că am și eu un rol în asta. Niciodată n-am…

Se oprește și își trece mâna prin păr.

— Înainte să alergăm, trebuie să învățăm să mergem, zâmbește el dintr-odată.

— Ce-i așa de amuzant?

— Flynn. Așa zice tot timpul. Nu mi-am închipuit niciodată c-o să ajung să-l citez.

— Un flynnism.

— Exact, râde Christian.

Chelnerul vine cu aperitivele și bruschetele, iar Christian se relaxează și tonul conversației se schimbă.

Dar după ce ne sunt așezate în față platourile inutil de mari, nu pot să nu-mi amintesc felul în care l-am văzut astăzi – relaxat, fericit și lipsit de griji. Măcar acum și-a revenit: râde din nou, simțindu-se în largul lui.

Mă cuprinde un sentiment de ușurare când începe să mă întrebe despre locurile pe unde am fost. E o discuție scurtă, dat fiind că n-am fost plecată niciodată din țară. În schimb, el a călătorit prin toată lumea. Și astfel, ne adâncim într-o conversație mai lejeră și mai veselă despre toate locurile pe care le-a vizitat.

După cina gustoasă și sățioasă, pornim cu mașina spre Escala, ascultând în difuzoare vocea catifelată și blândă e Evei Cassidy. Drumul spre apartament îmi oferă un interludiu calm, în care să-mi pun gândurile în ordine. Am avut o zi foarte plină. Dr. Greene, dușul pe care l-am făcut împreună, mărturisirea lui Christian, cumpărarea mașinii… Și am făcut dragoste, la hotel și pe vas. Chiar și Christian a fost altfel decât de obicei. E ca și când ar lăsa ceva în urmă sau ar redescoperi ceva – nu-mi dau seama.

Cine ar fi crezut că poate fi atât de tandru? Oare el știa?

Îi arunc o privire – și el e adâncit în gânduri. Îmi dau

seama că n-a avut o adolescență adevărată – oricum, nu una normală. Clatin din cap.

Mintea îmi zboară la balul caritabil, la dansul cu dr. Flynn și la teama lui Christian că acesta mi-ar fi povestit totul despre el. Christian încă îmi ascunde ceva, deci cum am putea merge mai departe în condițiile astea?

Își închipuie că l-aș părăsi dacă l-aș cunoaște. Își închipuie că l-aș părăsi dacă ar fi el însuși. *Vai, ce bărbat complicat!*

Pe măsură ce ne apropiem de apartamentul lui, devine din ce în ce mai tensionat. Se uită cu atenție pe trotuare și pe străzile laterale, și știu că se uită după Leila. Încep să mă uit și eu. Suspectăm toate tinerele brunete, dar niciuna nu e ea.

Parchează în garaj cu buzele strânse într-o linie fermă și sumbră. Oare de ce am venit aici, din moment ce e atât de precaut și tensionat? Sawyer patrulează, iar Audi-ul mânjit cu vopsea a dispărut. Bodyguardul vine să-mi deschidă portiera, după ce Christian parchează lângă SUV.

— Bună, Sawyer, îl salut eu cu glas scăzut.

— Domnișoară Steele, mă întâmpină el, plecând ușor capul. Domnule Grey.

— Niciun indiciu? întreabă Christian.

— Nu.

Christian încuviințează din cap, mă ia de mână și pornește spre lift. Îmi dau seama că mintea lui lucrează la turație maximă – are un aer distrat. După ce intrăm în apartament, se întoarce spre mine.

— N-ai voie să ieși din casă neînsoțită. Ai înțeles? spune el pe un ton ce nu lasă loc de proteste.

— Bine.

Doamne, ajută-mă să nu-mi pierd cumpătul. Dar atitudinea lui mă face să zâmbesc. Îmi vine să mă iau în brațe. Acum îl cunosc pe acest bărbat dominator, care îmi vorbește pe un ton imperativ. Mă minunez că, în urmă cu o săptămână, mi se părea atât de amenințător când mi se adresa așa. Dar acum, îl înțeleg mult mai bine. Pentru el, e un mecanism de adaptare. E stresat din cauza Leilei și mă

iubește, așa că vrea să fiu în siguranță.

— Ce ți se pare amuzant? murmură el cu un zâmbet ușor.

— Tu.

— Eu? De ce sunt amuzant, domnișoară Steele? întreabă, țuguindu-și buzele.

Când își țuguie buzele, Christian e… foarte sexy.

— Nu-ți țuguia buzele.

— De ce? întreabă el și mai amuzat.

— Pentru că mă face să mă simt la fel cum te simți tu când fac așa, răspund, mușcându-mi buza intenționat.

Ridică din sprâncene, surprins și, în același timp, mulțumit.

— Serios? își țuguie iarăși buzele, apoi se apleacă să-mi dea o sărutare fugară și castă.

Ridic gura spre a lui, dar, în fracțiunea de secundă când ni se întâlnesc buzele, natura sărutului se schimbă – sângele mi se aprinde și mă apropii de el.

Brusc, degetele mi se înfig în părul lui, iar el mă cuprinde în brațe și mă lipește de peretele liftului, îmi ia fața în mâini și își apasă gura pe a mea, iar limbile ni se împletesc frenetic. Nu știu dacă spațiul strâmt al cabinei face ca totul să fie mai real, dar îi simt mai intens nevoia, neliniștea și pasiunea.

Dumnezeule mare! Îl vreau, aici și acum.

Liftul se oprește, ușile se deschid, iar Christian își dezlipește fața de a mea, însă șoldurile lui încă mă țintuiesc de perete, și îi simt erecția prin pantaloni.

— Pfu! murmură el gâfâind.

— Pfu! repet eu, inspirând o gură binefăcătoare de aer.

Se uită la mine cu ochi scăpărători.

— Ce-mi faci, Ana…, murmură el, mângâindu-mi cu degetul mare buza de jos.

Cu coada ochiului, îl văd pe Taylor făcând un pas în spate și ieșind din câmpul meu vizual. Mă ridic pe vârfuri și îl sărut pe colțul gurii lui frumos profilate.

— Ce-mi faci, Christian…

Face un pas în spate și mă ia de mână, iar ochii îi sunt

mai întunecați acum.

— Vino, îmi poruncește el.

Taylor încă e în holul de la intrare, așteptându-ne discret.

— Bună seara, Taylor, îl salută Christian pe un ton cordial.

— Domnule Grey, domnișoară Steele.

— Ieri am fost domnișoara Taylor, îi zâmbesc eu lui Taylor, iar el se înroșește.

— Sună frumos, domnișoară Steele, spune el pe un ton neutru.

— La fel mi se pare și mie.

Christian se încruntă, strângându-mă mai tare de mână.

— Dacă voi doi ați terminat, aș vrea să-mi dai raportul, se încruntă el la Taylor, care se simte stânjenit, iar eu mă crispez – am sărit calul.

— Scuze, bâigui eu spre Taylor, care ridică din umeri și îmi zâmbește amabil, înainte să mă întorc cu spatele și să-l urmez pe Christian.

— Vin imediat să stăm de vorbă. Mai întâi, vreau să schimb câteva vorbe cu domnișoara Steele, îi spune Christian lui Taylor, și știu că am dat de necaz.

Christian mă conduce în dormitor și închide ușa.

— Nu flirta cu angajații, Anastasia, mă mustră el.

Deschid gura să mă apăr, dar o închid la loc – apoi o deschid iarăși.

— Nu flirtam. Încercam să fiu prietenoasă – e o diferență.

— Nu fi prietenoasă și nici nu flirta cu angajații. Nu-mi place.

Oh! Adio, Christian cel degajat!

— Îmi pare rău, bombăn eu, plecând privirea.

Azi nu m-a făcut deloc să mă simt ca un copil. Întinde mâna și îmi ridică bărbia, uitându-se în ochii mei.

— Știi cât de gelos sunt, șoptește el.

— N-ai niciun motiv să fii gelos, Christian. Ești stăpânul trupului și al sufletului meu.

Clipește ca și când i-ar fi greu să proceseze acest fapt.

Se apleacă și mă sărută scurt, fără niciun pic din pasiunea pe care am trăit-o în lift, cu câteva clipe mai înainte.

— N-o să dureze mult. Fă-te comodă, spune el bosumflat și se răsucește pe călcâie, lăsându-mă singură în dormitorul lui, uimită și dezorientată.

De ce naiba ar fi gelos pe Taylor? clatin din cap, nevenindu-mi să cred.

Mă uit la ceas – e puțin trecut de opt – și hotărăsc să-mi pregătesc hainele pentru serviciu. Urc în camera mea și deschid șifonierul enorm. E gol. Toate hainele au dispărut. *Oh, nu!* Christian m-a luat în serios și s-a descotorosit de haine. *La dracu'!*

Vocea interioară se încruntă la mine. Așa se întâmplă dacă nu-ți ții gura.

De ce m-a luat în serios? Îmi vine în minte observația mamei: „Bărbații iau totul întocmai, draga mea". Îmi țugui buzele, uitându-mă la șifonierul gol. Unde mai pui că erau niște haine frumoase – precum rochia argintie pe care am purtat-o la bal.

Mă plimb prin cameră cu un aer neconsolat. *Stai un pic – ce se întâmplă?* Mi-a dispărut iPad-ul. Și unde mi-e Mac-ul? *Oh, nu!* Primul gând care îmi trece prin minte – urât din partea mea – e că s-ar putea să mi le fi furat Leila.

Cobor scările în grabă și mă întorc în dormitorul lui Christian. Pe noptieră se află Mac-ul, iPad-ul și geanta mea. Totul e aici.

Deschid ușa șifonierului. Hainele mele sunt acolo – toate –, împărțind același spațiu cu ale lui Christian. Când s-a întâmplat asta? De ce nu mă anunță niciodată înainte să facă astfel de lucruri?

Mă răsucesc pe călcâie și îl văd în prag.

— Ah, au mutat lucrurile, bombăne el absent.

— Ce s-a întâmplat? îl întreb, văzându-i aerul sumbru.

— Taylor crede că Leila a venit pe scara de incendiu. Probabil că are o cheie. Dar deja au fost schimbate toate yalele, iar echipa lui Taylor a căutat prin toate camerele – nu mai e aici.

Se oprește și își trece o mână prin păr.

— Aș vrea să știu unde e. Fuge de noi, când de fapt are nevoie de ajutor.

Se încruntă, iar nemulțumirea mea de mai devreme dispare. Îmi petrec mâinile în jurul lui, iar el mă strânge în brațe și mă sărută pe păr.

— Ce ai de gând să faci după ce o s-o găsești? întreb eu.

— Dr. Flynn știe un spital.

— Și soțul ei?

— A zis că nu-l mai interesează, spune el cu reproș. Familia ei locuiește în Connecticut. Cred că acum e pe cont propriu.

— Ce trist!

— Te deranjează că am pus să ți se aducă lucrurile aici? Vreau să stai cu mine în cameră, murmură el.

Uau, ce schimbare bruscă de direcție.

— Nu.

— Vreau să dormi cu mine. N-am coșmaruri când ești cu mine.

— Ai coșmaruri?

— Da.

Îl strâng mai tare în brațe. Dumnezeule mare! Alte probleme. Mi se strânge inima când mă gândesc la câte are pe suflet.

— Îmi pregăteam hainele pentru serviciu, șoptesc eu.

— Pentru serviciu! exclamă Christian, ca și când ar fi un cuvânt murdar, și îmi dă drumul, încruntându-se la mine.

— Da, pentru serviciu, repet, uimită de reacția lui.

Se uită la mine cu un aer dezorientat.

— Dar Leila e liberă, spune el, apoi face o pauză. Nu vreau să te duci la muncă.

Ce?

— E caraghios, Christian. Trebuie să mă duc la muncă.

— Ba nu, nu trebuie.

— Am o slujbă nouă, care îmi place. Bineînțeles că trebuie să merg la serviciu.

Ce o fi vrând să spună?

— Ba nu, nu trebuie, repetă el pe un ton autoritar.

— Îți închipui că o să stau aici, tăind frunză la câini, în

timp ce tu te duci să fii Stăpânul Universului?

— Sincer… da.

Of, pervertitul meu în cincizeci de nuanțe… Doamne, da-mi putere!

— Christian, trebuie să merg la serviciu.

— Ba nu, nu trebuie.

— Ba da, trebuie, spun eu apăsat, ca și când aș vorbi cu un copil. Se încruntă la mine.

— Nu e sigur.

— Christian… trebuie să muncesc ca să-mi câștig existența, și n-o să pățesc nimic.

— Ba nu, nu trebuie să muncești ca să-ți câștigi existența – și de unde știi că n-o să pățești nimic?

Aproape că țipă.

Ce vrea să spună? Că o să mă întrețină? Vai, mi se pare cât se poate de caraghios – îl cunosc doar de… cât timp… cinci săptămâni?

Acum e furios, iar ochii săi cenușii sunt întunecați și amenințători, dar mă doare fix în cot.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Christian, Leila a stat la capătul patului și nu mi-a făcut niciun rău – și da, trebuie să merg la serviciu. Nu vreau să fiu întreținută de tine. Trebuie să-mi plătesc împrumuturile pentru studii.

Buzele i se strâng într-o expresie sumbră, iar eu îmi pun mâinile în șold. N-am de gând să mă dau bătută. Cine dracu se crede?

— Nu vreau să te duci la serviciu.

— Nu depinde de tine, Christian. Nu tu hotărăști.

Își trece o mână prin păr, privindu-mă țintă în ochi. Secundele, minutele se scurg, iar noi ne uităm încruntați unul la altul.

— Sawyer o să vină cu tine.

— Christian, nu e nevoie. Ești nerezonabil.

— Nerezonabil? mârâie el. Fie vine cu tine, fie am să fiu cu adevărat nerezonabil și am să te țin aici.

N-ar face una ca asta!

— Cum, mai exact?

— Oh, aș găsi o cale, Anastasia. Nu mă provoca.

— Bine! cedez eu, ridicând mâinile ca să-l calmez.

La naiba! Domnul meu Învechit în Rele a revenit în forță.

Stăm în picioare, încruntându-ne unul la celălalt.

— În regulă, Sawyer poate să vină cu mine, dacă asta te face să fii mai liniștit, accept eu, dându-mi ochii peste cap.

Christian mijește ochii și face un pas amenințător înspre mine, iar eu mă dau imediat în spate. Se oprește și inspiră adânc, închizând ochii, apoi își trece ambele mâini prin păr. Oh, nu, Domnul meu Învechit în Rele chiar e tensionat.

— Vrei să-ți fac un tur al casei?

Un tur? Nu pot să cred!

— Da, murmur eu cu precauție.

Încă o schimbare de direcție – Domnul Nestatornic s-a întors, îmi întinde mâna, iar când i-o dau pe a mea, mi-o strânge tandru.

— N-am vrut să te sperii.

— Nu m-ai speriat. Tocmai mă pregăteam să-mi iau tălpășița, îl ironizez eu.

— Să-ți iei tălpășița? întreabă el cu ochi mari.

— Glumesc!

Doamne!

Mă conduce afară din dressing, iar eu încerc să mă liniștesc. Adrenalina încă îmi pulsează în vene. O ceartă cu Cincizeci de Vicii nu e ușor de suportat.

Îmi face un tur al apartamentului, arătându-mi toate camerele. Sunt uimită să aflu că, pe lângă camera de joacă și trei dormitoare pentru musafiri, apartamentul e prevăzut și cu o aripă pentru Taylor și doamna Jones – o bucătărie, un living spațios și un dormitor pentru fiecare. Doamna Jones încă nu s-a întors de la surorile ei din Portland.

La nivelul de jos, camera care îmi atrage cel mai mult atenția se află vizavi de biroul lui – o cameră în care văd un televizor cu plasmă cu diagonala foarte mare și mai multe console pentru jocuri video. Încăperea are o atmosferă intimă.

— Deci ai și un Xbox? zâmbesc eu jucăuș.

— Da, dar nu joc bine. Elliot mă bate de fiecare dată. M-am amuzat când ai crezut că asta e camera mea de joacă, surâde el, dând uitării accesul de furie de mai devreme.

Slavă Domnului că și-a recăpătat buna dispoziție.

— Îmi pare bine că mă găsești amuzantă, domnule Grey, răspund eu ironic.

— Chiar așa ești, domnișoară Steele – atunci când nu ești exasperantă, bineînțeles.

— De obicei, sunt exasperantă atunci când ești nerezonabil.

— Eu? Nerezonabil?

— Da, domnule Grey. „Nerezonabil” ți-ar putea fi al doilea nume de botez.

— N-am un al doilea nume de botez.

— „Nerezonabil” ți s-ar potrivi de minune.

— Cred că e o chestiune de opinie, domnișoară Steele.

— Aș vrea să aflu opinia de profesionist a doctorului Flynn.

Christian surâde.

— Am crezut că Trevelyan e cel de-al doilea nume de botez al tău.

— Nu. E nume de familie.

— Dar nu-l folosești.

— E prea lung. Vino, îmi poruncește el.

Ieșim din camera cu televizor și traversăm livingul, ajungem în vestibul, trecem pe lângă camera de serviciu și impresionantul depozit de vinuri, iar în cele din urmă ajungem în biroul mare și bine echipat al lui Taylor. Înăuntru e suficient spațiu pentru o masă de șase persoane. Deasupra unui birou, se află un perete de monitoare. Habar n-aveam că apartamentul are un sistem de supraveghere video. Din câte îmi pot da seama, sunt monitorizate balconul, casa scării, liftul de serviciu și holul de la intrare.

— Salut, Taylor. Îi fac Anastasiei un tur al apartamentului.

Taylor încuviințează din cap, dar fără să zâmbească. Mă întreb dacă a fost și el dojenit și de ce lucrează chiar și la

ora asta. Îi zâmbesc, iar el mă salută politicos din cap. Christian mă ia din nou de mână și mă conduce spre bibliotecă.

— Aici ai fost deja, spune el, deschizând ușa.

Arunc o privire spre postavul verde al mesei de biliard.

— Vrei să jucăm? întreb eu.

Christian zâmbește cu un aer surprins.

— Sigur. Ai mai jucat?

— De câteva ori, mint eu.

Mijește ochii și înclină capul într-o parte.

— Ești o mincinoasă incorigibilă, Anastasia. Fie n-ai mai jucat niciodată, fie…

Îmi trec limba peste buze.

— Ți-e teamă de o mică întrecere?

— Să-mi fie teamă de o fetiță ca tine? pufnește Christian pe un ton vesel.

— Să facem un pariu, domnule Grey.

— Ești atât de încrezătoare, domnișoară Steele? surâde el, amuzat și sceptic în același timp.

— Pe ce vrei să pariezi?

— Dacă am să câștig, ai să mă duci iarăși în camera de joacă.

Se uită la mine cu aerul că n-a înțeles ce am spus.

— Iar dacă am să câștig eu? mă întreabă după câteva clipe de confuzie.

— Ce vrei tu.

Christian își cumpănește răspunsul, iar buzele i se arcuiesc într-un zâmbet.

— Bine, s-a făcut. Vrei să joci biliard american, snooker englezesc sau biliard carambol?

— Biliard american, te rog. Pe celelalte nu le știu.

Dintr-un dulap, Christian scoate o husă mare de piele, cu căptușeală de piele, în care se află bilele. Cu mișcări rapide și sigure, așează bilele pe postav. Nu cred că am jucat niciodată pe o masă atât de mare. Christian îmi întinde un tac și niște cretă.

— Vrei să spargi tu grămada? întreabă el cu o politețe simulată.

Se simte bine – își închipuie că va câștiga.

— Bine.

Frec vârful tacului cu cretă și suflu surplusul de pe el, uitându-mă la Christian pe sub gene, iar ochii i se întunecă.

Pun mingea albă la locul ei și, cu o lovitură rapidă și precisă, lovesc prima bilă din triunghi cu o asemenea forță, încât una dintre bilele cu dungi intră răsucindu-se în buzunarul din dreapta sus. Celelalte se împrăștie în toate părțile.

— Joc cu bilele dungate, spun eu inocent, zâmbindu-i cochet.

Pe buzele lui se așterne un surâs.

— Te rog, spune el politicos.

Execut rapid alte trei lovituri, vârând trei bile în buzunare. Jubilez în sinea mea. În clipa asta, îi sunt foarte recunoscătoare lui José pentru că m-a învățat biliard și știu să joc atât de bine. Christian mă urmărește cu un aer impasibil, fără să-și dea emoțiile în vileag, dar pare să-și piardă amuzamentul. Ratez milimetric bila cu dungi verzi.

— Știi, Anastasia, aș putea să te urmăresc o zi întreagă întinzându-te și aplecându-te deasupra mesei, spune el pe un ton apreciativ.

Mă îmbujorez. Slavă Domnului că sunt îmbrăcată în blugi. Christian zâmbește. Încearcă să mă distragă de la joc, nemernicul. Își trage puloverul crem peste cap, îl aruncă pe un scaun și îmi surâde, apoi se apropie să dea prima lovitură.

Se apleacă mult, și simt că mi se usucă gura. *Oh, acum înțeleg ce vrea să spună.* Christian în blugi strâmți și tricou alb, aplecat deasupra mesei, e o priveliște fascinantă. Îmi pierd șirul gândurilor. Bagă trei bile în buzunare, apoi greșește, atingând bila albă.

— O greșeală elementară, domnule Grey, îl tachinez eu.

Zâmbește superior.

— Vai, domnișoară Steele, nu-s decât un biet muritor. Cred că e rândul tău, spune și îmi face semn cu mâna spre masă.

— Sper că nu mă lași să câștig.

— Ah, nu. Am în minte un premiu pentru care merită să câștig pariul, Anastasia, răspunde el și ridică din umeri cu un aer relaxat, în plus, întotdeauna vreau să câștig.

Mijesc ochii. *Deci așa…* Mă bucur atât de mult că sunt îmbrăcată cu bluza albastră, care are un decolteu mulțumitor de adânc. Mă plimb în jurul mesei și mă aplec să examinez fiecare variantă, expunându-mi fundul și decolteul ori de câte ori am ocazia. Pot să folosesc și eu acest tertip. Îi arunc o privire, iar el îmi șoptește cu ochi întunecați:

— Îmi dau seama ce faci.

Înclin cochet capul într-o parte, mângâindu-mi ușor tacul.

— Ah, încerc să hotărăsc care ar fi cea mai bună lovitură, murmur eu cu un aer absent.

Aplecându-mă deasupra mesei, lovesc în așa fel încât să așez bila cu dungi portocalii într-o poziție mai bună. Apoi mă postez chiar în fața lui și dau câteva lovituri fără să mă aplec. Mă las iarăși deasupra mesei și, chiar când mă pregătesc să lovesc, aud cum Christian inspiră puternic și bineînțeles că ratez. *Mama mă-sii!*

Vine în spatele meu și își așează mâna pe fund. Hm…

— Ți-l miști de colo-colo ca să mă ațâți, domnișoară Steele? Mă întreabă, dându-mi o palmă peste fese și făcându-mă să icnesc.

— Da, murmur eu – pentru că e adevărat.

— Ai grijă ce-ți dorești, iubito.

Îmi frec fundul în timp ce el se duce în celălalt capăt al mesei, se apleacă și își pregătește lovitura. Doamne, aș putea să mă uit la el o zi întreagă! Lovește bila roșie, care intră în buzunarul lateral din stânga. Apoi încearcă să introducă bila galbenă în buzunarul din dreapta sus, dar ratează milimetric.

— Cameră Roșie, venim spre tine! îl tachinez eu, zâmbind superior.

Christian doar ridică o sprânceană și îmi face semn să continui. Bag repede în buzunar bila cu dungi verzi și,

printr-o lovitură norocoasă, reușesc să o bag și pe ultima, cea cu dungi portocalii.

— Alege un buzunar, murmură Christian, și pare că vorbește despre altceva – ceva sumbru și brutal.

— Stânga sus, răspund eu, apoi iau la țintă bila neagră, dar ratez – se lovește de margine.

La naiba!

Christian zâmbește viclean și se apleacă peste masă, vârând repede în buzunare cele două bile care i-au mai rămas. Mai am un pic și gâfâi, urmărindu-i trupul mlădios întinzându-se deasupra mesei. Se îndreaptă de spate și își freacă tacul cu cretă.

— Dacă voi câștiga…

Ce se întâmplă?

— O să te bat la fund și apoi o să te fut aici, pe masa de biliard.

Sfinte Sisoie! Toți mușchii de sub buric mi se încordează cu putere.

— Dreapta sus, murmură el, făcând semn spre bila neagră, apoi se apleacă s-o lovească.

Capitolul 11

Cu o mișcare elegantă, Christian lovește bila albă în așa fel încât traversează postavul verde și atinge ușor bila neagră, care, la rândul ei, se rostogolește lent, se leagănă o clipă pe marginea buzunarului din dreapta sus, iar în cele din urmă cade în el.

La naiba!

Christian se îndreaptă de spate, iar buzele i se curbează într-un zâmbet care pare să spună: „Și astfel am pus stăpânire pe tine, Steele.” Lăsând jos tacul, se apropie cu pași lenți de mine, cu părul vâlvoi. Cu blugii și tricoul lui alb, nu arată ca un președinte de consiliu de administrație – ci mai degrabă ca un derbedeu dintr-o cartier rău famat. Sfinte Sisoie! E atât de sexy.

— N-o să te superi pentru că ai pierdut, nu-i așa? murmură el, reținându-și cu greu un zâmbet.

— Depinde de cât de tare ai să mă lovești, șoptesc eu, sprijinindu-mă în tac.

Mi-l ia din mână și îl pune pe masă, apoi își vâră un deget în bluza mea și mă trage spre el.

— Ei bine, să facem inventarul fărădelegilor tale, domnișoară Steele, spune el, începând să numere pe degete. Unu: m-ai făcut gelos pe propriii mei angajați. Doi: te-ai certat cu mine în legătură cu mersul la serviciu. Și trei: în ultimele douăzeci de minute, ți-ai plimbat fundul delicios prin fața mea.

În ochii lui cenușii strălucește încântarea și, aplecându-se ușor în față, își freacă nasul de al meu.

— Vreau să-ți dau jos blugii și bluza asta seducătoare.

Mă sărută delicat pe gură, se apropie nonșalant de ușă și o încuie.

Doamne!

Se întoarce și se uită la mine cu ochi scânteietori. Rămân paralizată ca un zombi – inima îmi bate cu putere, sângele îmi vuiește în vene, și nu sunt în stare să mișc niciun mușchi. *E pentru el* – e singurul gând din mintea

mea, care se repetă ca o mantra.

— Hainele, Anastasia. Văd că încă le ai pe tine. Dă-le jos, altminteri am s-o fac eu pentru tine.

— Dezbracă-mă tu, îmi recapăt eu vocea în cele din urmă – o voce șoptită și înfierbântată.

Christian zâmbește.

— Vai, domnișoară Steele, e o treabă murdară, dar cred că mă pot ridica la înălțimea provocării.

— De obicei, te ridici la înălțimea provocărilor, domnule Grey, spun și îl privesc pieziș, iar el zâmbește cu superioritate.

— De ce, domnișoară Steele? Ce vrei să spui?

În drum spre mine, se oprește în dreptul unui mic pupitru încastrat în una dintre biblioteci. Întinde mâna și ia o riglă de plastic de douăzeci și cinci de centimetri. O apucă de ambele capete și o îndoaie, fără să-și ia ochii de la mine.

Dumnezeule mare! Arma lui preferată! Simt că mi se usucă gura.

Dintr-odată, mă trec fiorii și mi se face cald, umezindu-mă peste tot pe unde trebuie. Numai Christian mă poate excita doar uitându-se la mine și îndoind o riglă. O strecoară în buzunarul de la spate al blugilor și se apropie lent de mine, cu ochi sumbri și plini de promisiuni. Fără să scoată o vorbă, îngenunchează în fața mea și începe să-mi desfacă șireturile, repede și eficient, scoțându-mi atât tenișii, cât și șosetele. Mă sprijin de marginea mesei de biliard să nu cad. Uitându-mă la el, mă minunez de intensitatea sentimentelor mele pentru acest bărbat frumos și pervertit. Îl iubesc.

Mă apucă de șolduri, își strecoară degetele în betelia blugilor mei și îmi desface nasturele și fermoarul. Se uită la mine pe sub genele lui lungi, afișând un zâmbet încărcat de promisiuni, și îmi trage blugii în jos. Ies din ei, bucuroasă că port niște chiloți foarte eleganți, iar el mă apucă de picioare și își plimbă nasul pe coapsele mele. Simt că mă topesc.

— Vreau să fiu foarte aspru cu tine, Ana. Va trebui să-mi

ceri să mă opresc, dacă nu mai suporți, îmi șoptește.

Doamne! Mă sărută… acolo, și gem încet.

— Cuvintele de siguranță? murmur eu.

— Nu, fără cuvinte de siguranță. Să-mi spui să mă opresc și am să mă opresc. Ai înțeles?

Mă sărută încă o dată, frecându-și nasul de mine. *Vai, ce bine e!* Se ridică în picioare, privindu-mă intens.

— Răspunde, îmi poruncește el cu glas catifelat.

— Da, da, înțeleg, spun eu, uimită de insistența lui.

— Toată ziua ai făcut aluzii și mi-ai dat semnale contradictorii, Anastasia. Mi-ai spus că ți-e teamă că mi-am ieșit din formă. N-am înțeles ce ai vrut să spui și nu știu cât de serios ai vorbit, dar o să aflăm. Deocamdată, nu vreau să ne întoarcem în camera de joacă, dar putem încerca o bătaie aici, iar, dacă nu-ți place, trebuie să-mi promiți că ai să-mi spui.

Aplombul lui de mai înainte e înlocuit de o neliniște puternică.

Te rog să nu fii neliniștit, Christian.

— Am să te opresc. Fără cuvinte de siguranță, repet eu ca să-l liniștesc.

— Suntem iubiți, Anastasia. Și iubiții n-au nevoie de cuvinte de siguranță, se încruntă el. Am dreptate?

— Cred că da, murmur eu – *Doamne, de unde să știu?* Promit.

Se uită pe chipul meu, în căutarea unui eventual semn care să-i dea de înțeles că îmi lipsește curajul propriilor convingeri. Sunt tulburată, dar și nerăbdătoare. Sunt mult mai încântată să fac asta, știind că mă iubește. E foarte simplu pentru mine, iar în clipa asta nu vreau să stau prea mult pe gânduri.

Pe chip i se așterne lent un zâmbet și începe să-mi descheie bluza, degetele lui îndemânatice terminând repede treaba, dar nu mi-o dă jos. Se apleacă și ia tacul de pe masă.

La dracu', ce are de gând să facă cu el? Mă străbate un frison de spaimă.

— Joci bine, domnișoară Steele. Trebuie să spun că sunt

surprins. De ce nu încerci să bagi bila neagră în buzunar?

Spaima s-a evaporat, și îmi țugui buzele, întrebându-mă de ce naiba ar fi surprins – un nemernic sexy și arogant. Zeița mea intimă se încălzește în fundal, făcând exerciții de gimnastică – are pe buze un zâmbet larg.

Așez bila albă pe masă. Mă aplec să-mi pregătesc lovitura, iar Christian vine în spatele meu. Pune o mână pe coapsa mea dreaptă și își plimbă degetele în sus și în jos, până la fund și înapoi, mângâindu-mă ușor.

— Am să ratez, dacă faci asta, șoptesc eu, închizând ochii și savurând atingerea mâinilor lui.

— Nu-mi pasă dacă nimerești sau ratezi, iubito. Voiam doar să te văd așa – pe jumătate îmbrăcată, aplecată pe masa mea de biliard. Ai idee cât de sexy ești în clipa asta?

Mă îmbujorez, iar zeița mea intimă ia un trandafir între dinți și începe tangoul. Inspirând adânc, încerc să nu-l iau în seamă pe Christian și să-mi pregătesc lovitura. Mi-e imposibil. Continuă să-mi mângâie fundul, iar și iar.

— Stânga sus, murmur, apoi lovesc bila albă.

Mă lovește cu putere, direct peste fund.

E atât de neașteptat, încât scot un scâncet. Bila albă o atinge pe cea neagră, care se lovește de margine, departe de buzunar. Christian îmi mângâie iarăși fundul.

— Oh, cred că va trebui să mai încerci o dată, șoptește el. Ar trebui să te concentrezi, Anastasia.

Deja gâfâi, excitată de acest joc. Se apropie de capătul mesei, pune iarăși pe masă bila neagră, apoi împinge spre mine bila albă. E atât de senzual, cu ochii lui întunecați și zâmbetul provocator. Cum aș putea să-i rezist acestui bărbat? Prind bila, o așez pe masă și mă pregătesc să lovesc din nou.

— Nu, mă dojenește el. Așteaptă.

Oh, îi place să prelungească agonia. Vine iarăși în spatele meu. Închid ochii din nou, iar el mă mângâie pe coapsa stângă de data asta, urcând până la fund.

— Ochește, murmură el.

Nu-mi pot stăpâni geamătul, simțindu-mi pântecele răscolit de dorință. Și încerc, chiar încerc să mă gândesc

unde ar trebui să lovesc neagra cu alba. Mă dau un pic în dreapta, iar el mă urmează. Mă aplec iarăși peste masă. Folosindu-mi ultimele resurse de forță interioară – care a scăzut considerabil de când am aflat ce urmează după ce lovesc alba –, țintesc și o lovesc încă o dată. Christian mă lovește încă o dată, cu putere.

Au! Iarăși am ratat.

— Oh, nu! oftez eu.

— Încă o dată, iubito. Dacă ratezi și de data asta, chiar am să ți-o dau.

Ce? Ce o să-mi dai?

Așează iarăși neagra pe masă, apoi se apropie de mine dureros de lent, așezându-se în spatele meu și mângâindu-mi din nou fundul.

— Poți s-o faci, mă încurajează el.

Oh, nu când îmi distragi atenția în felul ăsta. Îmi împing fundul în mâna lui, iar el mă lovește ușor.

— Nerăbdătoare, domnișoară Steele? murmură el.

Da, te vreau.

— Atunci să scăpăm de ăștia.

Îmi trage ușor chiloții, apoi mi-i scoate, însă nu văd ce face cu ei. Mă simt expusă, iar el îmi așterne o sărutare pe fiecare fesă.

— Lovește, iubito.

Îmi vine să scâncesc – știu că am să ratez. Pun alba la locul ei, o lovesc și, cuprinsă de nerăbdare, nici măcar nu reușesc să ating neagra. Aștept lovitura, dar nu vine. În schimb, Christian se apleacă peste mine, lipindu-mă de masă, îmi ia tacul din mână și îl așează pe masă. Îi simt erecția pe fund.

— Ai ratat, îmi șoptește la ureche.

Am obrazul lipit de postavul verde.

— Pune mâinile pe masă, îmi poruncește, iar eu mă supun. Bine. Am să-ți trag o palmă peste fund și poate că data viitoare ai să nimerești.

Se ridică și se așează în stânga mea, lipindu-și mădularul erect de șoldul meu.

Gem și mi se pune un nod în gât. Respirația mi-e iute și

fierbinte, iar dorința îmi clocotește în vene. Îmi mângâie tandru fundul cu o mână, iar pe cealaltă și-o așează pe ceafa mea înfigându-și degetele în părul meu și sprijinindu-și cotul de spatele meu. Sunt imobilizată și complet neputincioasă.

— Desfă-ți picioarele, murmură el, însă ezit preț de o clipă.

Iar el mă lovește – cu rigla! Zgomotul e mai puternic decât usturimea, și mă ia prin surprindere. Icnesc, și mă lovește din nou.

— Picioarele, îmi poruncește el.

Mă supun, gâfâind, iar rigla lovește iarăși. Au, ustură, dar șuierul plesniturii e mai înspăimântător decât usturimea.

Închid ochii și absorb durerea. Nu e foarte dureros, iar respirația lui Christian devine mai aspră. Mă lovește iar și iar, făcându-mă să gem. Nu știu câte lovituri mai pot îndura, dar faptul că îl aud și îl simt atât de excitat mă excită și pe mine și îmi dă dorința de a continua. Trec granița spre partea întunecată a sufletului meu, un loc pe care nu-l cunosc bine, dar pe care l-am mai vizitat, când am fost în camera de joacă, cu muzica lui Tallis în fundal. Rigla lovește încă o dată, făcându-mă să gem, iar Christian geme și el. Mă lovește încă o dată… și încă o dată… și încă o dată – mai tare de data asta –, și mă crispez.

— Stop!

Cuvântul mi se desprinde de pe buze înainte să-mi dau seama că l-am rostit. Imediat, Christian lasă rigla din mână și îmi dă drumul.

— Ajunge? șoptește el.

— Da.

— Acum vreau să te fut, spune el cu vocea încordată.

— Da, murmur eu cu dorință în glas.

Rămân întinsă pe masă, cu respirația întretăiată, iar el își desface prohabul, și știu că o să fie aspru.

Mă minunez încă o dată cum am îndurat – și da, cât mi-a plăcut – ce mi-a făcut până acum. Totul este atât de întunecat, dar atât de caracteristic pentru el.

Își vâră două degete în mine și le mișcă circular. Sentimentul e nemaipomenit. Închid ochii și mă delectez cu senzația. Aud foșnetul unui ambalaj, apoi Christian se mută în spatele meu, între picioarele mele, desfăcându-le și mai mult.

Se adâncește ușor în mine, umplându-mă. Geamătul lui de plăcere îmi răscolește sufletul. Mă apucă strâns de șolduri, se retrage și intră iarăși în mine, dar de data asta se năpustește, făcându-mă să țip. Rămâne nemișcat o clipă.

— Din nou? întreabă el cu blândețe.

— Da… mi-e bine. Dezlănțuie-te… și ia-mă cu tine… murmur eu cu respirația întretăiată.

Geme ușor, iese iarăși și se năpustește în mine, repetând totul iar și iar, într-un ritm lent, chinuitor, brutal, divin.

Dumnezeule mare… Excitația din pântecele meu e din ce în ce mai puternică, iar el o simte și își întețește ritmul, opintindu-se în mine mai adânc, mai cu putere, mai repede – iar eu mă las în voia ritmului său, explodând în jurul lui – un orgasm extenuant, sfâșietor, care mă stoarce de vlagă.

Îmi dau seama vag că și Christian își dă drumul, strigându-mă pe nume și înfigându-și degetele în șoldurile mele, după care se oprește și se întinde peste mine. Ne prăbușim amândoi pe podea, iar el mă ia în brațe.

— Mulțumesc, iubito, îmi șoptește, acoperindu-mi fața cu sărutări tandre, ca niște fulgi.

Deschid ochii și mă uit la el, iar el mă strânge și mai tare în brațe.

— Ți s-a înroșit obrazul de la postavul mesei, murmură el, mângâindu-mi tandru fața. Cum a fost? mă întreabă, cu ochi mari și grijulii.

— Atât de bine, încât mi s-au încleștat dinții, murmur eu. Îmi place brutal, dar și tandru. Și îmi place că o fac cu tine.

Închide ochii și mă strânge și mai tare.

Doamne, ce obosită sunt.

— Iar tu îmi placi tot timpul, Ana. Ești frumoasă, deșteaptă, provocatoare, amuzantă, sexy, și îi mulțumesc

zi de zi providenței că te-a trimis pe tine să-mi iei interviul, și nu pe Katherine Kavanagh.

Mă sărută pe păr, iar eu zâmbesc și casc la pieptul lui.

— Te-am epuizat, adaugă el. Vino. Facem baie, apoi la culcare.

Stăm amândoi în cada lui Christian, față în față, scufundați în spumă până la bărbie, învăluiți în parfum dulce de iasomie. Îmi face masaj la picioare, și mă simt atât de bine, încât senzația cred c-ar trebui scoasă în afara legii.

— Pot să te întreb ceva? murmur eu.

— Bineînțeles. Orice, Ana, știi bine.

Inspir adânc și mă ridic ușor.

— Mâine, când o să merg la serviciu, aș vrea ca Sawyer doar să mă ducă până la ușa de la intrare și să vină să mă ia la sfârșitul programului, ce zici? Te rog, Christian, te rog, insist eu.

Mâinile i se opresc, iar fruntea i se încruntă.

— Credeam că deja am stabilit cum o să facem, bombăne el.

— Te rog.

— Și când te duci să iei masa de prânz?

— O să-mi iau de acasă ceva de mâncare, să nu fiu nevoită să ies din clădire. Te rog.

Mă sărută pe gleznă.

— Mi-e greu să te refuz, mormăie el, simțind că e o cedare din partea lui. Sigur n-o să ieși la prânz?

— Sigur.

— Bine.

— Mulțumesc, răspund eu cu un aer radios, apoi mă ridic în genunchi, împrăștiind apă peste tot, și îl sărut.

— Cu multă plăcere, domnișoară Steele. Ce-ți mai face fundul?

— Mă doare. Dar nu tare. Apa are un efect calmant.

— Mă bucur că mi-ai cerut să mă opresc, spune, uitându-se în ochii mei.

— Și fundul meu se bucură.

Zâmbește.

Mă întind în pat, frântă de oboseală. E abia zece și jumătate, dar mă simt ca și când ar fi trei dimineața. Cred că e unul dintre cele mai epuizante weekend-uri din viața mea.

— Doamna Acton nu ți-a trimis și pijamale? întreabă Christian cu dezaprobare în glas, uitându-se la mine.

— Habar n-am. Îmi place să port tricourile tale, murmur eu cu un aer somnoros.

Chipul i se îmblânzește, apoi se apleacă deasupra mea și mă sărută pe frunte.

— Am de lucru. Dar nu vreau să te las singură. Pot să folosesc laptopul tău să mă conectez la calculatorul de la serviciu? Te deranjez dacă lucrez de aici?

— Nu-i laptopul meu, apuc eu să răspund înainte să mă fure somnul.

Ceasul cu alarmă se declanșează, trezindu-mă cu știrile din trafic. Christian încă doarme lângă mine. Mă frec la ochi și mă uit la ceas. Șase și jumătate – prea devreme.

Afară plouă – pentru prima oară de multă vreme –, iar lumina e difuză și melancolică. Mă simt confortabil în acest vast monolit modern, cu Christian alături. Mă întind și mă întorc spre bărbatul minunat de lângă mine. Deschide ochii și clipește somnoros.

— Bună dimineața, zâmbesc eu, mângâindu-i fața, și mă aplec să-l sărut.

— Bună dimineața, iubito. De obicei, mă trezesc înainte să pornească alarma, murmură el uimit.

— E fixat la o oră așa de matinală…

— Așa e, domnișoară Steele, zâmbește Christian. Trebuie să mă scol.

Mă sărută, apoi se ridică în capul oaselor și se dă jos din pat. Îmi las capul să cadă pe pernă. Uau, m-am trezit alături de Christian Grey într-o zi lucrătoare – cum de am ajuns aici?

Închid ochii și ațipesc.

— Haide, somnoroaso, scoală-te, se apleacă el deasupra mea.

E ras, curat și proaspăt – *hm, ce bine miroase* –, și e îmbrăcat cu costum și cămașă albă, fără cravată – s-a întors CEO-ul. Sfinte Sisoie, arată bine și așa!

— Ce e? întreabă el.

— Aș vrea să te întorci în pat.

Buzele i se întredeschid, surprinse de chemarea mea, și zâmbește aproape sfios.

— Ești nesățioasă, domnișoară Steele. Oricât m-ar tenta ideea, am o întâlnire la opt și jumătate, deci în curând trebuie să plec.

Oh, am dormit încă o oră. *Mama mă-sii!* Sar din pat, spre amuzamentul lui Christian.

Fac duș și mă îmbrac în grabă cu hainele pe care le-am pregătit de ieri: o fustă strâmtă de culoare gri, o bluză de mătase cenușiu-deschis și niște pantofi negri, cu toc înalt – toate luate din noua mea garderobă. Îmi pieptăn părul și îl prind cu grijă la spate, apoi mă duc în living, fără să știu la ce să mă aștept. Cum o să ajung la serviciu?

Christian soarbe cafea la barul pentru micul dejun, iar doamna Jones e în bucătărie, pregătind clătite și bacon.

— Arăți nemaipomenit, murmură Christian.

Petrecându-și un braț în jurul meu, mă sărută pe ureche. Cu coada ochiului, surprind zâmbetul doamnei Jones, și mă îmbujorez.

— Bună dimineața, domnișoară Steele, îmi spune, punându-mi clătite și bacon în farfurie.

— Oh, mulțumesc. Bună dimineața, îngaim eu.

Doamne, s-ar putea să mă obișnuiesc cu un astfel de tratament!

— Domnul Grey mi-a spus că ați vrea să luați ceva de mâncare la serviciu. Ce-ați dori?

Îi arunc o privire lui Christian, care se străduiește să nu zâmbească. Mijesc ochii la el.

— Un sendviș… sau o salată. Nu contează, spun și îi zâmbesc radios doamnei Jones.

— Bine, am să vă fac un pachet, domnișoară Steele.

— Vă rog, doamnă Jones, spuneți-mi Ana.

— Ana, surâde ea, apoi pune de ceai.

Uau… ce mișto e!

Mă uit la Christian și dau capul pe spate, provocându-l: haide, acuză-mă că flirtez cu doamna Jones.

— Trebuie să plec, iubito. Taylor o să se întoarcă și o să te ducă la serviciu împreună cu Sawyer.

— Numai până la intrare.

— Da, numai până la intrare, își dă el ochii peste cap. Dar ai grijă.

Mă uit în jur și îl zăresc pe Taylor stând în vestibul. Christian se ridică și mă sărută, luându-mă de bărbie.

— Pe curând, iubito.

— O zi bună la serviciu, dragul meu, spun eu în urma lui.

Se întoarce cu zâmbetul lui frumos pe buze, apoi pleacă. Doamna Jones îmi întinde o ceașcă de cafea, și, brusc, mă simt stânjenită doar cu ea în cameră.

— De câtă vreme lucrezi pentru Christian? întreb eu, gândindu-mă că ar fi bine să fac un pic de conversație.

— De vreo patru ani, spune ea pe un ton plăcut, începând să-mi pregătească pachetul pentru serviciu.

— Știi, pot să mi-l fac singură, bâigui eu, stânjenită că se ocupă ea de asta.

— Mănâncă-ți micul dejun, Ana. Asta mi-e meseria. Îmi place, îmi place să am grijă și de altcineva decât de domnul Taylor și de domnul Grey, îmi zâmbește ea cordial.

Obrajii mi se înroșesc de plăcere, și aș vrea s-o bombardez cu întrebări pe această femeie. Sigur știe o mulțime de lucruri despre Domnul meu Învechit în Rele și, cu toate că e caldă și prietenoasă, își face treaba foarte profesionist. Știu că o să fim amândouă stânjenite dacă încep s-o trag de limbă, așa că îmi termin micul dejun într-o tăcere destul de plăcută, întreruptă doar de întrebările ei în legătură cu preferințele mele pentru prânz.

Douăzeci și cinci de minute mai târziu, Sawyer apare în ușa livingului. M-am spălat pe dinți și aștept să plecăm. Luând punga de hârtie cafenie cu pachetul pentru prânz –

din câte îmi amintesc, nici mama nu îmi pregătea pachet –, Sawyer și cu mine coborâm cu liftul. Și el e foarte tăcut, nu divulgă nimic. Taylor așteaptă în Audi, iar Sawyer îmi deschide portiera din spate și urc pe banchetă, în spatele locului pasagerului.

— Bună dimineața, Taylor, spun eu vesel.

— Domnișoară Steele, zâmbește el.

— Taylor, îmi pare rău pentru ieri și pentru observațiile mele deplasate. Sper că nu ți-am creat probleme.

Taylor se uită la mine în retrovizor și se încruntă cu un aer surprins, intrând în traficul din Seattle.

— Domnișoară Steele, mi se întâmplă rar să am probleme, răspunde el pe un ton liniștitor.

Ce bine. Poate Christian nu l-a mustrat și pe Taylor ci doar pe mine, îmi spun cu amărăciune în sinea mea.

— Mă bucur să aud, zâmbesc eu.

Jack se uită la mine, măsurându-mă din priviri în timp ce mă îndrept spre birou.

— Bună dimineața, Ana. Ai avut un weekend plăcut?

— Da, mersi. Tu?

— Și eu. Pregătește-te, am ceva de lucru pentru tine. Încuviințez din cap și iau loc la biroul meu. Pare că au trecut ani de când n-am mai fost la serviciu. Pornesc computerul și deschid aplicația de e-mail – și bineînțeles că am un mesaj de la Christian.

De la: Christian Grey
Subiect: Șeful
Data: 13 iunie 2011, 08:24
Către: Anastasia Steele

Bună dimineața, domnișoară Steele,

Voiam doar să-ți mulțumesc pentru un weekend minunat, în ciuda tuturor evenimentelor dramatice.

Sper că n-ai să pleci niciodată.

Și să-ți aduc aminte că vestea despre vânzarea SIP e confidențială timp de patru săptămâni.

Șterge acest mesaj imediat după ce-l citești.
Al tău,

Christian Grey
CEO, Grey Enterprise Holdings Inc.

Speră că n-am să plec niciodată? Vrea să mă mut la el? Sfinte Sisoie… Îl cunosc atât de puțin. Apăs pe butonul de ștergere.

De la: Anastasia Steele
Subiect: Autoritar
Data: 13 iunie 2011, 09:03
Către: Christian Grey

Dragă domnule Grey,
Îmi ceri să mă mut cu tine? Și, bineînțeles, n-am uitat că dovada uluitoarei tale capacități de hărțuire e confidențială pentru încă patru săptămâni. Să scriu un cec pentru „Rezistăm împreună” și să i-l trimit tatălui tău? Te rog să nu ștergi acest mesaj. Ci să răspunzi la el.
ILY xxx

Anastasia Steele
Asistenta lui Jack Hyde, Consilier editorial, SIP

— Ana! mă face Jack să tresar.
— Da, mă îmbujorez eu, iar Jack se încruntă la mine.
— Totul e în regulă?
— Sigur, spun eu, apoi mă ridic repede în picioare, îmi iau agenda și mă duc în biroul lui.
— Așa. După cum probabil îți amintești, joi mă duc la New York, la un simpozion al consilierilor editoriali. Am bilete și rezervări, dar aș vrea să vii cu mine.
— La New York?
— Da. Trebuie să plecăm de miercuri și să rămânem acolo peste noapte. Cred că o să ți se pară o experiență foarte instructivă, spune el, iar ochii i se întunecă, însă

zâmbește politicos. Te ocupi, te rog, de rezervări? Să-ți iei o cameră la același hotel unde sunt cazat eu. Cred că Sabrina, asistenta mea anterioară, a lăsat detaliile undeva, la îndemână.

— Bine, răspund eu cu un zâmbet stins.

La naiba! Mă întorc la biroul meu. Domnul meu Învechit în Rele n-o să primească bine vestea, dar adevărul e că vreau să merg. Chiar pare o oportunitate, și sunt sigură că pot să-l țin pe Jack la distanță, dacă motivul lui ascuns e să se dea la mine. Îmi verific e-mailul și văd că am primit un răspuns de la Christian.

De la: Christian Grey
Subiect: Eu, autoritar?
Data: 13 iunie 2011, 09:07
Către: Anastasia Steele

Da. Te rog.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprise Holdings Inc.

Doamne… chiar vrea să mă mut cu el. Oh, Christian – e prea devreme. Îmi iau capul în mâini, încercând să-mi pun ordine în gânduri. Am nevoie de asta după weekendul minunat pe care l-am petrecut împreună cu el. N-am avut răgaz să mă gândesc la toate astea, să înțeleg lucrurile pe care le-am trăit și pe care le-am aflat în ultimele două zile.

De la: Anastasia Steele
Subiect: Flynnisme
Data: 13 iunie 2011, 09:20
Către: Christian Grey

Christian,

Nu era vorba că mai întâi învățăm să mergem și apoi alergăm? Am putea discuta despre asta diseară, te rog?

Mi s-a cerut ca joi să merg la o conferință la New York.
Asta înseamnă că trebuie să ajung acolo de miercuri seara. M-am gândit să-ți spun.
A x

Anastasia Steele
Asistenta lui Jack Hyde, Consilier editorial, SIP

De la: Christian Grey
Subiect: CE?
Data: 13 iunie 2011, 09:21
Către: Anastasia Steele

Da. Să stăm de vorbă diseară.
Mergi singură?

Christian Grey
CEO, Grey Enterprise Holdings Inc.

De la: Anastasia Steele
Subiect: Fără majuscule răstite și amenințătoare luni dimineață!
Data: 13 iunie 2011, 09:30
Către: Christian Grey

Putem discuta despre asta diseară?
A x

Anastasia Steele
Asistenta lui Jack Hyde, Consilier editorial, SIP

De la: Christian Grey
Subiect: Încă n-ai aflat ce înseamnă răstitul
Data: 13 iunie 2011, 09:35
Către: Anastasia Steele

Spune-mi acum.

Dacă mergi cu bădăranul care ți-e șef, atunci răspunsul e nu – doar peste cadavrul meu.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprise Holdings Inc.

Mi se strânge inima. La dracu' – parcă ar fi taică-meu.

De la: Anastasia Steele
Subiect: Ba nu, TU n-ai aflat încă ce înseamnă răstitul
Data: 13 iunie 2011, 09:46
Către: Christian Grey

Da. Merg cu Jack.
Și vreau să mă duc. E o oportunitate excelentă pentru mine.
Și n-am fost niciodată la New York.
Nu te ambala.

Anastasia Steele
Asistenta lui Jack Hyde, Consilier editorial, SIP

De la: Christian Grey
Subiect: Ba nu, TU n-ai aflat încă ce înseamnă răstitul
Data: 13 iunie 2011, 09:50
Către: Anastasia Steele

Anastasia,
Nu mă ambalez deloc.
Răspunsul e NU.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprise Holdings Inc.

— Nu! strig eu spre computer, făcând pe toată lumea din birou se oprească și să se holbeze la mine.
Jack scoate capul din biroul lui.

— Totul e în regulă, Ana?

— Da. Scuze, mă bâlbâi eu. Am… ăă… am uitat să salvez un document.

Sunt stacojie de rușine, iar el îmi zâmbește cu un aer contrariat. Inspir adânc de câteva ori și tastez repede un răspuns. Sunt atât de furioasă.

De la: Anastasia Steele
Subiect: Cincizeci de Vicii
Data: 13 iunie 2011, 09:55
Către: Christian Grey

Christian,

Trebuie să-ți vii în fire.

NU am să mă culc cu Jack – nici dacă îmi dă luna de pe cer.

Te IUBESC. Când oamenii se iubesc, au ÎNCREDERE unul în celălalt.

Eu nu cred că tu o să FACI DRAGOSTE, PĂLMUIEȘTI LA FUND, FUȚI sau BICIUIEȘTI pe altcineva. Am ÎNCREDERE în tine.

Te rog să-mi faci și tu această FAVOARE.

Ana

Anastasia Steele
Asistenta lui Jack Hyde, Consilier editorial, SIP

Stau pe scaun, așteptându-i răspunsul. Nu primesc nimic. Sun la compania aeriană și îmi rezerv un bilet, având grijă să fie în avionul cu care zboară și Jack. În cele din urmă, aud semnalul sonor al unui nou e-mail.

De la: Lincoln, Elena
Subiect: Prânz
Data: 13 iunie 2011, 10:15
Către: Anastasia Steele

Dragă Anastasia,

Chiar mi-ar plăcea să iau masa cu tine. Cred că relația noastră a debutat cu stângul și aș vrea să îndrept lucrurile. Ai vreun pic de timp liber săptămâna asta?

Elena Lincoln

Mama mă-sii – nu doamna Robinson! De unde naiba a făcut rost de adresa mea? Îmi iau capul în mâini. Ar putea fi o zi mai proastă de-atât?

Îmi sună telefonul și, fără tragere de inimă, ridic capul și răspund, uitându-mă la ceas. E abia zece și douăzeci, și deja îmi doresc să nu mă fi dat jos din patul lui Christian.

— Biroul lui Jack Hyde, Ana Steele la telefon.

În receptor mârâie o voce dureros de familiară:

— Vrei, te rog, să ștergi ultimul e-mail pe care mi l-ai trimis și să încerci să fii mai prudentă cu limbajul pe care îl folosești în corespondența de la serviciu? Ți-am spus că e monitorizată. Am să încerc să remediez situația.

Apoi închide.

La dracu'! … Rămân cu privirea ațintită la telefon. Christian mi-a închis în nas. Bărbatul ăsta îmi încurcă la fiecare pas cariera incipientă, și tot el îmi închide în nas? Mă uit la receptor și, dacă n-ar fi complet lipsit de viață, sunt sigură că ar tremura de spaimă sub căutătura mea distrugătoare.

Deschid dosarul cu e-mailurile expediate și îl șterg pe cel pe care tocmai i l-am trimis. Nu-i chiar așa de rău. Am pomenit doar pălmuitul la fund și, mă rog, biciuitul. Doamne, dacă îi e atât de rușine cu toate astea, să nu le mai facă. Pun mâna pe Blackberry și îl sun pe mobil.

— Ce-i? pufnește el.

— O să mă duc la New York, fie că-ți convine, fie că nu, spun eu apăsat.

— Nu te bizui…

Dar închid, întrerupându-l în mijlocul propoziției. Simt adrenalina zvâcnindu-mi în vene. Gata, acuma știe cât de furioasă sunt.

Inspir adânc, încercând să mă liniștesc. Închizând ochii, îmi închipui că sunt într-un loc frumos. *Hm... într-o cabină de vas, alături de Christian.* Dar îndepărtez imaginea din minte, pentru că, în clipa asta, sunt prea furioasă pe Domnul meu Învechit în Rele ca să-l suport alături de mine, în locul meu frumos.

Deschizând ochii, întind calm mâna după agendă și mă uit cu atenție prin lista mea de sarcini. Inspir adânc și prelung, recăpătându-mi echilibrul.

— Ana! strigă Jack, făcându-mă să tresar. Nu face rezervare la avion!

— Prea târziu, deja am făcut-o, răspund eu, în timp ce el se apropie cu pași mari de biroul meu – are un aer furios.

— Stai, se întâmplă ceva. Din nu știu ce motiv, dintr-odată toate cheltuielile de transport și cazare trebuie aprobate de conducere. E o decizie de sus. Mă duc să vorbesc cu Roach. Se pare că tocmai a fost implementat un moratoriu pentru toate cheltuielile. Nu înțeleg de ce.

Jack își strânge rădăcina nasului între degete și închide ochii.

Îmi piere sângele din obraji și mi se pune un nod în stomac. *Cincizeci de Vicii!*

— Preia-mi tu apelurile. Mă duc să văd ce zice Roach.

Îmi face cu ochiul și pleacă la șeful lui – nu la șeful șefului.

La naiba! Christian Grey... Iarăși mi se înfierbântă sângele.

De la: Anastasia Steele
Subiect: Ce-ai făcut?
Data: 13 iunie 2011, 10:43
Către: Christian Grey

Te rog să-mi promiți că n-ai să te amesteci în munca mea.

Chiar vreau să merg la această conferință.

Nu trebuie să-ți cer ție voie.

Am șters mesajul ofensator.

Anastasia Steele
Asistenta lui Jack Hyde, Consilier editorial, SIP

De la: Christian Grey
Subiect: Ce ai făcut?
Data: 13 iunie 2011, 10:46
Către: Anastasia Steele

Nu fac decât să protejez ce-i al meu.
E-mailul pe care mi l-ai trimis în mod atât de nechibzuit a fost șters de pe serverul SIP, la fel ca și e-mailurile mele către tine.
În treacăt fie spus, am încredere în tine. În el n-am încredere.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprise Holdings Inc.

Mă uit să văd dacă mai am e-mailurile de la el și observ că au dispărut. Acest om are o influență fără limită. Cum face asta? Ce cunoștințe are? Cine e omul care se poate furișa în serverele SIP ca să șteargă e-mailuri? E clar că sunt prinsă într-o luptă inegală.

De la: Anastasia Steele
Subiect: Maturitate
Data: 13 iunie 2011, 10:48
Către: Christian Grey

Christian,
N-am nevoie să fiu protejată de propriul meu șef.
E posibil să-mi facă avansuri, dar am să-l refuz.
Nu te poți amesteca. E o atitudine dominatoare și greșită din multe puncte de vedere.

Anastasia Steele

Asistenta lui Jack Hyde, Consilier editorial, SIP

De la: Christian Grey
Subiect: Răspunsul este NU
Data: 13 iunie 2011,10:50
Către: Anastasia Steele

Ana,

Am văzut cât de „eficient” lupți cu avansurile nedorite. Țin minte că așa am avut plăcerea de a petrece prima noapte cu tine. Cel puțin fotograful are sentimente pentru tine. În schimb, bădăranul n-are. E un fustangiu în serie și va încerca să te seducă. Întreabă-l ce s-a întâmplat cu asistenta lui anterioară și cu cea de dinaintea ei.

Nu vreau să ne certăm din cauza asta.

Dacă vrei să mergi la New York, am să te duc eu. Putem merge în weekendul ăsta. Am un apartament acolo.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprise Holdings Inc.

Oh, Christian! Nu asta e ideea. Mi se pare atât de frustrant. Și bineînțeles că are un apartament acolo. Unde altundeva mai are proprietăți? Eram beată, pentru numele lui Dumnezeu. Eram sigură c-o să aducă vorba de José. Oare când n-o să-mi mai amintească acel episod? Dar n-o să mă îmbăt cu Jack.

Clatin din cap în fața ecranului, dar îmi dau seama că nu mă mai pot certa cu el pe e-mail. Va trebui să aștept până diseară. Mă uit la ceas. Jack încă nu s-a întors de la întâlnirea cu Jerry, și trebuie să rezolv și problema cu Elena. Citesc încă o dată e-mailul de la ea și decid că cea mai bună soluție e să-i trimit mesajul și lui Christian. Să se concentreze asupra ei, nu asupra mea.

De la: Anastasia Steele
Subiect: Redirecționat: Prânz sau Bagajul enervant

Data: 13 iunie 2011, 11:15
Către: Christian Grey

Christian,

Cât timp ai fost ocupat să te amesteci în cariera mea și să-ți păzești fundul de misivele mele neglijente, am primit un mesaj de la doamna Lincoln. Chiar nu vreau să mă întâlnesc cu ea – chiar dacă aș vrea, n-am voie să ies din clădire. Habar n-am de unde a făcut rost de adresa mea. Ce-mi sugerezi să fac? Iată mesajul ei:

Dragă Anastasia,

Chiar mi-ar plăcea să iau masa cu tine. Cred că relația noastră a debutat cu stângul și aș vrea să îndrept lucrurile. Ai vreun pic de timp liber săptămâna asta?

Elena Lincoln

Anastasia Steele
Asistenta lui Jack Hyde, Consilier editorial, SIP

De la: Christian Grey
Subiect: Bagaj enervant
Data: 13 iunie 2011, 11:23
Către: Anastasia Steele

Nu te supăra pe mine. Mă gândesc doar la binele tău. Dacă ți s-ar întâmpla ceva, nu mi-aș ierta-o niciodată. O să mă ocup eu de doamna Lincoln.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprise Holdings Inc.

De la: Anastasia Steele
Subiect: Mai încolo
Data: 13 iunie 2011, 11:32
Către: Christian Grey

Te rog, am putea discuta despre toate astea diseară?

Încerc să lucrez, iar întreruperile tale continue mă împiedică să mă concentrez.

Anastasia Steele
Asistenta lui Jack Hyde, Consilier editorial, SIP

Jack se întoarce după ora douăsprezece și îmi spune că nu mai merg la New York, dar că el merge și că nu poate face nimic să schimbe politica adoptată de conducere. Intră în biroul lui, trântind ușa, evident furios. De ce e atât de mânios?

În adâncul sufletului, știu că intențiile lui Jack nu-s deloc onorabile, dar sunt sigură că pot să mă descurc cu el – și mă întreb ce știe Christian despre asistentele anterioare ale șefului meu. Îmi îndepărtez aceste gânduri din minte și îmi văd de treburi, dar decid să încerc să-l conving pe Christian să-și schimbe părerea, deși îmi dau seama că șansele sunt mici.

La ora unu, scoate capul pe ușa biroului său.

— Ana, te duci, te rog, să-mi iei ceva de mâncare?

— Sigur. Ce vrei?

— Un sendviș cu pastramă și cu pâine de secară, fără muștar. Îți dau banii când te întorci.

— Ceva de băut?

— O cola, te rog. Mersi, Ana.

Bagă capul la loc în birou, iar eu întind mâna după geantă.

La naiba! I-am promis lui Christian că n-am să ies din clădire. Oftez. N-o să afle. Și, oricum, mă întorc repede.

Claire de la recepție îmi oferă umbrela ei, deoarece încă plouă destul de tare. Îmi închei haina și ies din clădire, uitându-mă pe furiș în ambele direcții de sub umbrela imensă. Totul pare în regulă. Nicio urmă a Fetei Fantomă.

Pornesc cu pași iuți și – sper eu – fără să atrag atenția spre bufet. Și, totuși, cu cât mă apropii mai mult de el, cu atât se intensifică sentimentul oribil că sunt urmărită, și nu-mi dau seama dacă e vorba de paranoia sau realitate.

La dracu'! Sper să nu fie Leila cu un pistol.

E doar rodul imaginației, pufnește vocea interioară. *Cine naiba ar vrea să te împuște?*

După cincisprezece minute, mă întorc în birou, teafără și ușurată. Cred că am început să mă molipsesc de paranoia și vigilența extrem de protectoare a lui Christian.

Când îi duc mâncarea, Jack își ridică privirea de pe ecranul mobilului.

— Mersi, Ana. Dacă tot nu mergi cu mine, o să am nevoie să lucrezi până mai târziu. Trebuie să terminăm recenziile cărților. Sper că n-ai alte planuri, îmi surâde el cordial, iar eu mă îmbujorez.

— Nu, nicio problemă, spun eu cu un zâmbet și o strângere de inimă.

N-o să iasă bine – lui Christian sigur o să-i sară țandăra.

Întorcându-mă la biroul meu, hotărăsc să nu-i spun imediat, altminteri s-ar putea să aibă timp să se amestece într-un fel sau altul. Iau loc și îmi mănânc sendvișul cu pui pe care mi l-a pregătit doamna Jones. E delicios. Face niște sendvișuri pe cinste.

Desigur, dacă m-aș muta la Christian, mi-ar pregăti un pachet în fiecare zi. E o idee tulburătoare. N-am visat niciodată să duc o viață luxoasă, ci doar să am parte de iubire. Să găsesc pe cineva care să mă iubească și să nu încerce să-mi controleze fiecare mișcare. Sună telefonul.

— Biroul lui Jack Hyde…

— M-ai asigurat că n-o să ieși din clădire, mă întrerupe Christian, cu vocea rece și aspră.

Inima mi se strânge pentru a mia oară pe ziua de azi. La dracu'! De unde naiba știe?

— Jack m-a trimis să-i iau ceva de mâncare. N-am putut să-l refuz. Ai pus pe cineva să mă urmărească? Întreb eu, simțind furnicături pe pielea capului.

Nu-i de mirare că m-am simțit atât de paranoică – deci chiar mă urmărea cineva. Gândul mă înfurie.

— De-aia n-am vrut să te întorci la serviciu, pufnește.

— Christian, te rog. Ești atât de – *viciat* – de sufocant.

— Sufocant? șoptește el surprins.

— Da. Trebuie să încetezi. O să discutăm diseară. Din păcate, trebuie să lucrez până târziu, pentru că nu pot merge la New York.

— Anastasia, nu vreau să te sufoc, spune el calm, pe un ton uluit.

— Ei bine, mă sufoci. Am de lucru. Vorbim mai încolo.

Închid, simțindu-mă epuizată și vag deprimată.

După weekendul nostru minunat, realitatea revine în forță. Niciodată n-am simțit ca acum nevoia de a-mi lua tălpășița. De a fugi într-un loc liniștit, unde să mă pot gândi la acest om, la felul lui de-a fi și la cum să mă port cu el. Da, înțeleg că are un suflet pervertit – acum, îmi dau seama limpede –, ceea ce e înduioșător, dar și extenuant. Din frânturile prețioase de informații pe care mi le-a oferit despre viața lui, înțeleg și de ce e așa. Un copil neiubit, un mediu înfiorător de abuziv, o mamă care nu-l putea proteja și care a murit în fața lui.

Mă trec fiorii. Bietul meu Domn Învechit în Rele. Sunt a lui, dar nu vreau să fiu ținută într-o colivie aurită. Cum să-l fac să înțeleagă asta?

Cu tristețe în suflet, iau în poală unul dintre manuscrisele cărora Jack vrea să le fac un rezumat și continui să citesc. Nu-mi vine în minte nicio soluție simplă pentru a-l scăpa de mania controlului. Va trebui să stau de vorbă cu el mai târziu, față în față.

Jumătate de oră mai încolo, Jack îmi trimite prin e-mail un document pe care trebuie să-l corectez și să-l stilizez până mâine, apoi să-l scot la imprimantă – vrea să-l aibă la conferință. O să-mi ia nu doar restul după-amiezii, ci și o bună parte din seară. Mă pun pe lucru.

Când ridic privirea, e trecut de șapte și biroul e pustiu, cu toate că în biroul lui Jack încă e aprinsă lumina. N-am observat când a plecat lumea, dar aproape am terminat. Îi trimit documentul prin e-mail, pentru avizare, apoi mă uit să văd dacă am primit vreun mesaj. Niciun e-mail nou de la Christian, așa că arunc o privire spre Blackberry, care tocmai în clipa aceea începe să vibreze, făcându-mă să tresar – e Christian.

— Bună, murmur eu.

— Bună, la ce oră termini?

— Pe la șapte și jumătate, cred.

— Te aștept în față.

— Bine.

Vorbește cu glas scăzut și pare că e puțin crispat. De ce? Îi e teamă de reacția mea?

— Încă sunt supărată pe tine, șoptesc eu. Avem multe lucruri de discutat.

— Știu. Ne vedem la șapte și jumătate.

Jack iese din birou.

— Trebuie să închid. Ne vedem mai încolo.

Închid și mă uit la Jack, care se apropie încet de mine.

— Mai are nevoie de două retușuri. Ți l-am trimis încă o dată.

În timp ce descarc documentul, se apleacă lângă mine – foarte aproape, incomod de aproape. Brațul lui se atinge de al meu. Întâmplător? Tresar, dar se preface că nu observă. Celălalt braț și l-a sprijinit de spetează, atingându-mi spatele. Mă îndrept în scaun, îndepărtându-mă de mâna lui.

— La paginile șaisprezece și douăzeci și trei, murmură el, cu gura la câțiva centimetri de urechea mea.

Mi se face pielea de găină simțindu-l atât de aproape, dar hotărăsc să nu-l iau în seamă. Deschizând documentul, încep să fac corecturile în grabă. Încă stă aplecat lângă mine, și toate simțurile îmi sunt hipersensibilizate. E o situație care mă distrage și mă stânjenește, iar în sinea mea strig: Pleacă de lângă mine!

— După aceea, poți să-l scoți la imprimantă. De restul poți să te ocupi mâine. Mulțumesc că ai rămas după program, Ana.

Vocea lui e blândă, catifelată, ca și când ar vorbi cu un animal rănit. Mi se pune un nod în stomac.

— Cred că îți sunt dator măcar cu ceva de băut. Meriți din plin.

Îmi dă pe după ureche o șuviță de păr care a ieșit din coc, mângâindu-mi ușor lobul.

Strâng din dinți și îmi trag capul într-o parte. *La dracu'!* Christian avea dreptate. *Nu mă atinge!*

— Nu pot în seara asta.

Și în nicio altă seară, Jack.

— Nu stăm mult, insistă el.

— Nu, nu pot. Dar mulțumesc.

Jack se așează pe biroul meu și se încruntă. În cap îmi răsună cu putere clopote de alarmă. Sunt singură în birou. Nu pot pleca. Mă uit nerăbdătoare la ceas. Încă cinci minute până vine Christian.

— Ana, cred că facem o echipă grozavă. Îmi pare rău că nu poți merge cu mine la New York. Ar fi fost altfel dacă veneai și tu.

N-am niciun dubiu. Zâmbesc ușor, pentru că nu știu ce să-i spun. Și, pentru prima oară pe ziua de azi, simt o vagă ușurare că nu merg.

— Și, ai avut un weekend plăcut? întreabă el pe un ton cald.

— Da, mulțumesc.

Unde vrea să ajungă?

— Te-ai văzut cu iubitul tău?

— Da.

— Cu ce se ocupă?

E șeful tău…

— E om de afaceri.

— Interesant. Ce fel de afaceri?

— Ah, e implicat în tot felul de domenii.

Jack înclină capul într-o parte și se apleacă spre mine, invadându-mi spațiul privat – iarăși.

— Ești foarte discretă, Ana.

— Păi, în telecomunicații, industrie și agricultură.

Jack ridică din sprâncene.

— Foarte diversificat. Pentru cine lucrează?

— Lucrează pentru el. Dacă ești mulțumit de document, aș vrea să plec, dacă nu te deranjează.

Se îndreaptă de spate – spațiul meu privat e iarăși în siguranță.

— Bineînțeles. Scuze, n-am vrut să te reții, spune el și

tonul lui e nesincer.

— La ce oră se închide clădirea?

— Paznicul stă aici până la unsprezece.

— Bine.

Zâmbesc, iar vocea mea interioară se prăbușește pe fotoliul său, ușurată să afle că nu suntem singuri în clădire. Opresc computerul, îmi iau geanta și mă ridic, gata să plec.

— Și, îți place prietenul tău?

— Îl iubesc, răspund eu, uitându-mă țintă în ochii lui.

— Înțeleg, se încruntă Jack, ridicându-se de pe birou. Cum îl cheamă?

Mă înroșesc.

— Grey. Christian Grey, bâigui eu.

Jack rămâne cu gura căscată.

— Cel mai bogat burlac din Seattle? Acel Christian Grey?

— Da, acela.

Da, acel Christian Grey, viitorul tău șef, care o să te halească la micul dejun, dacă îmi mai invadezi vreodată spațiul privat.

— Mi s-a părut că-l știu de undeva, spune Jack posomorât, iar fruntea i se încruntă iarăși. Ei bine, e un bărbat norocos.

Clipesc. Ce să-i răspund?

— Să ai o seară plăcută, Ana, zâmbește el, dar e un zâmbet care nu-i modifică expresia ochilor, apoi se întoarce cu mers țeapăn în biroul lui, fără să se uite în urmă.

Scot un prelung oftat de ușurare. Ei bine, s-ar putea ca problema să se fi rezolvat. Magia lui Cincizeci de Vicii și-a făcut iarăși efectul. Numele lui e un adevărat talisman pentru mine și l-a făcut pe acest tip să bată în retragere, cu coada între picioare. Îmi permit un mic zâmbet victorios. *Vezi, Christian? Numele tău e o protecție suficientă – nu trebuia să te obosești să umbli la cheltuielile editurii.* Îmi fac ordine pe birou și mă uit la ceas. Christian ar trebui să fi ajuns.

Afară încă plouă, iar Audi-ul e parcat lângă trotuar. Taylor sare din mașină să-mi deschidă portiera din spate, de pe partea dreaptă – n-am fost niciodată atât de încântată să-l văd – și urc repede în mașină.

Christian mă așteaptă pe banchetă, uitându-se la mine cu ochi mari și precauți. Are fălcile încordate, fiind pregătit să-mi înfrunte furia.

— Bună, murmur eu.

— Bună, răspunde el pe un ton prudent.

Mă ia de mână și o strânge cu putere. Simt că mă îmbunez un pic. Sunt atât de confuză. Nici măcar nu m-am gândit ce urmează să-i spun.

— Mai ești supărată? mă întreabă el.

— Nu știu, spun eu cu glas scăzut.

Îmi duce mâna la gură, presărându-mi pe degete sărutări ușoare, ca niște fluturi.

— A fost o zi nasoală, spune el.

— Așa e.

Și, pentru prima oară de când am plecat la serviciu azi-dimineață, simt că încep să mă relaxez. Simpla lui companie e un balsam liniștitor, iar porcăriile pe care le-am îndurat din partea lui Jack, e-mailurile tăioase pe care le-am schimbat cu Christian și pacostea care este Elena dispar în fundal. Suntem doar noi doi, eu și iubitul meu obsedat de control, pe bancheta din spate a mașinii.

— Mă simt mai bine acum, când ești lângă mine, murmură el.

Rămânem în tăcere, în timp ce Taylor se strecoară prin traficul serii, și amândoi avem un aer meditativ, dar simt că, încetul cu încetul, se relaxează și el, plimbându-și degetul mare peste degetele mele, cu mișcări tandre și liniștitoare.

Taylor ne lasă în fața blocului, și amândoi dăm fuga înăuntru, ferindu-ne de ploaie. În așteptarea liftului, Christian mă ia de mână și se uită cu atenție spre intrarea în clădire.

— Presupun că încă n-ai găsit-o pe Leila.

— Nu, Welch încă o caută, murmură el abătut.

Liftul coboară și urcăm în cabină. Christian se uită la mine, dar privirea lui cenușie este imposibil de descifrat. Vai, arată minunat: păr dezordonat, cămașă albă, costum negru. Și, dintr-odată, de nicăieri, apare acel sentiment. *Doamne* – amestecul de dor, dorință și electricitate. Dacă ar fi vizibil, ar fi o aură de un albastru intens în jurul nostru, iar între noi e foarte puternic. Mă privește în ochi, iar buzele i se întredeschid.

— Îl simți? șoptește el.

— Da.

— Oh, Ana.

Geme ușor și mă ia în brațe, apucându-mă de ceafă cu o mână și trăgându-mi capul pe spate, în timp ce gura lui se apropie de a mea. Degetele mele se înfig în părul lui și îi mângâie obrazul, iar el mă lipește de peretele liftului.

— Urăsc să mă cert cu tine, îmi șoptește, și în sărutul lui se citesc o disperare și o pasiune pe care le simt și eu.

Dorința îmi explodează în trup, tensiunea de peste zi căutându-și o supapă, iar trupul mi se lipește de al lui, dornic de mai mult. Ne contopim într-un amestec de limbi și respirații întretăiate, atingeri și senzații dulci. Christian are o mână pe șoldul meu și, dintr-odată, îmi ridică fusta, iar degetele lui îmi mângâie coapsele.

— Dumnezeule mare, porți jartiere, geme el încântat, în timp ce îmi mângâie carnea de deasupra ciorapilor. Vreau să văd, șoptește, ridicând fusta mai mult și dându-mi la iveală coapsele.

Făcând un pas în spate, întinde mâna să apese pe butonul de stop, iar liftul se oprește încet între etajele douăzeci și doi și douăzeci și trei. Ochii îi sunt întunecați, buzele întredeschise, iar respirația la fel de precipitată ca a mea. Ne uităm unul la altul fără să ne atingem. Sunt recunoscătoare pentru peretele din spatele meu, care mă ține în picioare în timp ce savurez privirea senzuală, carnală a acestui bărbat frumos.

— Desfă-ți părul, poruncește el cu vocea răgușită.

Ridic mâna și îmi scot clama, lăsându-mi părul să cadă într-un val gros peste umeri, până la sâni.

— Desfă-ți și primii doi nasturi de la cămașă, șoptește el, cu o expresie mai sălbatică în ochi.

Sunt cuprinsă de voluptate. Zeița mea intimă se zvârcolește pe șezlongul ei, așteptând, dorind și gâfâind. Ridic iarăși mâna și îmi desfac foarte lent fiecare nasture, dezvelindu-mi provocator partea de sus a sânilor.

Christian înghite în sec.

— Ai idee cât de sexy ești în clipa asta?

Foarte lent, îmi mușc buza și clatin din cap. Închide ochii o clipă, iar, când îi deschide din nou, sunt incandescenți. Face un pas în față și își sprijină mâinile de peretele liftului, de o parte și de alta a capului meu. Se apropie foarte mult de mine, dar fără să mă atingă.

Îmi las ușor capul pe spate să-i întâlnesc privirea, iar el se apleacă și își freacă nasul de al meu – singurul contact dintre noi. Sunt atât de excitată, stând cu el aici, în această cabină. Îl vreau – acum.

— Ba cred că știi, domnișoară Steele. Și cred că-ți place să mă înnebunești.

— Te înnebunesc? șoptesc eu.

— În toate privințele, Anastasia. Ești o sirenă, o zeiță.

Coboară o mână, mă apucă de picior, deasupra genunchiului, și mi-l ridică deasupra șoldului său, astfel încât stau doar într-un picior, sprijinindu-mă de el. Îl simt pe mine, îi simt pe pelvis mădularul tare și nerăbdător, în timp ce buzele lui mi se plimbă pe gât. Gem și îmi petrec brațele în jurul gâtului său.

— Am să te iau acum, Anastasia, șoptește el, iar eu îmi arcuiesc spatele, lipindu-mă de el, dornică să-l simt.

Geme ușor și mă ridică mai sus, desfăcându-și prohabul.

— Nu te mișca, iubito, murmură el, scoțând ca prin farmec un prezervativ pe care mi-l ridică în dreptul gurii.

Prind ambalajul între dinți, iar el trage de el, și astfel îl rupem între noi.

— Bravo, spune el, dându-se un pic în spate să-și pună prezervativul. Doamne, nu pot aștepta șase zile, șoptește el, privindu-mă cu ochii mijiți. Sper că nu-ți plac foarte mult chiloții ăștia.

Trage de ei cu putere, rupându-i, și simt că sângele îmi vâjâie în vene. Gâfâi de dorință.

Cuvintele lui sunt amețitoare, și toată neliniștea de peste zi s-a evaporat. Nu suntem decât noi doi și facem ce știm cel mai bine. Fără să-și ia ochii de la mine, se adâncește ușor în mine. Trupul mi se arcuiește și dau capul pe spate, închizând ochii și delectându-mă cu senzația mădularului în pântecele meu. Se retrage, apoi intră iarăși, atât de lent, atât de dulce, iar eu scot un geamăt.

— Ești a mea, Anastasia, murmură el.

— Da, a ta. Când ai să accepți asta? răspund eu cu respirația întretăiată.

Geme și începe să se miște, să se miște cu adevărat, iar eu mă abandonez ritmului său nemilos, savurând fiecare intrare și ieșire, respirația lui întretăiată, nevoia lui de mine, care o reflectă pe a mea.

Mă face să mă simt puternică, dorită și iubită – iubită de acest bărbat complicat, pe care, la rândul meu, îl iubesc din toată inima. Se opintește din ce în ce mai tare, respirând cu greutate, pierzându-se în mine, la fel cum mă pierd eu în el.

— Oh, iubito, geme Christian, mușcându-mă ușor de maxilar.

Îmi dau drumul, iar în clipa următoare, rămâne nemișcat, mă strânge în brațe cu putere și își dă drumul și el, șoptindu-mi numele.

Epuizat și calm, Christian mă sărută tandru, iar respirația i se liniștește. Mă ține pironită de peretele liftului, cu fruntea lipită de a mea, iar trupul îmi e ca un jeleu, slăbit, dar copleșit de plăcerea orgasmului.

— Oh, Ana, murmură el. Am atâta nevoie de tine, îmi spune și mă sărută pe frunte.

— Și eu de tine, Christian.

Dându-mi drumul, îmi îndreaptă fusta și îmi încheie cei doi nasturi de la cămașă, apoi formează combinația de cifre care pornește din nou liftul. Cabina se pune în

mișcare hurducându-se ușor, iar eu mă prind de brațele lui.

— Taylor probabil se întreabă unde suntem, îmi zâmbește el cu subînțeles.

Oh, la naiba! Îmi trec degetele prin păr, într-o încercare inutilă de a scăpa de aerul de „proaspăt fututã”, dar în clipa următoare renunț la idee și îl prind în coadă.

— Arăți bine, zâmbește Christian jucăuș, ridicându-și fermoarul și punându-și prezervativul în buzunarul de la pantaloni.

Și-a recăpătat iarăși aerul de om de afaceri tipic american și, întrucât părul lui are aerul de „proaspăt futut” aproape tot timpul, nu pare nimic schimbat la el. Atâta că acum zâmbește relaxat, iar în ochi îi strălucește un farmec adolescentin. Oare toți bărbații sunt așa ușor de împăcat?

Când se deschid ușile, ne întâmpină Taylor.

— Liftul a avut o problemă, murmură Christian, apoi ieșim din cabină.

Nu mă pot uita în ochii niciunuia dintre ei. Mă duc repede în dormitorul lui Christian, să-mi iau niște chiloți noi.

Când mă întorc, Christian nu mai are haina pe el și stă la barul pentru micul dejun, discutând cu doamna Jones, care mă întâmpină cu un zâmbet, punând pe masă două farfurii cu mâncare caldă pentru noi. Mamă, miroase delicios – *coq au vin*, dacă nu mă înșel. Sunt hămesită.

— Poftă bună, ne urează ea, apoi ne lasă singuri.

Christian aduce o sticlă de vin alb din frigider și, în timp ce mâncăm, îmi povestește despre cât de aproape e de finalizarea unui telefon mobil pe bază de energie solară. E încântat de acest proiect, și îmi dau seama că ziua lui nu a fost chiar atât de proastă.

Îl întreb despre proprietățile lui. Zâmbește și îmi spune că nu are decât apartamentul din New York, casa din Aspen și Escala. Nimic altceva. După ce terminăm, iau cele două farfurii și le pun în chiuvetă.

— Lăsă-le acolo. O să le spele Gail, spune el, iar eu mă

întorc și mă uit în ochii lui – oare o să mă obișnuiesc vreodată să facă cineva curat după mine?

— Acum, că ești mai docilă, domnișoară Steele, vrei să discutăm despre ziua de azi?

— Cred că tu ești cel care a devenit mai docil, răspund eu. Cred sunt destul de bună când vine vorba să te îmblânzesc.

— Să mă îmblânzești? pufnește el amuzat.

Când vede că încuviințez din cap, se încruntă ușor, ca și când s-ar gândi la ce am spus.

— Da, poate că așa e, Anastasia.

— Ai avut dreptate în legătură cu Jack, murmur eu pe un ton serios, și mă aplec deasupra mesei, așteptându-i reacția.

Se întunecă la față, iar privirea i se înăsprește.

— A încercat ceva? șoptește el cu o voce glacială.

Clatin din cap cu un aer liniștitor.

— Nu, și nici n-o să încerce, Christian. Azi i-am spus că sunt prietena ta, și a bătut imediat în retragere.

— Ești sigură? Aș putea să-l concediez pe nenorocit, se încruntă el.

Prinzând curaj de la paharul de vin, oftez și spun:

— Chiar trebuie să mă lași să-mi duc singură propriile lupte. Nu poți să pui mereu la îndoială ce spun și să încerci să mă protejezi. E sufocant, Christian. N-am să evoluez niciodată profesional dacă te amesteci neîncetat în viața mea. Am nevoie de puțină libertate. Mie nu-mi trece prin cap să mă bag în treburile tale.

Clipește.

— Vreau doar să fii în siguranță, Anastasia. Dacă ți s-ar întâmpla ceva, aș…

Dar se oprește.

— Știu. Și înțeleg de ce ești atât de înclinat să mă protejezi. O parte din mine e încântată de asta. Știu că, dacă am nevoie de tine, o să fii lângă mine, la fel cum și eu o să fiu pentru tine. Dar, dacă sperăm să avem un viitor împreună, trebuie să ai încredere în mine și în judecata mea. Da, uneori o să dau greș – dar trebuie să învăț din

greșelile mele.

Se uită la mine cu un aer neliniștit, ceea ce mă face să mă ridic de pe taburet și să mă apropii de el, oprindu-mă între picioarele lui. Îi iau mâinile, i le pun în jurul meu și îmi așez palmele pe brațele lui.

— Nu te poți amesteca în slujba mea. E greșit. Nu vreau să vii să mă salvezi ca un cavaler cu mantie albă. Știu că vrei să controlezi totul și înțeleg de ce, dar nu poți. E un scop imposibil… trebuie să înveți să lași lucrurile să se desfășoare de la sine.

Întind mâna și îi mângâi obrazul, în timp ce el se uită la mine cu ochi mari.

— Dacă poți să faci asta, fă-o, și am să mă mut cu tine, adaug eu cu căldură.

Inspiră adânc, cu un aer surprins.

— Ai face asta? șoptește el.

— Da.

— Dar nu mă cunoști, se încruntă el, iar în vocea lui încordată se citește panica – nu e ceva specific pentru Domnul meu Învechit în Rele.

— Te cunosc suficient de bine, Christian. Nimic din ce îmi vei spune despre tine nu mă va face să te părăsesc.

Îmi plimb degetele pe obrazul lui, iar mina lui devine din neliniștită îndoielnică.

— Dar dacă ai putea să nu mai încerci să mă controlezi…, adaug eu pe un ton rugător.

— Încerc, Anastasia. Dar nu puteam să stau cu mâinile în sân și să te las să mergi la New York cu… bădăranul ăla. Are o reputație îngrijorătoare. Niciuna dintre asistentele lui de până acum n-a rezistat mai mult de trei luni. Nu vreau ca și tu să ai parte de așa ceva, iubito, oftează el. Nu vreau să ți se întâmple nimic. Nu-ți pot promite că n-am să mă amestec, nu dacă mi se pare că ești în pericol.

Face o pauză și inspiră adânc.

— Te iubesc, Anastasia. Am să fac tot ce-mi stă în putință să te protejez. Nu-mi pot imagina viața fără tine.

Dumnezeule mare! Zeița mea intimă, vocea interioară și cu mine ne uităm șocate la Domnul meu Învechit în Rele.

E vorba de doar trei cuvinte. Inima îmi stă în loc, se înclină, apoi începe să se învârtă pe o altă axă – și savurez momentul, uitându-mă în ochii lui cenușii, sinceri și frumoși.

— Și eu te iubesc, Christian, îi răspund, aplecându-mă și sărutându-l prelung.

Intrând pe nesimțite, Taylor își drege glasul. Christian se dă în spate, uitându-se țintă la mine, apoi se ridică, ținându-mă pe după mijloc.

— Da? îl întâmpină el aspru pe Taylor.

— Doamna Lincoln e în lift, domnule Grey.

— Ce?

Taylor ridică din umeri în chip de scuză. Christian oftează din rărunchi și clatină din cap.

— O să fie interesant, bombăne el și îmi zâmbește cu jumătate de gură, cu un aer resemnat.

La dracu'! De ce nu ne lasă în pace femeia aia afurisită?

Capitolul 12

— Ai vorbit cu ea azi? îl întreb pe Christian, în timp ce așteptăm sosirea doamnei Lincoln.

— Da.

— Ce i-ai spus?

— I-am zis că nu vrei s-o vezi și că îți înțeleg motivele. I-am zis și că nu-mi place că umblă pe la spatele meu.

Are o privire impasibilă, care nu trădează nimic.

Ah, bine.

— Și ce a răspuns?

— M-a expediat așa cum numai ea poate s-o facă, spune, iar buzele i se strâng.

— De ce crezi că a venit?

— Habar n-am, ridică el din umeri.

Taylor vine iarăși în living.

— Doamna Lincoln, anunță el.

Iat-o… De ce naiba e atât de atrăgătoare? E îmbrăcată complet în negru: blugi strâmți, o bluză care îi scoate în evidență chipul perfect și o aureolă de păr blond și strălucitor.

Christian mă trage aproape de el.

— Elena, spune el pe un ton nedumerit.

Iar doamna Lincoln se uită la mine cu un aer șocat, rămânând țintuită locului. Clipește înainte să-și recapete glasul catifelat.

— Îmi pare rău, Christian. Nu știam că nu ești singur. E luni, adaugă ea, ca și când asta ar explica venirea ei.

— Iubita mea, spune el în chip de explicație, înclinând capul într-o parte cu un zâmbet superior.

Îi zâmbește și ea – un zâmbet lent și radios, îndreptat doar spre el, ceea ce mi se pare stânjenitor.

— Desigur. Bună, Anastasia. Nu știam că ești aici. Știu că nu vrei să vorbești cu mine și accept asta.

— Serios? întreb eu calm și mă uit la ea.

Încruntându-se ușor, se apropie câțiva pași de noi.

— Da, am înțeles asta. N-am venit să vorbesc cu tine.

Christian rareori are musafiri în timpul săptămânii.

Face o pauză, apoi adaugă:

— Am o problemă și trebuie să stau de vorbă cu Christian.

— Aha, spune Christian, îndreptându-se de spate. Vrei să bei ceva?

— Da, te rog, murmură ea recunoscătoare.

Christian aduce un pahar, în timp ce Elena și cu mine rămânem singure, uitându-ne cu stânjeneală una la cealaltă. Ea pleacă privirea, jucându-se cu un inel mare de argint de pe degetul mijlociu, iar eu habar n-am unde să mă uit. În cele din urmă, îmi zâmbește discret și se apropie de barul din bucătărie și se așează pe taburetul de la unul dintre capetele lui. E limpede că știe bine apartamentul și se plimbă degajat prin el.

Să rămân? Să plec? *Oh, e atât de dificil*. Vocea mea interioară se încruntă la ea cu cea mai ostilă mină de harpie de care e în stare.

Aș vrea să-i spun atât de multe lucruri acestei femei, și niciunul nu este plăcut. Dar e prietena lui Christian – singura lui prietenă – și, cu toate că nu pot s-o sufăr, nu renunț la politețea mea înnăscută. Hotărând să rămân, mă așez cât mai grațios cu putință pe scaunul pe care a stat Christian mai înainte. În cele din urmă, Christian se întoarce, toarnă vin în pahare și ia loc între noi. Oare nu-și dă seama cât de ciudată e situația?

— Ce s-a întâmplat? o întreabă el.

Elena se uită la mine cu un aer stânjenit, iar Christian mă ia de mână.

— Anastasia e cu mine acum, răspunde el la întrebarea ei nerostită, strângându-mă de mână.

Mă înroșesc, iar vocea mea interioară îl privește radios, lăsând deoparte mina de harpie.

Chipul Elenei se destinde, ca și când ar fi bucuroasă pentru Christian. Chiar *bucuroasă*. Of, n-o înțeleg deloc pe această femeie și mă simt încurcată și iritată în prezența ei.

Elena inspiră adânc și se apleacă în față, atârnând pe

marginea taburetului cu un aer neliniștit. Își pleacă privirea și începe să-și răsucească mecanic inelul de argint de pe degetul mijlociu.

Doamne, ce are? O fi de la prezența mea? Am acest efect asupra ei? Pentru că și eu mă simt la fel – nu vreau să fie aici. Ridică privirea și se uită țintă în ochii lui Christian.

— Sunt șantajată.

La dracu'! Nu mă așteptam să aud așa ceva din gura ei. Christian se încordează. Oare a aflat cineva despre înclinația ei pentru a bate și a și-o trage cu minori? Îmi reprim aversiunea și mă gândesc că toată lumea trebuie să plătească pentru faptele comise. Vocea mea interioară își freacă palmele cu o bucurie prost mascată. *Bine!*

— Cum? întreabă Christian cu groază în glas.

Elena vâră mâna în geanta ei de firmă, din piele lăcuită, scoate un bilet și i-l dă lui Christian.

— Pune-l pe masă, îi face el semn cu bărbia.

— Nu vrei să-l atingi?

— Nu vreau să-mi pun amprentele pe el.

— Christian, știi bine că nu mă pot duce la poliție cu el.

De ce ascult toate astea? Oare acuma și-o trage cu alt băiat?

Elena pune biletul în fața lui, iar el se apleacă să-l citească.

— Nu cere decât cinci mii de dolari, spune el cu un aer aproape absent. Ai idee cine ar putea fi? Cineva dintre cunoștințele tale?

— Nu, spune ea cu glasul său catifelat.

— Linc?

Linc? Cine o fi?

— Cum? După atâta timp? Nu cred, bombăne ea.

— Isaac știe?

— Nu i-am spus.

Cine e Isaac?

— Cred că trebuie să-i spui, îi sugerează Christian.

Elena clatină din cap, iar acum simt că mă amestec în treburile altora. Nu vreau să iau parte la asta. Încerc să-mi retrag mâna din a lui Christian, dar el mă strânge și mai

tare și se uită la mine.

— Ce e? întreabă el.

— Sunt obosită. Cred că o să mă bag în pat.

Ochii lui îi scrutează pe ai mei – oare ce caută? Dezaprobare? Acceptare? Ostilitate? Îmi mențin o expresie cât mai blândă cu putință.

— Bine, spune el. N-o să dureze mult.

Îmi dă drumul la mână și mă ridic în picioare. Elena se uită la mine cu un aer precaut. Îi susțin privirea cu buzele strânse, fără să trădez nicio emoție.

— Noapte bună, Anastasia, spune ea cu un zâmbet discret.

— Noapte bună, mormăi cu răceală în glas.

Apoi mă răsucesc pe călcâie și plec. Tensiunea e prea mare. În timp ce mă apropii de ieșirea din living, conversația lor continuă.

— Nu cred că pot face mare lucru, Elena, îi spune Christian. Dacă e vorba de bani…

Se oprește și, după o clipă, adaugă:

— I-aș putea cere lui Welch să facă o investigație.

— Nu, Christian, voiam doar să vorbesc cu tine despre asta, spune el.

După ce ies din living, o aud spunând:

— Pari foarte fericit.

— Chiar sunt, răspunde Christian.

— Meriți asta.

— Mi-aș dori să fie adevărat.

— Christian, îl dojenește ea.

Rămân nemișcată, ascultând cu atenție – nu mă pot abține.

— Știe ce părere proastă ai despre tine? Știe despre toate problemele tale?

— Mă cunoaște mai bine decât oricine.

— Au! A durut.

— Ăsta e adevărul, Elena. Cu ea nu trebuie să umblu cu ascunzișuri. Și vorbesc serios, las-o în pace.

— Care e problema ei?

— Tu… Tu și cu mine. Ce am făcut noi doi. Nu înțelege.

— Fă-o să înțeleagă.

— E o poveste care ține de trecut, Elena. Și de ce aș vrea s-o murdăresc cu relația noastră perversă? E bună, caldă și inocentă – și, prin nu știu ce miracol, mă iubește.

— Nu e un miracol, Christian, îl ia Elena peste picior pe un ton binedispus. Fii mai încrezător în tine însuți. Chiar ești o partidă pe cinste, ți-am spus-o de multe ori. Și e încântătoare. Și puternică. Cineva care poate să-ți fie alături.

Nu reușesc să disting răspunsul lui Christian. Vasăzică sunt puternică? Cert e că nu mă simt așa.

— Nu ți-e dor de ea? continuă Elena.

— De ce anume?

— De camera ta de joacă.

Îmi țin respirația.

— Chestia asta nu te privește absolut deloc! pufnește Christian.

Oh!

— Îmi pare rău, ripostează Elena pe un ton nesincer.

— Cred că a sosit momentul să pleci. Și te rog, data viitoare să suni înainte să vii.

— Christian, îmi pare rău, spune ea, și, din tonul ei, îmi dau seama că acum e sinceră. De când ești atât de sensibil? îl dojenește ea încă o dată.

— Elena, avem o relație de afaceri care ne-a adus amândurora avantaje extraordinare. Hai să păstrăm lucrurile așa cum sunt. Ce a fost între noi face parte din trecut. Anastasia e viitorul meu, și n-am să-l pun în pericol în niciun fel, așa că termină naibii cu prostiile!

Viitorul lui!

— Înțeleg.

— Uite ce e, îmi pare rău că ai probleme. Poate că ar trebui să-i înfrunți pe cei care te amenință și să le ceri să-ți aducă dovezi, spune el, iar tonul lui e mai blând acum.

— Nu vreau să te pierd, Christian.

— Elena, nu sunt al tău ca să mă poți pierde, pufnește el.

— Nu asta am vrut să spun.

— Ce-ai vrut să spui? întreabă el cu furie în glas.

— Bine, nu vreau să mă cert cu tine. Prietenia noastră înseamnă mult pentru mine. Am s-o las în pace pe Anastasia. Dar să știi că, dacă ai nevoie de ajutor, poți apela la mine. Întotdeauna.

— Anastasia crede că m-am văzut cu tine duminica trecută. Doar m-ai sunat, asta-i tot. De ce i-ai spus că ne-am întâlnit?

— Am vrut să știe cât de necăjit ai fost când te-a părăsit. Nu vreau să-ți facă rău.

— Știe că am suferit. I-am spus eu. Nu te mai amesteca. Zău așa, ești ca o cloșcă.

Christian are un ton mai resemnat, iar Elena izbucnește în râs, dar e un râs trist.

— Știu, spune ea. Îmi pare rău. Știi că țin la tine. N-am crezut niciodată că o să ajungi să te îndrăgostești, Christian. Mă bucur foarte mult să te văd așa. Însă n-aș suporta să te rănească.

— Îmi asum riscurile, răspunde el sec. Dar, spune-mi, ești sigură că nu vrei să facă Welch niște investigații?

Elena oftează prelung.

— Presupun că rău n-are cum să-mi facă.

— Bine, o să-l sun mâine-dimineață.

Îi ascult ciorovăindu-se, încercând să le înțeleg relația. Chiar par să fie prieteni vechi, cum spune Christian. Doar prieteni. Iar ea ține la el – poate prea mult. Mă rog, cine n-ar ține așa mult la el, dacă l-ar cunoaște?

— Mulțumesc, Christian. Și îmi pare rău. N-am vrut să deranjez. Acum plec. Data viitoare o să sun.

— Bine.

Pleacă! La dracu'! Străbat vestibulul în grabă, intru în dormitorul lui Christian și mă așez pe pat. Christian vine și el după câteva clipe.

— A plecat, spune el precaut, studiindu-mi reacția.

Mă uit la el, formulând cu grijă întrebarea pe care vreau să i-o adresez:

— Ai să-mi povestești totul despre ea? Încerc să înțeleg de ce crezi că te-a ajutat.

Fac o pauză, gândindu-mă cu atenție la ce urmează să

spun.

— Îmi e silă de ea, Christian. Cred că ți-a făcut foarte mult rău. Nu ai niciun prieten. I-a ținut pe toți la distanță de tine?

Oftează și își trece o mână prin păr.

— De ce dracu vrei să știi despre ea? Am avut cu ea o relație lungă, deseori mă snopea în bătaie, iar eu o futeam în toate modurile posibile, pe care nici măcar nu ți le poți imagina – punct.

Simt că-mi fuge sângele din obraji. La dracu'! E supărat pe mine. Clipesc.

— De ce ești așa de supărat?

— Pentru că toate porcăriile alea s-au TERMINAT! strigă el, încruntându-se la mine.

Oftează cu exasperare și clatină din cap.

Acum, mă albesc de-a binelea. La naiba! Cobor privirea spre palmele împreunate în poală. Nu vreau decât să înțeleg.

Se așează lângă mine.

— Ce vrei să știi? mă întreabă el cu un aer obosit.

— Nu trebuie să-mi povestești. Nu vreau să fiu indiscretă.

— Anastasia, nu de asta e vorba. Nu-mi place să vorbesc despre porcăria asta. Ani de zile am trăit într-o bulă, fără să fiu afectat de nimic și fără să trebuiască să mă justific în fața nimănui. Elena întotdeauna mi-a fost confidentă. Iar acum, trecutul și viitorul meu se ciocnesc într-un mod pe care nu mi l-am imaginat niciodată.

Mă uit la el, iar el mă privește țintă, cu ochi mari.

— N-am crezut niciodată că o să am un viitor cu cineva, Anastasia. Mi-ai dat speranță și m-ai făcut să mă gândesc la tot felul de posibilități.

Se oprește.

— V-am auzit, șoptesc eu și iarăși plec privirea.

— Ne-ai auzit discuția?

— Da.

— Și? întreabă el, părând resemnat.

— Ține la tine.

— Da, așa e. Și eu țin la ea în felul meu, care nu seamănă deloc cu felul în care țin la tine. Dacă despre asta e vorba.

— Nu sunt geloasă.

Mă rănește că ar putea crede una ca asta. Sau poate că sunt geloasă. La dracu'! Poate că despre asta e vorba.

— N-o iubești, murmur eu.

Christian oftează din nou. Chiar e nervos.

— Cu mult timp în urmă, credeam că o iubesc, spune el printre dinți.

Oh!

— Când am fost în Georgia… mi-ai spus că n-ai iubit-o.

— Așa e.

Mă încrunt.

— Te iubeam încă de atunci, Anastasia, șoptește el. Ești singura persoană pentru care am zburat cinci mii de kilometri.

Of! Nu înțeleg. Pe atunci, încă voia să-i fiu supusă. Mă încrunt și mai tare.

— Sentimentele pe care le am pentru tine sunt foarte diferite de cele pe care le-am avut vreodată față de Elena, îmi explică el.

— Când ți-ai dat seama?

Ridică din umeri.

— Ironia face ca tocmai Elena să mă fi ajutat să înțeleg asta. Ea m-a încurajat să vin în Georgia.

Știam eu! Mi-am dat seama încă din Savannah. Mă uit la el cu o mină inexpresivă.

Ce să înțeleg din toate astea? Poate că Elena e de partea mea și doar își face griji că l-aș putea răni. E un gând care mă întristează. Nu mi-aș dori niciodată să-l rănesc. Elena are dreptate – a fost rănit suficient.

La urma urmei, poate că nu e chiar atât de rea. Clatin din cap. Nu vreau să accept relația lui cu ea. O dezaprob. Da, despre asta e vorba. Orice ar spune Christian, Elena e o persoană dezgustătoare care a abuzat de un băiat vulnerabil, furându-i anii de adolescență.

— Și o doreai? Când erai mai tânăr.

— Da.

Oh!

— M-a învățat multe lucruri. M-a învățat să cred în mine.

Oh!

— Dar te-a și snopit în bătaie.

Zâmbește afectuos.

— Da, așa e.

— Și ți-a plăcut?

— Pe vremea aia, da.

— Atât de mult, încât ți-ai propus să folosești și tu bătaia, la rândul tău?

Ochii lui devin mari și serioși.

— Da.

— Te-a ajutat în privința asta?

— Da.

— A făcut pe supusa pentru tine?

— Da.

Sfinte Sisoie!

— Și te aștepți să-mi placă? întreb eu cu amărăciune în glas.

— Nu. Deși mi-ar face viața mult mai ușoară, spune el cu un aer obosit. Îți înțeleg reticența.

— Reticența? Doamne, Christian, dacă ar fi fost vorba de fiul tău, cum te-ai fi simțit?

Clipește ca și când n-ar înțelege întrebarea. Se încruntă.

— Nu eram nevoit să stau cu ea. A fost și alegerea mea, Anastasia, murmură el.

Nu ajungem nicăieri.

— Cine e Linc? întreb eu.

— Fostul ei soț.

— Lincoln Timber?

— Chiar el, surâde Christian.

— Și Isaac?

— Supusul ei de acum.

Oh, nu!

— Are vreo douăzeci și cinci de ani, Anastasia. Adică e un adult cu discernământ, adaugă el repede, cercetându-mi expresia dezgustată.

Mă înroșesc.

— E aproape de vârsta ta, murmur eu.

— Uite ce e, Anastasia, Elena este o parte din trecutul meu – i-am zis și ei asta. În schimb, tu ești viitorul meu. Te rog, n-o lăsa să ne strice relația. Și, sincer să fiu, m-am plictisit la culme de subiectul ăsta. Mai am ceva de lucru, adaugă el, apoi se ridică în picioare și mă privește. Uită povestea asta. Te rog.

Îl privesc cu un aer încăpățânat.

— Ah, era să uit, spune el. Mașina ta a venit cu o zi mai devreme. E în garaj. Cheia e la Taylor.

Uau… Saab-ul?

— Pot să-l conduc mâine?

— Nu.

— De ce nu?

— Știi de ce nu. Apropo, dacă vrei să mai pleci de la birou în timpul programului, să-mi spui. Sawyer era acolo și te-a urmărit. Se pare că nu pot să am încredere că-ți porți singură de grijă.

Se încruntă la mine, făcându-mă să mă simt ca un copil neascultător – iarăși. M-aș contrazice cu el, dar deja e enervat din cauza Elenei, și nu vreau să-l irit și mai mult, însă nu mă pot abține să nu fac un comentariu.

— Se pare că nici eu nu pot avea încredere în tine, murmur eu. Ai fi putut să-mi spui că sunt urmărită de Sawyer.

— Vrei să ne certăm și din cauza asta? pufnește el.

— Nu mi-am dat seama că ne certăm. Am crezut că ceea ce facem noi se numește comunicare, bombăn eu bosumflată.

Christian închide ochii preț de o clipă, străduindu-se să-și păstreze calmul. Înghit în sec și mă uit la el cu un aer neliniștit. Doamne, oare ce reacție o să aibă?

— Trebuie să lucrez, spune el calm, apoi iese din cameră.

Expir. Abia acum îmi dau seama că-mi țineam respirația. Mă întind pe spate și mă uit la tavan.

Oare am putea avea o conversație normală, care să nu

degenereze într-o ceartă? E epuizant.

Pur și simplu, nu ne cunoaștem suficient de bine. Chiar vreau să mă mut cu el? Nici măcar nu știu dacă, în timp ce lucrează, vrea o ceașcă de cafea sau de ceai. Sau nu vrea să fie deranjat deloc? Habar n-am ce-i place și ce-i displace.

Evident, e plictisit de tărășenia cu Elena – are dreptate, trebuie să trec mai departe. Să uit. Mă rog, cel puțin nu se așteaptă să mă împrietenesc cu ea, și sper că, acum, Elena n-o să mă mai cicălească să ne întâlnim.

Mă dau jos din pat și mă apropii de fereastră. Deschid ușa de la balcon și mă apropii de balustrada din sticlă. Transparența ei îmi dă fiori. Aerul e curat și răcoros, dat fiind că suntem la o înălțime atât de mare.

Mă uit în zare, la luminile pâlpâitoare ale orașului. Aici, în fortăreața lui, Christian e atât de departe de tot și toate – nu trebuie să dea socoteală nimănui. *Tocmai îmi spusese că mă iubește, apoi au urmat porcăriile astea, din cauza acelei femei îngrozitoare*. Viața lui e atât de complicată. El e atât de complicat.

Oftând prelung și aruncând încă o privire spre luminile care se întind la picioarele mele precum o țesătură cu fir de aur, hotărăsc să-l sun pe Ray. A trecut ceva timp de când n-am mai vorbit cu el, dar, când îmi răspunde, aflu că se simte bine și că tocmai se uita la un meci important de fotbal.

— Sper că te înțelegi bine cu Christian, spune el degajat, și îmi dau seama că vrea să afle mai multe, dar că nu ține neapărat.

— Mda, e bine. Oarecum. Și urmează să mă mut cu el. Deși n-am stabilit când.

— Te iubesc, tati.

— Și eu te iubesc, Annie.

Închid și mă uit la ceas. E abia zece. Din cauza disputei de mai devreme, mă simt ciudat de neliniștită.

Fac repede un duș, iar când mă întorc în dormitor, hotărăsc să mă îmbrac cu una dintre cămășile de noapte pe care mi le-a cumpărat Caroline Acton de la Neiman

Marcus. Christian întotdeauna face nazuri când mă vede îmbrăcată cu tricou. În șifonier, sunt trei cămăși de noapte. O aleg pe cea roz pal și mi-o trag peste cap. Materialul îmi alunecă pe piele, mângâindu-mă și lipindu-se de trupul meu. E foarte luxoasă – cel mai fin și mai catifelat satin. *Dumnezeule mare!* În oglindă arăt ca o vedetă de cinema din anii 1930. E lungă, elegantă – și nu seamănă deloc cu ce port eu de obicei.

Aleg un halat de aceeași culoare și hotărăsc să iau o carte din bibliotecă. Aș putea citi pe iPad, dar în clipa aceasta vreau mângâierea și tihna pe care le oferă o carte adevărată. Am să-l las în pace pe Christian. Poate că o să-și recapete buna dispoziție după ce termină de lucrat.

Sunt atât de multe cărți în bibliotecă. Mi-ar lua o veșnicie să arunc o privire peste toate titlurile. Mă uit spre masa de biliard și mă înroșesc, amintindu-mi seara dinainte. Pe buze mi se așterne un zâmbet când văd că rigla e tot pe podea. O ridic și mă lovesc peste palmă. Au! Ustură.

De ce nu pot suporta un pic mai multă durere pentru bărbatul meu? Cu un aer neconsolat, pun rigla pe birou și continui să caut un titlu bun.

Cele mai multe dintre cărți sunt ediții princeps. Cum a reușit să strângă o asemenea colecție într-o perioadă atât de scurtă? Poate că Taylor are în fișa postului și achiziționarea de cărți. În cele din urmă, aleg *Rebecca* de Daphne Du Maurier. Am citit-o cu mult timp în urmă. Mă ghemuiesc pe un fotoliu moale și zâmbesc în clipa când citesc primul rând:

Noaptea trecută, am visat că iarăși am fost la Manderley…

Mă trezesc în clipa când Christian mă ia în brațe.

— Hei, murmură el, ai adormit. Nu știam unde ești.

Îmi mângâie părul cu nasul, iar eu îmi petrec brațele pe după gâtul său și, somnoroasă, îi inspir parfumul – vai, miroase atât de bine –, în timp ce mă duce înapoi în dormitor. Mă întinde pe pat și mă învelește.

— Dormi, iubito, șoptește el, lipindu-și buzele de fruntea mea.

Mă trezesc brusc din pricina unui vis înfiorător și, preț de câteva clipe, sunt foarte dezorientată. Mă uit cu neliniște la capătul patului, dar nu văd pe nimeni. Dinspre living se aud acordurile slabe ale unei piese complicate pentru pian.

Cât o fi ceasul? Mă uit la ceasul cu alarmă – ora două dimineața. Oare Christian a dormit vreun pic? Îmi scot picioarele din halatul pe care încă îl am pe mine și mă dau jos din pat.

În living, rămân în umbră și ascult cu atenție. Christian e adâncit în muzică. Pare protejat de bula lui de lumină. Iar piesa pe care o cântă are o linie melodică vioaie și foarte complexă – anumite bucăți mi se par cunoscute. Doamne, ce talentat e. De ce sunt mereu surprinsă de asta?

Dar întreaga scenă pare diferită acum, și îmi dau seama că pianul are capacul lăsat, așa că îl pot vedea pe Christian. Ridică ușor capul, iar privirile ni se întâlnesc – ochii lui cenușii reflectă strălucirea difuză a lămpii. Mă apropii de pian, iar el continuă să cânte, fără nicio ezitare. Ochii lui mă urmăresc cu lăcomie, devenind mai strălucitori. Când ajung lângă el, se oprește.

— De ce te-ai oprit? Era minunat.

— Ai idee cât de atrăgătoare ești în clipa asta? întreabă el cu voce catifelată.

Oh!

— Vino în pat, șoptesc eu, iar el îmi întinde mâna și mă privește cu ochi scăpărători.

Când i-o iau, mă trage brusc și îi cad în poală. Își petrece brațele în jurul meu și își freacă nasul de gâtul meu, chiar în spatele urechii, trimițându-mi fiori pe șira spinării.

— De ce ne certăm? șoptește el, mușcându-mă ușor de lobul urechii.

Dumnezeule mare! Inima îmi stă în loc, apoi începe să

bată cu putere, împrăștiindu-mi valuri de căldură în tot trupul.

— Pentru că începem să ne cunoaștem, și pentru că ești încăpățânat, certăreț, irascibil și dificil, murmur eu cu respirația întretăiată, răsucindu-mi gâtul spre el.

Își plimbă nasul pe gâtul meu și îi simt zâmbetul pe piele.

— Așa este, domnișoară Steele. Și e de mirare că mă suporți, spune el, strângându-mi lobul urechii între buze, iar eu gem ușor. Așa e întotdeauna? oftează el.

— Habar n-am.

— Nici eu.

Trage de cordonul halatului, desfăcându-l, iar mâna lui îmi alunecă pe trup, trecând peste sâni. Sfârcurile mi se întăresc sub atingerea lui tandră, ieșind prin satinul cămășii de noapte. Mâna lui coboară spre talie, ajungând până la șold.

— Îmi place atât de mult să te mângâi prin satin, și se vede totul – chiar și ăsta.

Mă trage ușor de părul pubian prin satin, făcându-mă să tresar, iar mâna cealaltă și-o înfige în părul meu, deasupra cefei. Îmi dă capul pe spate și mă sărută – limba lui e nerăbdătoare, nemiloasă și plină de dorință. Gem și îi mângâi chipul drag. Mâna lui îmi ridică ușor cămașa de noapte, mângâindu-mi fundul, apoi își plimbă degetul mare pe partea interioară a coapsei mele.

Dintr-odată, se ridică în picioare, făcându-mă să tresar, și mă saltă pe pian. Picioarele mi se sprijină pe claviatură, făcând să răsune câteva note discordante, iar mâinile lui îmi mângâie picioarele și îmi depărtează genunchii, apoi mă ia de mâini.

— Întinde-te pe spate, îmi poruncește, ținându-mă de mâini în timp ce mă întind pe pian, simțind capacul tare sub mine.

Îmi dă drumul, apoi îmi desface și mai mult coapsele, picioarele mele dansând pe clape și făcând să se audă note mai înalte și note mai joase.

Doamne! Îmi dau seama ce are de gând să facă și mă

trec fiorii… Gem cu putere când mă sărută pe interiorul genunchiului, apoi urcă pe coapsă, presărându-mi sărutări și mușcături pe piele. Christian ridică și mai mult satinul catifelat, făcându-l să-mi alunece pe pielea sensibilizată de atingerile sale. Închizând ochii, mă las în voia lui, iar gura lui ajunge în cele din urmă la pubis.

Mă sărută… *acolo… oh, Doamne…* apoi expiră ușor înainte ca limba lui să-mi înconjoare clitorisul. Îmi desface și mai mult picioarele. Mă simt atât de deschisă – atât de expusă. Mă ține nemișcată, mâinile lui strângându-mă de deasupra genunchilor, iar limba lui mă torturează, fără pauză… fără păsuire. Îmi mișc șoldurile în ritmul lui, copleșită de dorință.

— Oh, Christian, te rog, gem eu.

— Oh, nu, iubito, nu încă, mă tachinează el, și simt că mă apropii de orgasm.

Christian își dă seama și se oprește.

— Nu, scâncesc eu.

— Asta e răzbunarea mea, Ana, murmură el. Ceartă-te cu mine și am să mă răzbun cumva pe trupul tău.

Îmi înșiră sărutări pe pântece, iar mâinile lui mi se ridică pe coapse, mângâindu-mă și excitându-mă. Limba lui mi se învârte în jurul buricului, iar mâinile lui – *și degetele lui… oh, degetele lui* – ajung la încheieturile coapselor.

— Ah! strig eu, când își vâră degetul mare în mine.

Celălalt mă chinuiește, rotindu-se încet, chinuitor, în jurul clitorisului. Mă zvârcolesc, arcuindu-mă pe pian. E aproape insuportabil.

— Christian! strig eu, simțind că dorința mă face să-mi pierd controlul.

Se îndură de mine și se oprește. Ridicându-mi picioarele de pe clape, mă împinge în spate – alunec ușor pe cămașa de satin, apoi se urcă și el pe capac, oprindu-se o clipă între picioarele mele, să-și pună un prezervativ. Se apleacă deasupra mea, iar eu gâfâi, uitându-mă la el cu o dorință sălbatică, și îmi dau seama că e gol. Când s-a dezbrăcat?

Se uită la mine, iar ochii lui sunt plini de admirație, iubire și pasiune – mi se taie respirația.

— Te doresc atât de mult, spune el, și, foarte lent, foarte tandru, se adâncește în mine.

Suntem întinși pe pian, iar eu stau deasupra lui, stoarsă de vlagă, cu membrele grele. *Doamne!* E mult mai confortabil să stau pe el decât pe pian. Având grijă să nu-i ating pieptul, îmi sprijin obrazul de el și rămân perfect nemișcată. Nu se opune, iar eu îi ascult respirația, care se liniștește în același ritm cu a mea. Îmi mângâie părul cu tandrețe.

— Ce bei seara, ceai sau cafea? îl întreb eu cu un aer somnoros.

— Ce întrebare ciudată, spune el ca prin vis.

— M-am gândit să-ți aduc o ceașcă de ceai în birou, dar mi-am dat seama că nu știu ce ți-ar plăcea.

— Ah, înțeleg. Seara, apă sau vin, Ana. Deși poate că ar trebui să încerc ceaiul.

Mâna lui mi se mișcă ritmic pe spate, mângâindu-mă tandru.

— Știm foarte puțin unul despre altul, murmur eu.

— Știu, spune el, iar în vocea lui se simte o undă de tristețe.

Mă ridic și mă uit la el.

— Ce este? îl întreb.

Clatină din cap, ca și când ar vrea să se scuture de un gând neplăcut, și mă mângâie pe obraz, cu ochi strălucitori și sinceri.

— Te iubesc, Ana Steele, spune el.

* * *

Alarma se pornește, împrăștiind în dormitor știrile despre trafic de la ora șase, iar eu sunt trezită brutal dintr-un vis tulburător, cu femei blonde și brunete. Nu-mi dau seama despre ce era vorba în el, și sunt distrasă imediat de prezența lui Christian Grey, care este înfășurat în jurul meu precum mătasea: capul său cu părul dezordonat se sprijină pe pieptul meu, mâna pe sânii mei, iar piciorul

peste coapsele mele, imobilizându-mă. Încă doarme, iar mie îmi e prea cald. Însă ignor acest mic disconfort și ridic mâna cu grijă să-i mângâi părul, iar el se mișcă. Uitându-se la mine cu ochi cenușii și limpezi, îmi zâmbește cu un aer somnoros. *Dumnezeule mare! E adorabil.*

— Bună dimineața, frumoaso, spune el.

— Bună dimineața, frumosule, îi răspund eu cu un zâmbet.

Mă sărută, se dezlipește de mine și se sprijină în cot, privindu-mă.

— Ai dormit bine? întreabă el.

— Da, în ciuda întreruperii de azi-noapte.

Zâmbetul i se lărgește.

— Tu mă poți întrerupe în felul ăsta oricând, mă sărută el încă o dată.

— Dar tu? Ai dormit bine?

— Întotdeauna dorm bine cu tine, Anastasia.

— Nu mai ai coșmaruri?

— Nu.

Mă încrunt și mă aventurez să-i pun o întrebare.

— Cu ce sunt coșmarurile tale?

Fruntea i se încrețește, iar zâmbetul îi dispare de pe buze. *La naiba! Curiozitatea mea prostească.*

— Sunt amintiri din copilăria mea timpurie, sau cel puțin așa zice dr. Flynn. Unele sunt foarte vii, altele mai estompate.

Se întrerupe, iar pe chip îi apare un aer distant și chinuit. Dus pe gânduri, începe să-mi mângâie clavicula cu un deget, distrăgându-mi atenția.

— Te trezești țipând? încerc în van să glumesc.

Se uită nedumerit la mine.

— Nu, Anastasia. N-am țipat niciodată, din câte îmi amintesc.

Se încruntă, ca și când ar coborî în adâncul amintirilor. Oh, nu – e un loc prea întunecat pentru ora asta.

— Ai și amintiri plăcute din copilărie? întreb eu repede, mai ales ca să-l distrag.

Își ia un aer gânditor o clipă, plimbându-și în continuare

degetul pe pielea mea.

— O zi în care prostituata narcomană a gătit. Îmi amintesc mirosul. Făcea un tort, cred. Pentru mine. Apoi ziua în care mama și tata au adus-o acasă pe Mia. Mama se temea de reacția mea, dar bebelușul mi-a plăcut din prima. Primul meu cuvânt a fost Mia. Îmi aduc aminte și prima lecție de pian. Domnișoara Kathie, profesoara mea, era nemaipomenită. Avea și cai, zâmbește el nostalgic.

— Mi-ai spus că ai fost salvat de mama ta. În ce sens?

Reveria lui se întrerupe și se uită la mine cu aerul că nu sunt în stare să înțeleg o operație elementară precum doi plus doi.

— M-a adoptat, spune el simplu. Când am văzut-o prima oară, am crezut că e un înger. Era îmbrăcată în alb și m-a consultat calm, cu multă blândețe. N-am să uit asta niciodată. Dacă ea ar fi spus nu sau Carrick ar fi spus nu…, murmură el, ridicând din umeri, apoi întoarce capul să se uite la ceas. E cam devreme pentru un subiect atât de serios, bombăne.

— Mi-am promis că am să te cunosc mai bine.

— Serios, domnișoară Steele? Am crezut că vrei să știi ce prefer, ceai sau cafea, surâde el jucăuș. Oricum, am în minte un mijloc prin care mă poți cunoaște mai bine.

Își împinge sugestiv șoldurile spre mine.

— Cred că te știu foarte bine în felul ăsta, răspund eu ironic și, în același timp, mustrător, ceea ce îi lărgește zâmbetul.

— Nu cred că o să te cunosc vreodată suficient de bine în felul ăsta, murmură el. Trezitul lângă tine are mari avantaje, spune, cu un glas irezistibil de seducător.

— Nu trebuie să te scoli?

Vocea mea e șoptită și răgușită. *Doamne, ce-mi face…*

— În dimineața asta, nu. În clipa asta, e un singur loc în care aș vrea să fiu, domnișoară Steele.

Iar ochii lui scânteiază voluptuos.

— Christian! tresar eu șocată.

Se răsucește brusc, așezându-se deasupra mea și împingându-mă în saltea. Mă ia de mâni, mi le ridică

deasupra capului și mă sărută pe gât.

— Oh, domnișoară Steele.

Îi simt buzele pe pielea mea, trimițându-mi fiori delicioși în tot trupul, în timp ce mâna lui coboară și începe să-mi ridice ușor cămașa de noapte.

— Vai, ce-aș vrea să-ți fac, murmură el.

Simt că mă pierd și nu-i mai pun nicio întrebare.

Doamna Jones îmi așează în față o farfurie cu bacon și clătite, iar pentru Christian, o omletă cu bacon. Stăm unul lângă altul la bar, într-o tăcere plăcută.

— Când o să mi-l prezinți pe Claude, antrenorul tău, să-mi arate ce știe? îl întreb.

Christian se uită la mine zâmbind.

— Depinde dacă vrei să mergi la New York în weekendul ăsta sau nu. Am s-o rog pe Andrea să se intereseze de programul lui și o să iau legătura cu tine.

— Andrea?

— Asistenta mea.

Ah, da.

— Una dintre multele tale blonde, îl tachinez eu.

— Nu e a mea. Doar lucrează pentru mine. Tu ești a mea.

— Lucrez pentru tine, bombăn eu cu un aer bosumflat.

Surâde, ca și când ar fi uitat.

— Așa-i, spune, iar zâmbetul lui radios e molipsitor.

— Poate Claude o să mă învețe și kickbox, îl previn eu.

— Ah, da? Vrei să-ți măsori puterile cu mine? ridică el o sprânceană cu o mină amuzată. Chiar te rog, domnișoară Steele.

E atât de fericit față de ziua de ieri, când a avut o stare atât de proastă după plecarea Elenei. E complet dezarmant. O fi doar de la sex… poate că asta îl face atât de vesel.

Întorc capul spre pian, savurând amintirea nopții trecute.

— Văd că ai ridicat iarăși capacul.

— Noaptea trecută, l-am închis să nu te deranjez. Cred

că nu mi-a ieșit, dar mă bucur că am dat greș.

Cu buzele curbate într-un zâmbet senzual, Christian ia o gură de omletă, iar eu mă îmbujorez și îi răspund la zâmbet.

Oh, da… ce bine a fost pe pian.

Doamna Jones se apleacă și pune pe masă, în fața mea, o pungă de hârtie cu mâncarea pentru prânz, făcându-mă să mă îmbujorez cu un aer vinovat.

— Pentru mai târziu, Ana. Îți place tonul?

— Oh, da. Mulțumesc, doamnă Jones.

Îi zâmbesc sfios, iar ea îmi răspunde la fel, după care iese din living – ca să ne ofere un pic de intimitate, presupun.

— Pot să te întreb ceva? mă întorc eu spre Christian.

Aerul amuzat îi dispare de pe chip.

— Sigur.

— Și n-o să te superi?

— Are legătură cu Elena?

— Nu.

— N-am să mă supăr.

— Dar acum, am o întrebare suplimentară.

— Da?

— Care e despre ea.

Își dă ochii peste cap.

— Ce anume? spune el, părând exasperat.

— De ce te înfurii atunci când te întreb despre ea?

— Sincer?

Mă încrunt la el.

— Am crezut că ești tot timpul sincer cu mine.

— Mă străduiesc.

Mijesc ochii.

— E un răspuns foarte evaziv.

— Întotdeauna sunt foarte sincer cu tine, Ana. Nu vreau să mă joc jocuri cu tine. Mă rog, nu jocuri din astea, explică el, iar privirea i se înfierbântă.

— Ce fel de jocuri vrei să joci? înclină capul într-o parte și zâmbește.

— Domnișoară Steele, atenția ta e așa de ușor de abătut.

Chicotesc. Are dreptate.

— Domnule Grey, poți distrage atenția în atât de multe feluri, îi spun și mă uit în ochii lui cenușii, în care licărește amuzamentul.

— Din câte sunete există pe lumea asta, preferatul meu e chicotitul tău, Anastasia. Dar să revenim – ce întrebare voiai să-mi pui inițial? întreabă el blând, și îmi închipui că râde de mine.

Încerc să-mi țugui buzele pentru a-mi manifesta neplăcerea, dar îmi place când Domnul meu Învechit în Rele e jucăuș. Îmi place această scurtă repriză de tachinări matinale. Mă încrunt, încercând să-mi amintesc întrebarea.

— Ah, da. Te întâlneai cu supusele tale doar în weekend?

— Da, exact, îmi răspunde, uitându-se la mine cu un aer neliniștit.

Zâmbesc jucăuș.

— Deci fără sex în timpul săptămânii.

Izbucnește în râs.

— Ah, deci aici voiai să ajungi, spune el, vag ușurat. Cum altfel aș fi putut să merg la sală în fiecare zi lucrătoare?

Acum, chiar mă ia peste picior, dar nu-mi pasă. Îmi vine să sar de bucurie. Altă premieră – mă rog, alte câteva premiere.

— Pari foarte mulțumită de tine, domnișoară Steele.

— Sunt, domnule Grey.

— Așa și trebuie, surâde el. Iar acum, termină-ți micul dejun.

Oh, a revenit Cincizeci de Vicii cel autoritar… Întotdeauna e prin preajmă.

Suntem pe bancheta din spate a Audi-ului. Mai întâi, Taylor o să mă lase pe mine la serviciu, apoi o să-l ducă pe Christian la birou. Pe scaunul din dreapta șoferului stă Sawyer.

— Parcă ziceai că fratele colegei tale de apartament vine azi în Seattle, nu-i așa? întreabă Christian într-o doară,

vocea și expresia lui netrădând nicio emoție.

— Vai, Ethan! exclam eu. Am uitat. Oh, Christian, mersi că mi-ai amintit. O să trebuiască să mă întorc la apartament.

Se schimbă la față.

— La ce oră?

— Nu știu la cât vine.

— Nu vreau să mergi nicăieri singură, spune el ferm.

— Știu, bombăn eu și mă abțin să nu-mi dau ochii peste cap, să nu-l supăr pe Domnul Exagerare. Sawyer o să spioneze – ăă… patruleze și azi? întreb eu, uitându-mă ironic la Sawyer, ale cărui urechi se înroșesc.

— Da, pufnește Christian cu o privire glacială.

— Dacă aș fi venit cu Saab-ul, ar fi fost mai ușor, bombăn eu cu un aer bosumflat.

— Sawyer o să aibă la dispoziție o mașină și te poate duce la apartamentul tău la ora la care ai nevoie.

— Bine. Cred că Ethan o să ia legătura cu mine în timpul zilei. O să-ți transmit ce planuri am.

Se uită la mine, fără să spună nimic. Oh, oare la ce se gândește?

— În regulă, încuviințează el. Nu pleci singură nicăieri, ne-am înțeles? repetă, legănându-și arătătorul lung în fața mea.

— Da, dragul meu, murmur eu.

Pe buze i se așterne un zâmbet discret.

— Și poate că ar fi bine să-ți folosești Blackberry-ul; am să-ți trimit e-mailurile pe el. În felul ăsta, specialistul meu în IT n-o să mai aibă o dimineață extrem de interesantă, adaugă el sardonic. Ei, ce zici?

— Așa facem, spun eu, fără să mă pot împotrivi.

Îmi dau ochii peste cap, iar el îmi zâmbește superior.

— Vai, domnișoară Steele, cred că-mi dai mâncărimi în palmă.

— Oh, domnule Grey, tot timpul ai mâncărimi în palmă. Ce-o să ne facem?

Izbucnește în râs, dar, în clipa următoare, atenția îi e distrasă de Blackberry, care probabil e dat pe vibrații,

pentru că nu i se aude soneria. Când vede cine îl sună, Christian se încruntă.

— Ce e? pufnește el, apoi ascultă cu atenție.

Profit de prilej să-i studiez trăsăturile minunate – nasul drept, părul dezordonat care îi atârnă pe frunte. În cele din urmă, momentul în care am răgazul să-l admir e întrerupt de expresia lui, ce trece de la neîncredere la amuzament. Devin atentă.

— Glumești… Pentru o scenă… Când ți-a zis asta? chicotește Christian, aproape fără voia lui. Nu, nu-ți face griji. Nu trebuie să ceri scuze. Mă bucur că există o explicație logică. Chiar mi s-a părut o sumă ridicol de mică… Sunt sigur că ai pus la cale o răzbunare ingenioasă și malefică. Bietul Isaac, zâmbește el. Bine. La revedere.

Închide telefonul și se uită la mine. Ochii lui capătă dintr-odată o expresie preocupată, dar, în mod ciudat, pare și ușurat.

— Cine era? întreb eu.

— Chiar vrei să știi? spune el calm.

De fapt, știu. Clatin din cap și mă uit pe fereastră la ziua cenușie, simțindu-mă disperată. De ce nu-l lasă în pace?

— Hei, spune el.

Îmi ia mâna și îmi sărută fiecare deget în parte, după care îmi suge cu putere degetul mic și îl mușcă ușor.

Uau! Are linie directă cu pântecele meu. Tresar și mă uit cu un aer neliniștit la Taylor și Sawyer, apoi la Christian – ochii lui sunt mai întunecați, iar pe buze i se așterne un zâmbet senzual.

— Nu te mai gândi la ea, Anastasia, murmură el. Face parte din trecut.

Apoi îmi așterne o sărutare în palmă, trimițându-mi fiori în tot corpul, iar iritarea mea de moment e dată uitării.

— Bună dimineața, Ana, mă salută Jack în timp ce mă apropii de biroul meu. Frumoasă rochie.

Mă îmbujorez. Face parte din noua mea garderobă, oferită de iubitul meu incredibil de bogat. E o rochie până la genunchi, din pânză, de culoare bleu, fără mâneci și

destul de mulată, iar în picioare am o pereche de sandale cu toc înalt. Lui Christian îi plac tocurile, îmi spun în sinea mea. E un gând care mă face să surâd, dar în clipa următoare îmi recapăt zâmbetul profesional pentru șeful meu.

— Bună dimineața, Jack.

Îmi încep ziua prin a lua legătura cu cineva care să se ocupe de tipărirea broșurii lui. După o vreme, Jack scoate capul pe ușa biroului și îmi spune:

— Ana, îmi aduci, te rog, o cafea?

— Sigur.

Mă duc în bucătărie și dau peste Claire de la recepție, care și ea pregătește o cafea.

— Bună, Ana, mă întâmpină ea cu un aer prietenos.

— Bună, Claire.

Îmi povestește un pic despre reuniunea de familie din weekend, care i-a plăcut grozav, iar eu îi povestesc despre scurta plimbare cu nava lui Christian.

— Iubitul tău e nemaipomenit, Ana, spune ea cu ochi strălucitori.

Sunt tentată să-mi dau ochii peste cap, dar mă abțin.

— Mda, nu arată rău, zâmbesc eu, apoi izbucnim amândouă în râs.

— Ți-a luat ceva timp! pufnește Jack atunci când îi duc cafeaua.

Oh!

— Îmi pare rău.

Mă îmbujorez, apoi mă încrunt. Mi-a luat la fel de mult timp ca de obicei. Care e problema lui? Poate că l-a enervat ceva.

După o clipă, clatină din cap.

— Scuze, Ana. N-am vrut să strig la tine, scumpo.

Scumpo?

— Se întâmplă ceva la nivelul conducerii, și nu-mi dau seama ce anume. Să stai cu urechea ciulită, da? Dacă auzi ceva – știu că voi, fetele, stați de vorbă.

Rânjește și mi se face un pic greață. Habar n-are cum

stăm de vorbă noi, „fetele”. În plus, știu ce se întâmplă.

— Să-mi spui dacă afli ceva, da?

— Sigur, mormăi eu. Am trimis broșura la tipografie. O să fie gata la ora două.

— Perfect! Poftim, îmi întinde el un teanc de manuscrise. Pentru toate astea trebuie să faci rezumatul primului capitol, apoi să le faci câte o fișă.

— Mă apuc imediat de treabă.

Mă simt ușurată când ies din biroul lui și mă așez pe scaunul meu. Of, ce greu e să știi lucruri pe care alții nu le știu. Ce o să facă atunci când o să afle? Mă trec fiorii. Ceva îmi spune că Jack o să se enerveze. Mă uit la Blackberry-ul meu și zâmbesc. Am primit un e-mail de la Christian.

De la: Christian Grey
Subiect: Răsărit
Data: 14 iunie 2011, 09:23
Către: Anastasia Steele

Îmi place să mă trezesc dimineața alături de tine.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprise Holdings Inc.

Pe față mi se așterne un zâmbet până la urechi, iar zeița mea intimă sare din șezlongul ei, făcând un salt pe spate.

De la: Anastasia Steele
Subiect: Apus
Data: 14 iunie 2011, 09:35
Către: Christian Grey

Dragul meu Îndrăgostit Lulea,

Și mie îmi place să mă trezesc alături de tine. Dar îmi place și să fiu cu tine în pat, în lifturi, pe piane, pe mese de biliard, pe iahturi și în căzi, încătușată pe cruci de lemn, pe paturi cu patru stâlpi și cearșafuri de satin roșu, la

adăpostul pentru bărci sau în dormitorul copilăriei tale.
A ta Nebună după Sex și Nesățioasă xx

De la: Christian Grey
Subiect: Hardware umed
Data: 14 iunie 2011, 09:37
Către: Anastasia Steele

Dragă Nebună după Sex și Nesățioasă,
Tocmai mi-am vărsat cafeaua pe tastatură.
Cred că e prima oară când mi se întâmplă.
Admir femeile care se concentrează asupra geografiei.
Ar trebui să concluzionez că mă vrei doar pentru trupul meu?

Christian Grey
CEO complet șocat, Grey Enterprise Holdings Inc.

De la: Anastasia Steele
Subiect: Chicoteală – și umezeală
Data: 14 iunie 2011, 09:42
Către: Christian Grey

Dragul meu complet șocat, întotdeauna.
Am treabă.
Nu mă mai deranja.

NS&N xx

De la: Christian Grey
Subiect: Chiar trebuie?
Data: 14 iunie 2011, 09:50
Către: Anastasia Steele

Dragă NS&N
Ca de obicei, dorința ta e lege.
Mă bucur că chicotești și ești umedă.

Pe curând, iubito.
x

Christian Grey
CEO Îndrăgostit Lulea, Șocat și Fermecat, Grey Enterprise Holdings Inc.

Pun Blackberry-ul jos și îmi continui treaba.

La prânz, Jack îmi cere să-i cumpăr ceva de la bufet, iar eu îl sun pe Christian imediat ce ies din biroul lui.
— Anastasia, îmi răspunde el, cu o voce caldă și tandră.
Cum de reușește să mă facă să mă topesc chiar și la telefon?
— Christian, Jack mi-a cerut să-i cumpăr ceva de la bufet.
— Puturos nenorocit, pufnește Christian.
Dar nu-l iau în seamă.
— Așa că mă duc la bufet, continui eu. Ar fi mai bine să-mi dai numărul lui Sawyer, ca să nu te mai deranjez pe tine de fiecare dată.
— Nu mă deranjezi, iubito.
— Ești singur?
— Nu. Sunt cu șase oameni care se uită la mine în clipa asta, întrebându-se cu cine naiba stau de vorbă la telefon.
La dracu'!
— Serios? întreb eu, cuprinsă de panică.
— Da, serios. Prietena mea, îi anunță el pe cei din jur.
Dumnezeule mare!
— Probabil își închipuiau cu toții că ești gay.
Izbucnește în râs.
— Da, probabil.
— Păi… atunci, mă duc.
Sunt sigură că-și poate da seama cât de stânjenită sunt că l-am întrerupt.
— O să-i transmit lui Sawyer, râde el din nou. Ai primit vreo veste de la fratele colegei?
— Nu încă. Vei fi primul care va afla, domnule Grey.

— Bine. Pe curând, iubito.

— Pa, Christian, zâmbesc eu.

De fiecare dată când spune asta, mă face să zâmbesc… nu se potrivește cu imaginea de ansamblu a Domnului meu Învechit în Rele, și, totuși, e ceva care i se potrivește atât de bine.

Câteva clipe mai târziu, când ies din clădire, Sawyer mă așteaptă chiar în fața intrării.

— Domnișoară Steele, mă salută el ceremonios.

— Sawyer, înclin eu din cap, și pornim împreună spre bufet.

Cu Sawyer nu mă simt la fel de confortabil cum mă simt cu Taylor. În timp ce mergem pe trotuar, scrutează constant împrejurimile, ceea ce îmi sporește neliniștea, așa că, la un moment dat, mă trezesc imitându-l.

Oare Leila e undeva prin preajmă? Christian ne-a molipsit pe toți cu paranoia lui? O fi una dintre nuanțele lui de perversiune? Ce n-aș da pentru o jumătate de oră de discuții sincere cu dr. Flynn, să aflu dacă e așa.

Dar nu e nimic în neregulă. Ora prânzului în Seattle – oamenii se duc să ia masa, la cumpărături sau să se vadă cu prietenii. Văd două tinere care se sărută pe obraji când se întâlnesc.

Mi-e dor de Kate. Au trecut doar două săptămâni de când a plecat în vacanță, dar mi s-au părut cele mai lungi săptămâni din viața mea. S-au întâmplat atât de multe lucruri – n-o să-i vină să creadă când o să-i povestesc. Mă rog, când o să-i spun versiunea retușată, fără datele confidențiale. Mă încrunt. Va trebui să stau de vorbă cu Christian despre asta. Ce-o să înțeleagă Kate din ce o să-i povestesc? Mă trec fiorii când mă gândesc. Poate că o să se întoarcă cu Ethan, îmi spun în sinea mea, și mă cuprinde un val de bucurie, dar îmi dau seama că e puțin probabil. Sigur a rămas cu Elliot.

— Unde stai când aștepți afară? îl întreb pe Sawyer, după ce ne așezăm la coadă.

Sawyer e în fața mea și se uită spre ușă, observând în

permanență strada și pe cei care intră în local – prezența lui îmi dă fiori.

— Stau în cafeneaua de vizavi, domnișoară Steele.

— Nu te plictisești?

— Nu, asta mi-e meseria, spune el cu un aer formal.

Mă îmbujorez.

— Scuze, n-am vrut să spun…

Dar vocea mi se întrerupe când îi văd expresia amabilă și înțelegătoare.

— Vă rog, domnișoară Steele. Slujba mea e să vă protejez. Și asta am să fac.

— Și n-ați reușit să dați de Leila?

— Nu.

Mă încrunt.

— De unde știi cum arată?

— Am văzut o fotografie cu ea.

— Ah, și o ai la tine.

— Nu, domnișoară Steele, răspunde el, lovindu-și ușor tâmpla. Mi-am întipărit-o în memorie.

Bineînțeles. Chiar aș vrea să mă uit la o fotografie cu Leila, să văd cum arăta înainte să devină Fata Fantomă. Oare Christian o să-mi arate vreuna? Da, probabil că da – pentru siguranța mea. Îmi fac un plan în minte, iar vocea mea interioară se bucură și dă din cap aprobator.

Broșurile sunt aduse la birou, și trebuie să spun că arată extraordinar. Îi duc una lui Jack. Ochii i se luminează, dar nu știu dacă este efectul meu sau al broșurii – aleg să cred că a doua variantă este cea corectă.

— Arată excelent, Ana, spune el, răsfoind-o într-o doară. Mda, bună treabă. Te vezi cu prietenul tău în seara asta?

Buzele i se strâng atunci când rostește cuvântul „prieten”.

— Da. Locuim împreună.

Ceea ce e oarecum adevărat. Mă rog, cel puțin acum stăm împreună. Și am acceptat în mod oficial să mă mut cu el, deci nu e tocmai o minciună socială. Și sper ca asta să-i taie elanul.

— Ar avea ceva împotrivă dacă ai ieși să bem ceva diseară? Ca să sărbătorim treaba excelentă pe care ai făcut-o?

— În seara asta vine un prieten în oraș și o să luăm cina la restaurant. Și o să fiu ocupată în fiecare seară, Jack.

— Înțeleg, oftează el exasperat. Poate după ce mă întorc de la New York, ce zici? ridică el din sprâncene cu un aer nerăbdător, iar privirea i se întunecă în mod sugestiv.

Oh, nu. Zâmbesc artificial, suprimându-mi un fior.

— Ce să-ți aduc, ceai sau cafea? întreb eu.

— Cafea, te rog, spune el cu glas scăzut, ca și când mi-ar cere altceva.

Fir-ar să fie! Nu se lasă, e limpede. *Of… ce să fac?*

Ies din birou și scot un prelung oftat de ușurare. Mă face să fiu tensionată. Christian are dreptate în ceea ce-l privește, și o parte din mine e iritată că are dreptate.

Iau loc la birou, iar Blackberry-ul sună – un număr pe care nu-l recunosc.

— Ana Steele.

— Bună, Steele!

Vocea tărăgănată a lui Ethan mă ia prin surprindere.

— Ethan! Ce mai faci?

Aproape că strig de bucurie.

— Îmi pare bine că m-am întors. M-am săturat până peste cap de soare, de punciuri și de soră-mea, care e îndrăgostită lulea de mahăr. A fost tare greu, Ana!

— Mda! Mare, soare, nisip și punciuri sunt o combinație care te duce cu gândul la *Infernul* lui Dante, chicotesc eu. Unde ești?

— Sunt la aeroport, îmi aștept bagajul. Tu ce faci?

— Sunt la serviciu. Da, m-am angajat, adaug eu, simțind că a rămas cu gura căscată. Vrei să treci pe aici să-ți dau cheile? Ne putem vedea mai încolo la apartament.

— Așa facem. Ne vedem în patruzeci și cinci de minute, poate chiar o oră. Spune-mi adresa.

Îi dau adresa și îmi iau la revedere.

— La revedere, Ethan.

— Pe mai târziu, spune el, apoi închide.

Cum? Și Ethan folosește expresia asta? Dar îmi spun că tocmai a petrecut o săptămână cu Elliot. Îi scriu repede un e-mail lui Christian.

De la: Anastasia Steele
Subiect: Musafiri de pe tărâmuri însorite
Data: 14 iunie 2011, 14:55
Către: Christian Grey

Dragul meu Îndrăgostit Lulea, Șocat și Fermecat,
Ethan s-a întors și o să treacă pe la birou să-i dau cheile de la apartament.
Și chiar aș vrea să mă asigur că se simte în largul lui.
Ce-ar fi să vii să mă iei după serviciu? Mergem împreună la apartament, apoi am putea ieși CU TOȚII să luăm masa în oraș – ce zici?
Fac cinste.
A ta,
Ana x
Încă NS&N

Anastasia Steele
Asistenta lui Jack Hyde, Consilier editorial, SIP

De la: Christian Grey
Subiect: Cină în oraș
Data: 14 iunie 2011, 15:05
Către: Anastasia Steele

Sunt de acord cu planul tău. Exceptând partea cu plata.
Fac eu cinste.
Vin să te iau la șase.
x
P.S.: Folosește-ți Blackberry-ul!!!

Christian Grey
CEO cât se poate de enervat, Grey Enterprise Holdings

Inc., Grey Enterprise Holdings Inc.

De la: Anastasia Steele
Subiect: Atitudine autoritară
Data: 14 iunie 2011, 15:11
Către: Christian Grey

Ei, nu fi așa de aspru și arțăgos.
Totul e codificat.
Ne vedem la șase.
Ana x

Anastasia Steele
Asistenta lui Jack Hyde, Consilier editorial, SIP

De la: Christian Grey
Subiect: Femeie enervantă
Data: 14 iunie 2011, 15:18
Către: Anastasia Steele

Aspru și arțăgos!
Am să-ți arăt eu ce înseamnă aspru și arțăgos.
Să fii pregătită.

Christian Grey
CEO și mai enervat, dar, din motive necunoscute, zâmbitor, Grey Enterprise Holdings Inc.

De la: Anastasia Steele
Subiect: Promisiuni, promisiuni
Data: 14 iunie 2011, 15:23
Către: Christian Grey

Chiar te rog, domnule Grey.
Abia aștept. :D
Ana x

Anastasia Steele
Asistenta lui Jack Hyde, Consilier editorial, SIP

Nu-mi răspunde, dar nici nu mă așteptam. Mi-l închipui oftând din pricina semnalelor contradictorii pe care le primește din partea mea, ceea ce mă face să zâmbesc. Preț de câteva clipe, visez cu ochii deschiși la ce mi-ar putea face și mă trezesc foindu-mă pe scaun. Vocea interioară mă privește dezaprobator peste ochelarii cu lentile în formă de semilună – apucă-te de treabă!

Puțin mai târziu, îmi sună telefonul. E Claire de la recepție.

— A venit un tânăr foarte drăguț să te vadă. Aș vrea să ieșim în oraș cândva, Ana. Cunoști niște tipi pe cinste, șoptește ea conspirativ în receptor.

Ethan! Luând cheile din geantă, dau fuga la recepție.

Dumnezeule mare! Păr blond decolorat de soare, un bronz delicios și niște ochi căprui și strălucitori, care se uită la mine de pe canapeaua de piele verde. Imediat ce mă vede, rămâne cu gura căscată și se ridică să mă întâmpine.

— Uau, Ana! se încruntă el, aplecându-se să mă sărute.

— Arăți bine, îi zâmbesc eu.

— Iar tu arăți… uau… altfel! Ești mai sofisticată. Ce s-a întâmplat? Ți-ai schimbat coafura? Hainele? Nu-mi dau seama, Steele, dar ești sexy!

Mă îmbujorez toată.

— Oh, Ethan. Sunt doar hainele de serviciu, îl dojenesc eu, iar Claire se uită la noi cu o sprânceană ridicată, zâmbind cu subînțeles.

— Cum a fost în Barbados?

— Distractiv, spune el.

— Când se întoarce Kate?

— O să vină vineri cu Elliot. S-au luat foarte în serios, adaugă el, dându-și ochii peste cap.

— Mi-e dor de ea.

— Zău? Cum ți-a mers cu Domnul Mogul?

— Domnul Mogul? chicotesc eu. Ei bine, a fost interesant. Diseară o să ne scoată în oraș.

— Mișto.

Ethan pare sincer încântat. Pfui!

— Poftim, îi întind eu cheile. Știi adresa?

— Da. Pe mai târziu.

Se apleacă și mă sărută pe obraz.

— Ai împrumutat expresia de la Elliot?

— Da, e molipsitoare.

— Așa e. Pe mai târziu.

Îi zâmbesc, iar el își ia voluminoasa geantă de umăr de lângă canapeaua verde și iese din clădire.

Când mă întorc cu spatele, văd că Jack mă urmărește cu privirea din celălalt capăt al holului, cu o expresie indescifrabilă. Îi zâmbesc radios și mă duc la biroul meu, simțindu-i ochii pe mine. Situația asta începe să mă scoată din sărite. Ce să fac? Habar n-am. Va trebui să aștept până se întoarce Kate. Sigur o să-mi dea o idee. E un gând care mă scapă de dispoziția proastă, așa că pun mâna pe următorul manuscris.

La șase fără cinci, îmi sună telefonul. E Christian.

— Domnul aspru și arțăgos, spune el, iar eu zâmbesc.

Cincizeci de Vicii e într-o pasă jucăușă. Zeița mea intimă bate din palme bucuroasă ca un copil.

— Aici, Domnișoara Nebună după Sex și Nesățioasă. Presupun că ești în față, nu? întreb eu sec.

— Într-adevăr, domnișoară Steele. Abia aștept să te văd.

Vocea lui e caldă și seducătoare, iar inima îmi bate nebunește.

— Idem, domnule Grey. Vin imediat, spun eu, apoi închid.

Opresc computerul, apoi îmi iau geanta și jacheta crem.

— Am plecat, Jack, îi strig eu.

— Bine, Ana. Mersi pentru azi, scumpo! O seară minunată!

— Asemenea.

De ce nu poate fi așa mereu? Nu-l înțeleg.

Audi-ul e parcat în fața clădirii, iar când mă apropii de el, Christian coboară. Și-a dat jos haina și e îmbrăcat cu pantalonii lui cenușii – preferații mei, care îi atârnă de șolduri așa cum îmi place mie. Cum de mi-a fost menit mie acest zeu grec? Mă trezesc zâmbind prostește ca răspuns la propriul lui surâs caraghios.

Toată ziua s-a purtat ca un îndrăgostit – îndrăgostit de mine. Acest bărbat adorabil, complex și pervertit e îndrăgostit de mine, și eu de el. Brusc, mă simt copleșită de un val de bucurie, și savurez momentul, simțind preț de o clipă că aș putea cuceri lumea.

— Domnișoară Steele, arăți la fel de fascinant ca azi-dimineață.

Mă ia în brațe și mă sărută zgomotos.

— Și tu, domnule Grey.

— Hai să-l luăm pe prietenul tău, îmi zâmbește el, deschizându-mi portiera.

În timp ce Taylor se îndreaptă spre apartamentul meu, Christian îmi povestește cum i-a fost ziua – una mult mai bună decât ieri, se pare. Mă uit drăgăstos la el, iar el îmi explică o descoperire revoluționară făcută de departamentul de științele mediului de la filiala din Vancouver a Universității de Stat din Washington. Nu înțeleg mare lucru din ce spune, dar sunt captivată de pasiunea și interesul lui pentru acest subiect. Poate că așa va fi viața noastră – cu zile bune și zile proaste –, iar dacă zilele bune vor fi așa, nu voi avea de ce să mă plâng. Îmi întinde o hârtie.

— Astea sunt zilele în care Claude are liber, spune el.

Ah, antrenorul.

Când oprim în fața blocului meu, își scoate Blackberry-ul din buzunar.

— Grey, răspunde el. Ros, ce s-a întâmplat?

Ascultă cu atenție și îmi dau seama că e o discuție importantă.

— Mă duc să-l iau pe Ethan. Vin în două minute, îi șoptesc eu, ridicând două degete.

Încuviințează din cap cu un aer absent. Taylor îmi deschide portiera, zâmbindu-mi călduros, iar eu îi răspund cu un surâs. Apăs pe butonul interfonului și strig vesel în microfon:

— Bună, Ethan! Sunt eu, dă-mi drumul.

Ușa scoate un bâzâit, apoi pornesc în grabă pe scară. Îmi dau seama că n-am mai fost aici de duminică dimineață. Pare că a trecut atât de mult timp de atunci. Ethan a lăsat deschisă ușa de la intrare. Intru în apartament și, nu știu de ce, dar rămân țintuită locului după primul pas. Îmi ia o clipă să înțeleg motivul: femeia palidă și slabă care stă lângă barul din bucătărie, cu un mic revolver în mână, e Leila – și se uită impasibil la mine.

Capitolul 13

Dumnezeule mare!

E aici. Se uită la mine cu o expresie înspăimântător de impasibilă, ținând în mână un revolver. Vocea mea interioară leșină și nu cred că ar putea fi readusă în simțiri nici cu săruri.

Clipesc de câteva ori, în timp ce mintea mea lucrează la viteză maximă. Cum a intrat? Unde-i Ethan? Doamne! Unde-i Ethan?

O frică rece îmi înșfacă inima și simt mâncărimi pe pielea capului, fiecare fir de păr zbârlindu-se de spaimă. Dacă i-a făcut ceva? Trupul îmi e copleșit de adrenalină și de o groază care îmi taie picioarele, iar respirația mi se precipită. *Păstrează-ți calmul, păstrează-ți calmul* – îmi repet în minte iar și iar această mantra.

Leila înclină capul într-o parte, uitându-se la mine ca și când aș fi o ciudățenie de iarmaroc. Doamne, nu eu sunt ciudățenia.

Am impresia că mi-a luat o eternitate să mă gândesc la toate astea, dar, în realitate, totul s-a întâmplat într-o fracțiune de secundă. Chipul Leilei rămâne impasibil, iar înfățișarea ei este la fel de neîngrijită ca prima oară când am văzut-o. E îmbrăcată cu același pardesiu murdar și pare să aibă mare nevoie de o baie. Părul slinos și încurcat îi e lipit de cap, iar ochii ei întunecați, de un maro spălăcit, au o expresie vag dezorientată.

Cu toate că gura mi s-a uscat complet, încerc să vorbesc.

— Bună. Leila, nu-i așa? spun eu cu glas răgușit.

Zâmbește – deși e mai degrabă un rictus decât un zâmbet adevărat.

— Vorbește, șoptește ea, iar vocea ei e catifelată și, în același timp, aspră – un zgomot sinistru.

— Da, vorbesc, spun eu calm, ca și când aș vorbi cu un copil. Ești singură?

Unde e Ethan? Inima îmi bate cu putere la gândul că s-ar putea să fi pățit ceva.

Se întunecă atât de tare la față, încât mă aștept să izbucnească în plâns – are un aer deznădăjduit.

— Singură, șoptește ea. Singură.

Tristețea profundă din acest cuvânt e sfâșietoare. Ce vrea să spună? Cum adică e singură? E singură pentru că i-a făcut rău lui Ethan? Oh… nu… Trebuie să lupt cu frica sufocantă care îmi înșfacă gâtlejul și cu lacrimile care amenință să izbucnească.

— Ce faci aici? Pot să te ajut?

În ciuda spaimei, vocea mea e calmă și blândă. Fruntea i se încruntă, ca și când ar fi complet dezorientată de întrebarea mea. Dar nu face nicio mișcare violentă în direcția mea. Mâna încă îi e relaxată pe pistol. Îmi propun o altă abordare, încercând să nu iau în seamă înțepăturile de pe pielea capului.

— Vrei niște ceai?

De ce o întreb dacă vrea ceai? Este răspunsul lui Ray la orice situație dificilă și își face apariția în mod inoportun. Doamne, cred că ar face o criză, dacă m-ar vedea în clipa asta. Ray s-ar fi folosit de pregătirea lui militară și ar fi dezarmat-o pe Leila până acum. Dar nu are revolverul îndreptat spre mine. Poate reușesc să mă mișc. Leila clatină din cap, înclinându-l în stânga și în dreapta, ca și când și-ar destinde gâtul.

Inspir adânc – am mare nevoie de o gură de aer –, încercând să-mi domolesc respirația, și pornesc spre barul din bucătărie. Leila se încruntă, ca și când n-ar înțelege ce fac, și se răsucește un pic, astfel încât să rămână cu fața spre mine. Iau ibricul și, cu o mână tremurândă, îl umplu cu apă de la robinet. Pe măsură ce mă mișc, respirația mi se liniștește. Da, dacă ar fi vrut să mă omoare, sigur ar fi tras până acum. Mă urmărește cu o curiozitate uimită, aproape absentă. După ce pun ibricul pe foc, mă gândesc iarăși cu groază la Ethan. O fi rănit? Sau legat?

— Mai e cineva în apartament? întreb eu șovăielnic.

Leila înclină capul într-o parte și, cu mâna dreaptă – cea în care nu ține revolverul –, apucă o șuviță de păr și începe s-o răsucească și s-o strivească între degete. Fără îndoială,

e un tic nervos. Sunt surprinsă încă o dată de cât de mult seamănă cu mine. Îmi țin respirația, așteptând un răspuns, neliniștea ajungând la un nivel insuportabil.

— Singură. Complet singură, murmură ea.

Răspunsul ei mă calmează. Poate că Ethan nu e aici. Sentimentul de ușurare îmi dă puteri.

— Sigur nu vrei un ceai sau o cafea?

— Nu mi-e sete, răspunde ea blând, făcând un pas precaut spre mine.

Puterile mă părăsesc din nou. Mama mă-sii! Iarăși încep să gâfâi, simțind o frică intensă pulsându-mi în vene. Și, totuși, cu un curaj incredibil, mă întorc și iau două cești din dulap.

— Ce ai tu și eu n-am? întreabă ea cu un glas ce amintește de intonația unduitoare a unui copil.

— Ce vrei să spui, Leila? spun eu cât mai blând cu putință.

— Stăpânul – domnul Grey – te lasă să-l strigi pe numele de botez.

— Nu sunt supusa lui, Leila. Ăă… Stăpânul înțelege că sunt incapabilă, inadecvată pentru a îndeplini rolul ăsta.

Înclină capul în cealaltă parte. E un gest nenatural, care mă înspăimântă.

— In-a-dec-va-tă, repetă ea cuvântul, să-i audă sonoritatea și să-l simtă pe limbă. Dar Stăpânul e fericit. L-am văzut. Râde și zâmbește. Reacțiile astea sunt rare… foarte rare la el.

Oh!

— Semeni cu mine.

Leila își schimbă abordarea, luându-mă prin surprindere, iar privirea ei pare să se concentreze pentru prima oară asupra mea.

— Stăpânului îi plac femeile supuse care arată ca tine și ca mine. Celelalte au fost toate la fel… toate la fel… și totuși, tu dormi în patul lui. Te-am văzut.

La dracu'! Chiar a fost în dormitor. N-a fost o plăsmuire a imaginației mele.

— M-ai văzut în patul lui? șoptesc eu.

— N-am dormit niciodată în patul Stăpânului, murmură ea.

Înfățișarea ei mă trimite cu gândul la o făptură eterică, la un strigoi.

Nu pare un om întreg. E atât de slabă și, cu toate că are un revolver în mână, mă simt copleșită de simpatie pentru ea. Strânge mâna pe armă, iar ochii mi se măresc busc, amenințând să sară din orbite.

— De ce ne vrea Stăpânul în felul ăsta? Mă face să cred că… să cred că… Stăpânul e întunecat… Stăpânul e un om întunecat, dar îl iubesc.

Ba nu, nu-i așa, mă răzvrătesc în sinea mea. Nu e întunecat. E un om bun și nu e adâncit în întuneric. Mi s-a alăturat în lumină. Iar acum, Leila e aici, încercând să-l târască înapoi cu ideea bizară că îl iubește.

— Leila, vrei să-mi dai arma? întreb eu blând.

Dar o strânge și mai tare, ducând-o la piept.

— Ea mea. E tot ce mi-a mai rămas, spune ea, mângâind-o ușor. Și o să-și întâlnească iubitul.

Sfinte Sisoie! Care iubit, Christian? E ca și când mi-ar fi dat un pumn în stomac. Știu că, din clipă în clipă, o să vină aici să vadă de ce întârzii. Oare are de gând să-l împuște? Gândul mi se pare atât de îngrozitor, încât mi se pune un nod uriaș în gât, care aproape mă sufocă și egalează în intensitate spaima care mi s-a cuibărit în stomac.

Chiar în clipa următoare, ușa se dă de perete, iar Christian apare în prag, cu Taylor în urma sa.

Christian mă măsoară rapid din cap până-n picioare, și văd în ochii lui o ușoară undă de ușurare. Dar ușurarea lui dispare în clipa când privirea lui dă de Leila și rămâne ațintită asupra ei, fără cea mai mică ezitare. Se uită la ea cu o intensitate pe care n-am mai văzut-o până acum – ochii lui sunt larg deschiși, furioși, sălbatici și speriați.

Oh, nu… oh, nu.

Leila face ochii mari și, preț de o clipă, pare să-și recapete rațiunea. Clipește rapid, iar mâna i se strânge iarăși pe armă.

Simt că mă sufoc, și inima începe să-mi bată atât de

tare, încât îmi simt sângele duduind în urechi. *Nu, nu, nu!*

Lumea mea se leagănă într-un echilibru fragil în mâinile acestei biete femei cu mintea rătăcită. Oare o să tragă? În amândoi? În Christian? Gândul mă paralizează.

Dar, după o eternitate, cu timpul suspendat între noi, Leila pleacă ușor capul și se uită la el printre genele ei lungi, cu un aer spășit.

Christian ridică mâna, făcându-i semn lui Taylor să rămână pe loc. Fața palidă a lui Taylor îi trădează furia. Nu l-am văzut niciodată așa, dar rămâne complet nemișcat, în timp ce Christian și Leila se uită țintă unul la celălalt.

Îmi dau seama că-mi țin respirația. Oare ce o să facă Leila? Oare ce o să facă Christian? Dar ei continuă să se privească. Fața lui aspră exprimă o emoție greu de descifrat. Ar putea fi milă, teamă, afecțiune… sau poate iubire? Nu, te rog, nu iubire!

Ochii lui sunt ațintiți în ai ei, și, agonizant de lent, atmosfera din apartament se schimbă. Tensiunea se intensifică atât de mult, încât încep să simt legătura, electricitatea dintre ei.

Nu! Dintr-odată, simt că *eu* sunt intrusa, că eu mă amestec între ei. Eu sunt străina – o voyeuristă care spionează o scenă intimă, interzisă, din spatele unor draperii.

Privirea intensă a lui Christian strălucește mai puternic, iar ținuta i se schimbă subtil. Pare mai înalt, mai colțuros cumva, mai rece și mai distant. Recunosc această înfățișare. L-am mai văzut așa – în camera de joacă.

Iarăși simt înțepături pe pielea capului. Acesta este Christian Dominatorul – și cât de natural pare. Nu știu dacă s-a născut pentru acest rol sau l-a învățat, dar, cu inima strânsă și cu o piatră în stomac, o urmăresc pe Leila răspunzându-i: buzele i se întredeschid, respirația i se precipită, iar obrajii i se înroșesc ușor. *Nu!* E o privire atât de neplăcută asupra trecutului său – e chinuitor să fiu martor la ce se întâmplă între ei.

În cele din urmă, Christian îi șoptește un cuvânt. Nu reușesc să-l aud, dar efectul asupra Leilei e imediat: cade

în genunchi, cu capul plecat, iar revolverul îi scapă din mână, alunecând inutil pe podeaua de lemn. *Dumnezeule mare!*

Christian se apropie calm de locul în care s-a oprit revolverul, se apleacă grațios și îl ridică. Se uită la el cu o scârbă prost mascată, apoi îl vârâ în buzunarul hainei. Se uită încă o dată la Leila, care stă în genunchi lângă barul din bucătărie, cu un aer supus.

— Anastasia, du-te cu Taylor, poruncește el.

Taylor trece pragul și se uită la mine.

— Ethan, șoptesc eu.

— Jos, îmi răspunde Christian calm, fără să-și ochii de la Leila.

Deci e jos. Nu aici. Ethan e teafăr. Mă copleșește un val de ușurare și, preț de o clipă, mi se pare că o să leșin.

— Anastasia, insistă Christian cu un ton amenințător.

Clipesc și, dintr-odată, sunt incapabilă să mă mișc. Nu vreau să-l las singur – singur cu ea. Se apropie de Leila, care rămâne îngenuncheată la picioarele lui. Christian stă protector lângă ea, iar ea e atât de nemișcată – mi se pare nefiresc. Nu pot să-mi iau ochii de la ei doi, împreună…

— Pentru numele lui Dumnezeu, Anastasia, vrei să faci ce ți se cere măcar o dată în viață și să pleci?!

Christian se uită în ochii mei cu o mină încruntată. Vocea lui e glacială, iar dincolo de tonul lui calm i se ghicește furia.

E furios pe mine? Cu siguranță nu. Te rog, nu! Mă simt ca și când mi-ar fi dat o palmă peste față. De ce vrea să rămână cu ea?

— Taylor, du-o jos pe domnișoară Steele. Acum!

Taylor încuviințează din cap, iar eu mă uit la Christian.

— De ce? șoptesc eu.

— Du-te la apartamentul meu, îmi aruncă el o privire înghețată. Trebuie să rămân singur cu Leila, adaugă el pe un ton apăsat.

Cred că încearcă să-mi transmită un fel de mesaj, dar sunt atât de bulversată de cele întâmplate, încât nu sunt sigură. Mă uit la Leila și observ un zâmbet foarte discret

pe buzele ei, dar, în rest, rămâne complet nemișcată. O supusă perfectă. *La dracu'!* Inima mi se strânge.

De așa ceva are el nevoie. Asta îi place. *Nu!* Îmi vine să urlu.

— Domnișoară Steele. Ana.

Taylor îmi întinde mâna, implorându-mă să merg cu el. Dar sunt imobilizată de spectacolul înfiorător din fața mea. Care îmi confirmă cele mai mari temeri și îmi stârnește sentimentul de insecuritate: Christian și Leila împreună – Dominatorul și supusa lui.

— Taylor, îl îndeamnă Christian.

Iar Taylor se apleacă spre mine și mă ia în brațe. Chiar înainte să ieșim din apartament, îl văd pe Christian aplecându-se lângă Leila, mângâind-o pe păr și șoptindu-i ceva.

Nu!

În timp ce Taylor mă poartă pe scări, stau nemișcată în brațele lui, încercând să înțeleg ce s-a întâmplat în ultimele zece minute. Oare a trecut mai mult timp? Sau mai puțin? Am pierdut noțiunea timpului.

Christian și Leila, Leila și Christian… împreună? Ce face acum cu ea?

— Doamne, Ana! Ce dracu se întâmplă?

Sunt ușurată să-l văd pe Ethan plimbându-se cu geanta pe umăr prin micul hol de la intrare. *Oh, slavă Domnului că e teafăr!* Când Taylor mă lasă jos, mă năpustesc asupra lui, petrecându-mi brațele în jurul gâtului său.

— Ethan. Oh, slavă Domnului! îl strâng eu în brațe cu putere. Am fost atât de îngrijorată și, preț de o clipă, uit de spaima pe care mi-o inspiră cele ce se petrec acum în apartamentul meu.

— Ce dracu' se întâmplă, Ana? Cine e tipul ăsta?

— Oh, îmi pare rău, Ethan, el e Taylor. Lucrează cu Christian. Taylor, el e Ethan, fratele colegei mele de apartament.

Amândoi se salută din cap.

— Ana, ce se întâmplă sus? Am băgat mâna în buzunar după chei, dar, de nicăieri, au apărut niște tipi care mi le-

au smuls din mână. Unul era Christian…

Se oprește.

— Ai ajuns târziu… Slavă Domnului!

— Mda. M-am întâlnit cu un prieten din Pullman și am băut ceva cu el. Dar ce se întâmplă?

— O fostă iubită a lui Christian a reușit să intre în apartamentul nostru. A făcut o criză, iar Christian e…

Vocea mi se frânge și ochii mi se umplu de lacrimi.

— Hei, șoptește Ethan și mă strânge iarăși în brațe. A sunat cineva la poliție?

— Nu e nevoie, scâncesc la pieptul lui.

Acum, că am început să plâng, nu mă mai pot opri, tensiunea acestui ultim episod eliberându-se prin lacrimi. Ethan își strânge brațele în jurul meu, dar îi simt nedumerirea.

— Ana, hai să bem ceva, mă bate el ușor pe spate.

Dintr-odată, mă simt stânjenită și rușinată – sinceră să fiu, aș prefera să fiu singură, dar încuviințez din cap, acceptându-i oferta. Vreau să plec de aici, departe de ce s-o fi întâmplând în apartamentul meu.

Mă întorc spre Taylor.

— Apartamentul a fost verificat? îl întreb eu cu lacrimi în ochi, ștergându-mă la nas cu dosul palmei.

— În după-amiaza asta, ridică el din umeri în chip de scuză, întinzându-mi o batistă.

Taylor are un aer distrus.

— Îmi pare rău, Ana, murmură el.

Mă încrunt. Doamne, are un aer atât de vinovat. Nu vreau să-l fac să se simtă și mai rău.

— Se pare că are o misterioasă abilitate de a ne scăpa printre degete, adaugă el, încruntându-se iarăși.

— Ethan și cu mine o să mergem să bem ceva, apoi o să ne ducem la Escala, spun eu, ștergându-mi lacrimile.

Taylor trece de pe un picior pe altul cu un aer stânjenit.

— Domnul Grey a zis să vă întoarceți la apartament, spune el cu glas scăzut.

— Păi, acum știm unde e Leila, răspund eu, fără să-mi pot ascunde amărăciunea din glas. Deci nu mai e nevoie de

atâta pază. Spune-i lui Christian că ne vedem cu el mai încolo.

Taylor deschide gura, dar o închide cu înțelepciune înainte să spună ceva.

— Vrei să-i lași geanta lui Taylor? îl întreb pe Ethan.

— Nu, am s-o iau cu mine, mersi.

Ethan îl salută din cap pe Taylor, apoi mă conduce spre ieșire, îmi aduc aminte prea târziu că mi-am lăsat poșeta pe bancheta din spate a Audi-ului. N-am niciun ban la mine.

— Poșeta…

— Nu-ți face griji, murmură Ethan cu un aer grijuliu. Nu-i nimic, fac eu cinste.

Intrăm într-un bar de vizavi, așezându-ne pe niște taburete înalte din lemn, chiar lângă vitrină. Vreau să văd ce se întâmplă – cine vine și, mai important, cine pleacă. Ethan îmi aduce o sticlă de bere.

— Probleme cu o fostă? spune el blând.

— E un pic mai complicat de atât, bâigui eu, devenind brusc precaută.

Nu pot vorbi despre asta – am semnat un contract de confidențialitate. Și, pentru prima oară, chiar îmi displace chestia asta și faptul că, până acum, Christian n-a zis nimic despre anularea lui.

— Am timp suficient, răspunde el amabil, apoi ia o gură zdravănă de bere.

— E o fostă iubită de acum câțiva ani. Și-a părăsit soțul pentru un tip care, după câteva săptămâni, a murit într-un accident de mașină. Iar acum a venit după Christian, ridic eu din umeri.

N-am divulgat foarte mult.

— A venit după el?

— Cu un revolver.

— Ce dracu’?

— Mă rog, n-a amenințat pe nimeni cu el. Cred că voia să-și facă rău ei înseși. Dar de asta eram atât de îngrijorată din pricina ta. Nu știam dacă ești în apartament.

— Înțeleg. Pare o tipă labilă.

— Da, așa e.

— Și ce face Christian cu ea acum?

Sângele mi se scurge din obraji, iar fierea mi se ridică în gâtlej.

— Nu știu, șoptesc eu.

Ethan face ochii mari – în sfârșit, s-a prins.

Tocmai asta e și problema mea. Ce dracu fac în apartament? Stau de vorbă, sper. Doar stau de vorbă. Și totuși, n-am în minte decât imaginea mâinii lui mângâind-o tandru pe cap.

E tulburată, iar lui Christian îi pasă de ea, asta e tot, îmi spun rezonabil în sinea mea. Dar, în fundal, vocea mea interioară clatină trist din cap.

E mai mult de atât. Leila îi putea satisface nevoile într-un mod în care eu nu pot. E un gând deprimant.

Încerc să mă concentrez asupra lucrurilor pe care le-am făcut în ultimele zile – declarația lui de iubire, umorul lui seducător, dispoziția lui jucăușă. Dar vorbele Elenei îmi revin chinuitor în minte. De aceea se și spune că nu e bine să tragi cu urechea – ca să nu auzi lucruri neplăcute.

Nu ți-e dor de… camera ta de joacă?

Îmi termin berea într-un timp-record, iar Ethan îmi aduce încă una. Nu sunt o companie tocmai plăcută, dar, spre lauda lui, stă de vorbă cu mine și încearcă să mă înveselească, povestindu-mi despre Barbados, Kate și poznele lui Elliot, care e grozav de amuzant. Dar tot ce-mi povestește nu reușește să mă distragă de la ce mă frământă.

Mintea, inima și sufletul meu sunt încă în apartament, alături de Cincizeci de Vicii și de femeia care i-a fost cândva supusă. O femeie care își închipuie că încă îl iubește. O femeie care seamănă cu mine.

La a treia bere, un jeep cu geamuri fumurii oprește în fața blocului meu, chiar lângă Audi. Îl recunosc pe dr. Flynn, care coboară din mașină însoțit de o femeie îmbrăcată cu ceea ce pare să fie o uniformă medicală bleu. Îl zăresc pe Taylor deschizându-le ușa.

— Cine e? întreabă Ethan.
— E dr. Flynn. E o cunoștință a lui Christian.
— Ce fel de doctor?
— Psihiatru.
— Ah…
Ne uităm amândoi spre intrarea în bloc și, câteva minute mai târziu, îi văd coborând. Christian o duce în brațe pe Leila, care e învelită cu o pătură. Ce? Mă uit îngrozită la ei, în timp ce urcă toți patru în jeep și pleacă.
Ethan se uită la mine cu un aer înțelegător, iar eu mă simt tristă, foarte tristă.
— Îmi aduci ceva mai tare? îl întreb pe Ethan cu glas scăzut.
— Sigur. Ce-ai vrea?
— Un coniac, te rog.
Ethan încuviințează din cap și se duce la bar. Mă uit prin vitrină la intrarea în blocul meu. Câteva clipe mai târziu, Taylor iese și el, urcă în Audi și pornește spre Escala… după Christian? Nu știu.
Ethan îmi pune în față un coniac mare.
— Steele, hai să ne îmbătăm.
E cea mai bună propunere care mi s-a făcut în ultima vreme. Dăm noroc și iau o gură din lichidul chihlimbariu, iar senzația puternică de arsură îmi abate atenția de la durerea îngrozitoare care îmi înflorește în suflet.

E târziu și mă simt amețită. Ethan și cu mine am rămas pe afară. Insistă să mă conducă la Escala, dar spune că n-o să rămână peste noapte. L-a sunat pe prietenul cu care a băut mai devreme și a stabilit să doarmă la el.
— Vasăzică aici locuiește Mogulul, fluieră Ethan cu un aer impresionat.
Încuviințez din cap.
— Sigur nu vrei să te conduc până sus? întreabă el.
— Nu, trebuie să fac față situației de una singură – sau să mă duc la culcare.
— Ne vedem mâine?
— Da. Mersi, Ethan, îl îmbrățișez eu.

— Ai să te descurci, Steele, îmi murmură el la ureche.

Îmi dă drumul și mă urmărește cu privirea până intru în clădire.

— Pe mai târziu, îmi strigă el.

Îi fac cu mâna, zâmbindu-i ușor, apoi apăs pe butonul liftului. Ușile cabinei se deschid și intru în apartamentul lui Christian. Taylor nu așteaptă în hol, ceea ce mi se pare ciudat. Deschizând ușile duble, mă îndrept spre living. Christian vorbește la telefon, plimbându-se pe lângă pian.

— A venit, pufnește el.

Închide telefonul și se întoarce spre mine cu o privire încruntată.

— Unde naiba ai fost? mârâie, fără să facă vreun pas spre mine.

Nu pot să cred, e furios pe mine? El e cel care a petrecut Dumnezeu știe cât timp cu fosta lui iubită sărită de pe fix și tot el e supărat?

— Ai băut? întreabă el îngrozit.

— Un pic.

Nu credeam că e atât de evident.

Pufnește și își trece mâna prin păr.

— Ți-am zis să te întorci aici, spune el pe un ton amenințător de calm. E zece și un sfert. Mi-am făcut griji din cauza ta.

— Am fost să beau ceva cu Ethan cât timp tu aveai grijă de fosta ta iubită, spun eu printre dinți. Nu știam cât timp o să stai… cu ea.

Mijește ochii și face câțiva pași spre mine, dar se oprește.

— De ce o spui pe tonul ăsta?

Ridic din umeri și plec privirea.

— Ana, ce s-a întâmplat?

Și abia acum disting în vocea lui altceva decât furie. Ce anume? Teamă?

Înghit în sec, încercând să hotărăsc ce să-i spun.

— Unde e Leila? întreb eu, ridicând privirea spre el.

— Într-un spital psihiatric din Fremont, spune, privindu-mă cu atenție. Ana, ce este?

Mai face câțiva pași, până ajunge chiar în fața mea.

— Ce s-a întâmplat? șoptește el.

Clatin din cap.

— Nu sunt bună pentru tine.

— Ce? murmură el, iar ochii i se măresc de teamă. De ce crezi asta? Cum de ți-a trecut prin minte una ca asta?

— Nu pot să fiu tot ceea ce-ți dorești.

— Ești tot ce-mi doresc.

— Când te-am văzut cu ea… încep, dar vocea mi se frânge.

— De ce-mi faci asta? Nu-i vorba de tine, Ana. E vorba de ea.

Inspiră adânc, trecându-și iarăși mâna prin păr.

— În clipa asta, e o fată foarte bolnavă.

— Dar am simțit… ce era între voi.

— Ce? Nu.

Întinde mâna spre mine, dar fac instinctiv un pas în spate. Lasă mâna jos și se uită la mine clipind. Pare cuprins de panică.

— Vrei să pleci? șoptește, iar ochii i se măresc de frică.

Nu spun nimic, încercând să-mi adun gândurile.

— Nu se poate…, mă roagă el.

— Christian… Eu…

Mă străduiesc să-mi pun ordine în gânduri. Ce încerc să spun? Am nevoie de timp să procesez toate astea. Dă-mi timp.

— Nu. Nu! spune el.

— Eu…

Se uită frenetic de jur împrejur. Caută inspirație? Așteaptă o intervenție divină? Nu știu.

— Nu poți să pleci. Ana, te iubesc!

— Și eu te iubesc, Christian, doar că…

— Nu… nu! spune el cu disperare, punându-și mâinile în cap.

— Christian…

— Nu, șoptește el, cu ochii măriți de spaimă.

Și, dintr-odată, cade în genunchi în fața mea, cu capul plecat, lipindu-și de coapse mâinile cu degete lungi.

Inspiră adânc și rămâne nemișcat.

Ce?

— Christian, ce faci?

Dar el continuă să stea cu privirea în pământ.

— Christian! Ce faci? repet eu, ridicând ușor tonul, dar el tot nu se mișcă. Uită-te la mine, Christian! îi poruncesc eu cu un aer speriat.

Capul i se ridică fără nicio ezitare și se uită la mine cu un aer ascultător.

Ochii lui cenușii sunt reci. E aproape liniștit… și pare să aștepte.

Dumnezeule mare! Christian. Supusul.

Capitolul 14

Christian îngenuncheat în fața mea, privindu-mă țintă în ochi, este cea mai înfiorătoare priveliște pe care am văzut-o vreodată – chiar mai înfiorătoare decât Leila cu revolverul în mână. Vaga amețeală alcoolică mi se evaporă într-o clipă, fiind înlocuită de mâncărimi în cap și un sentiment îngrozitor de decădere, iar sângele mi se scurge din obraji.

Inspir adânc. Sunt pur și simplu șocată. *Nu. Nu, nu e bine, nu e bine deloc. Și e tulburător.*

— Christian, te rog, nu face asta. Nu vreau asta.

Continuă să se uite la mine cu un aer pasiv, fără să se miște și fără să scoată o vorbă.

La dracu'! Bietul meu Domn Învechit în Rele. Inima mi se strânge. Ce naiba i-am făcut? Ochii mi se umplu de lacrimi.

— De ce faci asta? Vorbește-mi, șoptesc eu.

Clipește o dată.

— Ce-ai vrea să-ți spun? răspunde el blând, cu glas scăzut, și, preț de o clipă, mă simt ușurată că vorbește, dar nu așa – nu!

Lacrimile încep să mi se prelingă pe obraji și, dintr-odată, mi se pare prea mult să-l văd în aceeași poziție supusă ca Leila, făptură aceea jalnică. Imaginea unui bărbat puternic care încă e un băiețel, care a fost neglijat și abuzat într-un mod îngrozitor, care se simte nedemn de iubirea familiei sale perfecte și a iubitei lui deloc perfecte… băiatul meu pierdut… e sfâșietor.

Compasiunea și durerea îmi asaltează inima, și simt că mă sufoc de disperare. Va trebui să lupt să-l aduc înapoi, să-l aduc înapoi pe Domnul *meu* Învechit în Rele.

Gândul că aș putea domina pe cineva mi se pare respingător. Iar gândul de a-l domina pe Christian pur și simplu îmi face greață. Ar însemna să fiu și eu ca ea – ca femeia care l-a adus în halul ăsta.

Mă trec fiori și înghit fierea care mi se ridică în gâtlej.

N-aș putea face așa ceva. Nu-mi doresc așa ceva.

Pe măsură ce mi se limpezesc gândurile, îmi dau seama că nu am decât o soluție. Fără să-mi iau privirea de la el, îngenunchez în fața lui.

Simt podeaua tare de lemn și îmi șterg repede lacrimile cu dosul palmei.

În felul ăsta, suntem egali. Suntem la același nivel. E singurul mod prin care pot să-l readuc pe linia de plutire.

Ochii i se măresc ușor, dar, în rest, expresia și postura lui rămân neschimbate.

— Christian, nu trebuie să faci asta, îi spun eu cu glas rugător. N-am de gând să plec. Ți-am spus-o de atâtea ori, n-am de gând să te părăsesc. S-au întâmplat atât de multe lucruri… care, pur și simplu, mă copleșesc. Am nevoie de timp să mă gândesc… am nevoie să petrec puțin timp singură. De ce presupui întotdeauna ce e mai rău?

Inima mi se strânge iar pentru că știu – se poartă așa pentru că e atât de nesigur, pentru că se disprețuiește atât de mult.

Vorbele Elenei îmi revin în minte. *Știe ce părere proastă ai despre tine? Știe despre toate problemele tale?*

Oh, Christian! Iarăși mă cuprinde teama și încep să mă bâlbâi.

— Voiam să-ți propun să mă întorc la mine în noaptea asta… încep eu. Nu-mi lași niciodată timp… timp să mă gândesc la toate lucrurile astea… scâncesc, iar chipul i se încruntă ușor. Doar timp să mă gândesc. Ne cunoaștem atât de puțin, și tot trecutul ăsta pe care îl cari după tine… Am nevoie… Am nevoie să mă gândesc. Iar acum, că Leila e… mă rog, oriunde ar fi… nu mai bântuie pe străzi și nu mai e o amenințare… m-am gândit… m-am gândit…

Vocea mi se frânge și mă uit țintă în ochii lui. Mă privește intens și cred că mă ascultă.

— Când te-am văzut cu Leila…

Închid ochii, chinuită din nou de amintirea dureroasă a întâlnirii lui cu fosta supusă.

— A fost un șoc foarte puternic. Mi-am dat seama cum trebuie să fi fost viața ta înainte… și…

Îmi cobor privirea spre mâinile împreunate.

— Am simțit că nu sunt suficient de bună pentru tine. Am aruncat o privire fugară în viața ta și mi-e atât de teamă că ai să te plictisești de mine și ai să mă părăsești… și am să ajung ca Leila… o umbră. Pentru că te iubesc, Christian, și, dacă ai să mă părăsești, va fi ca și când aș trăi într-o lume fără lumină. M-aș simți aruncată în întuneric. Nu vreau să te părăsesc. Ci, pur și simplu, sunt foarte speriată că tu ai s-o faci…

În timp ce îi vorbesc – în speranța că mă ascultă –, îmi dau seama care e adevărata mea problemă. Pur și simplu, nu-mi dau seama de ce mă place. N-am înțeles niciodată de ce mă place.

— Nu înțeleg de ce mă găsești atrăgătoare, murmur eu. Tu ești… În fine, tu ești tu… iar eu sunt…

Ridic din umeri și mă uit la el.

— Pur și simplu, nu-mi dau seama. Ești frumos, sexy, bun, iubitor, prosper – ai o mulțime de calități pe care eu nu le am. Și nici nu pot să fac ce îți place. Nu pot să-ți ofer lucrurile de care ai nevoie. Cum ai putea fi fericit alături de mine? Cum aș putea să te păstrez? șoptesc eu, dând glas celor mai întunecate temeri ale mele. N-am înțeles niciodată ce-ai găsit la mine. Iar, când te-am văzut cu ea, mi-au venit în minte toate lucrurile astea.

Scâncesc și mă șterg la nas cu dosul palmei, uitându-mă la fața lui impasibilă.

Of, e exasperant. *Vorbește cu mine, ce naiba!*

— Ai de gând să stai în genunchi toată noaptea? Pentru că am să stau și eu cu tine, să știi, pufnesc eu.

Mi se pare că expresia i se îmblânzește – pare vag amuzat, dar mi-e atât de greu să-mi dau seama.

Aș putea întinde mâna să-l ating, dar ar însemna să abuzez de situația în care m-a pus. Nu vreau asta, însă nu știu ce vrea și nici ce încearcă să-mi spună. Pur și simplu, nu înțeleg.

— Christian, te rog, te rog… vorbește cu mine, îl implor, frângându-mi mâinile.

Mă dor genunchii, dar nu mă ridic, ci continui să mă uit

în ochii lui cenușii, serioși și frumoși.

Aștept.

Și aștept.

Și aștept.

— Te rog, îl implor încă o dată.

Privirea lui intensă se întunecă dintr-odată și clipește.

— M-am speriat atât de tare, șoptește el.

Oh, slavă Domnului! Înăuntrul meu, vocea mea interioară se prăbușește pe fotoliul său, răsuflând ușurată și ia o gură mare de gin.

Vorbește! Mă copleșește un sentiment de recunoștință și înghit în sec, încercând să-mi stăpânesc emoția și lacrimile care amenință să se reverse din nou.

Vorbește blând, cu glas scăzut.

— Când l-am văzut pe Ethan venind spre blocul tău, mi-am dat seama că în apartamentul tău era cineva care ți-a răspuns la interfon. Taylor și cu mine am sărit din mașină. Am realizat imediat ce se întâmplase. Iar când am văzut-o în fața ta – cu revolverul în mână… Cred că, în clipa aia, am murit de o sută de ori, Ana. Cineva care te amenința… Îmi vedeam cu ochii cea mai mare temere. Eram atât de furios – pe ea, pe tine, pe Taylor, pe mine.

Christian destăinuie chinul prin care a trecut, clătinând din cap.

— Nu știam cât de instabilă e. Nu știam ce să fac. Nu știam cum avea să reacționeze.

Se oprește și se încruntă.

— Dar apoi, aerul ei foarte spășit mi-a sugerat o soluție. Și mi-am dat seama imediat ce trebuia să fac.

Face o pauză și se uită la mine, încercând să-mi descifreze reacția.

— Continuă, șoptesc eu.

Înghite în sec.

— Văzând-o în halul în care era și știind că s-ar putea să am legătură cu căderea ei nervoasă… spune el, apoi închide iarăși ochii.

Se înfioară și inspiră zgomotos – e aproape un scâncet. E chinuitor pentru mine, dar rămân în genunchi și îi ascult

explicația cu atenție și interes.

— Ar fi putut să-ți facă rău. Și ar fi fost vina mea.

Ochii i se întunecă, umplându-se de o groază de nedescris, și iarăși se oprește.

— Dar nu mi-a făcut niciun rău, șoptesc eu. Și nu erai responsabil pentru starea în care se afla, Christian, spun eu, încurajându-l să continue.

Apoi îmi trece iarăși prin minte că a făcut toate astea ca să mă protejeze pe mine, probabil și pe Leila, pentru că ține și la ea. Dar oare cât de mult ține la ea? Această întrebare neplăcută îmi stăruie în minte. Spune că mă iubește, și totuși a fost atât de aspru cu mine, dându-mă afară din propriul meu apartament.

— Nu voiam decât să pleci, murmură el, cu misterioasa lui abilitate de a-mi citi gândurile. Voiam să te îndepărtez de pericol, dar… tu… pur și simplu, nu voiai… să pleci, spune el printre dinți, clătinând din cap, cu o exasperare evidentă.

Se uită țintă în ochii mei.

— Anastasia Steele, ești cea mai încăpățânată femeie din câte am cunoscut.

Închide ochii și clatină iarăși din cap cu un aer disperat.

Oh, s-a întors. Scot un prelung oftat de ușurare.

Deschide iarăși ochii, cu un aer trist.

— Nu voiai să pleci?

— *Nu!*

Închide ochii și tot trupul i se relaxează. Când îi deschide din nou, în ei se citesc suferința și neliniștea.

— Am crezut…, începe el, dar se oprește. Așa sunt eu, Ana. Și sunt al tău cu totul. Ce trebuie să fac pentru a te convinge? Să te fac să înțelegi că te vreau oricum. Că te iubesc.

— Și eu te iubesc, Christian, și când te-am văzut căzând în genunchi…

Glasul mi se frânge și iarăși izbucnesc în plâns.

— Am crezut că te-am distrus.

— Că m-ai distrus? Pe mine? Oh, nu, Ana! Dimpotrivă, spune el, luându-mă de mână. Ești colacul meu de salvare,

șoptește, apoi îmi sărută pe rând încheieturile degetelor și îmi lipește palma de a lui.

Cu ochii mari și plini de spaimă, îmi trage ușor mâna și o pune pe pieptul său, deasupra inimii – e în zona interzisă. Respirația i se precipită. Inima îi bate frenetic sub degetele mele. Se uită țintă în ochii mei, cu maxilarul încordat.

Mă înfior. *Oh, Domnul meu Învechit în Rele!* Mă lasă să-l ating. E ca și când mi-ar fi dispărut tot aerul din plămâni. Inima mea începe să bată la fel de repede ca a lui, iar sângele îmi duduie în urechi.

Îmi dă drumul la mână, lăsând-o sprijinită deasupra inimii lui. Îndoi ușor degetele, simțindu-i căldura trupului prin materialul subțire al cămășii. Își ține respirația. Nu mai suport. Dau să-mi mișc mâna.

— Nu, spune el repede și își așează iarăși palma pe mâna mea, lipindu-mi degetele de el. Las-o aici.

Încurajată de vorbele lui, mă apropii mai mult de el, atingându-mi genunchii de ai săi, și ridic șovăielnic cealaltă mână, ca să-i dau de înțeles ce am de gând să fac. Ochii i se măresc și mai mult, dar nu mă oprește.

Cu mișcări lente, încep să-i deschei cămașa. E destul de greu cu o singură mână. Îmi îndoi degetele sub palma lui și îmi dă drumul, lăsându-mă să-mi folosesc ambele mâini. Rămân cu ochii ațintiți la el și îi desfac nasturii unul câte unul, dându-i pieptul la iveală.

Înghite în sec, respirația i se întețește, iar buzele i se întredeschid. Simt că îl cuprinde panica, dar nu se retrage. Oare încă n-a ieșit din rolul de supus? Habar n-am.

Să fac asta? Nu vreau să-l chinui, nici fizic, nici psihic. Priveliștea de mai înainte – Christian oferindu-mi-se în genunchi – a fost pentru mine ca un duș rece.

Întind mâna deasupra pieptului său și îl privesc în ochi… cerându-i voie. Foarte discret, înclină capul într-o parte, pregătindu-se pentru atingerea mea, iar trupul său degajă tensiune – însă, de data asta, nu e furie, ci teamă.

Ezit. Oare chiar pot să-i fac asta?

— Da, șoptește el – iarăși abilitatea lui ciudată de a

răspunde la întrebările mele nerostite.

Îmi vâr degetele în părul lui de pe piept, iar fața i se încruntă ca și când ar îndura dureri de nedescris. E o privelițte greu de suportat, așa că îmi retrag degetele imediat, dar, în clipa următoare, îmi apucă mâna și o lipește iarăși de pieptul lui dezgolit, iar firele de păr îmi gâdilă palma.

— Nu, spune el cu glasul încordat. Trebuie să fac asta.

Strânge tare din ochi. Trebuie să fie o adevărată agonie pentru el. E realmente chinuitor să-l privesc. Cu multă grijă, îmi las degetele să i se plimbe pe piept, înspre inimă, minunându-mă de senzație, dar îngrozită că am mers prea departe.

Deschide ochii săi cenușii și scăpărători, sfredelindu-mă cu privirea.

Dumnezeule mare! Are o privire feroce, de o intensitate extremă, iar respirația îi e precipitată. Simt că mi se încinge sângele în vene. Mă chircesc sub privirea lui.

Nu m-a oprit, așa că îmi plimb încă o dată degetele peste pieptul lui, iar buzele i se întredeschid. Gâfâie, dar nu-mi dau seama dacă de frică sau din altă pricină.

Îmi doresc de atâta timp să-l sărut acolo, încât mă trag ușor în spate și mă uit în ochii lui o clipă, dându-i clar de înțeles ce am de gând să fac. Apoi mă aplec și îi așternă o sărutare tandră deasupra inimii, simțindu-i pielea caldă, cu miros dulce.

Geamătul lui sugrumat mă impresionează atât de tare, încât mă sprijin pe călcâie, temându-mă de ce am să văd pe fața lui. Pleoapele îi sunt foarte strânse, dar a rămas nemișcat.

— Încă o dată, șoptește el, iar eu mă aplec din nou, de data asta sărutându-i o cicatrice.

Se înfioară, apoi îi sărut încă una și încă una. Geme zgomotos și, dintr-odată, mă cuprinde în brațe, își înfige o mână în părul meu și îmi trage dureros capul pe spate, iar buzele mele se întâlnesc cu gura lui lacomă și ne sărutăm apăsat, degetele mele adâncindu-i-se în păr.

— Oh, Ana, șoptește el, apoi se răsucește și mă întinde

pe podea, așezându-se deasupra mea.

Îi cuprind în mâini chipul frumos și, în clipa aceea, îi simt lacrimile.

Plânge… nu. Nu!

— Christian, te rog, nu plânge. Am vorbit serios când am spus că n-am să te părăsesc niciodată. Zău. Dacă ți-am lăsat o altă impresie, îmi pare rău… te rog, te rog să mă ierți. Te iubesc. Am să te iubesc mereu.

Ridică ușor capul, uitându-se în ochii mei, iar chipul său are un aer foarte îndurerat.

— Ce s-a întâmplat?

Ochii i se măresc.

— Care e secretul a cărui mărturisire crezi că m-ar face să fug de tine? Ce secret te face să fii sigur că am să te părăsesc? Îl întreb eu cu glas tremurător. Spune-mi, Christian, *te rog…*

Se ridică în capul oaselor și se așează turcește, apoi mă ridic și eu, depărtându-mi picioarele. Mă întreb dacă nu cumva am putea să ne ridicăm de pe podea. Dar nu vreau să-i întrerup șirul gândurilor. În sfârșit, îmi va mărturisi.

Se uită la mine cu un aer foarte trist. *La naiba! E grav.*

— Ana…

Face o pauză, căutându-și cuvintele. Oh, oare unde or să ducă toate astea? Inspiră adânc și înghite în sec.

— Sunt un sadic, Ana. Îmi place să biciuiesc brunete scunde ca tine, pentru că îmi amintesc de prostituata narcomană – mama mea naturală. Sunt sigur că-ți poți da seama de ce.

Îmi spune totul în grabă, ca și când ar fi avut aceste fraze în minte de multe zile și ar fi fost disperat să scape de ele.

Lumea se oprește în loc. *Oh, nu!*

Nu la asta mă așteptam. E rău. E foarte rău. Mă uit la el, încercând să înțeleg implicațiile a ceea ce mi-a spus. Așa se explică de ce suntem toate la fel.

Primul gând care îmi vine în minte e că Leila avea dreptate – *Stăpânul e întunecat.*

Îmi aduc aminte de prima noastră conversație despre

tendințele lui, pe care am avut-o în Camera Roșie a Durerii.

— Mi-ai spus că nu ești sadic, șoptesc eu, încercând cu disperare să înțeleg… să-i găsesc o scuză.

— Nu, am spus că sunt un dominator. Dacă te-am mințit, a fost o minciună prin omisiune. Îmi pare rău, spune el, uitându-se în jos.

Cred că e rușinat. Rușinat pentru că m-a mințit? Sau rușinat de ce este?

— Când mi-ai pus acea întrebare, mi-am imaginat o relație cu totul diferită între noi, murmură el, și îmi dau seama după privirea lui că e îngrozit.

Abia apoi înțeleg, și e ca și când aș fi fost lovită cu o măciucă în moalele capului. Dacă e un sadic, chiar are nevoie să biciuiască și să lovească cu nuiaua. La dracu'! Îmi iau capul în mâini.

— Deci e adevărat, șoptesc, uitându-mă la el. Nu pot să-ți ofer ce-ți trebuie.

Asta e – înseamnă că, într-adevăr, suntem incompatibili.

Lumea începe să se prăbușească în jurul meu, iar panica îmi taie respirația. Asta e. Nu putem trăi împreună.

Se încruntă.

— Nu, nu, nu. Ana, nu. Tu poți. Tu chiar îmi oferi ce-mi trebuie, spune, încleștându-și pumnii. Te rog să mă crezi, murmură el pe un ton implorator.

— Nu știu ce să cred, Christian. Povestea asta e atât de întunecată, șoptesc eu cu glas răgușit, simțind că mi se pune un nod în gât din pricina lacrimilor înăbușite.

Când se uită iarăși la mine, ochii îi sunt mari și luminoși.

— Ana, crede-mă. După ce te-am pedepsit și m-ai părăsit, viziunea mea despre lume s-a schimbat. N-am glumit când am spus că nu vreau să mă mai simt niciodată ca atunci, spune el pe un ton îndurerat și stăruitor. Când mi-ai spus că mă iubești, am avut o revelație. Nu mi-o mai spusese nimeni niciodată, și m-am simțit de parcă aș fi îngropat ceva din mine – sau poate că tu ești cea care a îngropat acel lucru, nu știu. Dr. Flynn și cu mine încă purtăm discuții aprinse pe tema asta.

Oh! Preț de o clipă, mi se aprinde speranța în suflet. Poate că o să ne fie bine. Vreau să ne fie bine. *Nu-i așa?*

— Ce înseamnă asta? șoptesc eu.

— Înseamnă că nu mai am nevoie de acel lucru. Nu acum.

Cum adică?

— De unde știi? Cum de ești atât de sigur?

— Pur și simplu, știu. Gândul de a-ți face rău… în mod real… Îmi repugnă.

— Nu înțeleg. Cum rămâne cu riglele, bătaia la fund și toate futaiurile perverse?

Își trece o mână prin păr și aproape că zâmbește, dar, în cele din urmă, oftează cu tristețe.

— Vorbesc de lucrurile dure, Anastasia. Ar trebui să vezi ce pot face cu o nuia sau cu un bici cu nouă șfichiuri.

Rămân cu gura căscată.

— Aș prefera să nu aflu.

— Știu. Dacă ai vrea să-ți arăt, aș face-o… dar nu vrei, și am înțeles. Nu pot să fac toate porcăriile alea cu tine, dacă nu vrei. Ți-am mai spus, tu ai toată puterea. Iar acum, că te-ai întors, nu mai simt deloc înclinația asta.

Mă uit nedumerită la el preț de câteva clipe, încercând să înțeleg.

— Dar când ne-am întâlnit, asta voiai, nu?

— Da, desigur.

— Cum poate să dispară înclinația ta, Christian? Ca și când eu aș fi un fel de panaceu, iar tu te-ai fi vindecat, ca să zic așa? Nu înțeleg.

Oftează încă o dată.

— N-aș spune *vindecat*… Nu mă crezi?

— Pur și simplu mi se pare incredibil. Ceea ce e altceva.

— Dacă nu m-ai fi părăsit, probabil că nu m-aș fi simțit așa. Faptul că m-ai părăsit a fost cel mai bun lucru pe care l-ai făcut… pentru noi. M-a ajutat să înțeleg cât de mult te vreau, doar pe tine, și am vorbit serios când am zis că te vreau oricum.

Mă uit la el. Oare să cred toate astea? Mă doare capul de la efortul de a înțelege tot ce mi-a spus, iar în adâncul

meu mă simt… amorțită.

— Încă ești aici. Mă așteptam să fi ieșit pe ușă până acum, șoptește el.

— De ce? Pentru că aș putea să cred că ești nebun? Și asta pentru că biciuiești și fuți femei care seamănă cu maică-ta? De unde ai scos o asemenea idee? spun eu printre dinți, pe un ton foarte aspru.

Se face alb la față, auzindu-mi cuvintele dure.

— Mă rog, n-aș fi spus-o chiar așa, dar, da, din cauza asta, răspunde, iar ochii lui mari au o expresie jignită.

Își ia o mină foarte serioasă, și regret ieșirea mea de adineauri. Mă încrunt, simțindu-mă vinovată.

Vai, ce să fac? Mă uit la el. Pare sincer spășit… e Domnul meu Pervertit în Cincizeci de Nuanțe.

Dintr-odată, îmi amintesc fotografia din dormitorul copilăriei sale, și îmi dau seama de ce avea femeia aceea un aer familiar. Semăna cu Christian. Cred că era mama lui naturală.

Îmi aduc aminte și comentariul lui expeditiv: *O persoană fără importanță…* Ea e responsabilă de toate astea… și semăn cu ea… *La dracu'!*

Se uită la mine cu ochi sinceri, și știu că îmi așteaptă următoarea mutare. Pare să vorbească din suflet. Mi-a spus că mă iubește, dar sunt foarte confuză.

Toată situația asta e atât de încurcată. M-a liniștit în ceea ce o privește pe Leila, dar acum știu mai sigur ca niciodată că fosta lui supusă a reușit să-l excite. E un gând foarte neplăcut. Sunt sătulă până peste cap de toate astea.

— Christian, sunt frântă de oboseală. Putem să discutăm mâine? Vreau să mă duc la culcare.

Clipește cu un aer surprins.

— Nu pleci?

— Vrei să plec?

— Nu! Am crezut că o să pleci după ce o să-ți mărturisesc.

Îmi trec prin minte toate ocaziile în care mi-a spus că o să plec după ce o să-mi mărturisească… iar acum a făcut-o. La dracu'! Stăpânul chiar e întunecat.

Oare să plec? Mă uit la el, la acest bărbat nebun pe care îl iubesc – da, îl iubesc.

Pot să-l părăsesc? L-am părăsit o dată, și mi-am frânt inima… pe a mea și pe a lui. Îl iubesc. În ciuda destăinuirii pe care mi-a făcut-o.

— Nu mă părăsi, șoptește el.

— Of, de câte ori să-ți spun că *nu!* N-am de gând să te părăsesc! strig eu, iar strigătul meu are un efect purificator.

Gata, am spus-o. N-am să plec.

— Serios?

Ochii i se măresc.

— Ce aș putea face ca să înțelegi că n-am să fug? Ce-aș putea spune?

Se uită le mine, dându-și încă o dată la iveală teama și neliniștea, înghite în sec.

— E un lucru pe care l-ai putea face.

— Care? pufnesc eu.

— Să te căsătorești cu mine, șoptește el.

Ce? Chiar mi-a cerut să…

Îmi pierd glasul pentru a doua oară în mai puțin de jumătate de oră.

Dumnezeule mare! Mă uit țintă la bărbatul profund pervertit pe care îl iubesc. Nu-mi vine să cred că a spus asta.

Căsătorie? Mă cere în căsătorie? Glumește! Nu mă pot abține – din adâncul meu erupe un chicotit nervos și sceptic. Îmi mușc buza ca să nu se transforme într-un râs isteric, dar eșuez lamentabil. Mă întind pe spate și mă las în voia râsului, râzând cum n-am mai râs niciodată – hohote nestăvilite și purificatoare.

Și, preț de o clipă, simt că sunt pe cont propriu și examinez totul cu detașare – sunt o fată depășită de situație, care râde alături de un băiat pervertit. Îmi acopăr ochii cu un braț, iar râsul mi se transformă în lacrimi fierbinți. *Nu, nu… e prea mult.*

După ce trece accesul de isterie, Christian îmi ridică ușor brațul de pe față, iar eu mă uit în ochii lui.

Stă aplecat deasupra mea. Are buzele arcuite într-un zâmbet strâmb, dar ochii cenușii îi sunt scăpărători, poate chiar răniți. Oh, nu!

Îmi șterge o lacrimă cu dosul palmei.

— Ți se pare amuzantă propunerea mea, domnișoară Steele?

Oh, Pervertitul meu în Cincizeci de Nuanțe! Ridic o mână și îi mângâi obrazul cu tandrețe, bucurându-mă de asprimea firelor care îmi gâdilă degetele. Doamne, îl iubesc pe acest bărbat.

— Domnule Grey… Christian. Momentul pe care ți l-ai ales…

Dar mă opresc, uitându-mă în ochii lui.

Îmi surâde, însă cutele din jurul ochilor săi îmi dau de înțeles că se simte jenat, ceea ce mă face să redevin serioasă.

— Mă rănești, Ana. Vrei să te căsătorești cu mine?

Mă ridic în capul oaselor și mă aplec spre el, sprijinindu-mi mâinile pe genunchii lui. Mă uit la chipul lui minunat.

— Christian, astăzi m-am întâlnit cu fosta ta iubită psihopată, care avea în mână un revolver, apoi m-ai dat afară din propriul meu apartament, răstindu-te la mine…

Deschide gura să spună ceva, dar ridic mâna, iar el o închide la loc cu un aer supus.

— Tocmai mi-ai dezvăluit despre tine ceva care, sinceră să fiu, e foarte șocant, iar acum mi-ai cerut să mă căsătoresc cu tine.

Înclină capul dintr-o parte în alta, ca și când ar cântări lucrurile în minte. E amuzat. Slavă Domnului!

— Da, cred că e un rezumat corect și exact al situației, spune el sec.

Clatin din cap.

— Cum a rămas cu gratificarea întârziată?

— Am lăsat-o deoparte. Acum sunt un susținător ferm al gratificării imediate. *Carpe diem*, Ana, șoptește el.

— Christian, ți-am aflat secretul acum trei minute și sunt multe alte lucruri pe care trebuie să mi le spui. Am băut prea mult, mi-e foame, sunt obosită și vreau să merg la

culcare. Am nevoie să mă gândesc la cererea ta, la fel cum m-am gândit și la contractul pe care mi l-ai dat. Și… – strâng din buze, să-i arăt nemulțumirea mea, dar și să destind atmosfera – nu a fost cea mai romantică cerere în căsătorie.

Înclină capul într-o parte, iar buzele i se arcuiesc într-un zâmbet.

— Bună observație, ca de obicei, domnișoară Steele, șoptește el cu un aer ușurat. Deci nu mă refuzi?

Oftez.

— Nu, domnule Grey, nu te refuz, dar nici nu accept. M-ai cerut numai pentru că ești speriat și pentru că nu ai încredere în mine.

— Nu, te-am cerut pentru că, în sfârșit, am întâlnit pe cineva cu care vreau să-mi petrec restul vieții.

Oh! Inima îmi stă în loc și simt că mă topesc pe dinăuntru. Cum de reușește ca, în mijlocul unei situații atât de grele, poate spune lucruri atât de romantice? Rămân cu gura căscată, în stare de șoc.

— N-am crezut niciodată că o să mi se întâmple asta, continuă el cu o expresie ce degajă o sinceritate pură.

— Pot să mă gândesc la asta… te rog? Și la toate celelalte lucruri care s-au întâmplat astăzi? La ce mi-ai zis? Mi-ai cerut răbdare și încredere. Ei bine, Grey, acum am nevoie să mi le oferi și tu mie.

Ochii lui îi caută pe ai mei și, după o clipă, se apleacă ușor în față și îmi trece părul pe după ureche.

— Sigur că da, spune, sărutându-mă scurt pe buze. Nu e foarte romantic, zici?

Ridică din sprâncene, iar eu clatin mustrător din cap.

— Flori și inimioare? întreabă el blând.

Încuviințez din cap, iar el îmi surâde.

— Ți-e foame?

— Da.

— Deci n-ai mâncat, conchide, iar ochii îi îngheață și maxilarul i se încordează.

— Nu, n-am mâncat, răspund eu, sprijinindu-mă pe călcâie și uitându-mă impasibilă la el. Am fost dată afară

din apartamentul meu după ce mi-am văzut iubitul purtându-se tandru cu fosta lui supusă, iar chestia asta mi-a tăiat pofta de mâncare, spun și îl privesc încruntată, punându-mi mâinile în șold.

Christian clatină din cap și se ridică în picioare. *Of, în sfârșit nu mai stăm pe podea.* Îmi întinde mâna.

— Să-ți pregătesc ceva de mâncare.

— N-aș putea să mă bag direct în pat? bombăn eu, punându-mi mâna în a lui.

Mă ajută să mă ridic. Am înțepenit. Se uită la mine cu o expresie blândă.

— Nu, trebuie să mănânci. Haide.

Christian cel autoritar s-a întors și mă simt ușurată.

Mă conduce spre bucătărie și mă așează pe un taburet de lângă bar, iar el se duce la frigider. Mă uit la ceas. Doamne, e aproape unsprezece și jumătate, iar mâine trebuie să mă duc la serviciu.

— Christian, zău că nu mi-e foame.

Mă ignoră ostentativ, studiind conținutul frigiderului.

— Brânză? mă întreabă el.

— Nu la ora asta.

— Covrigi?

— De la frigider? Nu, pufnesc eu.

Se întoarce și îmi zâmbește.

— Nu-ți plac covrigii?

— Nu la unșpe jumate. Christian, mă duc la culcare. Dacă vrei, poți să cotrobăi în frigider toată noaptea. Sunt obosită și am avut o zi mult prea interesantă. O zi pe care aș vrea s-o uit.

Mă dau jos de pe taburet, iar el se încruntă la mine, dar, în clipa asta, nu-mi pasă. Vreau să mă culc – sunt frântă.

— Macaroane cu brânză? Ridică el un castron alb, acoperit cu folie de aluminiu.

Aerul său plin de speranță e înduioșător.

— Ție îți plac macaroanele cu brânză? întreb eu.

Încuviințează entuziast din cap și mi se înmoaie inima.

Dintr-odată, are un aer atât de copilăros. Cine ar fi crezut? Lui Christian Grey îi place mâncarea de internat.

— Vrei? mă întreabă el cu speranță în glas.

Nu mă pot opune. Și mi-e foame.

Încuviințez din cap și îi zâmbesc ușor. Îmi răspunde cu un surâs fermecător. Ia folia de pe castron și îl bagă în cuptorul cu microunde. Mă așez iar pe taburet și îl urmăresc pe minunatul Christian Grey – bărbatul care vrea să se însoare cu mine – mișcându-se grațios prin bucătăria lui.

— Vasăzică, știi să folosești cuptorul cu microunde? îl tachinez eu.

— Cu mâncarea gătită mă descurc. Am probleme doar când trebuie să gătesc.

Nu-mi vine să cred că e același bărbat care stătea îngenuncheat în fața mea cu o jumătate de oră mai înainte. Acum e la fel de schimbător ca de obicei.

— E foarte târziu, bombăn eu în timp ce el pune pe bar tacâmuri și două farfurii.

— Nu te duce la serviciu mâine.

— Trebuie să mă duc. Șeful pleacă la New York.

Christian se încruntă.

— Vrei să mergi acolo în weekend?

— M-am uitat pe prognoza meteo și se pare că o să plouă, spun eu, clătinând din cap.

— Aha. Și ce ai vrea să faci?

Piuitul cuptorului cu microunde ne anunță că mâncarea s-a încălzit.

— În perioada asta, nu vreau să-mi fac planuri pentru mai multe zile. Toate aceste întâmplări sunt… obositoare, îi spun, ridicând o sprânceană, gest pe care îl ignoră cu înțelepciune.

Christian pune castronul alb între farfuriile noastre și se așează lângă mine. Pare adâncit în gânduri, distras. Pun macaroane în ambele farfurii. Au un miros divin. Îmi lasă gura apă – sunt lihnită.

— Îmi pare rău pentru episodul cu Leila, murmură el.

— De ce îți pare rău?

Macaroanele au un gust la fel de bun precum mirosul, iar stomacul îmi chiorăie cu satisfacție.

— Îmi închipui că ai avut un șoc îngrozitor când ai văzut-o în apartamentul tău. Taylor îl inspectase cu puțin timp înainte. E foarte supărat.

— Nu dau vina pe Taylor.

— Nici eu.

— Era plecat să te caute pe tine.

— Serios? De ce?

— Nu știam unde ești. Îți lăsaseși în mașină poșeta și telefonul. Nu puteam nici să te urmăresc după semnalul mobilului. Unde ai plecat? întreabă el cu glas blând, dar cuvintele lui conțin și o nuanță amenințătoare.

— Am mers cu Ethan la un bar de vizavi, ca să pot urmări ce se întâmplă.

— Înțeleg.

Atmosfera dintre noi s-a schimbat ușor. Nu mai e luminoasă.

În regulă... pot să joc și eu jocul ăsta. Hai să revenim la tine, Cincizeci de Vicii. Pe un ton nonșalant, încercând să-mi satisfac curiozitatea, dar temându-mă de răspuns, îl întreb:

— Și ce-ai făcut cu Leila în apartament?

Mă uit în ochii lui, iar el înlemnește cu furculița suspendată în aer. *Oh, nu! Nu e bine.*

— Chiar vrei să știi?

Mi se pune un nod în stomac și îmi dispare pofta de mâncare.

— Da, șoptesc eu.

Zău? Chiar vrei? Vocea mea interioară a aruncat pe podea sticla goală de gin și se îndreaptă de spate în fotoliu, uitându-se la mine cu groază.

Gura lui Christian se strânge într-o linie aspră. Ezită.

— Am stat de vorbă și i-am făcut o baie.

Vocea lui e răgușită și, când vede că nu spun nimic, continuă repede.

— Și am îmbrăcat-o cu niște haine de-ale tale. Sper că nu te deranjează. Dar era foarte murdară.

Sfinte Sisoie! I-a făcut baie?

Ce lucru deplasat! Simt că mi se învârte capul și plec

privirea spre farfuria cu macaroane, care acum mă îngrețoșează.

Încearcă să înțelegi, mă sfătuiește vocea interioară. Partea calmă și rațională a creierului meu știe că a făcut asta pentru că era murdară, dar mi-e prea greu să accept. E un lucru pe care sinele meu fragil și gelos nu-l poate suporta.

Dintr-odată, îmi vine să plâng – nu să dau frâu liber unor lacrimi discrete care să mi se prelingă elegant pe obraji, ci să plâng în hohote nestăpânite. Inspir adânc și îmi stăpânesc impulsul, dar simt că mă sufoc din pricina lacrimilor și a scâncetelor înăbușite.

— Nu aveam ce altceva să-i fac, Ana, spune el blând.

— Încă ai sentimente pentru ea?

— Nu! spune el îngrozit, închizând ochii cu o expresie suferindă.

Mă uit iarăși la macaroanele care îmi provoacă scârbă, pentru că nu suport să mă uit la el.

— Când am văzut-o în halul ăla, atât de schimbată, atât de distrusă… Îmi pasă de ea ca de o ființă umană.

Ridică din umeri ca și când ar încerca să îndepărteze o amintire neplăcută. Doamne, oare se așteaptă să-l compătimesc?

— Ana, uită-te la mine.

Nu pot. Știu că, dacă m-aș uita, aș izbucni în plâns. E prea mult pentru mine. Sunt ca un rezervor de benzină prea plin – încă puțin și dau pe-afară. Nu mai e niciun pic de loc. Pur și simplu nu mai suport și alte porcării. O să iau foc și o să explodez, și ar fi tare urât. Dumnezeule!

Mi-l imaginez pe Christian având grijă de fosta lui supusă într-un mod atât de intim. Ce naiba, i-a făcut baie – iar ea era goală! Un fior puternic îmi scutură trupul.

— Ana.

— Ce e?

— N-o lua așa. Nu înseamnă nimic pentru mine. A fost ca și când aș fi îngrijit un copil – un copil distrus, murmură el.

De unde naiba știe el cum se îngrijește un copil? În plus, era o femeie cu care avusese o relație sexuală deviantă.

Doamne, cât mă doare. Inspir adânc, încercând să mă liniștesc. Sau poate că se referea la el. El e copilul distrus. Asta are sens. Sau poate că n-are niciun sens. Of, toată povestea asta e atât de încurcată, și dintr-odată mă simt frântă de oboseală. Trebuie să dorm.

— Ana?

Mă ridic în picioare, arunc macaroanele la gunoi și pun farfuria în chiuvetă.

— Ana, te rog.

Mă întorc și mă uit la el.

— Încetează, Christian! Termină cu „Ana, te rog”, strig la el, iar lacrimile încep să mi se prelingă pe obraji. M-am săturat de porcării pe ziua de azi. Mă duc la culcare. Sunt obosită și foarte emotivă la ora asta. Așa că lasă-mă în pace.

Mă răsucesc pe călcâie și dau fuga în dormitor, luând cu mine imaginea chipului șocat, cu ochii măriți. Mă bucur să-mi dau seama că și eu îl pot șoca. Mă dezbrac imediat și, răscolind prin comodă, îmi aleg un tricou, îl pun pe mine și mă duc la baie.

Mă opresc în fața oglinzii și mi-e greu să recunosc zgripțuroaica îmbujorată, cu obraji supți și ochi roșii, care se uită la mine. Nu mai suport. Mă prăbușesc pe podea și mă las în voia emoțiilor copleșitoare pe care nu le mai pot stăpâni, izbucnind în hohote violente de plâns, dând, în sfârșit, frâu liber lacrimilor.

Capitolul 15

— Hei, spune Christian cu glas blând, luându-mă în brațe. Te rog, nu plânge, Ana, te rog, mă imploră el.

E pe podeaua din baie, iar eu, în poala lui. Îl iau în brațe și plâng pe umărul lui. Vorbindu-mi tandru, mă mângâie pe spate și pe cap.

— Îmi pare rău, iubito, șoptește, ceea ce mă face să plâng și mai tare și să-l strâng mai cu putere.

Rămânem așa o veșnicie. În cele din urmă, după ce îmi seacă lacrimile, Christian se ridică în picioare cu mine în brațe și mă duce în camera lui, unde mă așează pe pat. După câteva clipe, stinge lumina și vine lângă mine. Mă ia în brațe, strângându-mă cu putere, și în cele din urmă mă cufund într-un somn întunecat și zbuciumat.

Mă trezesc tresărind. Mă doare capul și mi-e prea cald. Christian e înfășurat în jurul meu ca un vrej de viță-de-vie. Geme în somn când mă desprind din îmbrățișarea lui, dar nu se trezește. Mă ridic în capul oaselor și mă uit la ceas. E trei dimineața. Am nevoie de un Advil și ceva de băut. Mă dau jos din pat și mă îndrept spre bucătăria din living.

Găsesc în frigider o cutie de suc de portocale și îmi torn un pahar. Mm… e delicios, și simt că durerea de cap începe să slăbească. Mă uit prin sertare după niște analgezice, iar în cele din urmă dau peste o cutie de plastic plină cu medicamente. Iau două tablete de Advil și îmi torn încă un pahar cu suc.

Apropiindu-mă de peretele enorm de sticlă, mă uit la orașul adormit. Luminile tremură și clipesc sub castelul din cer al lui Christian; sau poate ar fi mai nimerit să spun „fortăreață”. Îmi lipesc fruntea de sticla rece – o adevărată ușurare. Trebuie să mă gândesc la atâtea lucruri după dezvăluirile de ieri. Mă sprijin cu spatele de geam și mă las pe podea. Camera aceea încăpătoare are un aer de cavernă: e scufundată în semiîntuneric, singura sursă de lumină fiind cele trei spoturi de deasupra blatului pentru

gătit.

Oare aș putea locui aici, căsătorită cu Christian? După toate lucrurile pe care le-a făcut aici? Cu toată istoria pe care o are acest apartament?

Căsătorie. E aproape incredibil și complet neașteptat. Dar tot ce ține de Christian e neașteptat. Buzele mi se arcuiesc într-un surâs ironic. Christian Grey, așteptați-vă la ceva neașteptat – Pervertit în Cincizeci de Nuanțe.

Zâmbetul îmi dispare de pe buze. Semăn cu mama lui. Asta mă rănește adânc și oftez prelung. Toate semănăm cu mama lui.

Cum naiba o să trec peste dezvăluirea acestui mic secret? Nu-i de mirare că nu voia să mi-l spună. Dar cu siguranță nu-și aduce aminte mare lucru despre ea. Mă întreb încă o dată dacă ar fi bine să vorbesc cu dr. Flynn. Oare m-ar lăsa Christian? Poate că dr. Flynn m-ar putea ajuta să înțeleg.

Clatin din cap. Sunt frântă de oboseală, dar mă bucur de pacea livingului spațios și de frumoasele opere de artă care îl decorează – reci și austere, dar, în felul lor, rămân frumoase în semiîntuneric și nu-și pierd nimic din prețul exorbitant. Oare aș putea trăi aici? La bine și la greu? Sănătoasă sau bolnavă? Închid ochii, îmi sprijin iarăși capul de geam, inspir adânc și purificator.

Liniștea e spulberată de un țipăt primitiv, visceral, care face să mi se zbârlească tot părul. *Christian! Dumnezeule mare! Ce s-a întâmplat?* Sar în picioare, întorcându-mă în dormitor înainte să se stingă ecoul acelui strigăt înfiorător, cu inima galopând de spaimă.

Apăs pe unul dintre întrerupătoare și se aprinde lampa de pe noptiera din dreptul lui Christian. Îl văd zvârcolindu-se în agonie. *Nu*! Țipă iarăși, iar sunetul acela înfiorător, devastator mă străpunge încă o dată.

La dracu'! Un coșmar!

— Christian!

Mă aplec deasupra lui, îl apuc de umeri și îl scutur. Se trezește brusc, iar privirea lui pierdută și speriată se uită repede de jur împrejur prin camera goală, apoi revine la

chipul meu.

— Ai plecat, ai plecat, sigur ai plecat, bâiguie el, iar ochii săi larg deschiși devin acuzatori.

Are un aer atât de pierdut, încât mi se strânge inima. Bietul meu Cincizeci de Vicii.

— Sunt aici.

Mă așez pe pat, alături de el.

— Sunt aici, murmur eu cu blândețe, apoi îmi las o palmă pe fața lui, încercând să-l liniștesc.

— Plecaseși, șoptește el repede.

Ochii lui încă sunt pierduți și speriați, dar pare că începe să se calmeze.

— Am fost să beau ceva. Îmi era sete.

Închide ochii și își freacă fața. Când îi deschide din nou, are un aer atât de trist.

— Ești aici. Oh, slavă Domnului.

Întinde o mână și, apucându-mă strâns, mă trage în pat, lângă el.

— Doar am fost să beau ceva, murmur eu.

Vai, simt cât de puternică îi e frica. Tricoul de pe el e îmbibat cu transpirație, iar inima îi bate cu putere în timp ce mă strânge în brațe. Se uită la mine, ca și când ar încerca să se asigure că într-adevăr sunt lângă el. Îi mângâi ușor părul, apoi obrazul.

— Christian, te rog, sunt aici. Nu plec nicăieri, murmur eu pe un ton mângâietor.

— Oh, Ana, șoptește el.

Mă apucă de bărbie, lipindu-și gura de a mea. Îi simt dorința și, pe neașteptate, trupul meu răspunde – e atât de strâns legat și acordat cu al lui. Buzele lui mi se plimbă pe ureche și pe gât, apoi revin la gura mea. Îmi trage ușor cu dinții buza de jos, iar mâna lui mi se plimbă de la șold spre sân, ridicându-mi tricoul. Mângâindu-mă și înaintând peste adânciturile și ridicăturile trupului meu, naște în minte aceeași reacție familiară, atingerile lui dându-mi fiori. Scot un geamăt când mâna lui îmi cuprinde sânul, iar degetele i se strâng în jurul sfârcului meu.

— Te vreau, murmură el.

— Sunt aici pentru tine. Doar pentru tine, Christian.

Geme și mă sărută încă o dată, cu o pasiune și o disperare pe care nu le-a dat la iveală până acum. Îi apuc marginea tricoului, iar el mă ajută să i-l trag peste cap. Îngenunchind între picioarele mele, mă ridică repede în capul oaselor și îmi scoate tricoul.

Ochii lui sunt serioși, plini de dorință și secrete întunecate – dezvăluite. Îmi cuprinde capul în palme și mă sărută, apoi ne întindem iarăși pe pat. Coapsa lui e între ale mele, astfel încât e pe jumătate deasupra mea. Îi simt sexul pe șold prin materialul boxerilor. Mă dorește, dar chiar în clipa asta îmi revine în minte ce mi-a spus mai devreme – despre mama lui. Și e ca un duș rece pentru libidoul meu. La dracu'! Nu pot s-o fac. Nu acum.

— Christian… Oprește-te. Nu pot, șoptesc, în timp ce mâinile mele îi împing antebrațele.

— Ce este? Ce s-a întâmplat? murmură el și începe să mă sărute pe gât, mângâindu-mi pielea cu vârful limbii.

Oh…

— Nu, te rog. Nu pot, nu acum. Am nevoie de puțin timp, te rog.

— Oh, Ana, nu te gândi prea mult la toate astea, șoptește el, luându-mi între dinți lobul urechii.

— Ah! gem eu, simțind un fior în pântece, iar trupul mi se arcuiește, trădându-mă.

Mă simt dezorientată.

— Sunt la fel ca înainte, Ana. Te iubesc și am nevoie de tine. Atinge-mă, te rog.

Își freacă nasul de al meu, iar rugămintea lui tăcută și sinceră mă impresionează și mă topește.

Să-l ating. Să-l ating în timp ce facem dragoste.

Se ridică deasupra mea, privindu-mă în ochi și, în lumina difuză a veiozei de pe noptieră, îmi dau seama că așteaptă, așteaptă să iau o decizie, și că e fascinat de mine.

Ridic mâna și, șovăielnic, îmi așez palma pe peticul de păr moale de pe pieptul lui. Tresare și închide ochii ca și când l-ar durea, dar de data asta nu-mi retrag mâna. O ridic spre umărul lui, simțind cum se înfioară. Geme ușor,

iar eu îl trag spre mine și îmi așez ambele palme pe spatele lui, unde nu l-am atins niciodată, pe omoplați, ținându-l lipit de mine. Geamătul lui sugrumat mă excită mai tare ca niciodată.

Își coboară capul pe gâtul meu, sărutând, sugând și mușcând, apoi își freacă nasul de bărbia mea și mă sărută, limba lui devorându-mi gura, iar mâinile sale îmi mângâie iarăși trupul. Buzele lui coboară… coboară… spre sâni, adorându-mă, iar palmele mele rămân lipite de spatele său, savurând încordarea și unduirea mușchilor lui dăltuiți, sub pielea încă jilavă din pricina coșmarului. Buzele i se strâng în jurul sfârcului, sugând și mușcând ușor, până când acesta se ridică și îi salută gura minunat de experimentată.

Gem și îmi plimb unghiile pe spatele lui, iar el geme înăbușit.

— Oh, la dracu', Ana! spune el printre dinți – jumătate strigăt, jumătate geamăt.

Mi se strânge inima, dar, în același timp, simt că mi se încordează toți mușchii din adâncul pântecelui. Oh, ce efect am asupra lui! Zeița mea intimă se zvârcolește de dorință, iar eu încep să gâfâi, respirația mea chinuită potrivindu-se cu a lui.

Mâinile lui îmi coboară pe pântece, spre vulvă – iar degetele lui mă mângâie, apoi intră în mine. Și le învârte înăuntrul meu, așa cum m-a obișnuit, și îmi ridic pelvisul, să-i întâmpin atingerile.

— Ana, șoptește el.

Dintr-odată, îmi dă drumul și se ridică; își scoate boxerii, se apleacă spre noptieră să ia un prezervativ și, cu ochi scânteietori, mi-l întinde și mă întreabă în șoaptă:

— Vrei s-o facem? Încă poți spune nu. Poți spune nu oricând.

— Nu-mi da ocazia să mă răzgândesc. Și eu te vreau, Christian.

Rup ambalajul cu dinții, în timp ce el îngenunchează între picioarele mele și, cu degete tremurătoare, i-l pun pe mădular.

— Ușor, Ana, spune el, altminteri totul o să termine foarte repede.

Mă minunez ce efect pot să am asupra lui doar când îl ating. Se întinde deasupra mea și, în clipa asta, dubiile mele sunt alungate și încuiate în adâncul întunecat și înspăimântător al minții mele. Sunt copleșită de acest bărbat, bărbatul meu, Domnul meu Învechit în Rele. Se răsucește brusc, luându-mă prin surprindere, și mă așează deasupra lui. *Uau!*

— Ia-mă tu, murmură el, cu ochii scânteind sălbatic.

Vai de mine! Și cobor lent, foarte lent, simțindu-l în mine. Înclină capul într-o parte, închide ochii și geme. Îl iau de mâini și încep să mă mișc, savurând plenitudinea posedării mele, savurându-i reacția, în timp ce se topește sub mine. Mă simt ca o zeiță. Mă aplec și îi sărut bărbia, plimbându-mi dinții peste maxilarul lui acoperit de țepi. Are un gust delicios. Mă apucă de șolduri și îmi domolește ritmul – încet și ușor.

— Ana, atinge-mă… te rog.

Oh. Mă aplec în față și mă sprijin cu palmele de pieptul lui. Iar el scoate un strigăt – aproape un scâncet – și se înfige adânc în mine.

— Ah! gem eu, plimbându-mi degetele ușor prin părul de pe pieptul lui, iar el geme zgomotos, se răsucește încă o dată, și iarăși sunt sub el.

— Ajunge, se vaită el. Încetează, te rog.

Și e o rugăminte din suflet.

Întind mâinile, îi cuprind fața între palme, simțindu-i obrajii umezi, și îl trag spre mine să-l sărut, luându-l în brațe.

Geme prelung, intrând și ieșind din mine, dar nu pot să-mi dau drumul. Îmi simt capul prea greu – îngreunat de atât de multe probleme. Sunt prea absorbită de el.

— Dă-ți drumul, Ana, mă îndeamnă el.

— Nu.

— Ba da, insistă el, întorcându-se ușor și păstrându-și ritmul.

Doamne… au!

— Hai, iubito, am nevoie de asta.

În cele din urmă, explodez, cu trupul încătușat de al lui, agățându-mă de el ca vița-de-vie, în timp ce el îmi strigă numele, dându-și drumul odată cu mine, apoi se prăbușește, greutatea lui adâncindu-mă în saltea.

Învăluiți în pacea de după dragoste, îl țin în brațe, cu capul pe pieptul meu, și îmi plimb degetele prin părul lui, ascultând cum i se liniștește respirația.

— Să nu mă părăsești niciodată, șoptește el, iar eu îmi dau ochii peste cap, știind bine că nu mă poate vedea.

— Știu că ți-ai dat ochii peste cap, murmură el, cu o undă de amuzament în glas.

— Mă cunoști bine, murmur eu.

— Aș vrea să te cunosc mai bine.

— Să ne întoarcem la tine, Grey. Ce coșmar ai avut?

— Cel pe care îl am de obicei.

— Povestește-mi.

Înghite în sec și se încordează înainte să ofteze prelung.

— E în jur de ora trei, iar peștele curvei narcomane iarăși e foarte furios. Fumează întruna, țigară de la țigară, și nu găsește nicio scrumieră.

Se oprește, iar eu înlemnesc, simțind un junghi în inimă.

— Mă durea, spune el. Îmi aduc aminte de durere. De aceea am coșmaruri. Asta și faptul că nu făcea nimic să-l oprească.

Oh, nu! Mi se pare insuportabil. Îl strâng mai tare în brațe, cu mâinile și cu picioarele, și încerc să nu mă las sufocată de disperare. Cum poate cineva să se poarte așa cu un copil? Ridică ușor capul și mă țintuiește cu privirea lui intensă și cenușie.

— Tu nu ești ca ea. Să nu crezi asta niciodată. Te rog.

Clipesc. Mă bucur să aud asta. Își sprijină iarăși capul de pieptul meu și îmi închipui că a terminat, dar, spre surprinderea mea, continuă.

— Uneori, visez că, pur și simplu, stă întinsă pe podea. Și cred că doarme. Dar nu se mișcă. Nu se mișcă niciodată. Și mi-e foame. Foarte foame.

La dracu'!

— Se aude un zgomot puternic, iar el se întoarce și mă lovește foarte tare, înjurând-o pe curva narcomană. Întotdeauna primul lui impuls era să-și folosească pumnii sau cureaua.

— De aceea nu-ți place să fii atins?

Închide ochii și mă strânge mai tare în brațe.

— E complicat, murmură el.

Își freacă nasul de sânii mei și inspiră adânc, încercând să mă distragă.

— Explică-mi, îl îndemn eu.

Oftează.

— Ea nu mă iubea, și nici eu nu mă iubeam pe mine. Singurele atingeri pe care le cunoșteam erau… aspre. De acolo pornește totul. Flynn poate să explice lucrurile astea mai bine decât mine.

— Pot să mă întâlnesc cu Flynn?

Ridică ușor capul și se uită la mine.

— Te simți influențată de intimitatea cu Cincizeci de Vicii?

— Și încă cum. Îmi place cum mă influențează în clipa asta, chicotesc eu provocator, iar el zâmbește.

— Da, domnișoară Steele, și mie îmi place.

Se apleacă și mă sărută, apoi se uită la mine preț de o clipă.

— Îmi ești atât de dragă, Ana. Am vorbit serios când te-am cerut în căsătorie. În felul ăsta, o să ne cunoaștem mai bine. Pot să am grijă de tine. Și tu de mine. Putem să facem copii, dacă vrei. Am să-ți aștern lumea mea la picioare, Anastasia. Te vreau, trup și suflet, pentru totdeauna. Să te gândești la asta, te rog.

— Am să mă gândesc, Christian, am să mă gândesc, îl asigur eu, simțind că iarăși mi se învârte capul.

Copii? Doamne!

— Dar chiar aș vrea să stau de vorbă cu doctorul Flynn, dacă nu te deranjează.

— Fac orice pentru tine, iubito. Orice. Când ai vrea să te întâlnești cu el?

— Cât mai curând.

— Bine. O să mă ocup de asta mâine-dimineață, spune el, apoi se uită la ceas. E târziu. Ar trebui să dormim.

Se ridică să stingă veioza de pe noptiera lui, apoi mă trage lângă el.

Mă uit și eu la ceas. La naiba, e patru fără un sfert.

Mă strânge în brațe, lipindu-și capul de mine și frecându-și nasul de gâtul meu.

— Te iubesc, Anastasia Steele, și te vreau alături de mine pentru totdeauna, murmură el, sărutându-mă pe gât. Iar acum, dormi.

Închid ochii.

Fără tragere de inimă, îmi ridic pleoapele grele. Camera e inundată de o lumină puternică și scot un geamăt. Mă simt amețită și deconectată de la membrele mele ca de plumb, iar Christian e înfășurat în jurul meu ca iedera. Ca de obicei, mi-e prea cald. Sigur e abia cinci dimineața. Alarma încă nu s-a declanșat. Mă desprind ușor din îmbrățișarea lui caldă, dându-i brațele la o parte, iar el mormăie ceva inteligibil în somn. Mă uit la ceas. Opt patruzeci și cinci.

Of, am să întârzii. *La naiba!* Cu mare greutate, mă dau jos din pat și mă duc la baie. Termin dușul în doar patru minute.

Christian se ridică în capul oaselor, uitându-se la mine cu un amuzament prost mascat, peste care se suprapune un aer preocupat, în timp ce eu mă șterg cu prosopul în continuare și îmi pregătesc hainele. Poate că se așteptă de la mine la o reacție față de mărturisirile de ieri. Dar acum nu am timp.

Aleg o pereche de pantaloni negri și o bluză neagră – o ținută asemănătoare cu a doamnei R. —, dar n-am timp să mă răzgândesc, îmi pun în grabă un sutien negru și niște chiloți de aceeași culoare, simțind cum îmi urmărește fiecare mișcare. E… intimidant. Chiloții și sutienul îmi vin bine.

— Arăți excelent, mormăie Christian din pat. Ai putea să

suni să spui că ești bolnavă.

Pe buze i se așterne acel zâmbet reținut și devastator, sută la sută excitant. Oh, e atât de tentant. Zeița mea intimă se uită la mine, țuguindu-și buzele provocator.

— Nu, Christian, nu pot. Nu sunt un director de companie megaloman, cu un zâmbet fermecător, care poate să-și facă programul după pofta inimii.

— Îmi place să fac lucrurile după pofta inimii, răspunde el, iar zâmbetul său minunat se arcuiește încă un pic, astfel încât acum îl văd în HD IMAX.

— Christian! îl dojenesc eu, aruncând prosopul spre el.

— Frumos zâmbet, nu? râde el.

— Da. Doar știi ce efect ai asupra mea, spun eu, punându-mi ceasul la mână.

— Serios? clipește el inocent.

— Da, știi bine. Același efect pe care îl ai asupra tuturor femeilor. M-am plictisit să le văd leșinând după tine.

— Zău? ridică el o sprânceană, devenind și mai amuzat.

— Nu face pe nevinovatul, domnule Grey, zău că nu te prinde, bombăn eu cu un aer distras în timp ce-mi prind părul în coadă și îmi încalț pantofii cu tocuri înalte – sunt gata.

Când mă aplec să-l sărut de rămas-bun, mă înhață și mă trage pe pat, aplecându-se deasupra mea cu un zâmbet până la urechi. *Oh, Doamne*. E atât de frumos – ochi malițioși, păr dezordonat, cu aspect de „proaspăt futut”, zâmbet strălucitor. Acum e jucăuș.

Sunt obosită și încă dezorientată după dezvăluirile de ieri, în timp ce lui îi zbârnâie mintea – și e al naibii de sexy. Oh, exasperantul Cincizeci de Vicii.

— Ce-aș putea face ca să te momesc să rămâi? spune el blând, iar inima îmi stă în loc preț de o clipă, apoi începe să bată cu putere.

E întruchiparea tentației.

— Nu poți face nimic, bombăn eu, încercând să mă ridic. Dă-mi drumul.

Se bosumflă, iar eu cedez. Zâmbind, îmi plimb degetele pe buzele lui frumos dăltuite – Domnul meu Învechit în

Rele. Îl iubesc atât de mult, în ciuda pervertirii lui. Nici măcar n-am început să procesez întâmplările de ieri și să-mi dau seama ce simt în legătură cu ele.

Mă ridic să-l sărut, bucuroasă că m-am spălat pe dinți. Mă sărută apăsat și prelung, apoi mă ridică ușor în picioare, lăsându-mă confuză, cu respirația tăiată și ușor indecisă.

— O să te ducă Taylor la serviciu. Cât ai zice pește. Te așteaptă jos, spune el blând, părând ușurat.

Oare s-a temut de reacția mea din dimineața asta? Dar oare noaptea trecută – de fapt, dimineața asta – nu i-am dovedit că nu am de gând să plec?

— Bine. Mersi, mormăi eu, nemulțumită că stau în picioare.

Sunt un pic nehotărâtă și vag iritată că n-o să-mi conduc Saab-ul nici în dimineața asta. Dar are dreptate, bineînțeles – o să ajung mai repede cu Taylor.

— Sper să te bucuri de dimineața asta leneșă, domnule Grey. Mi-aș fi dorit să rămân, dar proprietarul firmei pentru care lucrez n-ar fi de acord să chiulesc doar pentru o partidă de sex pasional, spun eu, luându-mi poșeta.

— Eu, unul, n-am niciun dubiu că ar fi de acord, domnișoară Steele. De fapt, ar putea chiar să insiste.

— De ce ești încă în pat? Nu e genul tău.

Își împreunează mâinile la ceafă și zâmbește.

— Pentru că pot, domnișoară Steele.

Clatin din cap.

— Pe curând, iubitule, spun eu, trimițându-i o bezea, apoi ies pe ușă.

Taylor mă așteaptă jos și pare să înțeleagă că sunt în întârziere, întrucât conduce ca un nebun, vrând să mă ducă la serviciu până la ora nouă și un sfert. Îi sunt recunoscătoare când oprește în fața sediului. Recunoscătoare că încă sunt în viață: a condus înfricoșător. Și recunoscătore pentru că n-am întârziat foarte mult – doar cincisprezece minute.

— Mersi, Taylor, murmur eu, palidă la față.

Christian mi-a spus odată că Taylor a condus tancuri – poate conduce și la raliuri.

— Ana, încuviințează el din cap în semn de rămas-bun, iar eu intru în clădire, dându-mi seama în hol că Taylor pare să fi depășit formalismul apelativului „domnișoară Steele” – ceea ce mă amuză un pic.

Claire îmi zâmbește, în timp ce traversez holul, îndreptându-mă spre biroul meu.

— Ana! mă strigă Jack. Vino la mine.

La dracu’!

— Asta e oră de venit la serviciu? pufnește el.

— Îmi pare rău. M-am trezit târziu, spun eu, făcându-mă stacojie.

— Să nu se mai întâmple. Du-te și fă-mi o cafea. Iar după aia am nevoie să-mi redactezi niște scrisori. Fuga, strigă el, făcându-mă să tresar.

De ce e atât de supărat? Care-i problema lui? Ce-am făcut? Mă duc repede în bucătărie să-i fac cafeaua. Poate era mai bine să chiulesc. Aș fi putut… ei bine, aș fi putut să fac ceva plăcut cu Christian, sau să iau micul dejun cu el, sau pur și simplu să stăm de vorbă – ar fi fost o noutate.

Jack aproape că nu se uită la mine când mă întorc în birou cu cafeaua. Îmi întinde o foaie de hârtie acoperită cu un scris de mână ilizibil.

— Culege textul ăsta, vino la mine să-l semnez, apoi fă câteva copii și trimite-l tuturor autorilor noștri.

— Da, Jack.

Nu se uită la mine nici când ies din birou. Doamne, ce furios e!

Când mă așez la biroul meu, mă simt un pic ușurată. Iau o gură de ceai, așteptând să mi se deschidă computerul, apoi îmi verific e-mailurile.

De la: Christian Grey
Subiect: Mi-e dor de tine
Data: 15 iunie 2011, 09:05
Către: Anastasia Steele

Te rog să-ți folosești Blackberry-ul.
x

Christian Grey
CEO, Grey Enterprise Holdings Inc.

De la: Anastasia Steele
Subiect: Unora le e bine
Data: 15 iunie 2011, 09:27
Către: Christian Grey

Șeful meu e furios.
Te învinovățesc pentru că m-ai ținut până târziu cu… stratagemele tale.
Ar trebui să-ți fie rușine.

Anastasia Steele
Asistenta lui Jack Hyde, Consilier editorial, SIP

De la: Christian Grey
Subiect: Stratageme?
Data: 15 iunie 2011, 09:32
Către: Anastasia Steele

Nu trebuie să muncești, Anastasia.
N-ai idee cât de rușinat sunt de stratagemele mele.
Dar îmi place să te țin până târziu.:)
Te rog să-ți folosești Blackberry-ul.
Ah, și căsătorește-te cu mine, te rog.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprise Holdings Inc.

De la: Anastasia Steele
Subiect: Trebuie să-mi câștig pâinea
Data: 15 iunie 2011, 09:35
Către: Christian Grey

Știu că ești înclinat în mod natural spre cicăleală, dar încetează.

Trebuie să stau de vorbă cu psihiatrul tău.

Abia apoi am să-ți dau un răspuns.

Nu mă deranjează să trăiesc în păcat.

Anastasia Steele
Asistenta lui Jack Hyde, Consilier editorial, SIP

De la: Christian Grey
Subiect: BLACKBERRY
Data: 15 iunie 2011, 09:40
Către: Anastasia Steele

Anastasia, dacă vrei să discuți cu dr. Flynn, atunci FOLOSEȘTE-ȚI BLACKBERRY-UL.

Nu e o rugăminte.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprise Holdings Inc.

La dracu'! Acum, și el e supărat pe mine. Mă rog, n-are decât să fiarbă. Îmi scot Blackberry-ul din geantă și mă uit la el cu un aer sceptic. Și chiar atunci începe să sune. De ce nu mă lasă în pace?

— Da! pufnesc eu.

— Bună, Ana…

— José! Ce mai faci?

Vai, mă bucur să-i aud vocea.

— Bine, Ana. Auzi, încă te mai vezi cu tipul ăla, cu Grey?

— Ăă… da. De ce?

Unde vrea să ajungă?

— Păi, a cumpărat toate fotografiile cu tine, și m-am gândit că aș putea să i le aduc la Seattle. Expoziția se încheie joi, așa că aș putea să i le aduc vineri seara. Și poate bem ceva. De fapt, aș avea nevoie de un loc în care să rămân peste noapte.

— Excelent, José. Da, sunt sigură că se poate rezolva. Vorbesc cu Christian și te sun mai încolo, da?

— În regulă, aștept un telefon de la tine. Pa, Ana!

— Pa.

Of, nu l-am mai văzut și n-am mai auzit nimic de el de la expoziție. Nici măcar nu l-am întrebat cum a fost sau dacă a vândut și alte fotografii. Halal prietenă…

Deci aș putea petrece seara de vineri cu José. Ce o să spună Christian? Îmi dau seama că-mi mușc buza cu putere. Of, bărbatul ăsta are un standard dublu. El poate să-i facă baie fostei lui iubite țicnite – mă trec fiori când mă gândesc la asta –, dar eu o să am parte de o mulțime de reproșuri pentru că vreau să mă văd cu José. Cum să fac?

— Ana! mă smulge Jack din reverie – oare încă e furios? Unde e scrisoarea?

— Ăă… imediat.

La dracu'! Oare ce-l roade?

Îi culeg scrisoarea în mare viteză, o scot la imprimantă și intru temătoare în biroul lui.

— Poftim.

Pun scrisoarea pe birou și dau să ies. Jack își aruncă privirea aspră și sfredelitoare pe ea și spune pe un ton ridicat:

— Nu știu ce-ți închipui tu că faci aici, dar eu te plătesc ca să muncești.

— Știu, Jack, bâigui eu în chip de scuză, simțind că mă înroșesc ușor.

— E plină de greșeli, pufnește el. Du-te și corecteaz-o.

La naiba! Începe să semene cu cineva apropiat, dar, deși pot tolera severitatea lui Christian, Jack începe să mă calce pe nervi.

— Și mai adu-mi o cafea.

— Scuze, șoptesc eu, ieșind imediat din biroul lui.

Dumnezeule mare! E insuportabil. Mă așez la computer, corectez scrisoarea în grabă, are doar două greșeli, și o verific cu atenție înainte s-o scot la imprimantă. Acum e perfectă. Mă duc să-i fac încă o cafea, dându-i de înțeles lui Claire că sunt în rahat, iar apoi, inspirând adânc, mă

apropii din nou de biroul lui.

— E mai bine, mormăie el în silă, semnând scrisoarea. Pune originalul la dosar, fă câteva copii și trimite-le autorilor noștri. Ai înțeles?

— Da.

Nu-s tâmpită.

— Jack, s-a întâmplat ceva? adaug eu.

Ridică privirea, iar ochii lui albaștri se întunecă, măsurându-mă din cap până în picioare. Simt că îmi îngheață sângele în vene.

— Nu.

Răspunsul lui e concis, nepoliticos și expeditiv. Preț de o clipă, rămân în picioare ca o tâmpită – cum pretind a nu fi –, apoi ies iarăși din biroul lui. Poate că și el suferă de o tulburare de personalitate. Doamne, am de-a face numai cu genul ăsta de oameni. Mă duc la fotocopiator – care bineînțeles că e blocat cu o foaie –, iar după ce rezolv problema, descopăr că nu mai are hârtie. Nu e ziua mea cea mai bună.

Când, în cele din urmă, mă întorc la biroul meu și încep să pun scrisorile în plicuri, îmi sună Blackberry-ul. Prin peretele de sticlă, văd că Jack vorbește la telefon. Răspund – e Ethan.

— Bună, Ana. Cum a fost azi-noapte?

Azi-noapte. Îmi trece prin minte un montaj rapid de imagini: Christian în genunchi, mărturisirile lui, cererea în căsătorie, macaroanele cu brânză, plânsul meu, coșmarul lui, *sexul*, felul în care l-am atins…

— Ăă… bine, murmur eu neconvingător.

Ethan face o pauză și hotărăște să-mi accepte răspunsul nesincer.

— Tare. Pot să vin să iau cheile?

— Sigur.

— Ajung cam în jumate de oră. Ai timp să bem o cafea?

— Nu azi. Am ajuns târziu, iar șeful e un urs furios și mahmur, cu un morcov în cur.

— Nasol.

— Da, e nasol și urât, chicotesc eu.

Ethan râde și mă binedispun un pic.

— Bine, atunci ne vedem în treizeci de minute, spun eu, apoi închid.

Arunc o privire spre Jack și văd că se uită la mine. Mama mă-sii! Îl ignor ostentativ și continui să bag scrisori în plicuri.

Jumătate de oră mai târziu, îmi sună telefonul. E Claire.

— Iarăși a venit la recepție. Zeul blond.

Mă bucur să-l revăd pe Ethan după toată agitația de ieri și după toanele proaste ale șefului, dar își ia la revedere mult prea devreme.

— Ne vedem diseară?

— Probabil o să stau cu Christian, mă îmbujorez eu.

— Te ține din scurt, spune Ethan pe un ton vesel.

Ridic din umeri – de-ar fi asta singura problemă! Și îmi dau seama că s-ar putea să rămân cu el toată viață. În mod surprinzător, și Christian pare să vrea asta.

Ethan mă îmbrățișează scurt.

— Pe mai târziu, Ana.

Mă întorc la birou, copleșită de intuiția pe care am avut-o mai înainte. Oh, ce n-aș da să stau singură o zi, să mă pot gândi la toate astea.

— Unde ai fost?

Jack apare brusc lângă mine.

— Am avut o treabă în hol.

Chiar mă calcă pe nervi.

— Vreau să-mi iei de mâncare. Ca de obicei, spune el scurt, apoi se duce înapoi în birou.

De ce n-am rămas acasă?

Zeița mea intimă își pune mâinile în sân și își ține buzele: și ea ar vrea să afle răspunsul. Luându-mi geanta și Blackberry-ul, pornesc spre ieșire. Îmi verific mesajele.

De la: Christian Grey
Subiect: Mi-e dor de tine
Data: 15 iunie 2011, 09:46
Către: Anastasia Steele

Patul pare pustiu fără tine.

Se pare că, până la urmă, va trebui să merg la serviciu.

Până și un director de companie megaloman simte nevoia să facă ceva.

x

Christian Grey

Directorul care taie frunză la câini, Grey Enterprise Holdings Inc.

Și mai e un e-mail de la el.

De la: Christian Grey
Subiect: Paza bună
Data: 15 iunie 2011, 09:50
Către: Anastasia Steele

Paza bună trece primejdia rea.

Te rog să fii discretă… e-mailurile tale de serviciu sunt monitorizate.

DE CÂTE ORI SĂ-ȚI SPUN?

Da. Majuscule răstite, după cum spui tu. FOLOSEȘTE-ȚI BLACKBERRY-UL.

Dr. Flynn se poate întâlni cu noi mâine-seară.

x

Christian Grey

Director încă enervat, Grey Enterprise Holdings Inc.

Și încă unul… Oh, nu.

De la: Christian Grey
Subiect: Deci?
Data: 15 iunie 2011, 12:15
Către: Anastasia Steele

Nu mi-ai răspuns.

Te rog, spune-mi că te simți bine.
Știi că-mi fac griji.
Îl trimit pe Taylor să verifice.
x

Christian Grey
Director foarte neliniștit, Grey Enterprise Holdings Inc.

Îmi dau ochii peste cap și îl sun. Nu vreau să-și facă griji.

— Telefonul lui Christian Grey. Sunt Andrea Parker.

Oh, sunt atât de derutată de faptul că nu-mi răspunde Christian, încât rămân țintuită locului pe trotuar, iar tânărul din spatele meu bombăne furios, ocolindu-mă brusc. M-am oprit chiar sub copertina verde a bufetului.

— Alo? Cu ce vă pot ajuta? spune Andrea, umplând liniștea stânjenitoare.

— Scuze… Ăă… Voiam să vorbesc cu Christian…

— Momentan, domnul Grey e într-o ședință, îmi explică ea prompt. Vreți să lăsați un mesaj?

— Îi puteți spune ca a sunat Ana?

— Ana? Anastasia Steele?

— Ăă… da, răspund eu, luată prin surprindere de întrebarea ei.

— Așteptați o clipă, vă rog, domnișoară Steele.

Ascult cu atenție după ce Andrea pune telefonul jos, dar nu-mi dau seama ce se întâmplă. Câteva clipe mai târziu, aud vocea lui Christian:

— Te simți bine?

— Da.

Respiră ușurat.

— Christian, de ce nu m-aș simți bine? șoptesc eu pe un ton liniștitor.

— De obicei, îmi răspunzi foarte repede la e-mailuri. După ce ți-am mărturisit ieri, eram îngrijorat, îmi explică el calm, apoi stă de vorbă cu cineva din birou. Nu, Andrea. Spune-le să aștepte, îi cere el ferm – oh, recunosc acest ton.

Nu aud răspunsul pe care i-l dă Andrea.

— Nu. Am spus să aștepte, pufnește el.

— Christian, e clar că ești ocupat. Te-am sunat să-ți spun că mă simt bine, doar că am avut o zi foarte încărcată. Jack a tot pocnit din bici… Ăă… adică…

Mă înroșesc și tac.

Christian nu spune nimic preț de câteva clipe.

— A pocnit din bici, zici? Ei bine, era o vreme când aș fi zis că e un om norocos, răspunde el cu un umor sec. Nu-l lăsa să se urce pe tine, iubito.

— Christian! îl dojenesc eu și îmi dau seama că zâmbește.

— Ai grijă, asta-i tot ce vreau să spun. Mă bucur că te simți bine. La ce oră să vin să te iau?

— O să-ți trimit un e-mail.

— De pe Blackberry, spune el cu asprime.

— Da, domnule Grey, pufnesc eu.

— Pe curând, iubito.

— Pa…

Dar Christian rămâne la telefon.

— Închide, îl dojenesc eu cu un zâmbet.

Oftează prelung în difuzor.

— Mi-aș dori să nu fi plecat la serviciu azi-dimineață.

— Și eu. Dar am treabă. Închide.

— Închide tu, răspunde el, și îi simt zâmbetul.

Oh, Christian cel jucăuș. Îl ador pe Christian cel jucăuș. Hm… Îl iubesc pe Christian, punct.

— Am mai trecut prin asta, spun eu.

— Îți muști buza.

La naiba, are dreptate. De unde știe?

— Vezi, crezi că nu te cunosc, Anastasia. Dar te cunosc mai bine decât îți închipui, murmură el seducător, făcându-mă să mă moleșesc și să mă umezesc.

— Christian, vorbim mai încolo. În clipa asta, chiar îmi doresc să nu fi plecat azi-dimineață.

— Am să-ți aștept e-mailul, domnișoară Steele.

— La revedere, domnule Grey.

Închid și mă sprijin de vitrina rece a bufetului. Doamne,

reușește să mă posede chiar și la telefon. Clătinând din cap să scap de toate gândurile legate de Grey, intru în bufet, deprimată de toate gândurile legate de Jack.

Când mă întorc la birou, Jack mă întâmpină cu un aer încruntat.

— Te deranjează dacă îmi iau acum pauza de prânz? întreb eu șovăielnic.

— Dacă trebuie, pufnește el, încruntându-se și mai tare. Patruzeci și cinci de minute, ca să recuperezi întârzierea de dimineață.

— Jack, pot să te întreb ceva?

— Ce?

— Azi nu pari în apele tale. Am făcut ceva care te-a deranjat?

Se uită la mine clipind.

— În clipa asta, nu cred că am chef să-ți înșir toate neregulile. Sunt ocupat.

Apoi își mută privirea la ecranul computerului.

Dar ce-am făcut?

Mă răsucesc pe călcâie, ies din birou și, preț de o clipă, îmi vine să plâng. Cum am ajuns să-i fiu atât de antipatică? Îmi vine în minte o idee foarte neplăcută, dar n-o iau în seamă. N-am nevoie de porcăriile lui acum – am deja destule pe cap.

Ies din clădire și mă duc la Starbucks, care se află în apropiere. Comand o cafea cu lapte și mă așez lângă vitrină. Scot iPod-ul din geantă și îmi pun căștile în urechi. Aleg un cântec la întâmplare și îl setez să se repete – ca să pot gândi în clipa asta, am nevoie de muzică.

Gândurile mi se învălmășesc în minte. Christian sadicul. Christian supusul. Christian intangibilul. Impulsurile oedipiene ale lui Christian. Christian făcându-i baie Leilei. Gem și închid ochii, bântuită de ultima imagine.

Oare chiar mă pot căsători cu acest bărbat? Înseamnă atâtea. E complex și dificil, dar, în adâncul meu, știu că nu vreau să-l părăsesc, în ciuda tuturor acestor probleme. N-aș putea să-l părăsesc niciodată. Îl iubesc. Ar fi ca și când

mi-aș tăia brațul drept.

Niciodată nu m-am simțit atât de plină de viață ca în perioada asta. De când l-am cunoscut, am trăit tot felul de sentimente profunde și derutante, precum și experiențe noi. Când sunt cu Cincizeci de Vicii, n-am parte niciodată de un moment plicticos.

Uitându-mă în urmă, la viața mea dinainte de Christian, am impresia că totul era în alb-negru, la fel ca fotografiile lui José. Acum, întreaga mea lume e în culori bogate, variate și intense. Mă scald într-o lumină orbitoare, lumina orbitoare a lui Christian. Încă sunt Icar și zbor prea aproape de soarele lui. Pufnesc în sinea mea. Să zbor cu Christian – cum să reziști unui bărbat care poate zbura?

Oare pot renunța la el? Vreau să renunț la el? E ca și când ar fi apăsat pe un buton și m-ar fi aprins pe dinăuntru. Întâlnirea cu el a avut un efect atât de puternic asupra mea. În ultimele săptămâni, am descoperit mai multe despre mine decât în toată viața mea dinainte. Am învățat lucruri despre trupul meu, despre limitele mele – fizice și sufletești –, despre toleranța mea, răbdarea și compasiunea mea, precum și despre capacitatea mea de a iubi.

Și, dintr-odată, îmi dau seama: de asta are nevoie de la mine, asta i se cuvine – iubire necondiționată. N-a primit-o niciodată de la curva narcomană – de asta are nevoie. Oare îl pot iubi necondiționat? Îl pot accepta așa cum este, trecând peste dezvăluirile de noaptea trecută?

Știu că e pervertit, dar nu cred că în mod iremediabil. Oftez, amintindu-mi vorbele lui Taylor: *E un om bun, domnișoară Steele.*

Am văzut numeroase dovezi ale bunătății lui – donațiile caritabile, principiile etice pe care le respectă în afaceri, generozitatea lui –, și totuși, nu-și dă seama de ea. Simte că nu merită niciun pic de iubire. Trecutul și înclinațiile lui mă ajută să-i intuiesc disprețul de sine – tocmai de aceea nu lasă pe nimeni înăuntrul său. *Oare pot să trec peste asta?*

Odată mi-a spus că nici măcar nu pot bănui profunzimea

depravării lui. Ei bine, acum mi-a mărturisit și, la cum și-a trăit primii ani din viață, nici nu mă surprinde. Deși am fost șocată când am auzit totul cu urechile mele. Cel puțin mi-a povestit – iar acum pare mai împăcat. Știu totul.

Oare asta face ca iubirea lui pentru mine să fie mai puțin prețioasă? Nu, nu cred. Christian n-a simțit niciodată așa, și nici eu. Adevărul este că amândoi am ajuns atât de departe.

Ochii mi se umplu de lacrimi, amintindu-mi de noaptea trecută, când m-a lăsat să-l ating – când au căzut și ultimele lui bariere. Doamne, a fost nevoie de Leila și de nebunia ei ca să ajungem aici.

Poate că ar trebui să fiu recunoscătoare. Acum, faptul că i-a făcut baie nu-mi mai lasă un gust atât de amar. Mă întreb ce haine i-o fi dat. Sper că nu rochia violet-închis – îmi plăcea.

Așadar, pot să-l iubesc necondiționat pe acest bărbat, cu toate problemele lui? Pentru că nu merită mai puțin de atât. Încă mai trebuie să învețe să respecte limitele celorlalți, precum și alte lucruri mărunte, ca empatia, și să-și stăpânească impulsul de a controla. Spune că nu mai simte înclinația de a-mi face rău; poate că dr. Flynn va fi în stare să arunce lumină asupra acestui aspect.

În fond, asta e ceea ce mă îngrijorează cel mai mult – că are nevoie să pedepsească și că întotdeauna a găsit femei care să aibă nevoie de pedepse. Mă încrunt. Da, am nevoie să fiu sigură în privința asta. Vreau să fiu totul pentru acest bărbat – alfa și omega –, deoarece asta este și el pentru mine.

Sper că Flynn are răspunsurile pe care mi le doresc și poate că apoi voi putea spune da. Christian și cu mine ne putem găsi propria noastră bucată de cer aproape de soare.

Privesc pe geam la traficul de la prânz din Seattle. Domnul Christian Grey – cine ar fi crezut? Mă uit la ceas. *La dracu'!* Sar de pe scaun și pornesc spre ușă. Am petrecut o oră pur și simplu stând – când o fi zburat timpul? Jack o să fie foc și pară!

Mă furișez în fața computerului meu și, din fericire, șeful nu e în biroul lui. Se pare că am scăpat. Mă uit țină la monitor, fără să văd nimic, încercând să-mi limpezesc mintea și să mă reapuc de lucru.

— Unde ai fost?

Tresar. Jack stă în spatele meu cu brațele încrucișate.

— Am fost la subsol să fac niște fotocopii, mint eu.

Buzele lui Jack se strâng într-o linie subțire și aspră.

— Plec la aeroport la șase jumate. Am nevoie să stai până atunci.

— Bine, zâmbesc eu cât de amabil sunt în stare.

— Vreau să am itinerarul pentru New York scos la imprimantă în zece exemplare. Și împachetează broșurile. Și mai adu-mi o cafea! mormăie el, apoi se duce în biroul lui.

Oftez ușurată și scot limba la el în timp ce închide ușa în urma lui. Nenorocitul!

La ora patru, Claire mă sună de la recepție.

— Te caută Mia Grey.

Mia? Sper că nu mă sună să mergem la cumpărături.

— Bună, Mia!

— Ana! Bună, ce mai faci? mă întâmpină ea cu entuziasm.

— Bine. Am o zi încărcată. Tu?

— Sunt așa de plictisită! Trebuie să găsesc ceva de făcut, așa că organizez o petrecere pentru ziua lui Christian.

Ziua lui Christian? Doamne, habar n-aveam.

— Când e?

— Eram sigură! Eram sigură că n-o să-ți spună. E sâmbătă. Mama și tata vor să invite pe toată lumea la masă. Mie îmi revine rolul de a te invita în mod oficial.

— Oh, ce drăguț. Mulțumesc, Mia.

— Deja l-am sunat pe Christian și i-am spus. De la el am numărul tău.

— Am înțeles.

Mintea mi se învârte la turație maximă – ce cadou să-i iau? Ce-i poți cumpăra unui bărbat care are totul?

— Și poate săptămâna viitoare ieșim să luăm masa împreună.

— Sigur. Putem ieși chiar mâine. Șeful meu pleacă la New York.

— Oh, ar fi mișto, Ana. La ce oră?

— La unu fără un sfert?

— În regulă. Pa, Ana.

— Pa.

Christian. Ziua lui de naștere. Oare ce să-i cumpăr?

De la: Anastasia Steele
Subiect: Antediluvian
Data: 15 iunie 2011, 16:11
Către: Christian Grey

Dragă domnule Grey,
Când aveai de gând să-mi spui?
Ce să-i iau bătrânelului meu de ziua lui?
Poate niște baterii pentru proteza auditivă?
Ax

Anastasia Steele
Asistenta lui Jack Hyde, Consilier editorial, SIP

De la: Christian Grey
Subiect: Preistoric
Data: 15 iunie 2011, 16:20
Către: Anastasia Steele

Nu râde de bătrâni.
Mă bucur că ești veselă și vioaie.
Și că Mia a luat legătura cu tine.
Bateriile sunt întotdeauna de folos.
Nu-mi place să-mi sărbătoresc ziua de naștere.
x

Christian Grey
CEO surd, Grey Enterprise Holdings Inc.

De la: Anastasia Steele
Subiect: Hmm
Data: 15 iunie 2011, 16:24
Către: Christian Grey

Dragă domnule Grey,
Îmi închipui că ți-ai țuguiat buzele în timp ce scriai ultima propoziție.
Știi ce efect are asupra mea.
A xox

Anastasia Steele
Asistenta lui Jack Hyde, Consilier editorial, SIP

De la: Christian Grey
Subiect: Ochi dați peste cap
Data: 15 iunie 2011, 16:29
Către: Anastasia Steele

Domnișoară Steele,
FOLOSEȘTE-ȚI BLACKBERRY-UL!!!
x

Christian Grey
CEO cu mâncărimi în palmă, Grey Enterprise Holdings Inc.

Îmi dau ochii peste cap. De ce e atât de precaut cu e-mailurile?

De la: Anastasia Steele
Subiect: Inspirația
Data: 15 iunie 2011, 16:33

Către: Christian Grey

Dragă domnule Grey,
Nu trece mult timp fără să simți mâncărimi în palme, nu-i așa?
Mă întreb ce-ar spune dr. Flynn despre asta.
Dar acum știu ce cadou să-ți fac de ziua ta – și sper să mă doară…:)
Ax

De la: Christian Grey
Subiect: Anghină pectorală
Data: 15 iunie 2011, 16:38
Către: Anastasia Steele

Domnișoară Steele,
Nu cred că inima mea ar putea suporta șocul unui nou mesaj de genul ăsta – și nici pantalonii mei.
Fii cuminte.
x

Christian Grey
CEO, Grey Enterprise Holdings Inc.

De la: Anastasia Steele
Subiect: Încerc
Data: 15 iunie 2011, 16:42
Către: Christian Grey

Christian,
Încerc să lucrez pentru șeful meu foarte enervant.
Te rog să nu mă mai deranjezi și să încerci și tu să fii cuminte.
x
P.S.: Poți să vii să mă iei la 6:30?

De la: Christian Grey,

Subiect: Sigur că da
Data: 15 iunie 2011, 18:38
Către: Anastasia Steele

Nimic nu mi-ar face o mai mare plăcere.
De fapt, mă pot gândi la mai multe lucruri care mi-ar face o mai mare plăcere, și toate te implică pe tine.
x

Christian Grey
CEO, Grey Enterprise Holdings Inc.

Citindu-i mesajul, mă înroșesc și clatin din cap. Tachinările pe e-mail sunt foarte plăcute, dar chiar trebuie să stăm de vorbă. Poate că după ce ne vedem cu Flynn. Pun Blackberry-ul jos, încheind șirul e-mailurilor reconciliatoare.

La șase și jumătate, biroul e pustiu. Am pregătit totul pentru Jack. Deja i-am chemat un taxi pentru aeroport și mai trebuie doar să-i înmânez documentele. Mă uit cu nerăbdare prin peretele de sticlă, dar Jack încă e adâncit într-o convorbire telefonică și nu vreau să-l întrerup – nu în starea în care e astăzi.
Așteptând să termine, îmi dau seama că n-am mâncat nimic pe ziua de azi. Mă duc repede la bucătărie să văd dacă mai sunt biscuiți.
Când deschid cutia în care ținem biscuiții la comun, Jack apare pe neașteptate în ușa de la bucătărie, făcându-mă să tresar.
Oh, ce caută aici?
Se uită țintă la mine.
— Ei bine, Ana, cred că ar putea fi momentul potrivit să discutăm despre neregulile pe care le-ai făcut.
Face un pas în față, închizând ușa în urma lui – gura mi se usucă brusc, iar în cap îmi răsună strident sirene de alarmă.
La dracu'!

Buzele i se răsucesc într-un zâmbet grotesc, iar ochii lui ca de cobalt au o strălucire sumbră.

— În sfârșit, te am singură, spune el, lingându-și ușor buza de jos.

Ce?

— Ei bine… ai de gând să fii fată cuminte și să asculți foarte atent ce am să-ți spun?

Capitolul 16

Cu ochii de un albastru întunecat, Jack rânjește și mă măsoară din cap până în picioare. Are o privire jinduitoare.

Simt că mă sufoc de frică. Ce-i asta? Ce vrea de la mine? De undeva, din adâncul meu, și în ciuda gurii uscate, găsesc puterea și curajul să scot câteva vorbe, având în minte mantra de la cursul de autoapărare, potrivit căreia trebuie să ții agresorul de vorbă.

— Jack, poate că nu e cel mai potrivit moment. Taxiul o să vină în zece minute și trebuie să-ți dau toate documentele.

Vocea mi-e calmă, dar un pic răgușită, dându-mă de gol.

Buzele i se răsucesc într-un rânjet despotic și batjocoritor, modificându-i în cele din urmă și expresia ochilor, care îi strălucesc în lumina fluorescentă și rece a neonului din bucătăria sumbră, fără ferestre. Face un pas către mine, privindu-mă țintă în ochi. Pupilele i se dilată din ce în ce mai mult, negrul eclipsând albastrul. Oh, nu! Frica mi se întețește.

— Știi că a trebuit să mă lupt cu Elizabeth ca să-ți dau slujba asta…

Vocea i se întrerupe și face încă un pas spre mine, iar eu mă dau în spate, sprijinindu-mă de bufetul ponosit. *Ține-l de vorbă, ține-l de vorbă, ține-l de vorbă.*

— Jack, care e problema ta, mai exact? Dacă vrei să-ți exprimi nemulțumirile, poate că ar fi mai bine să o invităm și pe șefa de la resurse umane. Am putea avea o discuție cu Elizabeth într-un cadru mai formal.

Unde sunt gardienii? Oare or mai fi în clădire?

— N-avem nevoie de ea ca să rezolvam situația asta, Ana, rânjește el. Când te-am angajat, m-am gândit că ai să fii o angajată harnică. Mi-am zis că ai potențial. Dar acum nu mai cred asta. Mi se pare că ești neatentă și neglijentă. Și m-am întrebat… oare iubitul tău e cel care îți distrage atenția?

Pronunță cuvântul „iubit” cu un dispreț înfiorător.

— Așa că am hotărât să mă uit pe e-mailurile tale, să văd dacă nu cumva găsesc vreun indiciu. Și știi ce am descoperit, Ana? Ce era în neregulă? Singurele e-mailuri personale din contul tău erau expediate către iubitul tău cel plin de bani, spune el, apoi face o pauză, atent la reacția mea. Și atunci m-am întrebat… unde sunt e-mailurile de la el? Dar n-am găsit niciunul. *Nada*. Nimic. Deci, ce se întâmplă, Ana? Cum se face că e-mailurile lui către tine nu figurează în sistemul nostru? Ești un fel de spion corporatist, plantat aici de compania lui Grey? Despre asta e vorba?

La dracu'! E-mailurile… *Oh, nu!* Oare la care dintre ele se referă?

— Jack, despre ce vorbești? încerc eu să par uimită și sunt destul de convingătoare.

Conversația noastră nu se desfășoară așa cum mă așteptam, dar n-am deloc încredere în el. Feromonii subliminali pe care îi degajă Jack m-au pus în alertă. E un om furios, schimbător și complet imprevizibil. Încerc să-i dau un argument rezonabil.

— Tocmai mi-ai zis că a trebuit s-o convingi pe Elizabeth să mă angajeze. Deci cum aș putea fi un spion? Hotărăște-te, Jack.

— Dar Grey e cel care a anulat călătoria la New York, nu?

La naiba!

— Cum a reușit să facă asta, Ana? Ce-a făcut iubitul tău bogat, școlit în Ivy League?

Sângele care mi-a mai rămas în obraji se scurge și el, și simt că mai am un pic și leșin.

— Nu știu despre ce vorbești, Jack, șoptesc eu. Taxiul o să sosească din clipă în clipă. Să-ți aduc lucrurile?

Oh, te rog, încetează, lasă-mă să plec!

Dar Jack continuă, savurându-mi disconfortul.

— Și crede că am să mă dau la tine? rânjește el cu ochi scânteietori. Ei bine, aș vrea să te gândești la ceva cât o să fiu plecat la New York. Ți-am dat slujba asta și mă aștept la un pic de recunoștință din partea ta. De fapt, chiar sunt

îndreptățit să-ți cer asta. A trebuit să lupt să te aduc în firmă. Elizabeth voia pe cineva cu mai multă experiență – dar eu am văzut ceva la tine. Așa că trebuie să facem o înțelegere. O înțelegere care să mă mulțumească. Înțelegi ce spun, Ana?

La dracu'!

— Poți s-o iei ca pe o ameliorare a fișei postului, dacă vrei. Și, dacă mă mulțumești, n-am să fac cercetări suplimentare ca să aflu cum trage sforile iubitul tău, cum își trage de limbă persoanele de contact sau cum cere favoruri pe bani de la tovarășii lui din Ivy League.

Rămân cu gura căscată. *Mă șantajează. Pentru sex!* Și ce pot să spun? Vestea despre preluarea editurii de către Christian e confidențială pentru încă trei săptămâni. Nu-mi vine să cred. Sex – cu mine!

Jack mai face un pas, ajungând foarte aproape de mine și uitându-se în ochii mei. Mirosul dulce și grețos al aftershave-ului său îmi invadează nările și, dacă nu mă înșel, în respirația lui se simte duhoarea amăruie a alcoolului. *La dracu'! A băut? Dar când?*

— Știi Ana, curu' tău strâmt mă scoate din minți… Îți place să mă momești…

Cum? Îl momesc… Eu?

— Jack, habar n-am despre ce vorbești, șoptesc eu, simțind un val de adrenalină.

S-a apropiat și mai mult. Aștept să trec la acțiune. Ray ar fi mândru de mine. El e cel care m-a învățat ce să fac. Ray știe ce înseamnă autoapărare. Dacă Jack mă atinge – fie și cu respirația –, am să-l pun la pământ. Respir precipitat. *Să nu leșin. Să nu leșin.*

— Uită-te la tine, îmi aruncă el o privire libidinoasă. Se vede cât de excitată ești. Chiar mă momești. În adâncul tău, mă vrei. Îmi dau seama.

Dumnezeule mare! Tipul ăsta e complet paranoic. Frica mea atinge cote alarmante, amenințând să mă copleșească.

— Nu, Jack. Nu te-am momit niciodată.

— Ba da, cocotă seducătoare ce ești. Mă pricep să citesc

semnele.

Întinde mâna și mă mângâie pe obraz cu dosul palmei, mergând în jos până la bărbie. Arătătorul lui îmi coboară pe gât, și simt că mi se pune un nod în gât, stăpânindu-mi impulsul de a regurgita. În cele din urmă, ajunge la adâncitura de la baza gâtului, la nasturele descheiat al cămășii mele, și își lipește palma de pieptul meu.

— Mă dorești. Recunoaște, Ana.

Cu ochii ațintiți în ai lui, concentrându-mă asupra a ce urmează să fac – nu asupra scârbei și spaimei care sporesc în mine – îmi așez mâna pe a lui, mângâind-o ușor. Jack zâmbește triumfător. Îl apuc de degetul mic și îl răsucesc în jos, spre șold.

— Aaau! țipă el de durere și de uimire, iar în timp ce se apleacă, îmi ridic genunchiul, repede și cu putere, lovindu-l între picioare, exact în punctul pe care îl vizam.

Mă dau repede în stânga, iar genunchii lui Jack se înmoaie și se prăbușește cu un geamăt pe podeaua bucătăriei, ducându-și mâinile între picioare.

— Să nu mă mai atingi niciodată, îi spun eu printre dinți. Itinerarul și broșurile sunt împachetate pe biroul meu. Acum mă duc acasă. Călătorie plăcută. Iar pe viitor să-ți faci singur cafea.

— Nenorocita dracului!

Vocea lui e pe jumătate țipăt, pe jumătate geamăt, dar eu deja am ieșit pe ușă.

Dau fuga la biroul meu, îmi înhață haina și poșeta, apoi trec pe lângă biroul de recepție, fără să iau în seamă gemetele și înjurăturile împrăștiate de dobitocul care încă e întins pe podeaua din bucătărie. Ies în grabă din clădire și mă opresc o clipă, simțind aerul rece în față, apoi inspir adânc și încerc să-mi revin. Dar n-am mâncat nimic toată ziua și, odată cu retragerea valului de adrenalină, picioarele mi se înmoaie și mă prăbușesc.

Mă uit cu detașare la filmul care se desfășoară în ralanti în fața ochilor mei: Christian și Taylor în costume negre și cămăși albe sar din mașina care așteaptă în fața clădirii și aleargă spre mine. Christian cade în genunchi lângă mine

și, la un nivel subconștient, tot ce-mi pot spune este: *A venit. Dragostea mea e aici.*

— Ana! Ana! Ce s-a întâmplat?

Mă ia în brațe, mângâindu-mi brațele și uitându-se să vadă dacă am vreo rană. Luându-mi capul în mâini, se uită la mine cu ochi mari și înspăimântați. Mă cuibăresc la pieptul lui, copleșită brusc de oboseală și de un sentiment de ușurare. Oh, brațele lui Christian! Nu mi-aș dori să fiu în altă parte.

— Ana, mă scutură el ușor. Ce s-a întâmplat. Ți-e rău?

Clatin din cap, dându-mi seama că trebuie să încep să comunic.

— Jack, șoptesc eu.

Și simt – mai degrabă decât văd – că îi aruncă o privire lui Taylor, care dispare brusc în clădire.

— La dracu'! mă strânge el în brațe. Ce ți-a făcut bădăranul ăla?

Și, de undeva din adâncul meu, mi se ridică în gâtlej un râs aproape nebunesc. Îmi aduc aminte de șocul enorm pe care i l-am pricinuit lui Jack când l-am înhățat de deget.

— Întrebarea e ce i-am făcut eu lui, încep eu să chicotesc, fără să mă pot stăpâni.

— Ana! mă scutură iarăși Christian, iar accesul de râs încetează. Te-a atins?

— Doar o dată.

Pe Christian îl copleșește un val de mânie și îi simt mușchii încordându-i-se. Fără să se clatine – solid ca o stâncă –, se ridică repede în picioare, cu mine în brațe. E furios. *Nu!*

— Unde e nenorocitu'?

Din interiorul clădirii se aud strigăte înăbușite. Christian mă lasă jos.

— Poți să stai în picioare?

Încuviințez din cap.

— Nu te duce înăuntru, Christian.

Dintr-odată, mi-e iarăși frică – frică de ce i-ar putea face lui Jack.

— Urcă în mașină, îmi poruncește el.

— Christian, nu! îl apuc eu de braț.

— Urcă în mașină, Ana! strigă el, dându-mi mâna la o parte.

— Nu! Te rog! Stai cu mine. Nu mă lăsa singură! mă folosesc eu de ultima mea armă.

Clocotind de furie, Christian își trece mâna prin păr și se încruntă la mine, stând în cumpănă. Strigătele din clădire se întețesc, apoi se opresc brusc.

Oh, nu! Ce-a făcut Taylor?

Christian își scoate Blackberry-ul.

— Christian, are e-mailurile mele.

— Ce?

— E-mailurile mele către tine. A vrut să afle unde sunt e-mailurile tale către mine. A încercat să mă șantajeze.

Christian are o privire ucigătoare.

— La dracu'! pufnește el, uitându-se la mine cu ochi mijiți, apoi formează un număr pe Blackberry.

Oh, nu! Am dat de necaz. Pe cine sună?

— Barney, sunt eu, Grey. Vreau să intri pe serverul principal de la SIP și să ștergi toate e-mailurile Anastasiei Steele către mine. Apoi intră în datele personale ale lui Jack Hyde și verifică dacă nu sunt stocate acolo. Dacă dai de ele, șterge-le… Da, pe toate. Acum. Dă un semn după ce termini.

Încheie conversația, apoi formează un alt număr.

— Roach, Grey la telefon. Vreau ca Hyde să zboare din firmă. Acum. În clipa asta. Sună-i pe cei de la pază. Pune-l să-și strângă lucrurile imediat, altminteri lichidez compania mâine, la prima oră. Deja ai motive să-l concediezi. Ai înțeles?

Ascultă câteva clipe, apoi închide, părând mulțumit.

— Blackberry, șuieră el printre dinți.

— Te rog să nu fii supărat pe mine.

Mă uit la el, implorându-l din priviri.

— Sunt atât de furios pe tine în clipa asta, pufnește el, trecându-și încă o dată mâna prin păr. Urcă în mașină.

— Christian, te rog.

— Urcă naibii în mașină, Anastasia, altminteri jur că te

urc în ea cu forța, mă amenință el, cu ochii scânteind de furie.

La dracu'!

— Să nu faci vreo prostie, te rog, îl implor eu.

— PROSTIE? strigă el. Ți-am spus să folosești Blackberry-ul ăla nenorocit. Așa că nu-mi vorbi de prostii. Urcă dracului în mașină, Anastasia! ACUM! pufnește el, și mă trece un fior de spaimă.

Acesta este Christian cel Foarte Furios. Nu l-am văzut niciodată atât de furios. Abia se mai poate controla.

— Bine, spun eu, încercând să-l liniștesc. Dar te rog să ai grijă.

Strângând buzele într-o linie aspră, îmi face semn cu mâna spre mașină, încruntându-se la mine.

Doamne, gata, am înțeles mesajul.

— Te rog să ai grijă. Nu vreau să ți se întâmple ceva. Aș muri de supărare, murmur eu.

Clipește rapid și se liniștește, coborând mâna și inspirând adânc.

— O să am grijă, spune el, iar expresia ochilor i se domolește.

Oh, slavă Domnului! Urmărită de privirea lui sfredelitoare, mă apropii de mașină, deschid portiera și urc în Audi. După ce mă vede la adăpost, dispare în clădire, și iarăși mi se pune un nod în gât. Ce are de gând să facă?

Stau și aștept. Și aștept. Și aștept. Cinci minute par cât o veșnicie. Taxiul lui Jack parchează în fața Audi-ului. Zece minute. Un sfert de oră. Doamne, ce fac înăuntru, și oare cum se simte Taylor? Așteptarea e chinuitoare.

Douăzeci și cinci de minute mai târziu, Jack iese din clădire cu o cutie de carton în mâini. În spatele lui, se află gardianul – unde o fi fost mai devreme? Iar în urma lor, Christian și Taylor. Jack are un aer suferind. Se duce direct la taxi, și sunt recunoscătoare că Audi-ul are geamuri fumurii, pentru că nu mă poate vedea. Taxiul pornește – cred că nu spre aeroport –, iar Christian și Taylor se apropie de mașină.

Deschizând portiera șoferului, Christian urcă la volan,

probabil pentru că m-am așezat în față, iar Taylor urcă în spatele meu. Christian pornește motorul și intră în trafic, fără ca niciunul dintre ei să spună ceva. Îndrăznesc să-i arunc o privire rapidă lui Cincizeci de Vicii. Gura lui e strânsă într-o linie fermă și pare dus pe gânduri. După o vreme, sună telefonul din mașină.

— Grey, răspunde Christian.

— Domnule Grey, Barney la telefon.

— Barney, te auzi în difuzor, și mai sunt niște persoane în mașină, îl previne el.

— Domnule Grey, totul s-a rezolvat. Dar trebuie să discut cu dumneavoastră despre ce am mai găsit pe computerul lui Hyde.

— Te sun când ajung la destinație. Și mersi, Barney.

— Nicio problemă, domnule Grey.

Barney închide. Pare mult mai tânăr decât mă așteptam.

Oare ce a mai găsit pe computerul lui Jack?

— Vorbești cu mine? întreb eu calm.

Christian se uită la mine, apoi se uită iarăși la drum, și îmi dau seama că încă e furios.

— Nu, mormăie el bosumflat.

Ah, vasăzică așa… Cât de copilăros poate să fie. Îmi strâng brațele pe lângă corp și mă uit în gol prin parbriz. Poate că ar fi bine să-i cer să mă lase la apartamentul meu, și după aceea n-are decât să „nu vorbească” cu mine din siguranța reședinței lui de la Escala și să ne scutească pe amândoi de inevitabila ceartă. Dar, chiar în clipa când mă gândesc la asta, știu că nu vreau să-l las singur – nu după ce s-a întâmplat ieri.

În cele din urmă, oprim în fața clădirii unde locuiește, iar Christian coboară din mașină și, cu mișcări elegante, vine să-mi deschidă portiera.

— Haide, îmi poruncește el, în timp ce Taylor urcă la volan.

Îi iau mâna întinsă și îl urmez prin holul spațios de la intrare. Nu-mi dă drumul nici când ajungem în fața liftului.

— Christian, de ce ești atât de furios pe mine? șoptesc eu, în timp ce așteptăm.

— Știi de ce, mormăie el, apoi urcăm în cabină și formează codul pentru etajul lui. Doamne, dacă ți s-ar fi întâmplat ceva, ar fi fost mort în clipa asta.

Tonul lui Christian îmi îngheață sângele în vine. Ușile se închid.

— Dar așa, continuă el, am să-i distrug cariera acestui jeg, să nu mai poată profita de tinere.

Clatină din cap.

— Doamne, Ana!

Mă ia brusc în brațe, înghesuindu-mă în colțul liftului. Mâinile lui mi se înfig în păr, trăgându-mi capul pe spate, iar gura îi coboară pe a mea, sărutându-mă cu o disperare plină de pasiune. Nu știu de ce am senzația că sunt luată prin surprindere, dar așa stau lucrurile. Îi simt ușurarea, dorul și furia, atâta cât a mai rămas, în timp ce limba lui îmi ia gura în stăpânire. Se oprește, uitându-se la mine și imobilizându-mă cu greutatea lui. Am respirația întretăiată și mă sprijin de el, uitându-mă la chipul lui frumos pe care se citesc hotărârea și nicio urmă de umor.

— Dacă ți s-ar fi întâmplat ceva… Dacă ți-ar fi făcut vreun rău…

Simt că se înfioară.

— De acum înainte, Blackberry, îmi poruncește el calm. Ai înțeles?

Încuviințez din cap, înghițind în sec, incapabilă să-mi iau privirea de la ochii lui neîndurători și fascinanți.

Se îndreaptă de spate și îmi dă drumul în clipa când liftul se oprește.

— Mi-a zis că l-ai lovit peste testicule, spune el.

Are un ton mai blând, în care se amestecă o undă de admirație, și cred că sunt iertată.

— Da, șoptesc eu, încă ametită de intensitatea sărutului său și de porunca lui vehementă.

— Bine.

— Ray a lucrat în armată. Mi-a fost un bun profesor.

— Mă bucur s-aud asta, șoptește el, apoi, ridicând o sprânceană, adaugă: va trebui să țin minte asta.

Luându-mă de mână, mă conduce afară din lift, iar eu îl

urmez cu un aer ușurat. Cred că n-o să se înfurie mai tare de atât.

— Trebuie să-l sun pe Barney. N-o să dureze mult.

Se duce în biroul lui, lăsându-mă în livingul spațios. Doamna Jones tocmai face ultimele pregătiri pentru cină. Îmi dau seama că sunt hămesită.

— Pot să te ajut? întreb eu, simțind nevoia să fac ceva.

Izbucnește în râs.

— Nu, Ana. Poți să-ți pregătesc ceva de băut. Pari frântă de oboseală.

— Mi-ar plăcea un pahar de vin.

— Alb?

— Da, te rog.

Mă așez pe unul dintre taburetele de la bar, iar ea îmi întinde un pahar de vin rece. Nu știu ce este, dar are un gust delicios și îmi alunecă ușor pe gâtlej, liniștindu-mi nervii zdruncinați. La ce mă gândeam mai devreme? La cât de vie mă simt de când l-am cunoscut pe Christian. La cât de palpitantă a devenit viața mea? Doamne, oare n-aș putea avea parte de câteva zile plicticoase?

Dar dacă nu l-aș fi întâlnit pe Christian? M-aș fi refugiat în apartamentul meu și aș fi stat de vorbă cu Ethan, speriată la culme de pățania cu Jack, știind că vineri va trebui să dau iarăși ochi cu bădăranul. Acum e foarte probabil că n-am să-l mai văd niciodată în viața mea. Dar oare pentru cine o să lucrez acum? Mă încrunt. La asta nu m-am gândit. La dracu, oare mai am o slujbă?

— Bună, Gail, spune Christian când revine în living, smulgându-mă din gândurile mele.

Ducându-se direct la frigider, își toarnă un pahar de vin.

— Bună seara, domnule Grey. Cina e gata în zece minute.

— Excelent.

Christian ridică paharul.

— Pentru foștii militari care își antrenează bine fetele, spune el, iar privirea i se îmblânzește.

— Noroc! mormăi eu, ridicând paharul.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Christian.

— Nu știu dacă mai am o slujbă.

Își înclină capul într-o parte.

— Mai vrei să ai o slujbă?

— Bineînțeles.

— Atunci mai ai.

Simplu. Vezi? El e stăpânul universului meu. Îmi dau ochii peste cap, iar el zâmbește.

Doamna Jones face o plăcintă cu pui delicioasă. Ne-a lăsat să savurăm roadele muncii ei, iar acum, că am mâncat ceva, mă simt mult mai bine. Stăm la bar și, în ciuda rugăminților mele mieroase, Christian nu vrea să-mi spună ce a găsit Barney în computerul lui Jack. În cele din urmă, renunț la subiect și hotărăsc să abordez chestiunea spinoasă a vizitei iminente pe care urmează să ne-o facă José.

— M-a sunat José, spun eu cu un aer degajat.

— Aha, răspunde Christian, întorcându-se spre mine.

— Vrea să-ți livreze fotografiile vineri.

— O livrare personală. Ce frumos din partea lui, mormăie Christian.

— Vrea să iasă cu mine. Să bem ceva.

— Înțeleg.

— Iar Kate și Elliot ar trebui să se întoarcă și ei, adaug eu repede.

Christian pune furculița jos, încruntându-se la mine.

— Ce-mi ceri, mai exact?

— Nu-ți cer nimic, răspund eu, zbârlindu-mă. Te informez cu privire la planurile mele pentru vineri. Uite cum stau lucrurile: vreau să mă văd cu José, iar el are nevoie de un loc în care să înnopteze. Fie rămâne aici, fie rămâne la mine, dar, dacă rămâne la mine, ar trebui să stau și eu cu el.

Face ochii mari, cu un aer contrariat.

— S-a dat la tine.

— Christian, asta s-a întâmplat acum câteva săptămâni. El era beat, eu eram beată, iar tu ai salvat situația – nu se va mai întâmpla. José nu e Jack, pentru numele lui

Dumnezeu.

— Ethan o să fie acolo. Poate să-i țină el companie.

— Vrea să mă vadă pe mine, nu pe Ethan.

Christian se încruntă.

— E doar un prieten, spun eu pe un ton împăciuitor.

— Nu-mi place chestia asta.

Și ce dacă? Doamne, e enervant uneori. Inspir adânc.

— E prietenul meu, Christian. Nu l-am mai văzut de la expoziție. Iar atunci am stat prea puțin cu el. Știu că tu n-ai prieteni, în afară de femeia aia îngrozitoare, dar nu fac nazuri că te vezi cu ea, pufnesc eu, iar Christian clipește cu un aer șocat. Vreau să-l văd. Nu i-am arătat atenția cuvenită unui prieten.

Vocea mea interioară se alarmează. *Bați din picioruș? Stai calm.*

Grey îmi aruncă o privire tăioasă.

— Asta crezi? șoptește el.

— Despre ce?

— Despre Elena. Ai vrea să nu mă mai întâlnesc cu ea?

Dumnezeule mare!

— Exact. Aș vrea să nu te mai întâlnești cu ea.

— De ce nu mi-ai spus?

— Pentru că nu e treaba mea. Tu consideri că ți-e prietenă, ridic eu din umeri cu exasperare.

Christian chiar nu înțelege. Dar oare cum a ajuns discuția noastră la Elena? Nici măcar nu vreau să mă gândesc la ea. Încerc să revin la José.

— La fel cum nu e treaba ta să-mi spui dacă pot să mă văd sau nu cu José. Nu înțelegi?

Christian se uită la mine cu un aer perplex, din câte îmi pot da seama. *Of, oare la ce se gândește?*

— Ar putea sta aici, cred, mormăie. Aș putea să fiu cu ochii pe el, adaugă el bosumflat.

Aleluia!

— Mersi! Știi, dacă o să locuiesc și eu aici…

Dar mă opresc. Christian încuviințează din cap. Știe ce am de gând să spun.

— Nu-i ca și când n-ai avea suficient spațiu, zâmbesc eu

ironic.

Colțurile buzelor i se ridică ușor.

— Îmi zâmbești ironic, domnișoară Steele?

— Categoric, domnule Grey.

Mă ridic în picioare, în caz că palmele încep să-l mănânce, răstorn resturile la gunoi, apoi pun farfuriile în chiuvetă.

— O să facă Gail asta, spune el.

— Am făcut-o eu.

Rămân în picioare, uitându-mă în ochii lui, iar el îmi susține privirea.

— Va trebui să mai muncesc o vreme, spune el în chip de scuză.

— În regulă, o să-mi găsesc ceva de făcut.

— Vino încoace, îmi poruncește el.

Dar vocea lui e caldă și seducătoare, iar ochii, scăpărători. Nu ezit să mă apropii de brațele lui desfăcute, luându-l pe după gât. Mă îmbrățișează, mă lipește de el și doar mă ține așa.

— Te simți bine? îmi șoptește el în păr.

— În ce sens?

— După ceea ce s-a întâmplat cu nenorocitul ăla. După tot ce s-a întâmplat ieri, adaugă el calm și sincer.

Mă uit în ochii lui cenușii, întunecați și serioși. *Mă simt bine?*

— Da, șoptesc.

Mă strânge mai tare, și mă simt în siguranță, prețuită și iubită – în același timp. E minunat. Închizând ochii, savurez senzația de a fi în brațele lui. Îl iubesc pe acest bărbat. Îi iubesc mirosul amețitor, forța și caracterul schimbător – Domnul meu Învechit în Rele.

— Să nu ne certăm, murmură el, apoi mă sărută pe păr și inspiră adânc. Miroși divin, ca de obicei, Ana.

— Și tu, șoptesc eu, sărutându-l pe gât.

Apoi îmi dă drumul, deși aș fi vrut să mă mai țină în brațe.

— N-o să dureze mai mult de două ore.

Umblu fără rost prin apartament. Christian încă lucrează. Am făcut duș și mi-am luat pe mine niște pantaloni și un tricou. Sunt plictisită. Nu vreau să citesc. Dacă aș sta nemișcată, mi-aș aminti de degetele lui Jack pe mine.

Mă duc în vechiul meu dormitor, camera supuselor. José ar putea dormi aici – o să-i placă priveliștea. E opt și un sfert. Soarele începe să coboare sub linia orizontului, iar luminile orașului pâlpâie sub mine. E minunat. Da, lui José o să-i placă aici. Mă întreb într-o doară unde o să pună Christian fotografiile cu mine. Aș prefera să nu le atârne nicăieri. Nu-s dornică să mă uit la mine însămi.

Mă întorc pe hol și trec pe lângă camera de joacă. Fără să stau pe gânduri, încerc clanța. De obicei, Christian o ține încuiată, dar, spre surprinderea mea, ușa se deschide. Ce ciudat. Simțindu-mă ca un copil care chiulește de la școală și se rătăcește în pădurea interzisă, mă hotărăsc să intru. E întuneric. Apăs pe întrerupător și luminile se aprind, strălucind difuz. E așa cum mi-o aminteam. O încăpere ca un uter.

Îmi trec prin minte imagini de la ultima mea vizită aici. Cureaua… mă crispez când îmi amintesc. Acum atârnă nevinovat, alături de altele, pe cuierul de lângă ușă. Șovăielnic, îmi petrec degetele peste colecția de curele, bice și palete. Sfinte Sisoie! Despre asta vreau să vorbesc cu dr. Flynn. E posibil pentru cineva care a avut acest stil de viață, pur și simplu, să se oprească? Pare foarte improbabil. Apropiindu-mă de pat, mă așez pe cearșaful de satin roșu, uitându-mă la toate instrumentele din jur.

Lângă mine se află banca, iar deasupra ei, colecția de nuiele. *Cât de multe! Una nu ajunge?* În fine, cu cât mă gândesc mai puțin la asta, cu atât mai bine. Și masa aceea mare. N-am încercat-o niciodată și nici măcar nu știu la ce folosește. Privirea îmi cade pe canapea și mă duc să mă așez pe ea. E o simplă canapea, n-are nimic extraordinar; n-are niciun dispozitiv de care să legi ceva – cel puțin eu nu văd niciunul. Uitându-mă în spate, văd scrinul de muzeu și devin curioasă. Ce-o fi ținând în el?

Trag sertarul de sus și îmi dau seama că sângele îmi duduie în vene. De ce sunt atât de agitată? E ca și când aș încălca proprietatea cuiva, ceea ce și fac de altfel. Dar, dacă vrea să se însoare cu mine, ei bine…

Dumnezeule mare, ce sunt toate astea? În sertar e aranjată o colecție de instrumente și dispozitive ciudate – habar n-am ce sunt și nici la ce folosesc. Iau unul în mână. Are forma unui glonț și e prevăzut cu un fel de mâner. *Hm… pentru ce naiba o fi chestia asta?* Mintea mea șovăie, deși cred că am o idee. Doamne, sunt patru mărimi diferite! Simt mâncărimi pe pielea capului și ridic privirea.

Christian stă în prag, uitându-se la mine cu o expresie indescifrabilă. De câtă vreme o fi stând acolo? Mă simt ca și când aș fi fost prinsă cu mâna în farfuria de prăjituri.

— Bună, îi zâmbesc eu temător.

Și știu că ochii îmi sunt larg deschiși, iar chipul meu are o paloare cadaverică.

— Ce faci aici? spune el blând, dar în vocea lui se ghicește o insinuare ascunsă.

Mama mă-sii! O fi supărat? Mă înroșesc.

— Ăă… Eram plictisită și curioasă…, bâigui eu, rușinată că am fost descoperită – mi-a zis că o să lucreze vreo două ore.

— E o combinație foarte periculoasă.

Își plimbă arătătorul lung pe buza de jos, uitându-se țintă la mine în liniște. Înghit în sec și simt că mi se usucă gura.

Cu mișcări lente și ochi scăpărători, intră în cameră și închide ușa cu grijă. *Vai de mine!* Se apleacă deasupra scrinului, dar privirea lui e înșelătoare. Zeița mea intimă nu știe dacă să lupte sau să o ia la fugă.

— Și ce anume îți stârnește curiozitatea, domnișoară Steele? Aș putea să te luminez.

— Ușa era deschisă… și…

Mă uit la Christian, clipind și ținându-mi respirația, fără să-mi dau seama care va fi reacția lui și nici ce ar trebui să spun. Are ochii întunecați, și cred că e amuzat, dar nu sunt sigură. Își sprijină coatele de scrin și își așează bărbia pe

mâinile împreunate.

— Am fost aici mai devreme și m-am întrebat ce să fac cu toate astea, spune el. Probabil că am uitat să încui.

Se încruntă preț de o clipă, ca și când faptul că a lăsat ușa descuiată ar fi o mare eroare din partea lui. Mă încrunt și eu – de obicei, nu e neglijent.

— Ah, spun în cele din urmă.

— Dar iată-te aici, curioasă ca întotdeauna, continuă el pe un ton blând și uimit.

— Nu ești supărat? șoptesc eu cu respirația întretăiată.

Înclină capul într-o parte, iar pe buze i se așterne un zâmbet.

— De ce aș fi supărat?

— Simt că ți-am încălcat intimitatea… iar tu te superi tot timpul pe mine.

Vocea mi-e calmă și mă simt ușurată. Fruntea lui Christian se încruntă încă o dată.

— Așa e, mi-ai încălcat intimitatea, dar nu sunt supărat. Sper că, într-o bună zi, vei locui cu mine și tot ce vezi – face un gest vag cu o mână spre obiectele din jur – va fi și al tău.

Camera mea de joacă, zici? Rămân cu gura căscată – mi-ar fi destul de greu să accept toate astea.

— De aceea am intrat azi aici. Să încerc să mă hotărăsc ce să fac, îmi explică el, lovindu-și ușor buzele cu arătătorul. Și chiar mă supăr tot timpul pe tine? Azi-dimineață nu m-am supărat.

Oh, e adevărat. Îmi aduc aminte cum s-a purtat cu mine și zâmbesc, iar gândul la viitorul camerei de joacă îmi fuge din minte. Azi-dimineață, Cincizeci de Vicii a fost așa de amuzant.

— Ai fost jucăuș. Îmi place Christian cel jucăuș.

— Zău? ridică el o sprânceană, iar gura lui frumoasă se curbează într-un zâmbet – un zâmbet sfios. Uau!

— Ce-i asta? îl întreb eu, ridicând chestia argintie în formă de glonț.

— Întotdeauna însetată după informații, domnișoară Steele. E un dop anal, spune el blând.

— Ah…

— L-am cumpărat pentru tine.

Cum?

— Pentru mine?

Încuviințează lent din cap, iar pe chip i se așterne un aer serios și preocupat.

Mă încrunt.

— Cumperi… ăă… jucării noi pentru fiecare supusă?

— Unele jucării, da.

— Dopuri anale?

— Da.

Bine… Înghit în sec. Dop anal. E din metal – îmi închipui că e neplăcut. Îmi aduc aminte de discuția despre jucării sexuale și limite dure pe care am avut-o după absolvire. Parcă atunci am zis că o să încerc. Acum, văzând cum arată unul, nu cred că e un lucru pe care vreau să-l încerc. Mă uit încă o dată la el și îl pun la loc în sertar.

— Și ăsta? întreb eu, scoțând un obiect lung, din cauciuc negru, alcătuit din sfere din ce în ce mai mici legate între ele, prima fiind mare, iar ultima, mult mai mică – în total, opt sfere.

— Mărgele anale, spune Christian, uitându-se la mine cu un aer precaut.

Ah! Mă uit la ele cu o fascinație îngrozită. Toate astea… În mine… *acolo!* Habar n-aveam că există așa ceva.

— Au un efect foarte puternic, dacă le scoți în timpul orgasmului, adaugă el pe un ton neutru.

— Sunt pentru mine? șoptesc eu.

— Pentru tine, încuviințează el din cap.

— Ăsta e sertarul anal?

— Poți să-i zici și așa, surâde el.

Îl închid repede, înroșindu-mă ca un semafor.

— Nu-ți place sertarul anal? întreabă el inocent, cu un zâmbet pe buze.

Mă uit la el și ridic din umeri, încercând să scap de șoc.

— Nu e tocmai preferatul meu, mormăi eu nonșalant.

Ezitând, deschid al doilea sertar, iar el rânjește.

— Următorul sertar conține o selecție de vibratoare.

Închid repede sertarul.

— Și următorul? șoptesc, făcându-mă iarăși palidă la față, dar de data asta de jenă.

— E și mai interesant.

Oh! Cu un aer ezitant, deschid sertarul, fără să-mi iau ochii de la chipul său frumos, dar ironic. Înăuntru sunt câteva obiecte metalice și câțiva clești de rufe. Clești de rufe! Iau în mână un dispozitiv metalic în formă de clamă.

— Clamă genitală, răspunde Christian.

Se apropie cu pași lenți de mine, iar eu o pun repede la loc și aleg un dispozitiv mai delicat – două clame mici pe un lănțișor.

— Unele dintre obiectele astea sunt pentru a provoca durere, dar cele mai multe sunt pentru plăcere, murmură el.

— Astea ce sunt?

— Cleme pentru sfârcuri – sunt pentru amândouă.

— Pentru amândouă? Amândouă sfârcurile?

Christian zâmbește cu superioritate.

— Ei bine, sunt două cleme, iubito. Da, pentru amândouă sfârcurile, dar nu la asta mă refeream. Astea sunt și pentru plăcere, și pentru durere.

Ah… Christian mi le ia din mână.

— Întinde degetul mic, îmi cere el.

Fac ce-mi cere, apoi îmi prinde o clamă de deget. Nu strânge foarte tare.

— Senzația e foarte intensă, dar abia după ce le scoți produc într-adevăr durere și plăcere în același timp.

Scot clema. Hm, ar putea fi interesant, îmi spun în sinea mea, dar e un gând care mă face să mă rușinez.

— Îmi place cum arată, murmur eu, iar Christian zâmbește.

— Zău, domnișoară Steele? De fapt, se și vede.

Încuviințez sfios din cap, mușcându-mi buza. Întinde mâna și mă trage ușor de bărbie, iar eu dau drumul la buză.

— Știi ce efect are asta asupra mea, murmură el.

Pun clemele la loc, iar Christian se apleacă și scoate alte

două.

— Astea sunt reglabile.

Le ridică în fața mea, să le pot examina.

— Reglabile?

— Poți să le ajustezi în așa fel încât să te strângă foarte tare… sau nu. Depinde de starea în care ești.

Cum face ca vorbele lui să sune atât de erotic? Înghit în sec și, ca să-i distrag atenția, scot un dispozitiv care seamănă cu un tăietor de aluat țepos.

— Și ăsta? Mă încrunt eu – sunt sigură că nu se gătește în camera de joacă.

— E o morișcă Wartenberg.

— Pentru?

Mi-o ia ușor din mână și spune:

— Dă-mi mâna. Cu palma în sus.

Îi întind mâna stângă, iar el o ia delicat, plimbându-și degetul mare peste articulațiile degetelor mele. Mă trece un fior. Degetele lui pe pielea mea mă excită de fiecare dată. Îmi plimbă rotița pe palmă.

— Au!

Zimții îmi mușcă pielea, dar simt mai mult decât durere. De fapt, mă gâdilă ușor.

— Imaginează-ți cum ar fi să ți-o plimb pe sâni, murmură Christian.

Oh! Mă înroșesc și îmi retrag mâna. Respirația și bătăile inimii mi se accelerează. *Dumnezeule mare!*

— Granița dintre plăcere și durere e destul de fină, Anastasia, spune el, punând dispozitivul înapoi în sertar.

— Clești de rufe? șoptesc eu.

— Poți să faci multe lucruri cu un clește de rufe, răspunde el cu ochii în flăcări.

Mă sprijin de sertar, închizându-l, iar Christian mă întreabă amuzat:

— Gata?

— Nu…

Deschid al patrulea sertar și dau peste o grămadă de piele și curele. Trag de o curea… pare să fie prinsă de o bilă.

— Căluș în formă de bilă. Ca să nu faci gălăgie, îmi explică el, iarăși amuzat.

— Limită acceptabilă, murmur eu.

— Țin minte, spune el. Dar îți permite să respiri – strângi cu dinții de bilă.

Luându-mi-o din mână, imită cu degetele o gură care se închide.

— Ai purtat un astfel de căluș? îl întreb eu.

Rămâne nemișcat, uitându-se la mine.

— Da.

— Ca să-ți înăbușe țipetele?

Închide ochii, și cred că de exasperare.

— Nu, nu pentru asta sunt concepute.

Aha.

— Ci pentru control, Anastasia. Cât de neajutorată te-ai simți dacă ai fi legată și n-ai putea vorbi? Și câtă încredere ar trebui să ai în mine, știind că am o asemenea putere asupra ta? Că ar trebui să-ți interpretez reacțiile și semnele pe care le dă trupul tău, în loc să-ți aud vorbele? Te face să fii dependentă și îmi oferă control total.

Înghit în sec.

— Vorbești ca și când ți-ar fi dor de asta.

— Sunt obișnuit cu lucrurile astea, murmură el, uitându-se la mine.

Ochii lui cenușii sunt mari și serioși, iar atmosfera dintre noi s-a schimbat, de parcă s-ar afla într-un confesional.

— Ai putere asupra mea, știi bine, șoptesc eu.

— Serios? Mă faci să mă simt… neajutorat.

— Nu!

Oh, Domnul meu Învechit în Rele.

— De ce? întreb eu.

— Pentru că ești singura persoană care ar putea să-mi facă rău cu adevărat, spune el, întinzând mâna și dându-mi părul pe după ureche.

— Oh, Christian… același lucru pot să-l spun și eu despre tine…

Mă înfior, plecând privirea spre degetele mele neliniștite. Aici e una dintre marile mele rezerve cu privire

la noi. Dacă n-ar fi atât de… pervertit, oare m-ar vrea? Clatin din cap. Trebuie să încerc să nu gândesc așa.

— Ultimul lucru pe care mi-l doresc e să te rănesc. Te iubesc, murmur eu.

Întind mâna, mângâindu-i perciunele și obrazul. Își sprijină fața în palma mea, pune călușul înapoi în sertar și mă ia în brațe, lipindu-mă de el.

— Am terminat cu explicațiile? întreabă el cu glas catifelat și seducător, ridicând mâinile și luându-mă de ceafă.

— De ce? întreb eu. Ce voiai să faci?

Se apleacă și mă sărută tandru, iar eu mă topesc în îmbrățișarea lui și îl apuc de brațe.

— Ana, aproape că ai fost atacată azi.

Vocea lui e calmă, dar rece și precaută.

— Și? întreb eu, bucurându-mă de mâinile lui pe spatele meu și de apropierea de el.

Își dă ușor capul în spate și se încruntă la mine.

— Atâta ai de spus? mă mustră el.

Mă uit la chipul lui minunat și bosumflat, și sunt nedumerită.

— Christian, mă simt bine.

Mă strânge cu putere în brațe.

— Când mă gândesc la ce s-ar fi putut întâmpla, șoptește, îngropându-și fața în părul meu.

— Când o să-ți dai seama că sunt mai puternică decât par? îi șoptesc liniștitor pe pielea gâtului, inspirându-i parfumul minunat – pe lumea asta, nu există nimic mai plăcut decât să fiu în brațele lui Christian.

— Știu că ești puternică, spune el calm.

Mă sărută pe păr, apoi, spre marea mea dezamăgire, îmi dă drumul. *Oh…* Aplecându-mă, iau un alt obiect din sertarul deschis. Niște cătușe agățate de o bară. O ridic în dreptul ochilor.

— Asta, spune Christian cu ochi întunecați, e o bară de întindere cu cătușe pentru glezne și încheieturile mâinilor.

— Cum funcționează? întreb eu cu o curiozitate sinceră.

Zeița mea intimă scoate capul din buncărul ei.

— Vrei să-ți arăt? șoptește el surprins, închizând ochii preț de o clipă.

Clipesc. Când deschide iarăși ochii, sunt scânteietori.

Vai de mine!

— Da, aș vrea o demonstrație. Îmi place să fiu legată, murmur eu, iar zeița mea intimă sare cu prăjina de pe buncăr în șezlongul ei.

— Oh, Ana, șoptește el, părând brusc îndurerat.

— Ce-i?

— Nu aici.

— Ce vrei să spui?

— Te vreau în patul meu, nu aici. Vino.

Îmi ia bara din mână și mă scoate repede din cameră.

De ce plecăm? Mă uit în urma mea după ce ieșim.

— De ce nu aici?

Christian se oprește pe scări și se uită la mine cu un aer serios.

— Ana, poate că tu ești pregătită să te întorci acolo, dar eu nu sunt. Ultima oară când am fost acolo, m-ai părăsit. Ți-am spus-o de mai multe ori – când o să înțelegi?

Se încruntă și îmi dă drumul la mână, ca să poată gesticula.

— După acel episod, atitudinea mea s-a schimbat radical. Viziunea mea asupra vieții s-a schimbat radical. Ți-am zis asta. Ce nu ți-am spus e că…

Se oprește și își trece mâna prin păr, căutându-și cuvintele.

— Sunt ca un alcoolic care încearcă să se lase, înțelegi? E singura comparație care îmi vine în minte. Nevoia a dispărut, dar nu vreau să stau în preajma tentațiilor. Nu vreau să-ți fac rău.

Are aerul unui om plin de remușcări și, în clipa aceea, mă străpunge o durere ascuțită. Ce i-am făcut acestui bărbat? Oare i-am făcut viața mai bună? Era fericit înainte să mă cunoască, nu-i așa?

— Nu suport ideea de a-ți face rău pentru că te iubesc, adaugă el, uitându-se la mine cu un aer extrem de sincer, ca un băiețel care spune un adevăr foarte simplu.

Mina lui inocentă îmi taie respirația. Îl ador mai mult decât orice pe lume. Chiar îl iubesc necondiționat pe acest bărbat.

Mă năpustesc spre el cu atâta putere, încât trebuie să lase bara din mână ca să mă ia în brațe. Îl lipesc de perete și, luându-i fața în mâini, îi apropii gura de a mea. Îi simt uimirea când îmi înfig limba între buzele lui. Stau o treaptă mai sus decât el, așa că suntem la același nivel, și mă simt copleșită de un sentiment euforic de putere. Sărutându-l cu pasiune și răsucindu-mi degetele în părul lui, îmi doresc să-l ating peste tot, dar mă abțin, cunoscându-i teama. Și totuși, dorința fierbinte îmi înflorește în adâncul pântecelui. Geme și mă apucă de umeri, îndepărtându-mă de el.

— Vrei să ți-o trag aici, pe scări? murmură el, respirând cu greutate. Pentru că aș face-o.

— Da, șoptesc eu, și sunt sigură că privirea mea e la fel de întunecată ca a lui.

Se încruntă la mine, cu pleoapele lăsate.

— Nu, te vreau în patul meu.

Brusc, mă ia pe umăr, făcându-mă să țip, și mă lovește cu putere peste fund, iar eu țip încă o dată. Pornește pe scări, dar nu înainte să ia bara de jos.

Când trecem prin hol, doamna Jones tocmai iese din camera de serviciu. Ne zâmbește, iar eu îi fac ușor cu mâna, în chip de scuză. Christian cred că nici măcar n-a văzut-o.

Ajunși în dormitor, mă pune jos și aruncă bara pe pat.

— Nu cred că ai să-mi faci rău, șoptesc eu.

— Nici eu nu cred, spune el.

Îmi ia capul în mâini și mă sărută – lung și apăsat –, aprinzându-mi sângele și așa încins.

— Te doresc atât de mult, îmi șoptește, cu respirația întretăiată. Ești sigură că vrei să facem asta – după ziua de azi?

— Da, și eu te doresc. Vreau să te dezbrac.

Abia aștept să pun mâinile pe el, simt că mă mănâncă buricele degetelor.

Ochii i se măresc și ezită preț de o clipă – poate se gândește la cererea mea.

— Bine, spune el precaut.

Duc mâna la cel de-al doilea nasture de la cămașa lui și îmi dau seama că își ține respirația.

— N-am să te ating, dacă nu vrei, șoptesc eu.

— Nu, răspunde el repede. Fă-o. E în regulă. Mă simt bine, mormăie el.

Desfac ușor nasturele, iar degetele îmi alunecă spre următorul. Ochii lui sunt mari și luminoși, buzele i se întredeschid, iar respirația i se precipită. E atât de frumos, chiar și atunci când îi e frică… tocmai mulțumită fricii. Desfac cel de-al treilea nasture și îi văd părul de pe piept prin „V” -ul cămășii.

— Vreau să te sărut aici, murmur eu.

Inspiră adânc.

— Să mă săruți?

— Da, șoptesc eu.

Îi desfac următorul nasture și mă aplec ușor în față, exprimându-mi limpede intenția, iar el icnește și își ține respirația, dar rămâne nemișcat când îi așternu o sărutare tandră pe cârlionții catifelați. Îi desfac și ultimul nasture, apoi mă uit la el. Mă privește țintă în ochi, iar chipul său are un aer satisfăcut, calm și… surprins.

— E din ce în ce mai ușor, nu-i așa? șoptesc eu.

Încuviințează din cap, iar eu îi împing ușor cămașa de pe umeri și o las să cadă pe podea.

— Ce mi-ai făcut, Ana? murmură el. Orice ar fi, nu te opri.

Mă strânge în brațe, înfigându-și mâinile în părul meu și îmi dă capul pe spate, ca să poată ajunge în voie la gâtul meu. Își plimbă buzele pe piele până îmi ajunge la maxilar, mușcându-mă ușor, iar eu scot un geamăt. Oh, îl doresc pe acest bărbat! Degetele mele i se apropie de betelie, desfăcându-i nasturele și trăgând fermoarul în jos.

— Oh, iubito, șoptește el, sărutându-mă după ureche.

Îi simt sexul prin boxeri. Îl vreau – în gură. Fac brusc un pas în spate și mă așez în genunchi.

— Uau! icnește el.

Îi trag brusc pantalonii și boxerii, eliberându-i mădularul. Înainte să mă poată opri, îl iau în gură și îl sug cu putere, savurându-i aerul șocat. Se uită la mine cu gura căscată, urmărindu-mi fiecare mișcare, cu ochi întunecați și plini de un extaz carnal. Doamne! Îmi acopăr dinții cu buzele și îl sug și mai tare. Închide ochii și se lasă în voia plăcerii. Știu ce efect am asupra lui și mi se pare voluptuos, eliberator și al naibii de sexy. E un sentiment îmbătător – nu sunt doar puternică, ci și omniscientă.

— La dracu'! șuieră el, apoi îmi ia ușor capul în mâini și își împinge coapsele, adâncindu-se mai mult în gura mea.

Oh, da, îmi doresc asta… Și îmi răsucesc limba în jurul lui, sugându-l cu putere… iar și iar.

— Ana, încearcă el să facă un pas în spate.

Ba nu, Grey. Te vreau. Îl apuc ferm de coapse, întețind ritmul, și îmi dau seama că e aproape.

— Te rog, gâfâie el. O să termin, Ana.

Bine. Capul zeiței mele intime e lăsat pe spate în extaz, iar Christian își dă drumul în gura mea, gemând zgomotos.

Deschide ochii cenușii și limpezi, uitându-se la mine, iar eu îi zâmbesc, lingându-mi buzele.

— Oh, spune el cu un rânjet lasciv, deci ăsta e jocul pe care îl jucăm, domnișoară Steele?

Se apleacă, mă apucă de subsuori și mă ridică în picioare. Dintr-odată, gura lui se lipește de a mea, și scoate un geamăt.

— Îmi simt gustul, îmi șoptește el pe buze. Ai un gust mai bun.

Îmi dă jos tricoul și îl lasă nepăsător pe podea, apoi mă ia și mă aruncă pe pat. Îmi înhață cracii pantalonilor și trage brusc de ei, scoțându-i dintr-o mișcare. Nu mai am nimic pe mine și stau întinsă pe patul lui. Așteptând. Și așteptând. Mă soarbe din priviri și, cu mișcări lente, își dă jos restul hainelor, fără să-și ia ochii de la mine.

— Ești o femeie frumoasă, Anastasia, murmură el plin de admirație.

Hm… înclin cochet capul într-o parte și îi zâmbesc

radios.

— Ești un bărbat frumos, Christian, și ai un gust excelent.

Îmi zâmbește cu subînțeles și ia în mână bara de întindere. Apucându-mă de glezna stângă, o prinde într-o cătușă de piele, fără să strângă foarte tare catarama. Verifică strânsoarea vârându-și degetul mic între gleznă și cătușă. Nu-și ia ochii de la mine; nu are nevoie să se uite la ce face. Hm, a mai făcut asta.

— Va trebui să vedem ce gust ai. Dacă țin bine minte, ești o delicatesă nemaipomenită, domnișoară Steele.

Oh!

Apucându-mă de cealaltă gleznă, o leagă repede și eficient, astfel încât acum picioarele îmi sunt la vreo șaizeci de centimetri unul de altul.

— Avantajul acestei bare e că-i extensibilă, murmură el.

Apoi umblă la ea, se aude un clic, și îmi depărtează mai mult picioarele. Uau, distanța e acum de nouăzeci de centimetri. Buzele mi se depărtează și inspir adânc. Cât de excitant e! Sunt încinsă, agitată și dornică.

Christian își linge buza de jos.

— Da, o să ne distrăm cu asta, Ana.

Se apleacă și înhață bara, apoi o răsucește în așa fel încât mă întorc pe burtă. Mă ia prin surprindere.

— Vezi ce pot să fac? Spune el pe un ton sumbru și iarăși o răsucește brusc, iar eu revin pe spate, gâfâind și uitându-mă țintă la el. Iar cătușele astea sunt pentru încheieturile mâinilor. Mă mai gândesc dacă ți le pun. Depinde dacă te porți frumos sau nu.

— Când nu mă port frumos?

— Îmi vin în minte câteva infracțiuni, spune el cu glas scăzut, plimbându-și degetele pe tălpile mele.

Mă gâdilă, dar bara mă ține imobilizată, deși încerc să mă îndepărtez de degetele lui.

— Blackberry-ul, de exemplu.

Mă trec fiorii.

— Ce ai de gând să faci?

— Ah, nu-mi dezvălui niciodată planurile, zâmbește el,

cu o strălucire diavolească în ochi.

Sfinte Sisoie! E atât de sexy – năucitor de sexy –, încât mi se taie respirația.

Se urcă în pat și îngenunchează între picioarele mele, în toată splendoarea goliciunii lui, iar eu mă simt neajutorată.

— Hm, ești atât de expusă, domnișoară Steele.

Își plimbă degetele de la ambele mâini pe partea interioară a picioarelor mele, încet și sigur, descriind mici modele circulare. Fără să-și ia ochii de la mine.

— E vorba de anticipare, Ana. Oare ce am de gând să-ți fac?

Cuvintele lui blânde pătrund în cea mai adâncă și mai întunecată parte din mine. Mă răsucesc ușor și gem. Degetele lui își continuă asaltul lent asupra picioarelor mele, ajungând mai sus de genunchi. În mod instinctiv, vreau să strâng picioarele, dar nu pot.

— Nu uita, dacă nu-ți place ceva, să-mi spui să mă opresc, murmură el.

Aplecându-se, mă sărută pe pântece – sărutări delicate, ca niște ventuze –, în timp ce mâinile lui își continuă călătoria lentă, chinuitoare și excitantă în sus, spre partea interioară a coapselor.

— Oh, te rog, Christian!

— Oh, domnișoară Steele. Am descoperit că poți fi nemiloasă în asalturile tale amoroase asupra mea. Cred că ar trebui să-ți întorc favorul.

Degetele mele se înfig în plapumă și mă las în voia lui. Gura sa coboară ușor, iar degetele lui îmi urcă spre pubis. Își vâră degetele în mine, iar eu gem și îmi ridic pelvisul. Christian geme și el.

— Nu încetezi să mă uimești, Ana. Ești atât de umedă, murmură el la marginea de sus a părului pubian.

În cele din urmă, gura lui mă găsește, iar trupul mi se arcuiește.

Dumnezeule!

Pornește un asalt lent și senzual, limba lui răsucindu-se neîncetat, în timp ce degetele lui se învârt în mine. Întrucât nu-mi pot strânge picioarele și nici nu pot să mă

mișc, totul e intens, cu adevărat intens. Spatele mi se curbează, încercând să absoarbă senzațiile.

— Oh, Christian! strig eu.

— Știu, iubito, șoptește el, și, ca să mă mai liniștesc, suflă ușor peste cea mai sensibilă parte a trupului meu.

— Au! Te rog!

— Spune-mi numele, poruncește el.

— Christian, strig eu, abia recunoscându-mi vocea – e atât de stridentă și plină de dorință.

— Încă o dată, șoptește.

— Christian, Christian, Christian Grey, strig eu.

— Ești a mea.

Vocea lui catifelată e irezistibilă și, cu o ultimă atingere a limbii, mă prăbușesc spectaculos, lăsându-mă pradă orgasmului care, întrucât picioarele îmi sunt atât de depărtate, continuă câteva clipe bune – mă simt pierdută.

Vag, îmi dau seama că m-a întors iarăși pe burtă.

— O să încercăm ceva, iubito, iar dacă nu-ți place, sau dacă ți se pare că nu e confortabil, să-mi spui și ne oprim.

Ce? Sunt prea copleșită de efectul orgasmului ca să pot avea gânduri coerente. Sunt în poala lui Christian. Cum s-a întâmplat asta?

— Apleacă-te, iubito, îmi șoptește el la ureche. Cu capul și pieptul pe pat.

Amețită, fac ce mi-a cerut. Îmi duce ambele mâini la spate și le leagă cu cătușe de bară, alături de glezne. *Oh…* Mă sprijin în genunchi, iar fundul îmi e ridicat în aer, foarte vulnerabil și în întregime al lui.

— Ana, ești atât de frumoasă.

Vocea lui e plină de admirație, și aud foșnetul unui ambalaj de prezervativ. Își plimbă degetele de la noadă spre vulvă, oprindu-se în dreptul anusului.

— Când o să te simți pregătită, o să-l vreau și pe el.

Degetul lui rămâne acolo câteva clipe și simt că mă încordez sub apăsarea lui discretă.

— Nu azi, dragă Ana, dar într-o bună zi… Te vreau în toate felurile. Vreau să posed fiecare bucățică din tine. Ești a mea.

Mă gândesc la dopul anal și totul se contractă în adâncul meu. Vorbele lui mă fac să gem, iar degetele lui coboară spre un teritoriu mai familiar.

Câteva clipe mai târziu, se opintește în mine.

— Au! Ușor, strig eu, iar el rămâne nemișcat.

— Te doare?

— Ușor… lasă-mă să mă obișnuiesc.

Iese ușor din mine, apoi intră ușor, umplându-mă și lărgindu-mă, de două ori, de trei ori, și mă simt neajutorată.

— Da, bine, am înțeles acum, murmur eu, savurând senzația.

Geme și își întețește ritmul. Se mișcă, se mișcă… fără înduplecare… mai departe, mai adânc… și e nemaipomenit. Dar e bucurie în neajutorarea mea, e bucurie în capitularea mea și în faptul că se pierde în mine așa cum își dorește. Pot să fac asta. Mă poartă în locurile astea întunecate, locuri despre care nici nu știam că există, și împreună le vom umple cu lumină orbitoare. Oh, da… lumină orbitoare.

Și mă las în voia lui, găsindu-mi dulcea eliberare, și îmi dau iarăși drumul, gemând și strigându-i numele. Christian rămâne și el nemișcat, revărsându-și sufletul în mine.

— Ana, iubito, strigă el, prăbușindu-se lângă mine.

Degetele lui desfac cătușele de piele cu îndemânare, apoi îmi freacă gleznele și încheieturile mâinilor. După ce termină și sunt, în sfârșit, liberă, mă ia în brațe, și aținesc, frântă de oboseală.

Când mă trezesc, sunt ghemuită lângă Christian, iar el se uită la mine. Habar n-am ce oră e.

— Aș putea să te privesc dormind o veșnicie, Ana, murmură și mă sărută pe frunte.

Zâmbesc și mă întind languros lângă el.

— Nu vreau să te las să pleci niciodată, spune pe un ton blând, luându-mă în brațe.

Hmm!

— Nu vreau să plec niciodată. Să nu mă lași niciodată,

murmur eu somnoroasă, pleoapele refuzând să se deschidă.

— Am nevoie de tine, șoptește el.

Dar vocea lui pare îndepărtată, pare ieșită din visele mele. Are nevoie de mine… nevoie de mine… iar când, în cele din urmă, mă adâncesc în somn, ultima imagine care îmi trece prin minte e cea a unui băiețel cu ochi cenușii și păr arămiu, murdar și încurcat, care îmi zâmbește sfios.

Capitolul 17

Hmm!

Mă trezesc și îl simt pe Christian frecându-și nasul de gâtul meu.

— Bună dimineața, iubito, șoptește el, mușcându-mi ușor lobul urechii.

Deschid ochii și îi închid repede la loc. Lumina strălucitoare a dimineții se revarsă în cameră, iar mâna lui îmi mângâie sânul, trăgându-mă ușor de sfârc, apoi coboară și mă apucă de coapsă, lipindu-mă cu spatele de el.

Mă întind alături, savurându-i atingerile, și îi simt sexul pe fesele mele. *Doamne!* Un mod de trezire specific lui Christian Grey.

— Ești încântat să mă vezi, mormăi eu cu un aer somnoros, frecându-mă ușor de el, și îi simt zâmbetul pe pielea maxilarului.

— Sunt foarte încântat să te văd, spune el, coborându-și mâna pe pântecele meu, apoi spre vulvă, și explorând-o cu degetele. Trezitul alături de tine are avantaje evidente, domnișoară Steele, mă tachinează el, întorcându-mă ușor pe spate. Ai dormit bine? Mă întreabă, în timp ce degetele sale își continuă tortura senzuală.

Pe buze i se așterne zâmbetul acela orbitor, de fotomodel american superb, cu dinți impecabili, care îmi taie respirația.

Șoldurile încep să mi se legene în ritmul dansului pe care l-au început degetele lui. Mă sărută cast pe buze, apoi coboară pe gât, mușcându-mă și sărutându-mă, iar eu gem ușor. Atingerile lui simt tandre și divine. Christian își coboară încă un pic degetele nerăbdătoare, apoi vâră unul în mine, scoțând un șuierat discret.

— Oh, Ana, îmi murmură el pe gât, plin de admirație. Întotdeauna ești pregătită.

Își mișcă degetul în ritmul sărutărilor, în timp ce buzele lui îmi coboară ușor pe claviculă, ajungând pe sân. Îmi

chinuie un sfârc, apoi pe celălalt cu dinții și buzele – dar o face cu atâta grijă –, iar sfârcurile îi răspund, întărindu-se și ridicându-se.

Scot un geamăt.

— Hm, geme și el, ridicând capul și aruncându-mi o privire scânteietoare. Te vreau.

Întinde mâna spre noptieră, apoi se urcă pe mine, sprijinindu-se în coate, și își freacă nasul de al meu, depărtându-mi picioarele cu ale sale. Se ridică în genunchi și rupe ambalajul prezervativului.

— Abia aștept să vină sâmbătă, spune el, cu ochii plini de dorință.

— Aștepți petrecerea de aniversare? gâfâi eu.

— Nu. Atunci o să pot renunța la porcăriile astea.

— Înțeleg, chicotesc eu.

Îmi zâmbește și își pune prezervativul.

— Chicotești, domnișoară Steele?

— Nu, încerc eu să-mi iau o mină serioasă, dar nu reușesc.

— Nu e un moment potrivit să chicotești, clatină el mustrător din cap, cu glas scăzut și ferm, însă expresia lui – *Dumnezeule mare!* — e glacială și, în același timp, vulcanică.

Respirația mi se precipită.

— Am crezut că-ți place să chicotesc, șoptesc eu cu voce răgușită, uitându-mă în adâncul întunecat al ochilor lui pasionali.

— Nu acum. Există momente și locuri pentru chicotit. Dar acum nu e nici momentul, nici locul potrivit. Trebuie să te opresc și cred că știu cum, spune el amenințător, iar trupul lui îl acoperă pe al meu.

— Ce vrei la micul dejun, Ana?

— Doar o porție de granola. Mulțumesc, doamnă Jones.

Mă îmbujorez când mă așez la bar, alături de Christian. Ultima oară când am văzut-o pe serioasa și politicoasa doamnă Jones eram dusă pe umăr în dormitor.

— Arăți minunat, îmi șoptește Christian.

Port iarăși fusta cenușie până la genunchi și bluza de mătase gri.

— Și tu, îi zâmbesc eu sfios.

E îmbrăcat cu blugi și o cămașă bleu, și are un aer proaspăt și calm, ca de obicei.

— Ar trebui să-ți mai cumpărăm niște fuste, spune el pe un ton neutru. De fapt, mi-ar plăcea să te scot la cumpărături.

Hm… cumpărături. Urăsc să merg la cumpărături. Dar poate că n-o să fie chiar atât de rău cu Christian. În cele din urmă, hotărăsc să mă eschivez, schimbând subiectul.

— Oare cum o să fie azi la serviciu?

— Or să trebuiască să găsească înlocuitor pentru bădăran, se încruntă el, ca și când tocmai ar fi călcat în ceva extrem de neplăcut.

— Sper să numească o femeie în locul lui.

— De ce?

— Păi, pentru că e mai puțin probabil să te opui când trebuie să plec în călătorie cu ea, îl tachinez eu.

Colțurile buzelor i se ridică, și începe să-și mănânce omleta.

— Ce-i așa amuzant? întreb eu.

— Tu ești amuzantă. Mănâncă-ți granola – pe toată, dacă numai atâta vrei în dimineața asta.

Autoritar ca de obicei. Îmi țugui buzele, dar mă pun pe mâncat.

— Cheia se bagă aici, îmi arată Christian contactul situat sub schimbătorul de viteze.

— Ciudat amplasament, bombăn eu.

Dar sunt încântată de fiecare detaliu și aproape că sar ca un copil pe scaunul confortabil din piele al șoferului – Christian a hotărât, în sfârșit, să mă lase să-mi conduc mașina.

Se uită la mine cu un aer serios, deși ochii săi au o expresie amuzată.

— Ești foarte încântată, nu-i așa? murmură el.

Încuviințez din cap, zâmbind prostește.

— Ce miros frumos are! Îmi place chiar mai mult decât A3-ul… modelul special pentru supuse, adaug eu repede, îmbujorându-mă.

Christian surâde.

— Modelul special pentru supuse, zici? Te pricepi la cuvinte, domnișoară Steele.

Se îndreaptă de spate, cu un fals aer dezaprobator, dar nu mă poate păcăli. Știu că-i place.

— Ei bine, să-i dăm drumul, spune, făcând un semn spre ieșirea din garaj cu mâna lui cu degete lungi.

Bat din palme, răsucesc cheia în contact, iar motorul se trezește la viață. Trec în viteza întâi, iau piciorul de pe frână, iar Saab-ul demarează ușor. În spatele nostru, Taylor pornește Audi-ul și, după ce se ridică bariera garajului, iese pe stradă după noi.

— Putem să pornim radioul? întreb eu, în timp ce așteptăm la primul stop.

— Vreau să te concentrezi, spune el cu asprime.

— Christian, te rog, pot să conduc pe muzică? îl întreb și-mi dau ochii peste cap.

Se încruntă o secundă, apoi întinde mâna spre radio.

— E un aparat care citește CD-uri și mp3-uri. Poți să conectezi și iPod-ul la el.

Dintr-odată, mașina se umple de acordurile unei melodii de la The Police, dar se aude prea tare. Christian reduce imediat volumul. *Hm…* „Regele durerii”.

— Imnul tău, îl tachinez eu, dar îmi regret remarca imediat, văzând că buzele i se strâng într-o linie subțire.

Oh, nu!

— Am albumul ăsta pe undeva, adaug eu repede, să-i distrag atenția.

Undeva în apartamentul în care am petrecut foarte puțin timp.

Oare ce-o fi făcând Ethan? Azi ar trebui să-l sun. N-o să am multe de făcut la serviciu.

Brusc, mi se pune un nod în stomac. Ce se va întâmpla când voi ajunge la birou? Oare a aflat toată lumea ce a pățit Jack? Știu cu toții de implicarea lui Christian? Oare

mai am o slujbă? Doamne, dacă nu mai am, ce-o să mă fac?

Căsătorește-te cu miliardarul, Ana! îmi șoptește vocea interioară, cu o mină ironică, dar n-o iau în seamă, e o hrăpăreață nenorocită.

— Hei, Domnișoară cu Gura Mare, revino-ți, mă smulge Christian din reverie la următorul semafor. Ești foarte absentă, Ana. Concentrează-te, mă dojenește el. Accidentele se produc atunci când nu ești atentă.

Oh, pentru numele lui Dumnezeu… Și, dintr-odată, mă întorc în timp la zilele când Ray mă învăța să conduc. Nu-mi trebuie încă un tată. Un soț, poate – unul pervers. Hm.

— Mă gândesc la serviciu.

— Iubito, totul o să fie bine. Crede-mă, zâmbește el.

— Te rog să nu te amesteci – vreau să mă descurc singură. Te rog, Christian. E important pentru mine, spun eu pe un ton cât se poate de blând.

Nu vreau să mă cert. Gura lui se strânge iarăși într-o linie aspră și încăpățânată, și cred că iarăși o să mă dojenească.

Oh, nu!

— Hai să nu ne certăm, Christian. Am avut o dimineață atât de frumoasă. Iar noaptea trecută a fost… – nu-mi găsesc cuvintele – … noaptea trecută a fost… divină.

Nu spune nimic. Mă uit la el și văd că are ochii închiși.

— Da, divină, spune el blând. Și am vorbit serios.

— La ce te referi?

— Nu vreau să te las să pleci.

— Nu vreau să plec.

Zâmbește, iar acest zâmbet nou și sfios dizolvă totul în calea sa. Doamne, ce efect puternic are.

— Bine, spune el simplu, relaxându-se în mod vizibil.

Intru în parcarea aflată în apropiere de sediul SIP.

— Te conduc până la intrare, se oferă Christian. O să mă ia Taylor de acolo.

Mă dau jos din mașină, incomodată un pic de fusta strâmtă, iar el coboară cu mișcări elegante, simțindu-se în largul lui – sau dând impresia cuiva care se simte în largul său. Hm… cineva care nu suportă să fie atins nu poate fi

atât de degajat. Dar e un gând absurd, care mă face să mă încrunt.

— Să nu uiți că, în seara asta, la șapte, avem întâlnire cu Flynn, spune el, întinzându-mi mâna.

Apăs pe butonul de închidere a ușilor, de pe telecomandă, și îi dau mâna.

— N-o să uit. Am să fac o listă de întrebări pentru el.

— Întrebări? Despre mine?

Încuviințez din cap.

— Poți să-ți răspund eu la orice întrebare ai despre mine, răspunde el cu un aer ofensat.

— Da, îi zâmbesc eu, dar vreau opinia nepărtinitoare a șarlatanului costisitor.

Se încruntă și mă ia brusc în brațe, ducându-mi mâinile la spate.

— Ți se pare o idee bună? spune el cu glas scăzut și răgușit.

Îmi dau capul în spate și văd anxietatea din ochii lui mari – mi se rupe sufletul.

— Dacă nu vrei, nu-l întreb.

Mă uit la el clipind, vrând să-i îndepărtez aerul îngrijorat de pe chip. Îmi eliberez o mână din strânsoarea lui și îl mângâi tandru pe obrazul catifelat – e proaspăt ras.

— Ce te îngrijorează? întreb eu cu glas cald și liniștitor.

— Că ai să pleci.

— Christian, de câte ori să-ți spun că n-am să plec nicăieri? Deja mi-ai spus ce era mai rău. N-am să te părăsesc.

— Atunci de ce nu mi-ai răspuns?

— La ce nu ți-am răspuns? murmur eu cu falsă inocență.

— Știi la ce mă refer, Ana.

— Vreau să fiu sigură că îți sunt suficientă, Christian. Asta-i tot.

— Și nu mă crezi pe cuvânt? spune el exasperat, dându-mi drumul.

— Christian, totul s-a întâmplat atât de repede. Și, după cum ai recunoscut, ești pervertit în cincizeci de nuanțe. Nu pot să-ți ofer lucrurile de care ai nevoie, murmur eu. Nu

sunt făcută pentru ele. Iar asta îmi dă sentimentul că locul meu nu e aici, mai ales după ce te-am văzut cu Leila. Cine știe, poate că, într-o bună zi, o să-ți găsești o femeie căreia să-i placă ceea ce faci tu. Și poate că o să… te îndrăgostești de ea. O femeie mult mai potrivită pentru nevoile tale.

Gândul că ar putea fi cu altcineva îmi dă fiori. Îmi plec privirea spre degetele împreunate.

— Am cunoscut câteva femei cărora le plăcea ce fac eu. Niciuna nu m-a atras la fel ca tine. N-am simțit niciodată o legătură afectivă cu ele. Doar cu tine am simțit asta.

— Pentru că nu le-ai dat nicio șansă. Ai petrecut prea mult timp închis în fortăreața ta, Christian. Dar hai să discutăm despre asta mai încolo. Trebuie să ajung la serviciu. Poate că dr. Flynn o să ne ofere niște lămuriri.

E o discuție mult prea serioasă pentru o parcare, la ora opt dimineața și, pentru prima dată, Christian pare să fie de acord, încuviințează din cap, dar are o privire îngrijorată.

— Haide, îmi poruncește el, luându-mă de mână.

Când ajung la biroul meu, găsesc un bilet prin care mi se cere să merg imediat în biroul lui Elizabeth. Mi se pune un nod în gât. Deci s-a terminat – o să fiu concediată.

— Anastasia, îmi zâmbește cald Elizabeth, făcându-mi semn să iau loc pe scaunul din fața biroului său.

Mă așez și o privesc cu un aer nerăbdător, sperând că nu-mi poate auzi bătăile puternice ale inimii. Își netezește părul negru și des, uitându-se la mine cu ochii ei serioși, de un albastru limpede.

— Am o veste destul de tristă.

Tristă? Oh, nu!

— Te-am chemat să-ți aduc la cunoștință că Jack a părăsit firma pe neașteptate.

Mă înroșesc. Pentru mine, nu e deloc trist. Oare să-i spun că știam?

— Plecarea lui în pripă a lăsat un post vacant și am vrea ca, deocamdată, să-l preiei tu, până găsim un înlocuitor.

Cum? Simt că-mi fuge sângele din obraji. Eu?

— Dar nu lucrez aici decât de vreo săptămână.

— Da, Ana, înțeleg, dar Jack te-a susținut foarte mult. Își făcea mari speranțe pentru tine.

Mi se taie respirația. Da, sigur, își făcea mari speranțe că o să mi-o tragă.

— Asta e o fișă detaliată a postului. Uită-te bine pe ea și putem discuta pe marginea ei mai încolo.

— Dar…

— Te rog, știu că totul s-a întâmplat foarte repede, dar deja ai luat legătura cu autorii cei mai importanți ai lui Jack. Rezumatele tale au fost remarcate de ceilalți consilieri editoriali. Ai o minte foarte ageră, Anastasia. Cu toții credem că poți să preiei postul.

— Bine.

Mi se pare ireal.

— Uite ce e, gândește-te la propunerea noastră. Între timp, poți să te instalezi în biroul lui Jack.

Se ridică în picioare – poftindu-mă în felul acesta să ies – și îmi întinde mâna, iar eu i-o strâng cu un aer dezorientat.

— Mă bucur că a plecat, șoptește ea, iar pe chip i se așterne o expresie chinuită preț de o clipă.

Dumnezeule mare! Ei ce i-o fi făcut?

Mă întorc la birou, pun mâna pe Blackberry și îl sun pe Christian. Îmi răspunde după ce se aude sunetul de apel de două ori.

— Anastasia. Te simți bine? întreabă el îngrijorat.

— Tocmai mi-ai dat postul lui Jack – temporar, pufnesc eu.

— Glumești, șoptește el șocat.

— Ai vreun amestec în povestea asta? întreb pe un ton mai aspru decât aș vrea.

— Nu, nu, deloc. Adică, nu te supăra, Anastasia, dar nu ești acolo decât de o săptămână, nu te supăra că ți-o spun.

— Știu, mă încrunt eu. Se pare că Jack chiar mi-a făcut reclamă.

— Zău? răspunde el pe un ton glacial, apoi oftează. Ei bine, iubito, dacă ei cred că poți să te ridici la înălțimea

postului, sunt sigur că poți. Felicitări! Poate ar trebui să sărbătorim după ce ne vedem cu Flynn.

— Hm. Ești sigur că n-ai avut niciun amestec?

Tace preț de o clipă, apoi spune pe un ton amenințător:

— Te îndoiești de mine? Mă înfurie lucrul ăsta.

Înghit în sec. Doamne, ce ușor se înfurie.

— Îmi pare rău, șoptesc eu spășită.

— Dacă ai nevoie de ceva, să-mi spui. Și încă ceva, Anastasia.

— Ce?

— Folosește-ți Blackberry-ul, adaugă el scurt.

— Da, Christian.

Nu închide, așa cum mă așteptam, ci inspiră adânc.

— Vorbesc serios. Dacă ai nevoie de mine, să mă suni, repetă el, iar glasul lui e mai blând, împăciuitor.

Vai, cât de schimbător e… stările lui se schimbă cu viteza unui metronom fixat pe ritm alert.

— Bine, murmur eu. Nu mai pot să vorbesc. Trebuie să mă mut în noul meu birou.

— Dacă ai nevoie de mine… Vorbesc serios, murmură el.

— Știu, Christian, mulțumesc. Te iubesc.

Îi simt zâmbetul la celălalt capăt al liniei. L-am recâștigat.

— Și eu te iubesc, draga mea.

Oh, oare am să mă satur vreodată de cuvintele astea?

— Vorbim mai târziu.

— Pe curând, iubito.

Închid și mă uit la biroul lui Jack. Biroul meu. Dumnezeule mare! Anastasia Steele, Consilier Editorial Provizoriu. Cine s-ar fi gândit? Ar trebui să cer o mărire de salariu.

Ce-ar zice Jack, dacă ar afla? Mă trec fiorii și mă întreb cum și-o fi petrecut dimineața – în orice caz, nu la New York, cum se aștepta. Mă duc în biroul lui – biroul meu –, iau loc și încep să citesc fișa postului.

La ora douăsprezece, mă sună Elizabeth.

— Ana, la ora unu avem nevoie de tine într-o ședință. Or să fie prezenți Jerry Roach și Kay Bestie. Știi cine sunt, nu?

Președintele și vicepreședintele editurii. Desigur, or să vină și toți consilierii editoriali.

La naiba!

— Trebuie să pregătesc ceva?

— Nu, e doar o ședință informală care se ține o dată pe lună. În cadrul ei, o să servească și prânzul.

— Am înțeles, spun eu, apoi închid.

Sfinte Sisoie! Mă uit pe lista autorilor lui Jack. Da, îi știu destul de bine. Și cunosc cele cinci manuscrise pe care voia să le promoveze, plus alte două, care cred că trebuie examinate cu atenție în vederea publicării. Inspir adânc – nu-mi vine să cred că e aproape ora unu. Ziua a trecut pe nesimțite, și mi-a plăcut grozav. Am avut atât de multe lucruri de asimilat în dimineața asta. Blackberry-ul mă înștiințează că am o întâlnire pe ziua de azi.

Oh, nu – Mia! Luată de val, am uitat că am stabilit să luăm prânzul împreună. Pun mână pe telefon și îi caut frenetic numărul.

Dar, chiar în momentul acela, începe să vibreze.

— A venit, e la recepție, spune Claire în șoaptă.

— Cine? întreb eu, și preț de o clipă, mă gândesc că ar putea fi Christian.

— Zeul blond.

— Ethan?

Oh, ce o fi vrând? Brusc, mă simt vinovată că nu l-am sunat.

Când mă duc la recepție, Ethan – e îmbrăcat cu blugi, cămașă albastră și tricou alb – mă întâmpină cu un zâmbet radios.

— Uau! Arăți sexy, Steele, spune el, dând admirativ din cap și îmbrățișându-mă scurt.

— Totul e în regulă? îl întreb.

Se încruntă.

— Totul e în regulă, Ana. Voiam doar să te văd. Nu mai știu nimic de tine de ceva vreme și voiam să aflu cum te tratează Domnul Mogul.

Mă îmbujorez și nu-mi pot stăpâni zâmbetul.

— Bine! exclamă Ethan, ridicând mâinile. Îmi dau seama

după cum zâmbești. Nu vreau să aflu mai multe. Am trecut pe aici să te întreb dacă putem lua prânzul împreună. În septembrie, mă înscriu la masterul de psihologie de la Universitatea din Seattle.

— Oh, Ethan. S-au întâmplat atât de multe lucruri în ultima vreme. Am să-ți povestesc o groază de lucruri, dar acum nu pot. Am o ședință, îi explic eu și, chiar în clipa aceea, îmi vine o idee. Și mă întreb dacă nu cumva ai putea să-mi faci o mare, mare, mare favoare? Adaug eu, împreunându-mi mâinile într-un gest rugător.

— Sigur, spune el, uimit de tonul meu implorator.

— Ar trebui să iau prânzul cu sora lui Christian și Elliot – dar nu pot să dau de ea și tocmai am aflat de ședința asta. Te rog, iei tu masa cu ea? Te rog!

— Vai, Ana! Nu vreau să fac pe babysitter-ul pentru o copilă.

— Te rog, Ethan, insist eu, oferindu-i cea mai intensă și mai albastră privire de care sunt în stare – își dă ochii peste cap și știu că l-am convins.

— Iar tu o să-mi gătești ceva? mormăie el.

— Da, sigur, orice, oricând.

— Și unde e?

— Trebuie să ajungă din clipă în clipă.

Și, ca la un semn, se aude vocea ei.

— Ana! mă strigă ea din prag.

Ethan și cu mine ne întoarcem în același timp spre ea. Înaltă, cu forme rotunde și părul ei lucios tuns bob, îmbrăcată cu o rochie scurtă de culoarea mentei și pantofi cu toc înalt, prinse cu niște cureluțe în jurul gleznelor ei subțiri – arată superb.

— Copila? șoptește el, uitându-se la Mia cu gura căscată.

— Da. Copila pentru care trebuie să faci pe babysitter-ul, îi răspund eu tot în șoaptă. Bună, Mia! O îmbrățișez eu scurt, iar ea se uită foarte insistent la Ethan.

— Mia, el e Ethan, fratele lui Kate.

Mia dă ușor din cap, ridicând sprâncenele cu un aer surprins, apoi clipește de câteva ori, întinzându-i mâna.

— Încântat de cunoștință, răspunde el cald.

Mia clipește din nou, apoi se îmbujorează și nu mai spune nimic – una dintre puținele dăți când tace.

Uau! Nu cred că am mai văzut-o înroșindu-se.

— Nu pot să merg la prânz, îi spun eu fără ocolișuri. Ethan e de acord să meargă cu tine, dacă n-ai nimic împotrivă. Iar noi o să ne vedem altădată, ce zici?

— Sigur, spune ea calm.

Mia calmă – asta da noutate.

— Bine, de aici mă ocup eu. Pe mai târziu, Ana, spune Ethan, oferindu-i brațul Miei, iar ea îl acceptă cu un zâmbet sfios.

— Pa, Ana, se întoarce ea spre mine, șoptindu-mi: „Dumnezeule mare!” și făcându-mi exagerat cu ochiul.

Ca să vezi… Îl place! Le fac semn cu mâna când ies din clădire și mă întreb ce părere o să aibă Christian despre întâlnirea surorii lui. E un gând care mă îngrijorează, și totuși, Mia e de vârsta mea, așa că n-are de ce să obiecteze, nu?

Vorbim despre Christian. Vocea interioară s-a întors: bosumflată, cu colțurile gurii lăsate, cu haina și poșeta pe braț. Dar îmi îndepărtez repede imaginea din minte. Mia e o femeie, iar Christian poate fi rezonabil, nu-i așa? În cele din urmă, hotărăsc să las toate astea pe mai încolo și pornesc spre biroul lui Jack… adică biroul meu… să mă pregătesc pentru ședință.

Întrunirea se termină la ora trei și jumătate. Totul a mers bine. Ba chiar am obținut aprobarea de a continua demersurile în legătură cu cele două manuscrise pe care le susțin, ceea ce îmi dă un sentiment amețitor.

Pe biroul meu se află un enorm coș de răchită plin cu trandafiri albi și roz pal. Uau, mirosul e divin. Zâmbesc și mă uit pe biletul înfipt între ei. Știu cine mi i-a trimis.

Felicitări, domnișoară Steele!
Și te-ai descurcat singură.
Fără ajutor din partea proprietarului,
Săritorului și megalomanului tău CEO.
Cu drag,

Pun mâna pe Blackberry să-i scriu un e-mail.

De la: Anastasia Steele
Subiect: Megaloman…
Data: 16 iunie 2011, 15:43
Către: Christian Grey

Megalomanul e tipul meu preferat de maniac. Mulțumesc pentru florile frumoase. Mi-au fost aduse într-un uriaș coș de nuiele, care mă face să mă gândesc la picnicuri și pături.
x

De la: Christian Grey
Subiect: Aer proaspăt
Data: 16 iunie 2011, 15:55
Către: Anastasia Steele

Maniac, zici? Dr. Flynn s-ar putea să aibă ceva de zis despre asta.
Vrei să ieșim la un picnic?
Am putea să ne distrăm în aer liber, Anastasia…
Ție cum îți merge?

Christian Grey
CEO, Grey Enterprise Holdings Inc.

Doamne, mă înroșesc citindu-i răspunsul.

De la: Anastasia Steele
Subiect: O zi febrilă
Data: 16 iunie 2011, 16:00
Către: Christian Grey

Ziua a trecut pe nesimțite. Aproape că n-am avut niciun

moment liber în care să mă gândesc la altceva decât la muncă. Cred că pot să fac față! Îți povestesc mai multe când ajung acasă.

În aer liber… sună interesant.

Te iubesc,

A x

P.S.: Nu-ți face griji din pricina lui Flynn.

Îmi sună telefonul. E Claire de la recepție, disperată să afle cine mi-a trimis florile și ce s-a întâmplat cu Jack. Stând închisă toată ziua în birou, am pierdut bârfele colegilor. Îi explic repede că florile sunt de la iubitul meu și că nu știu mare lucru despre plecare a lui Jack. Blackberry-ul bâzâie – am primit un nou e-mail de la Christian.

De la: Christian Grey
Subiect: Am să încerc…
Data: 16 iunie 2011, 16:09
Către: Anastasia Steele

…să nu-mi fac griji.
Pe curând, iubito.
x

Christian Grey
CEO, Grey Enterprise Holdings Inc.

La cinci și jumătate, îmi fac curat pe birou. Nu-mi vine să cred cât de repede a trecut ziua. Trebuie să mă întorc la Escala și să mă pregătesc pentru întâlnirea cu dr. Flynn. Nici măcar n-am avut timp să mă gândesc la întrebările pe care vreau să i le pun. Poate azi o să fie doar o întâlnire introductivă și poate Christian o să mă lase să mă întâlnesc încă o dată cu el. În cele din urmă, îndepărtez din minte toate aceste gânduri și ies din birou, luându-mi în grabă la revedere de la Claire.

Trebuie să mă gândesc și la ziua lui Christian. Știu ce

cadou o să-i fac. Aș vrea să i-l dau în seara asta, înainte să ne întâlnim cu Flynn, dar cum să fac? Lângă parcare, se află un mic magazin unde se vând brelocuri pentru turiști. Îmi vine o idee și intru repede în el.

Jumătate de oră mai târziu, când ajung la Escala, îl găsesc pe Christian vorbind la Blackberry. Stă pe un scaun și se uită prin peretele de sticlă, iar când mă aude, se întoarce, îmi zâmbește radios și grăbește conversația.

— Ros, e excelent. Spune-i lui Barney, și mai vedem după aia… La revedere.

Eu stau timidă în prag, iar el se apropie de mine. E îmbrăcat cu un tricou alb și o pereche de blugi, care îi dau un aer de băiat rău și plin de pasiune. *Uau!*

— Bună seara, domnișoară Steele, murmură el și se apleacă să mă sărute. Felicitări pentru promovare, adaugă, strângându-mă în brațe.

Miroase încântător.

— Ai făcut duș, spun eu.

— Tocmai m-am întors de la un antrenament cu Claude.

— Ah.

— Am reușit să-l dobor de două ori, zâmbește el radios, cu un aer copilăros și încântat de sine.

Zâmbetul lui e contagios.

— Nu se întâmplă des?

— Nu. Și e foarte plăcut când reușesc. Ți-e foame?

Clatin din cap.

— Ce este? se încruntă el la mine.

— Sunt neliniștită. Din pricina întâlnirii cu dr. Flynn.

— Și eu. Cum ți-a fost ziua?

Îmi dă drumul, apoi îi fac un scurt rezumat, iar el mă ascultă cu atenție.

— Ah, trebuie să-ți mai spun ceva, adaug. Azi trebuia să iau prânzul cu Mia.

Ridică din sprâncene cu un aer surprins.

— Nu mi-ai zis nimic de asta.

— Știu, am uitat. Dar n-am putut să ies cu ea din cauza ședinței, așa că a scos-o Ethan la masă.

Chipul i se întunecă.

— Înțeleg. Nu-ți mai mușca buza.

— Mă duc să mă spăl, spun eu, schimbând subiectul și plecând înainte să se înfurie.

Cabinetul doctorului Flynn e la mică distanță cu mașina de apartamentul lui Christian. *Foarte la îndemână pentru ședințe de urgență,* îmi spun în sinea mea.

— De obicei, vin la el făcând jogging, îmi explică, parcând Saab-ul. E o mașină excelentă, îmi zâmbește el.

— Așa mi se pare și mie, îi întorc eu zâmbetul. Christian… ți-am… – mă uit eu la el cu un aer neliniștit.

— Ce s-a întâmplat, Ana?

— Poftim, spun eu, scoțând din poșetă cutiuța neagră. E darul meu de ziua ta. Am vrut să ți-l dau acum – dar numai dacă îmi promiți că n-ai să-l deschizi până sâmbătă, da?

Clipește cu un aer surprins și înghite în sec.

— Bine, murmură el cu un aer precaut.

Inspirând adânc, i-l dau, fără să iau în seamă expresia lui surprinsă. Scutură ușor cutiuța, care scoate un zornăit foarte satisfăcător. Se încruntă. Știu că e foarte curios să afle ce-i înăuntru. Apoi zâmbește, având în ochi o expresie tinerească și degajată. Vai… abia acum își arată vârsta – și e atât de frumos.

— Nu-l poți deschide până sâmbătă, îl previn eu.

— Am înțeles, spune. De ce mi-l dai acum?

Vârâ cutiuța în buzunarul interior al hainei lui albastre în dungi, chiar lângă inimă.

Ce inspirat… îmi spun în sinea mea și îi zâmbesc cu superioritate.

— Pentru că pot, domnule Grey.

Buzele i se arcuiesc într-un zâmbet strâmb.

— Ei, domnișoară Steele, văd că mi-ai furat replica.

Când intrăm în anticamera cabinetului, suntem întâmpinați de o recepționeră energică și prietenoasă, care îl salută călduros pe Christian. Prea călduros pentru gustul meu – Doamne, e suficient de bătrână cât să-i fie mamă! –, iar el îi știe numele.

Cabinetul somptuos al doctorului Flynn este de o

eleganță discretă: pereții verde-pal și două canapele verde-închis așezate în fața a două fotolii de piele dau încăperii atmosfera unui club privat. Dr. Flynn stă la biroul din celălalt capăt al cabinetului.

Când ne vede, se ridică în picioare și se apropie de noi, în zona canapelelor. Poartă pantaloni negri și o cămașă bleu, cu nasturele de sus desfăcut – fără cravată. Ochii lui de un albastru-deschis par să nu scape niciun detaliu.

— Christian, zâmbește el cordial.

— John, îi strânge Christian mâna. Ți-o amintești pe Anastasia?

— Cum aș putea s-o uit? Bine ai venit, Anastasia.

— Ana, te rog, murmur eu, când îmi strânge mâna cu putere.

Îmi place grozav accentul lui englezesc.

— Ana, spune el blând, invitându-ne să luăm loc pe canapele.

Christian îmi face semn cu mâna spre una dintre ele. Iau loc, sprijinindu-mi mâna pe brațul canapelei și încercând să par relaxată, iar el se așează pe cealaltă canapea, alături de mine, astfel încât stăm în unghi drept unul față de celălalt. Între noi se află o măsuță cu o lampă, iar lângă ea observ că e așezată o cutie de șervețele.

Nu e cum mă așteptam. Aveam în minte o cameră complet albă, cu un șezlong de piele neagră – zeița mea intimă s-ar fi simțit mai comod.

Cu un aer relaxat și stăpân pe situație, dr. Flynn se așează pe unul dintre fotolii și ia o agendă de piele. Christian își încrucișează picioarele, sprijinindu-și glezna pe genunchi, și își petrece un braț peste speteaza canapelei. Întinzând celălalt braț, își pune palma peste mâna mea de pe mânerul canapelei și mi-o strânge cu un aer liniștitor.

— Christian mi-a cerut să-l însoțești la una dintre ședințele lui, începe amabil doctorul Flynn. E bine să știi că păstrăm o confidențialitate totală cu privire la aceste ședințe…

Ridic o sprânceană spre Flynn, întrerupându-l în mijlocul

frazei.

— Ah…, am semnat un contract de confidențialitate, murmur eu, stânjenită că s-a oprit.

Amândoi se întorc spre mine, iar Christian îmi dă drumul la mână.

— Un contract de confidențialitate? se încruntă fruntea doctorului Flynn, uitându-se întrebător la Christian.

Christian ridică din umeri.

— Îți începi toate relațiile cu femeile cu câte un contract de confidențialitate? îl întreabă Flynn.

— Când e vorba de relații contractuale, da.

Buza psihiatrului se arcuiește ușor.

— Ai avut și altfel de relații cu femeile? întreabă el cu un aer amuzat.

— Nu, răspunde Christian după o clipă, având și el un aer amuzat.

— Așa credeam și eu, spune dr. Flynn, apoi își întoarce atenția spre mine. Ei bine, cred că nu trebuie să ne facem griji din pricina confidențialității, dar v-aș sugera să discutați problema asta la un moment dat. Din câte înțeleg, nu mai aveți o relație bazată pe un contract de confidențialitate.

— Să sperăm că o să avem în curând un nou tip de contract, spune Christian blând, uitându-se la mine.

Mă înroșesc, iar dr. Flynn mijește ochii.

— Ana. Iartă-mă, dar probabil știu despre tine mai multe decât îți închipui. Christian a fost foarte deschis.

Mă uit la Christian cu un aer neliniștit. Ce i-o fi povestit?

— Un contract de confidențialitate? continuă psihiatrul. Îmi închipui că ai fost șocată.

Clipesc.

— Cred că șocul ăsta a pălit prin comparație cu dezvăluirile recente ale lui Christian, răspund eu cu glas scăzut și ezitant – mă simt atât de neliniștită.

— Sunt sigur, îmi zâmbește Flynn cordial. Spune-mi, Christian, despre ce ai vrea să discutăm?

Christian ridică din umeri ca un adolescent ursuz.

— Anastasia a vrut să te vadă. Poate ar fi bine s-o întrebi

pe ea.

Dr. Flynn se arată iarăși surprins și se uită la mine cu un aer șiret.

Dumnezeule mare! E chinuitor. Plec privirea.

— Te-ai simți mai în largul tău dacă am rămâne doar noi doi o vreme?

Mă uit la Christian, iar el mă privește cu un aer nerăbdător.

— Da, șoptesc eu.

Christian se încruntă și deschide gura, dar o închide repede și se ridică de pe canapea cu o mișcare elegantă.

— Mă duc în sala de așteptare, spune el cu gura strânsă într-o linie dreaptă și bosumflată.

Oh, nu!

— Mersi, Christian, spune dr. Flynn pe un ton neutru.

Christian îmi aruncă o privire lungă și sfredelitoare înainte să iasă din cabinet – dar nu trântește ușa. Pfui! Mă relaxez imediat.

— Te intimidează?

— Da. Dar nu la fel de mult ca înainte.

Simt că nu-i sunt loială lui Christian, însă acesta e adevărul.

— Nu mă surprinde, Ana. Cu ce te pot ajuta?

Mă uit la degetele mele împreunate. Ce-aș putea să-l întreb?

— Dr. Flynn, n-am mai avut nicio relație până acum, iar Christian e… În fine, e Christian. Iar în ultima săptămână s-au întâmplat o mulțime de lucruri. Însă n-am avut timp să mă gândesc la toate astea.

— La ce anume ai vrea să te gândești?

Ridic privirea, iar dr. Flynn are capul înclinat într-o parte și se uită la mine cu compasiune, cred.

— Ei bine… Christian mi-a spus că e bucuros să renunțe la… ăă…

Mă încurc și mă opresc. E o chestiune mult mai dificil de discutat decât mi-am închipuit.

Dr. Flynn oftează.

— Ana, în perioada foarte scurtă de când l-ai cunoscut,

ai obținut progrese mai mari cu pacientul meu decât am obținut eu în ultimii doi ani. Ai avut o puternică influență asupra lui, sunt sigur că îți dai seama.

— Și el a avut un efect puternic asupra mea. Dar nu știu dacă îi sunt suficientă. Dacă îi pot satisface nevoile, șoptesc eu.

— Asta vrei de la mine? O asigurare?

Încuviințez din cap.

— Are nevoie de schimbare, spune el simplu. Christian s-a trezit pus într-o situație în care mecanismele lui de adaptare nu mai sunt eficiente. Foarte simplu spus, l-ai obligat să se confrunte cu câțiva dintre demonii lui și să-și reevalueze poziția.

Clipesc. Seamănă cu ce mi-a spus Christian.

— Da, demonii lui, murmură el.

— Nu insistăm asupra lor – țin de trecut. Christian își cunoaște demonii, și îi cunosc și eu – iar acum sunt sigur că îi cunoști și tu. Mă preocupă mult mai mult viitorul și încercarea de a-l duce în locul în care vrea să ajungă.

Mă încrunt, iar el ridică o sprânceană.

— Termenul tehnic este TSCS. Scuze… zâmbește el. E un acronim care vine de la terapie scurtă centrată pe soluție. În esență, e o terapie orientată spre scop. Ne concentrăm asupra lucrurilor pe care Christian vrea să le obțină și asupra mijloacelor prin care le poate obține. E o abordare dialectică. Nu are rost să facem caz de trecut – toți medicii, psihologii și psihiatrii la care a fost Christian au insistat asupra trecutului său. Știm de ce e așa cum e, dar ce ne interesează e viitorul. Unde se vede Christian în viitor, unde vrea să ajungă. A fost nevoie să-l părăsești ca să ia în serios această formă de terapie. Acum își dă seama că scopul lui e să aibă cu tine o relație bazată pe iubire. Asta e tot, și asupra acestui lucru ne concentrăm. Desigur, există obstacole – afefobia lui, de exemplu.

Doamne, ce-i asta? mă întreb eu cu un aer derutat.

— Scuze, adică teama lui de a fi atins, spune dr. Flynn, clătinând din cap, ca și când s-ar dojeni. Pe care sunt sigur că ai observat-o.

Mă îmbujorez și încuviințez din cap. *Deci asta înseamnă.*

— Și are un dispreț morbid față de sine. Sunt sigur că știi și asta. Și, bineînțeles, parasomnia… scuze, adică tulburări de somn.

Clipesc, încercând să asimilez toate aceste cuvinte lungi. Știu toate astea. Dar Flynn n-a pomenit principala mea sursă de îngrijorare.

— Dar e un sadic. Și, în consecință, are nevoi pe care nu i le pot satisface.

Dr. Flynn își dă ochii peste cap, iar gura i se strânge într-o linie aspră.

— E un termen care nu mai e folosit în psihiatrie. I-am spus-o de nenumărate ori. Din anii nouăzeci, nu se mai folosește nici măcar termenul de „parafilie”[7].

Iarăși m-a pierdut. Clipesc, iar el îmi zâmbește cu un aer înțelegător.

— Da, am obiceiul nesuferit de a folosi termeni tehnici, spune el, clătinând din cap. Christian se gândește întotdeauna la ce e mai rău. E o trăsătură determinată de disprețul său față de sine. Desigur, există sadism sexual, dar nu e o boală, ci o alegere ce ține de stilul de viață. Iar dacă este practicat în cadrul unei relații sigure, sănătoase și consensuale între doi adulți, nu e nicio problemă. Din câte îmi dau seama, toate relațiile sado-masochiste pe care le-a avut Christian s-au desfășurat într-un astfel de cadru. Ești prima lui iubită care nu consimte la așa ceva, și de aceea nu e dispus să aibă o relație sado-masochistă cu tine.

Iubită!

— Dar sigur n-are cum să fie atât de simplu.

— De ce nu? ridică dr. Flynn din umeri cu un aer binedispus.

— Păi… din pricina motivului pentru care o face.

— Ana, tocmai asta e ideea. Din punctul de vedere al

7 Parafilie: perversiune caracterizată prin dorinţă sexuală intensă, fantezii sau comportamente care implică obiecte, activităţi sau situaţii insolite şi cauzează suferinţa sau umilinţa altor persoane sau propriei persoane.

terapiei centrate pe soluție, chiar e atât de simplu. Christian vrea să fie cu tine. Iar pentru asta, trebuie să renunțe la aspectele extreme ale unei relații sado-maso. La urma urmelor, ce-i ceri tu nu e nerezonabil… nu-i așa?

Mă înroșesc. Nu, nu e nerezonabil, nu-i așa?

— Nu cred, răspund eu. Dar mă tem să nu i se pară lui nerezonabil.

— Christian își dă seama că ai dreptate și a acționat în consecință. Nu e nebun, oftează dr. Flynn. Pe scurt, nu e un sadic, Ana. E un tânăr strălucit, furios și speriat, care a tras niște cărți foarte proaste când s-a născut. Putem să facem caz de asta și să analizăm până ni se acrește cine, cum și de ce. Sau Christian poate să meargă mai departe și să decidă cum vrea să trăiască. În urmă cu ceva timp, a descoperit ceva care a funcționat câțiva ani, dar, de când te-a cunoscut pe tine, nu mai funcționează. Și, în consecință, și-a schimbat modul de a acționa. Tu și cu mine trebuie să-i respectăm alegerea și să-l sprijinim.

Mă uit la el cu un aer nedumerit.

— Asta e asigurarea pe care mi-o poți da?

— Alta nu există, Ana. În viață, nu există garanții, zâmbește el. Și asta e opinia mea de profesionist.

Surâd și eu. Doamne, glume de psihiatru…

— Dar Christian se gândește la el ca la un alcoolic care încearcă să se lase de băutură.

— Christian întotdeauna va crede ce e mai rău despre el. După cum ți-am spus, ține de disprețul lui față de sine. Face parte din structura lui. Desigur, e nerăbdător să facă această schimbare în viața lui. Dar, în principiu, se expune la multe suferințe emoționale, pe care le-a trăit atunci când l-ai părăsit. Bineînțeles că e temător.

Dr. Flynn face o pauză, apoi continuă.

— Nu vreau să exagerez importanța rolului pe care îl ai în această conversiune damaschină a lui – pentru el, chiar e un drum al Damascului. Dar ai într-adevăr un rol crucial în acest proces. Christian n-ar fi ajuns aici dacă nu te-ar fi cunoscut. Din punctul meu de vedere, analogia cu alcoolicul nu mi se pare bine aleasă, dar, dacă pentru el

funcționează, cred că ar trebui să-i dăm credit.

Să-i dăm credit… Mă încrunt.

— Din punct de vedere emoțional, Christian e un adolescent, Ana. E blocat în acea fază a dezvoltării. Și-a canalizat toată energia înspre succesul în afaceri – și a avut un succes extraordinar. Dar acum, universul lui emoțional trebuie să se dezvolte.

— Și cum pot eu să-i fiu de ajutor?

Dr. Flynn izbucnește în râs.

— Continuă să faci ceea ce faci. Christian e îndrăgostit lulea. E o încântare să-l văd așa.

Mă înroșesc, iar zeița mea intimă se strânge în brațe de bucurie, dar tot mă deranjează ceva.

— Pot să te mai întreb ceva?

— Bineînțeles.

Inspir adânc.

— O parte din mine crede că, dacă n-ar fi atât de pervertit, nu m-ar… vrea pe mine.

Dr. Flynn ridică din sprâncene cu un aer surprins.

— Spui un lucru foarte negativ despre tine, Ana. Și sincer, dezvăluie mai multe despre tine decât despre Christian. Nu vădește un dispreț de sine la fel de intens ca al lui, dar mă surprinde.

— Păi, uită-te la el… și uită-te la mine.

Dr. Flynn se încruntă.

— M-am uitat. Văd o tânără atrăgătoare și un tânăr atrăgător. Ana, de ce nu te consideri atrăgătoare?

Oh, nu! Nu vreau să discutăm despre mine. Cobor privirea. Se aude un ciocănit puternic în ușă, care mă face să tresar. Christian revine în cabinet, uitându-se încruntat la amândoi. Mă înroșesc și îi arunc o privire lui Flynn, care îi zâmbește relaxat lui Christian.

— Bine ai revenit, îl întâmpină el.

— Cred că timpul a expirat, John.

— Aproape, Christian. Vino lângă noi.

Christian ia loc – de data asta, lângă mine – și își așează posesiv mâna pe genunchiul meu. Gestul lui nu trece neobservat în ochii psihiatrului.

— Mai ai întrebări, Ana? întreabă dr. Flynn cu un aer vădit preocupat.

Mama mă-sii! N-ar fi trebuit să întreb atâtea. Clatin din cap.

— Christian?

— Azi nu, John.

Flynn dă ușor din cap.

— Ar putea fi de folos, dacă ați mai putea veni împreună. Sunt sigur că Ana o să aibă mai multe întrebări.

Christian încuviințează din cap.

Mă îmbujorez. La naiba! Dr. Flynn vrea să facă săpături. Christian mă ia de mână și se uită în ochii mei.

— Ce zici? mă întreabă el blând.

Încuviințez din cap cu un zâmbet. Da, o să-i dăm credit lui Christian, mulțumită doctorului cel bun din Anglia.

Christian îmi strânge mâna și se întoarce spre Flynn.

— Ea cum se simte? întreabă el.

Cine, eu?

— O să se facă bine, răspunde psihiatrul pe un ton liniștitor.

— Bine. Să mă ții la curent cu progresele ei.

— Sigur.

La dracu'! Vorbesc despre Leila.

— Mergem să-ți sărbătorim promovarea? mă întreabă Christian ironic.

Încuviințez sfios din cap, iar Christian se ridică în picioare.

Ne luăm repede la revedere de la dr. Flynn, iar Christian mă conduce spre ușă cu o grabă necuviincioasă.

În stradă, se întoarce spre mine.

— Cum a fost? întreabă el cu neliniște în glas.

— A fost bine.

Se uită la mine cu un aer suspicios, iar eu înclin capul într-o parte.

— Domnule Grey, te rog să nu te uiți așa la mine. La recomandarea doctorului, am hotărât să-ți dau credit.

— Ce înseamnă asta?

— Ai să vezi.

Strâmbă din gură și mijește ochii.

— Urcă în mașină, îmi poruncește el, deschizându-mi portiera mașinii.

Aha, deci schimbă foaia. Îmi aud Blackberry-ul și îl scot repede din poșetă.

La naiba, José!

— Bună!

— Bună, Ana…

Mă uit la Cincizeci de Vicii, care mă privește suspicios.

— José, îi șoptesc eu.

Se uită impasibil la mine, dar ochii i se înăspresc. Își închipuie că nu observ? Revin la conversația cu José.

— Scuze că nu te-am sunat. Vrei să știi cum facem mâine? îl întreb eu, dar mă uit la Christian.

— Da. Anastasia, am vorbit cu un tip de la Grey de acasă, așa că știu unde urmează să aduc fotografiile, și cred că o să ajung acolo între cinci și șase… iar după aia sunt liber.

Oh!

— De fapt, eu stau cu Christian acum și mi-a zis că, dacă vrei, poți să rămâi la el peste noapte.

Gura lui Christian se strânge într-o linie dură. Hm – halal gazdă!

José tace preț de o clipă, asimilând ce i-am spus. Mă crispez. N-am avut ocazia să vorbesc cu Christian despre el.

— Bine, spune el în cele din urmă. Relația asta cu Grey e serioasă?

Mă îndepărtez de mașină și fac câțiva pași pe trotuar.

— Da.

— Cât de serioasă?

Îmi dau ochii peste cap și fac o pauză. Cum de s-a nimerit să avem conversația asta în prezența lui Christian?

— Serioasă.

— E cu tine acum? De-aia vorbești în monosilabic?

— Da.

— Bine. Deci ai voie să ieși mâine din casă?

— Sigur că da.

Cel puțin așa sper. Îmi încrucișez brusc degetele.

— Și unde vrei să ne vedem?

— Poți să mă iei de la serviciu, îi propun eu.

— Bine.

— Îți trimit un mesaj cu adresa.

— La ce oră?

— La șase?

— Sigur. Pe mâine, Ana. Abia aștept. Mi-e dor de tine.

Zâmbesc.

— Bine. Ne vedem mâine.

Închid telefonul și mă întorc spre Christian, care stă sprijinit de mașină, uitându-se atent la mine, cu o expresie indescifrabilă.

— Ce mai face prietenul tău? întreabă el liniștit.

— Bine. O să vină să mă ia de la serviciu și cred că o să mergem să bem ceva. Vrei să vii și tu?

Christian ezită, dar ochii lui cenușii sunt calmi.

— Ești sigură că n-o să încerce nimic?

— Da! răspund eu pe un ton exasperat, dar îmi reprim impulsul de a-mi da ochii peste cap.

— Bine, spune Christian, ridicând mâinile în semn de capitulare. Mergi să te vezi cu prietenul tău, iar noi ne vedem mai pe seară.

Mă așteptam la o ceartă, dar încuviințarea lui atât de ușor obținută mă derutează.

— Vezi? Pot să fiu rezonabil, zâmbește el superior.

Strâmb din gură. *Mai vedem noi*.

— Pot să conduc eu?

Christian clipește, surprins de cererea mea.

— Aș prefera să nu conduci.

— De ce, mă rog?

— Pentru că nu-mi place să fiu condus.

— Azi-dimineață ai acceptat, și se pare că nu te deranjează să fii condus de Taylor.

— Am încredere în el ca șofer.

— Nu și în mine? spun eu, punându-mi mâinile în șold. Sincer, obsesia ta pentru control nu cunoaște limite.

Conduc de la cincisprezece ani.

Ridică din umeri, ca și când asta n-ar avea nicio importanță. Of, e exasperant! Să-i dau credit! Pe naiba!

— E mașina mea? întreb eu.

Se încruntă la mine.

— Bineînțeles că e mașina ta.

— Atunci dă-mi cheile, te rog. Am condus-o de două ori, doar până la serviciu și înapoi. Vrei să te bucuri doar tu de ea.

Sunt foarte bosumflată. Buzele lui Christian se arcuiesc într-un zâmbet reținut.

— Dar nu știi unde mergem.

— Sunt sigură că mă poți îndruma tu, domnule Grey. Până acum te-ai descurcat de minune.

Se uită la mine surprins, apoi zâmbește – e noul lui zâmbet, cel sfios, care mă dezarmează și îmi taie respirația.

— M-am descurcat de minune, zici? murmură el.

Mă înroșesc.

— În cea mai mare parte, da.

— Ei bine, în cazul ăsta…, spune el, apoi îmi dă cheile, ocolește mașina și îmi deschide portiera din dreptul șoferului.

— Ia-o la stânga, îmi poruncește el, și pornim spre I-5. La naiba, Ana, ușor! spune el, sprijinindu-se de bord.

Of, pentru numele lui Dumnezeu! Îmi dau ochii peste cap, dar nu mă întorc spre el. Din difuzoarele mașinii se aude Van Morrison.

— Încetinește!

— Încetinesc!

Christian oftează.

— Ce a zis Flynn? întreabă el cu o undă de neliniște în glas.

— Ți-am spus: că ar trebui să-ți acord credit.

La naiba, poate că ar fi trebuit să-l las pe el să conducă. În felul ăsta, aș fi putut să-i urmăresc reacțiile. De fapt… chiar semnalizez cu intenția să trag pe dreapta.

— Ce faci? pufnește el alarmat.
— Te las să conduci.
— De ce?
— Ca să mă pot uita la tine.
Izbucnește în râs.
— Nu, nu! Ai vrut să conduci. Așa că o să conduci tu, și eu o să mă uit la tine.
Mă încrunt la el.
— Uită-te la drum! strigă.
Simt că-mi fierbe sângele. Bine! Opresc înaintea unei curbe, chiar înaintea unui semafor, mă dau jos valvârtej din mașină, trântind portiera, apoi urc pe trotuar și mă uit încruntat la el, cu mâinile în sân. Coboară și el.
— Ce faci? întreabă el furios, uitându-se la mine.
— Nu. Tu ce faci?
— N-ai voie să oprești aici.
— Știu.
— Atunci de ce ai oprit?
— Pentru că m-am săturat să-mi tot latri ordine! Sau conduci tu, sau nu mai zici nimic despre cum conduc!
— Anastasia, urcă înapoi în mașină până nu luăm amendă.
— Nu.
Clipește complet dezorientat, apoi își trece mâna prin păr, iar furia lui se transformă în uluire. Dintr-odată, are un aer atât de comic, iar eu nu-mi pot înăbuși un zâmbet. Se încruntă.
— De ce râzi? pufnește el încă o dată.
— De tine.
— Of, Anastasia! Ești cea mai enervantă femeie din lume, spune el, aruncându-și mâinile în aer. Bine, conduc eu.
Îl apuc de reverele hainei și îl trag spre mine.
— Nu, tu ești cel mai enervant bărbat din lume, domnule Grey.
Se uită la mine cu ochi întunecați și sfredelitori, îmi cuprinde mijlocul cu brațele și mă lipește de el.
— Atunci poate că suntem făcuți unul pentru altul, spune

el blând, inspirând adânc, cu nasul în părul meu.

Îl iau și eu în brațe, închizând ochii. Pentru prima oară de azi-dimineață mă simt relaxată.

— Oh… Ana, Ana, Ana, șoptește el, cu buzele lipite de părul meu.

Îl strâng mai tare și rămânem nemișcați, bucurându-ne de o liniște neașteptată chiar aici, pe stradă. Dându-mi drumul, deschide portiera. Urc fără să spun nimic, urmărindu-l cu privirea în timp ce dă ocol mașinii.

Pornind motorul, Christian reintră în trafic, fredonând absent o piesă de Van Morrison.

Uau! Nu l-am auzit niciodată cântând – nici măcar la duș, niciodată. Mă încrunt. Are o voce frumoasă – bineînțeles. Hm… oare el m-a auzit cântând?

Nu te-ar fi cerut în căsătorie, dacă te-ar fi auzit! Vocea mea interioară stă cu brațele încrucișate, îmbrăcată în carouri Burberry – Doamne!

Cântecul se termină, iar Christian are un zâmbet copilăros.

— Știi, dacă am fi luat amendă, mașina e pe numele tău.

— Bine că am fost promovată – îmi permit să plătesc amenda, răspund eu arogant, uitându-mă la profilul lui minunat.

Buzele i se arcuiesc într-un surâs. Christian urcă pe rampa care duce la autostrada I-5, pornind spre nord, iar din difuzoare se aude o nouă piesă de Van Morrison.

— Unde mergem?

— E o surpriză. Ce ți-a mai zis Flynn?

Oftez.

— Mi-a zis despre TTSTCS sau așa ceva.

— TSCS. Cea mai recentă formă de terapie, murmură el.

— Ai încercat și altele?

Pufnește.

— Iubito, le-am încercat pe toate de-a lungul timpului: cognitivism, freudism, funcționalism, gestaltism, comportamentalism…, tot ce vrei, spune el, iar în tonul lui se simte o undă de amărăciune, care mă întristează.

— Și crezi că terapia asta o să te ajute?

— Flynn ce ți-a zis?

— Mi-a spus că nu trebuie să te concentrezi asupra trecutului, ci asupra viitorului – asupra locului în care vrei să ajungi.

Christian încuviințează din cap și, în același timp, ridică din umeri cu un aer precaut.

— Altceva? insistă el.

— Mi-a vorbit despre teama ta de a fi atins, deși i-a zis altfel. Despre coșmarurile tale și despre disprețul tău de sine.

Mă uit la el și, în lumina serii, văd că are un aer gânditor și că își roade unghia de la degetul mare în timp ce conduce. Îmi aruncă o privire rapidă.

— Ochii la drum, domnule Grey, îl dojenesc eu, cu sprânceana ridicată.

Are un aer amuzat și ușor exasperat.

— Ați vorbit o veșnicie, Anastasia. Ce ți-a mai zis?

Înghit în sec.

— Nu crede că ești sadic, șoptesc eu.

— Serios? spune el calm și se încruntă, iar atmosfera din mașină se înnegurează.

— Mi-a spus că termenul de „sadic” nu mai e recunoscut în psihiatrie încă din anii nouăzeci, bâigui eu, încercând să îndepărtez norii.

Christian se întunecă la față și oftează ușor.

— Flynn și cu mine avem păreri diferite cu privire la acest subiect, spune el calm.

— Mi-a zis și că întotdeauna crezi ce-i mai rău despre tine. Și știu că are dreptate, murmur eu. A pomenit și despre sadismul sexual, dar mi-a zis că e o alegere care ține de modul de viață, nu o boală psihiatrică. Poate că tu asta crezi.

Ochii lui cenușii mă străpung încă o dată, iar gura i se strânge într-o expresie posomorâtă.

— Deci așa: stai de vorbă o dată cu un doctor bun și devii expert, răspunde el tăios, întorcând privirea spre drum.

Vai de mine… Oftez.

— Uite ce e, dacă nu vrei să auzi ce mi-a zis, nu mă întreba, îi spun eu blând.

Nu vreau să mă cert. Și, oricum, are dreptate – ce naiba știu eu despre porcăriile astea? Dar oare vreau să aflu? Pot să fac o listă cu problemele lui cele mai importante – mania controlului, posesivitatea, gelozia, nevoia excesivă de a proteja –, și înțeleg perfect de unde i se trag toate astea. Pot să înțeleg chiar și de ce nu-i place să fie atins – i-am văzut cicatricele fizice. Nu pot decât să mi le imaginez pe cele sufletești, și n-am fost martoră decât la unul dintre coșmarurile lui. Iar dr. Flynn a zis că…

— Vreau să știu ce ați discutat, îmi întrerupe Christian gândurile, ieșind de pe autostradă pe la nodul 172 și luând-o spre vest, spre soarele ce coboară încet.

— S-a referit la mine ca fiind „iubita” ta.

— Serios? spune el pe un ton împăciuitor. E foarte pretențios când vine vorba despre termeni. Și da, mi se pare o descriere exactă. Nu crezi?

— Te gândeai la supusele tale ca la niște iubite?

Fruntea lui Christian se încruntă încă o dată, dar de data asta are un aer gânditor. Virează iarăși spre nord. *Unde mergem?*

— Nu. Erau partenere sexuale, murmură el, revenind la tonul precaut. Ești singura mea iubită. Și vreau să fii mai mult decât atât.

Oh… iarăși apare acest cuvânt plin de posibilități. Mă face să zâmbesc, iar zeița mea intimă radiază de bucurie.

— Știu, șoptesc eu, încercând din greu să-mi ascund încântarea. Pur și simplu, am nevoie de puțin timp, Christian. Să-mi limpezesc lucrurile care mi s-au întâmplat în ultimele zile.

Se uită la mine ciudat, cu un aer nedumerit, cu capul înclinat într-o parte.

După o clipă, semaforul la care ne-am oprit se face verde, încuviințează din cap și dă muzica mai tare, iar discuția noastră ia sfârșit.

Van Morrison cântă în continuare – mai optimist de data asta – despre o noapte minunată pentru un dans sub clar

de lună. Mă uit pe geam la pinii și molizii învăluiți într-o lumină aurie de soarele la asfințit, umbrele lor lungi întinzându-se pe caldarâm. Christian a intrat pe o stradă rezidențială și ne îndreptăm spre vest, spre Puget Sound.

— Unde mergem? întreb când virăm pe o nouă stradă.

Zăresc un indicator: 9TH AVENUE NW. Sunt dezorientată.

— Surpriza, spune el, zâmbind misterios.

Capitolul 18

Christian înaintează pe lângă un șir de case cu etaj îngrijite, și văd o mulțime de copii care se joacă în fața lor sau în jurul inelelor de baschet din curți ori se plimbă cu bicicletele pe stradă. E un cartier înstărit. Oare mergem în vizită la cineva? La cine?

Câteva minute mai târziu, Christian virează brusc la stânga și ajungem în fața a două porți din fier forjat, vopsite în alb, fixate într-un zid din gresie înalt de aproape doi metri. Christian apasă pe un buton de pe portiera lui, iar geamul coboară lent, cu un bâzâit discret. Formează un cod pe tastatura de la intrare, iar porțile se deschid primitor.

Se uită la mine cu o expresie schimbată. Are un aer nesigur, ba chiar neliniștit.

— Ce s-a întâmplat? întreb eu, fără să-mi pot ascunde preocuparea din glas.

— Mi-a venit o idee, spune el calm, înaintând ușor printre porți.

Mergem pe o alee mărginită de copaci, suficient de lată pentru două mașini. De o parte se întinde o pădure deasă, iar de cealaltă, o pajiște întinsă, unde se vede și o bucată de pământ necultivată. Iarba și florile au recucerit-o, creând un peisaj idilic – o fâneață unduită de briza domoală, cu flori aurite de soarele la asfințit. Minunat! Totul e învăluit în liniștite și, dintr-odată, mă imaginez întinsă în iarbă, cu privirea ațintită spre cerul senin de vară. E un gând chinuitor care, din cine știe ce motiv, îmi stârnește dorul de casă. Ce ciudat!

Aleea cotește și dă într-un drum lat care duce la o casă impresionantă, în stil mediteranean, cu fațada din gresie roz-pal. Seamănă cu un palat. Toate luminile sunt aprinse, fiecare fereastră strălucind puternic în amurg. În fața garajului pentru patru mașini e parcat un BMW elegant, de culoare neagră, dar Christian oprește chiar în fața porticului impozant.

Hm… Oare cine locuiește aici? Pe cine vizităm?

Christian oprește motorul și se uită neliniștit la mine.

— Ai să fii deschisă? mă întreabă el.

Mă încrunt.

— Christian, a trebuit să fiu deschisă din ziua în care te-am cunoscut.

Zâmbește ironic și încuviințează din cap.

— Bună observație, domnișoară Steele. Să mergem.

Ușile din lemn închis la culoare se dau în lături și în prag apare o femeie cu păr castaniu, un zâmbet sincer și un elegant costum liliachiu. Mă bucur că m-am îmbrăcat cu rochia bleumarin până la jumătatea coapsei ca să-l impresionez pe dr. Flynn. Mă rog, nu port tocuri înalte ca ea, dar măcar nu sunt în blugi.

— Domnule Grey, zâmbește ea călduros, dând mâna cu el.

— Domnișoară Kelly, o salută el politicos.

Femeia îmi surâde și îmi întinde mâna, iar eu i-o strâng ușor, remarcând îmbujorarea care vrea să spună: „Nu-i așa că e un bărbat minunat? Cât mi-aș dori să fie al meu!”

— Olga Kelly, mi se prezintă ea cu un aer cordial.

— Ana Steele, murmur eu.

Cine este această femeie? Se dă într-o parte, invitându-ne în casă. Când intru, am un șoc. Vila este goală – complet goală. Ne aflăm într-un spațios hol de primire. Pereții sunt galbeni precum ciuboțica cucului, iar din loc în loc se văd niște zgârieturi – acolo trebuie să fi atârnat cândva tablouri. N-au mai rămas decât ornamentele din cristal ale candelabrelor. Podelele sunt din lemn mat. De o parte și de alta a holului se înșiră uși închise, dar Christian nu-mi lasă timp să asimilez ce văd.

— Haide, spune el și, luându-mă de mână, mă conduce pe sub arcada din fața noastră într-un hol interior și mai spațios.

Acesta e dominat de o scară în spirală, cu balustradă din fier forjat, dar Christian nu se oprește nici aici. Mă duce în camera de zi, care și ea e goală. N-a rămas în ea decât un covor auriu spălăcit – cel mai mare covor pe care l-am

văzut în viața mea. Oh, și patru candelabre de cristal.

Dar intenția lui Christian devine limpede abia când traversăm camera și ieșim prin niște uși de sticlă pe o terasă mare de piatră. La picioarele noastre se întinde o pajiște tunsă, mare cam cât jumătate de teren de fotbal, iar dincolo de ea, e o privelițste splendidă. *Uau!*

Peisajul panoramic te amuțește: asfințitul peste Puget Sound. *Dumnezeule!*

În zare se vede insula Bainbridge, iar mai încolo, dincolo de Parcul Național Olimpic, în această seară cu o limpezime de cristal, soarele se scufundă lent sub orizont, împrăștiind raze portocalii și sângerii. Cerul e colorat în nuanțe roșietice, opalescente, verzui și azurii, amestecându-se cu stacojiul-închis al pâlcurilor de nori și al uscatului de dincolo de Puget Sound. E un regal al naturii, o simfonie vizuală orchestrată pe cer și reflectată în apa calmă și adâncă din zare. Privesc fascinată peisajul încercând să absorb toată această frumusețe.

Îmi dau seama că sunt atât de uimită, încât nici nu mai respir, iar Christian mă ține încă de mână. Fără tragere de inimă, îmi iau ochii de la privelițste și văd că se uită nerăbdător la mine.

— M-ai adus aici să admir peisajul? șoptesc eu.

Încuviințează din cap cu o mină serioasă.

— E minunat, Christian. Mulțumesc, murmur eu, lăsându-mi ochii să se delecteze încă o dată cu peisajul care se întinde în fața noastră.

— Ți-ar plăcea să-l admiri pentru tot restul vieții? șoptește el.

Poftim? Întorc iarăși capul spre el, fixându-mi ochii uluiți în ochii lui cenușii și gânditori. Cred că rămân cu gura căscată, uitându-mă la el cu un aer dezorientat.

— Întotdeauna mi-am dorit să trăiesc pe coastă. Navighez deseori în Puget Sound, râvnind la una dintre casele de pe mal. Casa asta a fost scoasă la vânzare de curând. Vreau s-o cumpăr, s-o demolez și să construiesc una nouă – pentru noi, șoptește el cu ochi scăpărători, plin de vise și speranțe.

Dumnezeule mare! Nu știu cum, dar reușesc să rămân în picioare. Simt că mi se învârte capul. *Să trăiesc aici! În acest colț de paradis! Pentru tot restul vieții…*

— E doar o idee, adaugă el precaut.

Mă întorc și mă uit spre interiorul casei. Oare cât costă? Cinci, zece milioane de dolari? Habar n-am. Doamne!

— De ce vrei s-o demolezi? întreb eu, uitându-mă iarăși la el.

Chipul i se întunecă ușor. *Oh, nu!*

— Aș vrea să fac o casă mai ecologică, folosind cele mai recente inovații tehnice. Ar putea s-o construiască Elliot.

Mă uit iarăși înăuntru. Domnișoara Olga Kelly e în celălalt capăt al camerei, chiar lângă ușă. E agentul imobiliar, desigur. Observ că e o încăpere uriașă, cu tavan foarte înalt, asemănătoare cu livingul de la Escala. E prevăzută cu un balcon – care probabil comunică cu etajul –, un șemineu enorm și un șir lung de uși de sticlă ce dau spre terasă. Are un farmec vetust.

— Putem să aruncăm o privire prin casă?

Christian clipește și ridică din umeri cu un aer surprins.

— Sigur că da.

Când intrăm în casă, chipul domnișoarei Kelly se luminează ca un brad de Crăciun. E încântată să ne facă turul și să încerce să-și pună la lucru tehnicile de persuadare.

Casa e uriașă: o mie o sută de metri pătrați pe o proprietate de două mii cinci sute de metri pătrați. Pe lângă livingul principal, e o bucătărie foarte spațioasă ce servește și de sufragerie – deși n-ar putea fi folosită pentru mese festive –, o cameră de zi pentru familie – *Familie!* —, o cameră de muzică, o bibliotecă, un birou și, spre marea mea surprindere, un bazin interior, alături de care se află o saună. La subsol sunt o mică sală de cinema – *Doamne!* — și o sală de jocuri. Hm… ce jocuri am putea juca aici?

Domnișoara Kelly ne prezintă tot felul de detalii, dar, una peste alta, casa e frumoasă și e limpede că, pe vremuri, a adăpostit o familie fericită. Acum e un pic dărăpănată, dar ar putea fi renovată fără probleme.

Urcând în urma domnișoarei Kelly pe scara somptuoasă ce duce la etaj, abia îmi pot stăpâni entuziasmul… casa asta are tot ce-mi doresc pentru un cămin.

— N-ai putea s-o transformi pe asta într-una mai ecologică? îl întreb pe Christian.

Iar el clipește mirat.

— Va trebui să-l întreb pe Elliot. El e expertul.

Domnișoara Kelly ne conduce în dormitorul principal, unde ferestrele înalte se deschid spre un balcon – priveliștea e spectaculoasă. Aș putea să stau în pat și să mă uit toată ziua pe geam, urmărind navele și capriciile vremii.

În afară de acesta, la etaj mai sunt cinci dormitoare. *Doamne – pentru copii!* Îndepărtez repede gândul din minte. Deja sunt prea multe lucruri pe care trebuie să le asimilez. Domnișoara Kelly îi explică lui Christian că pe proprietate pot fi amenajate grajduri și un padoc. *Cai!* Prin minte îmi trec imagini îngrozitoare de la cele câteva lecții de călărie pe care le-am luat, dar Christian pare să n-o asculte.

— Padocul ar fi amenajat pe pajiște? întreb eu.

— Da, răspunde domnișoara Kelly cu un aer încântat.

Pentru mine, pajiștea aceea e numai bună să stai întins în iarba înaltă și să ieși la picnic, nu s-o amenajezi pentru niște diavoli cu patru picioare.

Când ne întoarcem în living, domnișoara Kelly dispare discret, iar Christian mă conduce iarăși pe terasă. Soarele a apus, iar luminile localităților de pe Peninsula Olimpică pâlpâie dincolo de Puget Sound.

Christian mă ia în brațe și îmi ridică bărbia cu arătătorul, uitându-se în ochii mei.

— Te simți copleșită? întreabă el cu o expresie indescifrabilă.

Încuviințez din cap.

— Am vrut să mă asigur că-ți place înainte s-o cumpăr.

— Priveliștea?

Încuviințează din cap.

— Ador priveliștea și îmi place și casa.

— Da?

Zâmbesc sfios.

— Iar pajiștea mi se pare nemaipomenită.

Gura i se întredeschide și inspiră adânc, apoi pe buze i se așterne un zâmbet, iar mâinile i se înfig brusc în părul meu și gura i se lipește de a mea.

Suntem în mașină și mergem spre Seattle, iar dispoziția lui Christian s-a îmbunătățit simțitor.

— Și vrei s-o cumperi? întreb eu.

— Da.

— O să vinzi Escala?

Se încruntă.

— De ce aș face asta?

— Ca să ai cu ce s-o plătești…

Dar mă opresc și mă înroșesc, iar el zâmbește cu superioritate.

— Am cu ce s-o plătesc.

— Îți place să fii bogat?

— Da, arată-mi pe cineva cărui nu-i place, spune el sec.

Bine, schimbă repede subiectul.

— Anastasia, și tu va trebui să înveți să fii bogată dacă ai să spui da, adaugă el cu glas blând.

— N-am aspirat niciodată la bogăție, Christian, mă încrunt eu.

— Știu. Și îmi place asta la tine. Dar nici n-ai suferit vreodată de foame, spune el simplu, și are dreptate.

— Unde mergem? întreb pe un ton vesel, schimbând subiectul.

— Să sărbătorim, se relaxează el.

Oh!

— Ce să sărbătorim, casa?

— Ai și uitat? Ești consilier editorial!

— Ah, da! surâd eu.

Nu-mi vine să cred, chiar am uitat.

— Unde? întreb eu.

— La clubul meu.

— Clubul tău?

— Da, unul dintre ele.

Clubul Mile High se află la etajul șaptezeci și șase al Turnului Columbia, chiar mai sus decât apartamentul lui Christian. E foarte modern și oferă niște priveliști uluitoare asupra orașului.

— Doriți, doamnă? îmi întinde Christian un pahar cu șampanie rece.

— Vai, mulțumesc, *sir*, răspund eu de pe taburetul de bar, accentuând cochet ultimul cuvânt și fluturând exagerat din gene.

Se uită țintă la mine și se încruntă ușor.

— Flirtezi cu mine, domnișoară?

— Da, domnule Grey, flirtez. Ce ai de gând să faci?

— Sunt sigur că mă pot gândi la ceva, spune el cu glas scăzut. Vino, ne-au pregătit masa.

În timp ce ne apropiem de masă, Christian mă ia de umăr și mă oprește.

— Du-te la baie și dă-ți jos chiloții, șoptește el.

Oh? Simt un fior delicios pe șira spinării.

— Du-te, îmi poruncește el cu glas scăzut.

Uau, ce? Clipesc. Nu zâmbește – e foarte serios. Simt că mi se încordează mușchii din pântece. Îi dau paharul meu de șampanie, mă răsucesc brusc pe călcâie și pornesc spre baie.

La naiba! Oare ce are de gând să facă? Poate că nu degeaba se află clubul lui atât de aproape de cer.

Toaleta e decorată ultramodern – lemn închis la culoare, granit negru și pete de lumină împrăștiate de becuri cu halogen strategic amplasate. În intimitatea cabinei, îmi dau jos chiloții cu un zâmbet. Iarăși mă felicit că m-am îmbrăcat cu rochia bleumarin. Mi s-a părut potrivită pentru întâlnirea cu dr. Flynn – nu mă așteptam ca această seară să capete o turnură atât de neașteptată.

Deja sunt surescitată. Cum de are o asemenea influență asupra mea? Îmi displace un pic faptul că îi cad în mreje atât de ușor. Acum știu că nu ne vom petrece seara stând de vorbă despre problemele și întâmplările din ultima

vreme… dar cum aș putea să mă opun?

Mă uit în oglindă. Am ochi strălucitori și sunt îmbujorată. *Mă dau de gol.*

Inspir adânc și mă întorc în club. Mă rog, nu e ca și când n-am mai umblat fără chiloți până acum. Zeița mea intimă poartă diamante, o eșarfă din pene roz și pantofi sexy cu toc înalt.

Când ajung la masă, Christian se ridică politicos, cu o mină indescifrabilă. Arată ca de obicei: calm și stăpânit. Desigur, eu îl știu și altfel.

— Ia loc lângă mine, spune, iar eu mă așez. Am comandat și pentru tine. Sper că nu te deranjează.

Îmi întinde paharul de șampanie pe jumătate gol, uitându-se atent la mine și, sub privirea lui, sângele mi se încinge din nou. Își așează mâinile pe coapse, iar eu mă încordez, depărtându-mi ușor picioarele.

Chelnerul apare cu un platou de stridii pe gheață zdrobită. *Stridii*. Îmi vine în minte separeul de la hotelul Heathman, unde am discutat despre contract. Doamne, cât de departe am ajuns de atunci.

— Țin minte că ți-au plăcut stridiile când am mâncat ultima oară, spune el cu glas scăzut, seducător.

— N-am mâncat decât atunci, răspund eu, iar respirația precipitată mă trădează.

Buzele i se arcuiesc într-un zâmbet.

— Of, domnișoară Steele, când ai să înveți? murmură el.

Ia o stridie de pe platou și își ridică și cealaltă mână de pe coapsă. Tresar de nerăbdare, dar el întinde mâna după o felie de lămâie.

— Ce să învăț? întreb eu.

Doamne, pulsul mi-a luat-o razna. Degetele lui lungi și pricepute storc ușor lămâia pe stridie.

— Mănâncă, spune el, ducându-mi-o la gură.

Deschid gura, iar el îmi apropie cochilia de buza de jos, fără să mă atingă.

— Dă ușor capul pe spate, îmi șoptește.

Fac ce-mi cere, iar stridia îmi alunecă în gâtlej. Christian mănâncă și el, apoi îmi mai dă una. Continuăm această

rutină chinuitoare până le terminăm pe toate douăsprezece. Dar pielea lui nu se atinge niciodată de a mea – mă înnebunește.

— Îți mai plac stridiile? întreabă el, după ce o înghit pe ultima.

Îmbujorată, încuviințez din cap, tânjind după atingerea lui.

— Bine.

Mă răsucesc în scaun. Cum de e atât de sexy?

Cu un aer nonșalant, își așează iarăși mâna pe coapsă, iar eu simt că mă topesc. *Acum. Te rog. Atinge-mă.* Zeița mea intimă e în genunchi și nu are pe ea decât chiloții – imploră. Christian își plimbă mâna pe coapsă, o ridică, dar apoi o pune la loc.

Chelnerul ne umple din nou paharul de șampanie și ia platoul. Câteva clipe mai târziu, se întoarce cu antreul: biban – *nu pot să cred!* – cu sparanghel, cartofi soté și sos olandez.

— Unul dintre felurile tale preferate, domnule Grey?

— Categoric, domnișoară Steele. Deși cred că la Heathman am servit cod.

Mâna i se plimbă în susul și în josul coapsei. Respir precipitat, dar el tot nu mă atinge. E atât de frustrant. Încerc să mă concentrez asupra conversației.

— Îmi aduc aminte că atunci eram într-un separeu și discutam despre contracte, spun eu.

— Ce vremuri fericite, răspunde el, zâmbind ironic. De data asta, sper să ajung să ți-o trag, adaugă, apoi ridică mâna și își ia cuțitul.

Aha!

Christian ia o gură de biban – o face înadins.

— Nu fi așa sigur, murmur eu cu un aer bosumflat, iar el se uită la mine amuzat. Că tot veni vorba de contracte, adaug eu, cum rămâne cu contractul de confidențialitate?

— Rupe-l, răspunde el simplu.

Uau!

— Poftim? Serios?

— Da.

— Ești sigur că n-am să dau fuga la Seattle Times să le povestesc despre tine? îl tachinez eu.

Izbucnește în râs și mi se pare un sunet minunat. Are un aer atât de tineresc.

— Sunt sigur. Am încredere în tine. Sunt dispus să-ți acord credit.

Oh. Surâd sfios.

— Idem, șoptesc eu.

Ochii i se luminează.

— Mă bucur că ești îmbrăcată în fustă, murmură el.

Și brusc dorința îmi cuprinde sângele și așa încins.

— Atunci de ce nu m-ai atins? spun eu printre dinți.

— Ți-e dor de atingerile mele? mă întreabă, rânjind.

Se amuză… nenorocitul.

— Da, clocotesc eu.

— Mănâncă, îmi poruncește.

— N-ai de gând să mă atingi?

— Nu, clatină el din cap.

Cum? Rămân cu gura căscată.

— Închipuie-ți cum o să te simți când o să ajungem acasă, șoptește el. Abia aștept.

— O să fie numai vina ta dacă o să iau foc aici, la etajul șaptezeci și șase, mormăi eu cu dinții încleștați.

— Oh, Anastasia. O să găsim noi un mijloc să stingem focul, spune el, rânjind senzual.

Cuprinsă de mânie, îmi îndrept atenția spre bibanul din farfurie, iar zeița mea intimă mijește ochii, privindu-mă calm cu coada ochiului. Și noi putem juca jocul ăsta. Am învățat regulile în timpul mesei pe care am luat-o la Heathman. Gust din pește. E delicios – se topește în gură, nu alta. Închid ochii, savurându-i gustul. Când îi deschid, încep să-l seduc pe Christian Grey, ridicându-mi foarte ușor fusta, ca să-mi dezvelesc mai mult coapsele.

Christian se oprește, cu furculița suspendată în aer.

Atinge-mă!

Dar, după o clipă, Christian continuă să mănânce. Mai iau o gură de pește, fără să-i dau atenție. După aceea, punând jos cuțitul, îmi plimb mâna pe partea interioară a

coapsei, lovindu-mi ușor pielea cu buricele degetelor. Mă distrage chiar și pe mine, mai ales că tânjesc după atingerea lui. Christian se oprește iar.

— Știu ce faci, spune el cu glas scăzut și răgușit.

— Știu că știi, domnule Grey, răspund eu încet. Tocmai asta e ideea.

Iau o tulpină de sparanghel, mă uit la el cu coada ochiului, apoi vâr sparanghelul în sosul olandez, învârtindu-l de câteva ori.

— N-ai să reușești să inversezi rolurile, domnișoară Steele.

Zâmbind superior, întinde mâna și îmi ia sparanghelul, reușind – surprinzător și enervant – să nu mă atingă. Nu, nu e bine – nu e conform planului. Of!

— Deschide gura, îmi poruncește.

Pierd această bătălie a voințelor. Mă uit iarăși la el, iar ochii lui sunt de un cenușiu luminos. Depărtându-mi un pic buzele, îmi plimb limba peste buza de jos. Christian zâmbește, iar ochii i se întunecă.

— Mai mult, șoptește și își depărtează buzele astfel încât să-i văd limba.

Mormăi în sinea mea și îmi mușc buza de jos, apoi fac ce-mi cere.

Aud cum inspiră brusc – se pare că nu e tocmai imun. Bine, încep să-l prind în mreje. Zeița mea intimă ridică pumnul în aer de bucurie.

Cu ochii ațintiți în ai săi, iau sparanghelul în gură și îi sug ușor… delicat… vârful. Sosul olandez e delicios. Apoi mușc, scoțând un geamăt discret.

Christian închide ochii. *Da!* Când îi deschide din nou, are pupilele dilatate. Efectul asupra mea e imediat. Gem și întind mâna să-l ating pe coapsă. Spre surprinderea mea, își folosește cealaltă mână să mă apuce de încheietură.

— Ba nu, domnișoară, murmură el blând.

Îmi ia mâna și și-o apropie de buze, apoi îmi mângâie ușor încheieturile degetelor, și simt cum mă trec fiorii. În sfârșit! Mai vreau, te rog!

— Nu mă atinge, mă dojenește el cu glas scăzut, și îmi

pune iarăși mâna pe genunchi.

E atât de frustrant – contactul a fost atât de scurt și de nesatisfăcător.

— Nu joci cinstit, mă bosumflu eu.

— Știu.

Își ia paharul de șampanie să propună un toast, iar eu îl urmez.

— Felicitări pentru promovare, domnișoară.

Dăm noroc și mă îmbujorez.

— Da, destul de neașteptat, murmur eu.

Se încruntă, ca și când i-ar fi trecut prin minte un gând neplăcut.

— Mănâncă, îmi poruncește. Nu te duc acasă până nu-ți termini mâncarea, și abia apoi o să putem sărbători cu adevărat.

Are un aer atât de excitat, atât de frust și poruncitor. Simt că mă topesc.

— N-am poftă. Nu de mâncare.

Clatină din cap, simțindu-se bine, dar tot mijește ochii.

— Mănâncă, altminteri am să te bat la fund chiar aici, și o să-i distrăm pe ceilalți clienți.

Vorbele lui îmi dau fiori. N-ar îndrăzni! Palmele lui pline de mâncărimi! Îmi strâng buzele într-o linie aspră și mă uit țintă la el. Luând o tulpină de sparanghel, îi vâră vârful în sos.

— Mănâncă asta, murmură el, cu glas scăzut și seducător.

Mă supun cu plăcere.

— Chiar mi se pare că nu mănânci suficient. Ai slăbit de când te-am cunoscut, spune el blând.

Nu vreau să mă gândesc la greutatea mea – adevărul este că îmi place să fiu slabă, ca acum. Înghit sparanghelul.

— Nu vreau decât să mergem acasă și să facem dragoste, murmur eu cu un aer neconsolat, iar Christian surâde.

— Și eu. Și o să mergem. Mănâncă.

Fără tragere de inimă, mă întorc la mâncare și încep să

mănânc. Sincer, mă simt ca un copil căruia i se refuză bomboana – și am făcut exact ce mi-a cerut: am fost la baie și mi-am dat jos chiloții. Cât îi place să mă provoace! E un provocator sexy, delicios și răutăcios – și e doar al meu.

Mă întreabă despre Ethan și își dă seama că face afaceri cu tatăl lui Kate și Ethan. Hm… ce mică e lumea. Îmi pare bine că nu aduce vorba de dr. Flynn sau de casă, pentru că mi-e greu să mă concentrez asupra conversației. Vreau să merg acasă.

Tensiunea sexuală dintre noi crește în intensitate. Se pricepe de minune să mă facă să aștept. Să creeze un scenariu. Din când în când, își pune mâna pe coapsă, foarte aproape de a mea, dar tot nu mă atinge – ci mă atâță și mai mult.

Nenorocitul! În cele din urmă, termin de mâncat și las tacâmurile pe farfurie.

— Bravo! murmură el, iar cuvintele lui sunt pline de promisiuni.

Mă încrunt.

— Și acum? întreb, simțindu-mi pântecele mistuit de dorință.

Vai, cât îl doresc pe acest bărbat.

— Acum? Plecăm. Cred că ai anumite așteptări, domnișoară. Pe care am de gând să le îndeplinesc cât mai bine cu putință.

Uau!

— Cât… mai… bine… cu… putință? bâigui.

Dumnezeule mare!

Zâmbește și se ridică în picioare.

— Nu trebuie să plătim? întreb eu cu respirația tăiată.

Înclină capul într-o parte.

— Sunt membru aici. Or să treacă totul în contul meu. Haide, Anastasia, după tine.

Face un pas într-o parte, iar eu mă ridic, gândindu-mă că nu am chiloți pe mine.

Se uită la mine cu ochi întunecați, ca și când m-ar dezbrăca din priviri, iar eu mă delectez cu dorința pe care i-o stârnesc. Mă face să mă simt atât de sexy – acest

bărbat frumos mă vrea. Oare întotdeauna o să mă excite asta? Oprindu-mă intenționat în fața lui, îmi netezesc rochia peste șolduri.

— Abia aștept să ajungem acasă, îmi șoptește el la ureche, dar tot nu mă atinge.

În drum spre ieșire, îi spune ceva despre mașină ospătarului-șef, dar nu-l ascult, căci zeița mea intimă arde de nerăbdare – Doamne, ar putea incendia orașul!

Cât așteptăm în fața lifturilor, ni se alătură două cupluri de vârstă mijlocie. Când se deschid ușile, Christian mă ia de umăr și mă conduce în spatele cabinei. Mă uit în jur și văd că suntem înconjurați de oglinzi fumurii. Când urcă și celelalte două cupluri, un bărbat într-un costum maro deloc elegant îl salută pe Christian.

— Grey, rostește el politicos, înclinând capul.

Christian înclină și el capul, dar nu spune nimic.

Cele două cupluri stau în fața noastră, întoarse spre ușile liftului. E clar că sunt prieteni – femeile vorbesc tare, încântate și animate după cină. Cred că toți sunt cherchelițți.

După ce se închid ușile, Christian se apleacă lângă mine să-și lege șiretul. Ciudat, n-are șiretul desfăcut. Își așează discret mâna pe glezna mea, făcându-mă să tresar, iar când se ridică, și-o plimbă pe piciorul meu, degetele lui alunecându-mi delicios pe piele – uau! — până sus. Sunt nevoită să-mi reprim un icnet de uimire când mâna lui îmi ajunge pe fund. Christian trece în spatele meu.

Vai de mine… Rămân cu gura căscată, uitându-mă țintă la cefele celor din fața mea. Habar n-au ce facem. Petrecându-și brațul liber în jurul taliei mele, Christian mă trage spre el, ținându-mă nemișcată, în timp ce degetele lui explorează. *Dumnezeule mare… chiar înăuntru?* Liftul coboară lent, oprind la etajul cincizeci și trei să ia alte câteva persoane, dar nu le dau nicio atenție. Sunt concentrată asupra fiecărei mișcări a degetelor lui. Dau târcoale o vreme… iar acum înaintează, continuându-și explorarea, în timp ce ne tragem amândoi mai în spate.

Iarăși trebuie să-mi înăbuș un geamăt când degetele

sale își ating ținta.

— Întotdeauna atât de pregătită, domnișoară, șoptește el, vârându-și un deget lung în mine.

Mă trec fiorii. Cum poate să facă asta de față cu atâta lume?

— Stai nemișcată și nu scoate niciun sunet, mă avertizează el, șoptindu-mi la ureche.

Sunt îmbujorată, fierbinte, excitată, prinsă într-un lift cu șapte persoane, dintre care șase nu-și dau seama ce se întâmplă în colțul cabinei. Degetul intră și iese din mine, iar și iar. Respir precipitat. Doamne, e jenant. Vreau să-i spun să se oprească… și să continue… și să se oprească. Mă sprijin de el, iar el își strânge brațul în jurul meu; îi simt sexul pe șold.

Liftul oprește iarăși la etajul patruzeci și patru. *Oh… oare cât o să dureze această tortură? Înăuntru… afară… înăuntru… afară…* Mă frec foarte discret de degetul lui insistent. După atâta timp în care nu m-a atins, și-a ales tocmai momentul ăsta! Aici! Și mă face să fiu atât de… lascivă.

— Sst! șoptește el, fără să pară afectat de celelalte două persoane care urcă în cabină.

Liftul devine din ce în ce mai aglomerat. Christian ne mută pe amândoi mai în spate, astfel încât acum suntem înghesuiți în colț, și mă ține nemișcată, torturându-mă în continuare și frecându-și nasul de părul meu. Sunt sigură că arătăm ca un cuplu de tineri îndrăgostiți care se giugiulesc într-un colț – dacă cineva s-ar obosi să întoarcă puțin capul să se uite la noi… Iar Christian își vâră încă un deget în mine.

La dracu'! Gem ușor și mă bucur că ceata din fața noastră își continuă flecăreala, fără să ne ia în seamă.

Oh, Christian, ce-mi faci! Îmi sprijin capul de pieptul lui, închizând ochii și lăsându-mă în voia degetelor sale nemiloase.

— Să nu-ți dai drumul, șoptește el. Vreau s-o lași pentru mai târziu.

Își desface degetele pe pântecele meu, apăsând ușor,

fără să întrerupă dulcea tortură. E un sentiment nemaipomenit.

În cele din urmă, liftul ajunge la parter. Cu un clinchet puternic, ușile se deschid, și, aproape instantaneu, pasagerii încep să coboare. Christian își retrage ușor degetele din mine și mă sărută pe ceafă, întorc capul spre el, iar el îmi zâmbește, apoi îl salută din cap pe domnul cu costum maro urât, care îi răspunde cu același gest, ieșind din lift cu soția lui. Abia observ toate astea, întrucât mă concentrez să mă țin dreaptă și să-mi controlez respirația precipitată. Doamne, tot trupul meu tânjește după el. Christian îmi dă drumul, lăsându-mă să stau singură pe picioare, fără să mă sprijin de el.

Mă întorc încă o dată și mă uit la el. Are obișnuitul său aer calm și stăpânit. Hm… nu mi se pare corect.

— Ești gata? întreabă el.

Cu o sclipire perversă în ochi, își vâră în gură arătătorul, apoi degetul mijlociu, și le suge.

— Foarte gustos, domnișoară Steele, șoptește, iar eu mai am un pic și încep să tremur.

— Nu pot să cred că ai făcut asta, murmur, simțind că mi se înmoaie picioarele.

— Ai fi surprinsă dacă ai afla ce pot să fac, domnișoară Steele, spune el.

Întinzând mâna, îmi dă o șuviță pe după ureche, zâmbetul discret trădându-i amuzamentul.

— Vreau să te duc acasă, dar probabil că n-o să ajungem decât până la mașină.

Zâmbind, mă ia de mână și mă conduce afară din cabină.

Cum? Sex în mașină? De ce n-o facem pe podeaua rece de marmură din holul de la intrare?

— Vino.

— Sigur, abia aștept!

— Vai, domnișoară Steele! mă dojenește el, prefăcându-se îngrozit.

— N-am făcut niciodată sex în mașină, bâigui eu.

Christian se oprește și duce aceleași două degete sub bărbia mea, dându-mi capul pe spate și privindu-mă în

ochi.

— Mă bucur să aud asta. Trebuie să recunosc că aș fi fost foarte surprins – ca să nu zic supărat –, dacă ai fi făcut-o.

Clipesc și mă înroșesc. Bineînțeles – n-am făcut sex decât cu el.

— Nu asta am vrut să spun, mă încrunt eu.

— Ce ai vrut să spui? mă ia la rost pe un ton surprinzător de aspru.

— Christian, e doar o expresie.

— Da, „n-am făcut niciodată sex în mașină” e o expresie faimoasă. Ce mai, e pe buzele tuturor.

Doamne… care e problema lui?

— Christian, nu m-am gândit la ce spun. Pentru numele lui Dumnezeu, tocmai mi-ai… ăă… făcut ce mi-ai făcut într-un lift plin de oameni. Nu sunt coerentă la ora asta.

Ridică din sprâncene.

— Ce ți-am făcut? mă provoacă el.

Mă încrunt. Vrea s-o spun.

— M-ai excitat – grozav. Acum du-mă acasă și fute-mă.

Rămâne cu gura căscată, apoi izbucnește în râs. Are un aer tineresc și lipsit de griji. Vai, îl aud râzând – îmi place atât de mult, pentru că se întâmplă atât de rar.

— Ești o romantică înnăscută, domnișoară Steele.

Mă ia de mână și ieșim în fața clădirii, unde valetul ne așteaptă lângă Saab.

— Deci vrei sex în mașină, murmură Christian, pornind motorul.

— Sinceră să fiu, mi-ar fi plăcut mai mult pe podeaua din holul de la intrare.

— Crede-mă, Ana, și mie mi-ar fi plăcut. Dar nu-mi surâde ideea de a fi arestat la ora asta, și nici nu voiam să ți-o trag la toaletă. Mă rog, nu azi.

Cum?

— Vrei să spui că asta ar fi fost o posibilitate?

— Oh, da.

— Hai să ne întoarcem.

Se răsucește spre mine și râde. Râsul lui e contagios, așa că, după o clipă, râdem amândoi – e un râs minunat, purificator, cu capul dat pe spate. Întinzând mâna, își așează palma pe genunchiul meu, mângâindu-l ușor cu degetele sale lungi și îndemânatice. Mă opresc din râs.

— Răbdare, Anastasia, murmură el, intrând în trafic.

Parchează Saab-ul în garajul de la Escala și oprește motorul. Dintr-odată, atmosfera din mașină se schimbă. Cu o nerăbdare lascivă, mă uit la el, încercând să-mi stăpânesc bătăile inimii. Se întoarce spre mine, sprijinindu-se de portieră, cu cotul pe volan.

Își trage ușor buza de jos cu degetul mare și arătătorul. Gura lui e atât de provocatoare. Vreau să o simt pe buze. Se uită la mine intens, cu ochi întunecați. Gura mi se usucă. Pe buze i se așterne un zâmbet sexy.

— O să ne-o tragem în mașină într-un loc și într-un moment alese de mine. În clipa asta, vreau să ți-o trag pe toate suprafețele disponibile în apartamentul meu.

Mă simt ca și când ar fi vorbit cu pântecele meu… zeița mea intimă execută patru *arabesques* și un *pas de Basque.*

— Da!

Doamne, am un ton atât de precipitat, atât de disperat.

Se apleacă un pic spre mine. Închid ochii, așteptând să mă sărute, spunându-mi în sinea mea: *În sfârșit!* Dar nu se întâmplă nimic. După o clipă, deschid ochii și văd că se uită la mine. Nu-mi dau seama la ce se gândește, dar nu apuc să spun nimic, pentru că mi-o ia el înainte.

— Dacă te sărut acum, n-o să mai ajungem în apartament. Haide.

Of! Oare bărbatul ăsta poate fi și mai enervant de atât?

Christian se dă jos din mașină.

Încă o dată, așteptăm să vină liftul, iar trupul îmi trepidează de nerăbdare. Christian mă ține de mână, mângâindu-mi ritmic încheieturile degetelor, fiecare atingere a lui având ecou în adâncul meu. Oh, îi vreau mâinile pe tot trupul meu. M-a chinuit suficient!

— Și ce s-a întâmplat cu gratificarea imediată? murmur eu, în timp ce așteptăm.

Christian îmi zâmbește cu superioritate.

— Nu e potrivită în toate situațiile, Anastasia.

— De când?

— Din seara asta.

— De ce mă chinuiești în halul ăsta?

— Ca să fim chit, domnișoară Steele.

— Dar eu cum te chinuiesc?

— Cred că știi cum.

Mă uit la el, iar expresia lui e greu de descifrat. *Vrea să-mi audă răspunsul.*

— Și mie îmi place gratificarea întârziată, șoptesc eu, zâmbind sfios.

Mă trage brusc de mână și mă ia în brațe. Își înfige degetele în părul de pe ceafă și îmi dă capul pe spate.

— Cum aș putea să te determin să spui da? întreabă el cu ardoare, făcându-mă să-mi pierd iarăși cumpătul.

Clipesc și mă uit la chipul său încântător, serios și disperat.

— Mai dă-mi niște timp, te rog, murmur eu.

Scoate un geamăt și, în cele din urmă, mă sărută – prelung și apăsat. Apoi urcăm în lift și ne împletim mâinile, buzele și limbile, înfigându-ne degetele unul în părul celuilalt. Dorința năvalnică îmi inundă trupul, întunecându-mi mintea. Mă lipește de peretele cabinei, țintuindu-mă cu coapsele sale, cu o mână în părul meu și cu cealaltă ținându-mă de bărbie.

— Sunt al tău, șoptește. Soarta mea e în mâinile tale, Ana.

Cuvintele lui sunt amețitoare și, surescitată cum sunt, îmi vine să smulg hainele de pe el. Îi dau jos haina de pe umeri, iar când liftul ajunge la apartamentul său, ieșim împleticindu-ne în holul de la intrare.

Christian mă lipește de zid, chiar lângă lift, iar haina îi cade pe podea. Mâna lui îmi alunecă pe picior, ridicându-mi rochia, fără ca buzele să i se desprindă de ale mele.

— Asta e prima suprafață disponibilă, șoptește,

ridicându-mă brusc. Strânge-ți picioarele în jurul meu.

Fac ce-mi cere, iar el se întoarce și mă sprijină pe masa din hol, rămânând între picioarele mele. Îmi dau seama că vaza care stătea de obicei pe ea lipsește. *Cum așa?* Vârând mâna în buzunarul blugilor, Christian scoate un prezervativ pe care mi-l dă mie, apoi își desface fermoarul.

— Ai idee cât de mult mă exciți?

— Cum? gâfâi eu. Nu... eu...

— Ei bine, mă exciți grozav – tot timpul, murmură el, luându-mi prezervativul din mână.

Vai, totul se întâmplă atât de repede, dar, după toate torturile la care m-a supus, îl doresc enorm – chiar acum. Se uită la mine în timp ce-și pune prezervativul, apoi îmi cuprinde coapsele, depărtându-le mai mult.

Se pregătește să intre, dar face o pauză.

— Rămâi cu ochii deschiși. Vreau să te văd, șoptește, și, apucându-mi mâinile cu ale lui, se adâncește lent în mine.

Încerc, zău că încerc, dar senzația e delicioasă. Exact ce așteptam după atâtea tachinări. *Oh, minunata senzație de plinătate...* Gem și îmi arcuiesc spatele.

— Deschide ochii! murmură el, strângându-mă mai tare de încheieturi, apoi se năpustește în mine, făcându-mă să strig.

Îi deschid, iar el mă fixează cu ochii larg deschiși. Iese ușor din mine, apoi se adâncește încă o dată, iar buzele i se întredeschid, eliberând un *Ah...,* dar nu spune nimic. Văzând cât de excitat e și ce efect am asupra lui, simt că mă aprind pe dinăuntru, sângele clocotindu-mi în vene. Sfredelindu-mă cu ochii lui cenușii, își întețește ritmul, iar eu îl savurez, mă bucur de el, privindu-l cum se uită la mine – pasiunea, iubirea lui – și, în cele din urmă, ne dăm drumul amândoi odată.

Scot un strigăt, explodând în jurul lui, iar Christian mă urmează.

— Da, Ana! strigă el.

Se prăbușește peste mine, dându-mi drumul la mâini și sprijinindu-și capul pe pieptul meu. Încă îl țin strâns între picioare și, sub privirile materne și răbdătoare ale

madonelor din tablouri, îi cuprind capul cu mâinile, străduindu-mă să-mi recapăt suflul.

Ridică ușor capul și se uită la mine.

— Încă n-am terminat cu tine, murmură și, îndreptându-se de spate, mă sărută tandru.

Sunt goală și stau întinsă pe Christian, cu capul sprijinit pe pieptul lui, cu respirația întretăiată. Dumnezeule mare – oare nu i se termină niciodată energia? Christian își plimbă degetele pe spatele meu.

— Mulțumită, domnișoară Steele?

Scot un murmur aprobator – nu mai am putere să vorbesc. Ridicând capul, mă uit la el, scăldându-mă în privirea lui caldă și iubitoare. Plec capul foarte lent, ca să-și dea seama că am de gând să-l sărut pe piept.

Se încordează câteva secunde, iar eu îi aștern o sărutare blândă pe părul de pe piept, inspirându-i parfumul unic, amestecat cu miros de sex și transpirație. E o senzație foarte excitantă. Christian se întoarce, astfel încât acum stau întinsă pe o parte, lângă el, și se uită în ochii mei.

— Oare așa e sexul pentru toată lumea? Mă mir că oamenii mai ies în oraș, murmur eu, devenind brusc sfioasă.

Zâmbește.

— Nu mă pot pronunța pentru toată lumea, dar cu tine e al naibii de special, Anastasia.

Se apleacă și mă sărută.

— Pentru că ești al naibii de special, domnule Grey, încuviințez eu, zâmbindu-i și mângâindu-i fața, iar el clipește cu un aer pierdut.

— E târziu. Dormi, spune, apoi mă sărută, se întinde lângă mine, mă întoarce cu spatele și mă ia în brațe.

— Nu-ți plac complimentele.

— Dormi, Anastasia.

Hm… dar chiar e al naibii de special. Doamne… cum de nu-și dă seama?

— Mi-a plăcut grozav casa, murmur eu.

Nu spune nimic preț de o clipă, dar îi simt zâmbetul.

— Te iubesc. Dormi.

Își freacă nasul de părul meu și mă afund în somn, în siguranța îmbrățișării sale, visând la apusuri de soare, uși de sticlă și scări largi… și la un băiețel cu păr arămiu alergând pe pajiște, strigând și râzând în timp ce-l urmăresc.

* * *

— Trebuie să plec, iubito, îmi șoptește Christian, sărutându-mă sub ureche.

Deschid ochii și e dimineață. Mă întorc spre Christian, dar el e deja în picioare, îmbrăcat, proaspăt și minunat și stă aplecat deasupra mea.

— Cât e ceasul?

Oh, nu… nu vreau să întârzii.

— Stai liniștită. Am o întâlnire matinală.

Își freacă nasul de al meu.

— Miroși bine, murmur, întinzându-mă sub el.

Membrele îmi sunt ușor înțepenite și trosnesc din pricina isprăvilor de ieri.

— Nu pleca, șoptesc, petrecându-mi brațele pe după gâtul lui.

Înclină capul într-o parte și ridică o sprânceană.

— Domnișoară Steele, vrei să mă împiedici să ajung la muncă?

Încuviințez somnoroasă din cap, iar pe buze i se așterne noul lui zâmbet sfios.

— Oricât de tentantă ai fi, trebuie să plec.

Mă sărută și se ridică în picioare. E îmbrăcat cu un elegant costum bleumarin-închis, cămașă albă și cravată bleumarin, și arată exact ca un CEO… un CEO sexy.

— Pe mai târziu, iubito, murmură el, apoi pleacă.

Arunc o privire la ceas și văd că e deja șapte – probabil n-am auzit alarma. Ei bine, e timpul să mă scol.

În timp ce fac duș, îmi vine o idee. Mă gândesc la alt cadou pe care i l-aș putea cumpăra lui Christian de ziua

lui. E atât de dificil să-i iei ceva unui bărbat care are tot ce vrea. Deja i-am dat cadoul meu principal și încă am celălalt articol pe care i l-am cumpărat de la magazinul de suveniruri, dar cadoul la care mă gândesc acum chiar va fi de la mine. Opresc dușul și zâmbesc încântată. Trebuie să mă duc să-l pregătesc.

Intru în dressing și îmi iau pe mine o rochie strâmtă de un roșu-închis, cu un decolteu pătrat destul de adânc. Da, e numai bună pentru serviciu.

Iar acum, cadoul pentru Christian. Încep să-i caut prin sertare, întrebându-mă unde își ține cravatele. În sertarul de jos, îi găsesc blugii decolorați și rupți pe care îi poartă în camera de joacă – cei în care arată atât de sexy. Îi mângâi ușor, cu toată palma. Vai, ce moale e materialul!

Sub ei, găsesc o cutie de carton mare, subțire și neagră. Îmi stârnește imediat curiozitatea. Ce o fi în ea? Mă uit la ceas, simțind că iarăși îi încalc intimitatea. O scot și o scutur ușor. E destul de grea și pare să conțină hârtii sau manuscrise. Nu mă pot abține și deschid capacul – dar îl închid imediat. Sfinte Sisoie! Fotografii din Camera Roșie. Șocul mă face să mă așez pe vine, încercând să-mi șterg imaginea din minte. *De ce am deschis-o? De ce a păstrat pozele astea?*

Mă trec fiorii. Vocea interioară se încruntă la mine – s-a întâmplat înainte să te cunoască. Uită de ele.

Are dreptate. Ridicându-mă în picioare, observ că toate cravatele lui sunt atârnate la capătul barei pentru umerașe. O iau pe preferata mea și ies repede de acolo.

Încerc să-mi spun că toate acele fotografii sunt D.A. – Dinainte de Ana. Vocea mea interioară încuviințează, dar mă îndrept spre living cu inima strânsă. Doamna Jones îmi zâmbește călduros, apoi se încruntă.

— Totul e în regulă, Ana? mă întreabă ea pe un ton blând.

— Da, murmur eu cu un aer absent. Ai cumva o cheie de la… ăă… camera de joacă?

Luată prin surprindere, tace un moment.

— Da, bineînțeles, spune, desfăcând un inel de chei de la

brâu. Ce-ai vrea să mănânci la micul dejun, draga mea? Mă întreabă, dându-mi cheile.

— Doar granola. Mă întorc imediat.

Acum, după ce am descoperit fotografiile, nu mai sunt atât de sigură în privința darului. *Nu s-a schimbat nimic*, îmi strigă iarăși vocea interioară, uitându-se la mine peste ochelarii ei cu lentile în formă de semilună. *Poza aia era sexy,* se amestecă și zeița mea intimă, iar eu mă încrunt la ea în sinea mea. Așa e – ba chiar era prea sexy pentru mine.

Ce altceva mi-a mai ascuns? Scotocesc repede prin cufărul de muzeu, iau ce-mi trebuie și încui ușa camerei de joacă în urma mea. N-ar fi bine ca José să intre aici din greșeală.

Îi înapoiez cheile doamnei Jones, mă așez pe taburet și încep să-mi înfulec micul dejun, simțindu-mă ciudat că nu e și Christian de față. Oare cine era în poza aia? Leila?

În drum spre serviciu, mă întreb dacă să-i spun sau nu că am descoperit fotografiile. *Nu*, strigă vocea mea interioară, cu fața personajului din *Țipătul* lui Edvard Munch. Decid că probabil are dreptate.

După ce mă așez la birou, îmi bâzâie Blackberry-ul.

De la: Christian Grey
Subiect: Suprafețe
Data: 17 iunie 2011, 08:59
Către: Anastasia Steele

După calculele mele, au mai rămas treizeci de suprafețe neexplorate în apartamentul meu. Abia aștept să le explorăm pe fiecare în parte. Apoi o să continuăm cu podelele, pereții – și să nu uităm balconul.

Apoi biroul meu…

Mi-e dor de tine. x

Christian Grey
CEO priapic, Grey Enterprise Holdings Inc.

E-mailul lui mă face să zâmbesc, iar toate reținerile mele de mai devreme se evaporă. Acum, mă vrea pe mine, îmi spun în sinea mea, iar amintirile escapadelor sexuale de aseară îmi inundă mintea… *liftul, holul de la intrare, patul.* Îmi place că e priapic. Mă întreb într-o doară care e echivalentul feminin al acestui adjectiv.

De la: Anastasia Steele
Subiect: Romantism?
Data: 17 iunie 2011, 09:03
Către: Christian Grey

Domnule Grey,
Ai o minte unilaterală.
Ți-am simțit lipsa la micul dejun.
Dar doamna Jones a fost foarte serviabilă.

De la: Christian Grey
Subiect: Intrigat
Data: 17 iunie 2011, 09:07
Către: Anastasia Steele

Doamna Jones a fost serviabilă? Cu ce te-a ajutat?
Ce pui la cale, domnișoară Steele?

Christian Grey
CEO curios, Grey Enterprise Holdings Inc.

Cum și-o fi dat seama?

De la: Anastasia Steele
Subiect: Secret
Data: 17 iunie 2011, 09:10
Către: Christian Grey

Așteaptă și ai să vezi – e o surpriză.
Trebuie să lucrez… lasă-mă în pace.
Te iubesc.
A x

De la: Christian Grey
Subiect: Frustrat
Data: 17 iunie 2011, 09:12
Către: Anastasia Steele

Nu suport să-mi ascunzi lucruri.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprise Holdings Inc.

Mă uit la micul ecran al Blackberry-ului. Vehemența implicită din e-mailul lui mă ia prin surprindere. De ce reacționează așa? Nu-i ca și când aș ascunde fotografii erotice cu foștii mei iubiți.

De la: Anastasia Steele
Subiect: Să-ți fac pe plac
Data: 17 iunie 2011, 09:14
Către: Christian Grey

E ceva pentru aniversarea ta.
Încă o surpriză.
Nu fi așa supărăcios.
A x

Nu-mi răspunde imediat, iar eu sunt chemată la o ședință, așa că nu pot aștepta foarte mult.

Când mă uit iarăși la Blackberry, văd cu groază că e ora patru. Când s-a scurs toată ziua? Tot n-am primit niciun mesaj de la Christian. Hotărăsc să-i scriu încă un e-mail.

De la: Anastasia Steele
Subiect: Bună
Data: 17 iunie 2011, 16:03
Către: Christian Grey

Nu vrei să vorbești cu mine?
Nu uita că ies să beau ceva cu José și că rămâne la noi peste noapte.
Mai gândește-te, poate vrei să vii și tu.
A x

Nu-mi răspunde și simt un fior de neliniște. Sper că se simte bine. Îl sun, dar îmi răspunde serviciul de mesagerie vocală. Mesajul de întâmpinare e simplu și rostit pe un ton limpede: *Grey, vă rog lăsați un mesaj.*

— Bună… ăă… sunt eu, Ana. Totul e în regulă? Sună-mă, bâigui eu în telefon.

E prima oară când îi las un mesaj vocal. După ce închid, mă înroșesc. *Bineînțeles că o să-și dea seama că ești tu, proasto!* Mă dojenește vocea interioară, dându-și ochii peste cap. Mă gândesc s-o sun pe Andrea, asistenta lui, dar decid că ar fi prea mult. Fără tragere de inimă, îmi continui lucrul.

Telefonul îmi sună brusc, și îmi tresare inima. *Christian!* Dar nu, e Kate! În sfârșit, prietena mea cea mai bună!

— Ana! strigă ea de unde s-o fi aflând.

— Kate! Te-ai întors? Mi-a fost dor de tine.

— Și mie. Am atâtea să-ți povestesc. Suntem la aeroportul din Seattle – eu și bărbatul meu, chicotește ea într-un fel care nu îi e tocmai caracteristic.

— Mișto! Și eu am multe să-ți povestesc.

— Ne vedem la apartament?

— Ies să beau ceva cu José. Vino și tu.

— José e în Seattle? Sigur că vin. Să-mi scrii un mesaj să-mi spui unde.

— În regulă, spun eu, zâmbind radios – după atâta timp,

prietena mea cea mai bună s-a întors.

— Cum îți merge, Ana?

— Bine.

— Mai ești cu Christian?

— Da.

— Bine. Pe mai târziu.

Oh, nu și ea. Influența Elenei nu cunoaște limite.

— Mda… pe mai târziu, dragă, zâmbesc eu, după care închid.

Uau! S-a întors Kate. Cum o să-i povestesc tot ce s-a întâmplat? Ar trebui să-mi notez pe hârtie, să nu uit nimic.

O oră mai târziu, îmi sună telefonul fix. *Christian?* Nu, e Claire.

— Ar trebui să-l vezi pe tipul care a venit după tine la recepție. De unde îi cunoști pe toți tipii ăștia mișto, Ana?

Probabil că a venit José. Mă uit la ceas – e șase fără un sfert – și simt un ușor fior de bucurie. A trecut atâta timp de când nu l-am mai văzut.

— Ana, uau! Arăți excelent. Atât de matură, îmi zâmbește el.

Numai pentru că port o rochie elegantă… Doamne!

Mă îmbrățișează cu putere, murmurând cu un aer uimit:

— Și înaltă!

— E de la pantofi, José. Nici tu nu arăți rău.

E îmbrăcat cu o pereche de blugi, un tricou negru și o cămașă de flanel cu carouri albe și negre.

— Îmi iau lucrurile și mergem.

— Bine. Te aștept aici.

Iau două beri Rolling Rocks de la barul aglomerat și mă întorc la masa unde s-a așezat José.

— Cum ți se pare apartamentul lui Christian?

— N-am apucat să intru. Am livrat fotografiile la liftul de serviciu. A venit un tip, Taylor, să le ia. Oricum, amplasamentul blocului e nemaipomenit.

— Așa e. Să vezi cum arată înăuntru.

— Abia aștept. Noroc, Ana! Văd că-ți prieșteLa Seattle.

Mă înroșesc și ciocnesc sticla cu el. Îmi prieste relația cu Christian.

— Noroc! Povestește-mi despre expoziție. Cum a fost?

Zâmbește radios și se pune pe povestit. A vândut toate fotografiile, în afară de trei, iar cu banii pe care i-a câștigat și-a plătit împrumuturile pentru studii, ba chiar i-a rămas și lui ceva.

— Și am fost angajat să fac niște peisaje pentru Autoritatea Turistică din Portland. Mișto, nu? încheie el cu un aer mândru.

— Vai, José, e minunat! Dar comanda asta nu-ți încurcă studiile?

— Ah, nu! Acum, că ați plecat și voi, și alți trei tipi cu care mai ieșeam în oraș, am mai mult timp.

— N-ai nicio gagică mișto care să te țină ocupat? Ultima oară când te-am văzut, erau vreo cinci tipe care îți sorbeau fiecare vorbă, ridic eu o sprânceană.

— Nu, Ana. Niciuna nu e suficient de bună pentru mine, bravează el.

— Ah, sigur. Am uitat că-l am în față pe José Rodriguez, spaima femeilor, chicotesc eu.

— Hei, am avut și eu momentele mele bune, Steele, răspunde el cu un aer vag ofensat, iar eu mă rușinez.

— Sigur că da, îl consolez eu.

— Și, cum te înțelegi cu Grey? mă întreabă, pe un ton mai rece.

— Bine, murmur eu.

— Zici că aveți o relație serioasă?

— Da, serioasă.

— Nu e prea în vârstă pentru tine?

— Oh, José. Doar știi ce zice mama – că m-am născut bătrână.

José strâmbă din gură.

— Ce mai face maică-ta?

Și astfel ne îndepărtăm de zona periculoasă a conversației.

— Ana!

Mă întorc și îi văd pe Kate și Ethan. Kate arată splendid:

păr blond-roșcat, decolorat de soare, bronz auriu, zâmbet radios, maiou alb și blugi strâmți care îi pun în evidență trupul armonios. Toți ochii sunt ațintiți asupra ei. Sar de pe scaun și o iau în brațe. Vai, ce dor mi-a fost de femeia asta!

Mă împinge ușor în spate, ținându-mă de umeri, și mă studiază cu atenție, iar eu mă înroșesc sub privirea ei intensă.

— Ai slăbit. Mult. Și arăți altfel. Mai matură. Ce s-a întâmplat în ultima vreme? spune ea cu un aer matern, preocupat și autoritar. Îmi place rochia. Te prinde bine.

— S-au întâmplat multe de când ai plecat. O să-ți povestesc mai încolo, între patru ochi.

Încă nu sunt pregătită pentru inchizitorul Katherine Kavanagh.

— Te simți bine? mă întreabă ea blând, uitându-se la mine cu o privire lămuritoare.

— Da, zâmbesc eu.

Dar mi-ar fi și mai bine dacă aș ști unde e Christian.

— Perfect.

— Bună, îl salut eu pe Ethan, iar el mă îmbrățișează scurt.

— Bună, Ana, îmi șoptește el la ureche.

José se încruntă la el.

— Cum a fost prânzul cu Mia? îl întreb pe Ethan.

— Interesant, răspunde el criptic.

Oh?

— Ethan, îl știi pe José?

— Ne-am întâlnit o dată, mormăie José, apoi dă mâna cu el, măsurându-l din priviri.

— Da, acasă la Kate, în Vancouver, spune Ethan, zâmbindu-i călduros lui José. Cine vrea ceva de băut?

Mă duc la toaletă și, cât stau înăuntru, îi trimit lui Christian un mesaj cu localul în care ne aflăm – poate vine și el. N-am niciun e-mail și niciun apel nepreluat de la el. Nu-i stă în obicei să nu dea niciun semn.

— Care-i treaba, Ana? mă întreabă José când mă întorc

la masă.

— Nu pot să dau de Christian. Sper că totul e în regulă.

— Sunt sigur. Mai vrei o bere?

— Da.

Kate se aplecă spre mine.

— Ethan mi-a zis că o fostă iubită nebună a venit în apartament cu o armă.

— Păi… da, ridic eu din umeri în chip de scuză. Doamne, chiar vrei să discutăm acuma despre asta?

— Ana, ce naiba s-a întâmplat?

Dar îi sună telefonul, iar Kate se întrerupe brusc și răspunde:

— Bună, iubitule.

Iubitule!

— Sigur, spune ea, încruntându-se la mine. E Elliot…, vrea să stea de vorbă cu tine.

— Ana, spune el cu glas reținut și calm.

Simt mâncărimi de rău augur pe pielea capului.

— Ce s-a întâmplat?

— Christian… Nu s-a întors de la Portland.

— Cum? Ce vrei să spui?

— Elicopterul lui e dat dispărut.

— Charlie Tango? șoptesc eu cu respirația tăiată. Nu!

Capitolul 19

Mă uit ca hipnotizată la flăcările de un portocaliu strălucitor, presărat cu nuanțe albăstrii, care dansează și se împletesc în șemineul din apartamentul lui Christian. Și, în ciuda căldurii pe care o degajă și a păturii de pe umeri, tot mi-e frig. Un frig care mi-a pătruns până în măduva oaselor.

Aud voci șoptite – multe voci șoptite –, dar sunt undeva în fundal, un murmur îndepărtat. Nu disting cuvintele. Tot ce aud, singurul zgomot asupra căruia mă pot concentra e sfârâitul discret al gazului care arde în șemineu.

Gândul îmi zboară la casa pe care am văzut-o ieri și la șemineurile ei – șemineuri adevărate, în care se face focul cu lemne. Aș vrea să fac dragoste cu Christian în fața unui foc adevărat. Aș vrea să fac dragoste cu el în fața acestui foc. Da, ar fi frumos. Sunt sigură că ar găsi un mijloc prin care să facă din asta ceva memorabil, ca de fiecare dată când am făcut dragoste. Pufnesc în sinea mea – chiar și atunci când doar ne-am tras-o. Da, și dățile acelea au fost memorabile. *Oare unde e?*

Flăcările tremură și pâlpâie, fascinându-mă. Mă concentrez doar asupra frumuseții lor scăpărătoare și dogoritoare. Sunt fermecătoare.

Anastasia, m-ai fermecat.

Mi-a spus asta prima oară când am făcut dragoste în patul meu. *Oh, nu…*

Mă cuprind cu brațele, iar cuvintele lui se îndepărtează de mine, iar realitatea prezentă mi se strecoară în minte. Golul înspăimântător din mine se lărgește. Charlie Tango e dat dispărut.

— Ana, ți-am adus ceva.

Doamna Jones mă smulge din gândurile mele, aducându-mă înapoi în cameră, în prezent, în mijlocul neliniștii. Îmi întinde o ceașcă de ceai. O iau recunoscătoare, iar zăngănitul ei în farfurioară îmi trădează tremurul mâinilor.

— Mulțumesc, șoptesc eu cu glas sugrumat din pricina

lacrimilor nevărsate și a nodului mare care mi s-a pus în gât.

Mia stă în fața mea, pe canapeaua enormă în formă de „U”, ținându-se de mână cu Grace. Se uită amândouă la mine, cu o expresie plină de suferință și neliniște. Grace pare mai în vârstă – o mamă îngrijorată pentru fiul ei. Mă uit la ele, clipind cu o mină inexpresivă. Nu le pot oferi un zâmbet liniștitor sau măcar o lacrimă – nimic, doar un aer pierdut și un sentiment din ce în ce mai puternic de gol interior. Mă uit la Elliot, José și Ethan, care stau în jurul barului, cu fețe serioase. Discută ceva cu glas scăzut. În spatele lor, doamna Jones își face de lucru în bucătărie.

Kate e în camera cu televizor, urmărind știrile locale. Aud țiuitul discret al uriașului ecran cu plasmă. Nu suport să mai văd o dată știrea aceea – CHRISTIAN GREY DAT DISPĂRUT –, însoțită de chipul lui frumos.

Îmi spun într-o doară că n-am văzut niciodată atât de mulți oameni în living, dar tot par mici prin comparație cu dimensiunile încăperii. Câteva insule de oameni pierduți și neliniștiți în casa Domnului meu Învechit în Rele.

Undeva, Taylor și Carrick stau de vorbă cu autoritățile, care le furnizează ultimele informații – dar sunt irelevante. Singurul lucru care se știe e că a dispărut. De opt ore. Și nu avem niciun semn de la el. Operațiunile de căutare au fost întrerupte. E prea întuneric. Și nu știm unde e. Ar putea fi rănit, înfometat – sau mai rău. *Nu!*

Mă rog iarăși la Dumnezeu. *Te rog, fă să fie teafăr. Te rog, fă să fie teafăr.* Repet rugăciunea la nesfârșit, ca pe o mantra, ca pe un colac de salvare, ceva concret de care să mă agăț în disperarea mea. Refuz să mă gândesc la ce e mai rău. Încă există speranțe.

Îmi aduc aminte de vorbele lui: „Ești colacul meu de salvare”. Da, întotdeauna există speranță. Nu trebuie să disper. Vorbele lui îmi răsună în minte.

„Acum, sunt un susținător ferm al gratificării imediate. Carpe diem, *Ana.”*

De ce n-am trăit clipa?

„Te-am cerut pentru că, în sfârșit, am întâlnit pe cineva

cu care vreau să-mi petrec restul vieții.”

Închid ochii și mă rog în gând, legănându-mă ușor. *Te rog, fă ca restul vieții lui să nu fie atât de scurt. Te rog, te rog.* N-am avut suficient timp… mai avem nevoie de timp. Am făcut atât de multe în ultimele săptămâni, am ajuns atât de departe. Nu se poate sfârși așa. Toate momentele noastre tandre: harta trasată cu ruj, seara când am făcut dragoste la hotelul Fairmont Olympic, cu el îngenuncheat în fața mea, oferindu-mi-se și lăsându-mă în cele din urmă să-l ating.

„Sunt la fel ca înainte, Ana. Te iubesc și am nevoie de tine. Atinge-mă, te rog.”

Oh, îl iubesc atât de mult. N-aș fi nimic fără el, aș fi doar o umbră – toată lumina ar dispărea. *Nu, nu, nu… bietul meu Christian.*

„Așa sunt eu, Ana. Și sunt al tău cu totul. Ce trebuie să fac pentru a te convinge? Să te fac să înțelegi că te vreau oricum. Că te iubesc.”

Și eu pe tine, al meu Cincizeci de Vicii.

Deschid ochii și mă uit țintă la flăcări, iar prin minte îmi trec amintiri ale clipelor petrecute împreună: bucuria adolescentină pe care o radia când am navigat cu catamaranul și am zburat cu planorul, înfățișarea lui suavă, sofisticată și extrem de sexy de la balul mascat, ziua când am dansat – vai, ce frumos a fost! — aici, în apartamentul lui, pe muzica lui Sinatra, învârtindu-ne prin cameră, nerăbdarea lui mută și plină de speranță de ieri, când am fost să vedem casa – și priveliștea aceea minunată.

„Am să-ți aștern lumea mea la picioare, Anastasia. Te vreau, trup și suflet, pentru totdeauna.”

Te rog, fă să fie teafăr. Nu se poate să se fi prăpădit. E centrul universului meu.

Un scâncet involuntar îmi scapă printre buze și duc repede mâna la gură. Nu. Trebuie să fiu puternică.

José vine lângă mine – sau oare e aici de mai multă vreme? Habar n-am.

— Vrei s-o suni pe mama ta? Sau pe tatăl tău? întreabă

el blând.

Nu! Clatin din cap și îl strâng de mână. Știu că nu pot vorbi.

Dacă o fac, am să mă pierd cu firea, dar căldura și strânsoarea delicată a mâinii lui îmi oferă consolare.

Oh, mamă! Buzele îmi tremură, gândindu-mă la ea. Oare s-o sun? Nu. N-aș putea face față reacției sale. Poate pe Ray, pentru că el nu și-ar pierde cumpătul – el nu-și pierde cumpătul niciodată, nici măcar când e înfrântă echipa cu care ține, Seattle Mariners.

Grace se ridică și se apropie de băieți, distrăgându-mi atenția. Cred că n-a stat niciodată atât de mult într-un singur loc. Mia vine și se așează lângă mine, luându-mă de cealaltă mână.

— O să se întoarcă, spune ea, începând pe un ton hotărât, dar vocea i se frânge la ultimele silabe.

Are ochii roșii, iar fața îi e palidă și trasă din pricina oboselii.

Arunc o privire spre Ethan, care se uită la Mia și Elliot, care la rândul său o strânge în brațe pe Grace. Apoi mă uit la ceas. E aproape de miezul nopții. *Timpul ăsta afurisit!* Cu fiecare oră, golul chinuitor din mine se extinde, consumându-mă, sufocându-mă. În adâncul meu, știu că mă pregătesc sufletește – mă pregătesc pentru ce e mai rău. Închid ochii și spun încă o rugăciune în gând, strângând mâna lui José și pe cea a Miei.

Deschizându-i, mă uit iarăși la flăcările din șemineu. Îi văd zâmbetul sfios; dintre toate expresiile lui, e preferata mea – o frântură din Christian cel adevărat, din Christian al meu. În el sălășluiesc mai multe persoane: maniacul controlului, președintele consiliului de administrație, hărțuitorul, zeul sexului, dominatorul și, în același timp, băiatul cu jucăriile lui. Zâmbesc. Mașina lui, vasul lui, avionul lui… *Charlie Tango… nu… nu… băiatul meu rătăcit…* chiar rătăcit, în clipa asta. Zâmbetul îmi dispare și o durere îmi străfulgeră trupul, îmi aduc aminte de el la duș, spălându-și dârele de ruj.

„Sunt un nimeni. Anastasia. Sunt gol pe dinăuntru. N-am

inimă.”

Nodul din gât se mărește. Oh, Christian, ba ai o inimă, și e a mea. Vreau să am grijă de ea pentru totdeauna. Deși e atât de complicat și de dificil, îl iubesc. Îl voi iubi întotdeauna. N-o să fie niciodată loc pentru altcineva în inima mea. Niciodată.

Îmi aduc aminte cum am stat în cafeneaua Starbucks, cântărind în minte argumentele pro și contra Christian. Toate cele contra – chiar și fotografiile pe care le-am găsit azi-dimineață – sunt irelevante acum. Nu mai contează decât el și întoarcerea lui acasă. *Oh, te rog. Doamne, adu-l acasă, fă, te rog, să fie teafăr. Am să merg la biserică… Fac orice.* Oh, dacă am să-l primesc înapoi, am să trăiesc clipa. Vocea lui îmi răsună iarăși în minte: *„Carpe diem, Ana!”*

Mă uit țintă în șemineu, iar flăcările încă se răsucesc una în jurul celeilalte, strălucind intens. Apoi Grace scoate un strigăt și totul în jur începe să se miște cu încetinitorul.

— Christian!

Mă întorc și o văd pe Grace pornind din spatele meu și traversând livingul în fugă, iar în prag stă un Christian îngrozit. E îmbrăcat doar cu pantalonii și cămașa, iar în mână își ține haina bleumarin, pantofii și șosetele. E obosit, murdar și nemaipomenit de frumos.

Dumnezeule mare… Christian! E în viață. Mă uit la el cu un aer stupefiat, încercând să-mi dau seama dacă am o halucinație sau e aievea.

Expresia lui e nespus de uimită. Își pune haina și pantofii pe podea, prinzând-o în brațe pe Grace, care se aruncă la gâtul său și îl sărută apăsat pe obraz.

— Mamă?

Christian se uită la ea complet derutat.

— Am crezut că n-o să te mai văd niciodată, șoptește Grace, exprimând spaima noastră, a tuturor.

— Mamă, sunt aici, îl aud spunând pe un ton consternat.

— Am murit de o mie de ori azi, șoptește ea, iar vocea ei dă glas gândurilor mele.

Grace se înfioară și izbucnește în plâns, nemaiputând să-

și stăpânească lacrimile. Christian se încruntă, îngrozit sau stânjenit – nu-mi dau seama –, iar după o clipă o cuprinde cu brațele lui mari, ținând-o strâns la piept.

— Oh, Christian, spune ea cu glas sugrumat, strângându-l în brațe și plângându-i la piept, fără să se mai abțină.

Christian o ține și el în brațe, legănând-o ușor ca s-o liniștească. Lacrimi fierbinți îmi umplu ochii, iar din hol se aude glasul lui Carrick:

— E în viață! Ei, ești aici!

Carrick iese din biroul lui Taylor, închizându-și telefonul mobil, apoi îi îmbrățișează pe amândoi – mamă și fiu –, cu un aer ușurat.

— Tată?

Mia strigă ceva ininteligibil, apoi se ridică în picioare și dă fuga spre ei, îmbrățișându-i pe toți.

În cele din urmă, lacrimile încep să-mi șiroiască pe obraji. E aici, e teafăr. Dar nu mă pot mișca.

Carrick e primul care se dă în spate, ștergându-se la ochi și apucându-l pe Christian de umăr. Mia se dă și ea în spate, apoi Grace.

— Scuze, bâiguie ea.

— Ei, mamă, nu-i nimic, spune Christian, încă având pe chip mina consternată.

— Unde ai fost? Ce s-a întâmplat? întreabă Grace, plângând și luându-și fața în mâini.

— Mamă, murmură Christian, apoi o ia încă o dată în brațe și o sărută pe creștet. Sunt aici. N-am nimic. Dar mi-a luat al naibii de mult să mă întorc de la Portland. Ce e cu comitetul de primire?

Ridică privirea și se uită prin living, până dă cu ochii de mine.

Clipește și se uită scurt la José, care îmi dă drumul la mână. Gura lui Christian se strânge. Îl sorb din priviri și mă cuprinde un val de ușurare. Mă simt sleită de puteri, dar sunt în culmea fericirii. Și totuși, lacrimile nu contenesc. Christian își întoarce atenția spre mama lui.

— Mamă, n-am nimic. Ce s-a întâmplat? îi spune pe un

ton liniștitor, iar ea îi cuprinde fața în palme.

— Christian, ai fost dat dispărut. Ai comunicat o rută la turnul de control… dar n-ai mai ajuns la Seattle. De ce n-ai luat legătura cu noi?

Christian ridică din sprâncene cu un aer surprins.

— N-am crezut că o să dureze atât de mult.

— De ce n-ai sunat?

— Mi s-a terminat bateria mobilului.

— De ce n-ai oprit undeva? Puteai să suni cu taxă inversă de la un telefon public.

— Mamă, e o poveste lungă.

— Oh, Christian! Să nu-mi mai faci niciodată una ca asta! Ai înțeles? spune Grace, aproape țipând.

— Da, mamă, răspunde el, ștergându-i lacrimile și îmbrățișând-o încă o dată.

După ce Grace își vine în fire, Christian îi dă drumul și o îmbrățișează pe Mia, care îl lovește cu putere peste piept.

— Ne-am făcut atâtea griji din cauza ta! îl dojenește ea cu lacrimi pe obraji.

— Sunt aici, pentru numele lui Dumnezeu! bombăne Christian.

Când se apropie Elliot, Christian o lasă pe Mia în grija lui Carrick, care o cuprinde cu brațul liber, având deja un braț în jurul soției sale. Elliot îl îmbrățișează scurt pe Christian – care e foarte surprins de gestul lui – și îl bate cu putere pe spate.

— Mă bucur să te văd, spune Elliot cu glas tare, în care se simte o undă de supărare, încercând să-și ascundă emoția.

Lacrimile îmi șiroiesc pe obraji și înțeleg totul. Livingul uriaș e scăldat în iubire necondiționată. Are parte de ea din plin – dar n-a acceptat-o niciodată până acum, ba chiar și în acest moment e complet derutat.

Uite, Christian, toți acești oameni te iubesc! Poate că acum ai să începi s-o crezi.

Kate stă în picioare în spatele meu – a venit din camera cu televizorul – și mă mângâie pe păr.

— Chiar s-a întors, Ana, murmură ea pe un ton liniștitor.

— Iar acum, mă duc să-mi salut iubita, le spune Christian părinților săi.

Grace și Carrick încuviințează din cap, zâmbesc și fac un pas în lături.

Christian se apropie de mine cu ochi scânteietori, deși are un aer obosit și încă e dezorientat. De undeva, din adâncul meu, găsesc puterea de a mă ridica în picioare și mă arunc în brațele lui.

— Christian! scâncesc eu.

— Sst, spune el și mă ia în brațe, adâncindu-și fața în părul meu și inspirând adânc.

Ridic spre el chipul pătat de lacrimi, iar el mă sărută mult prea scurt.

— Bună, șoptește el.

— Bună, îi răspund eu tot în șoaptă, simțind că-mi arde nodul din gât.

— Ți-a fost dor de mine?

— Un pic.

— Se vede, zâmbește el și, cu o mișcare tandră, îmi șterge lacrimile care refuză să înceteze.

— Am crezut… am crezut…, spun eu cu glas sugrumat.

— Înțeleg… sst… sunt aici. Îmi pare rău. Vorbim mai încolo, murmură el și din nou mă sărută cast.

— Te simți bine? întreb eu, dându-i drumul și mângâindu-l pe piept, pe brațe și pe mijloc.

Oh, căldura acestui bărbat tandru, senzual, plin de viață mă asigură că e aici, că stă în fața mea. S-a întors. Stă nemișcat în fața mea. Se uită fix în ochii mei.

— N-am pățit nimic. Nu plec nicăieri.

— Oh, slavă Domnului! exclam și îl cuprind iarăși pe după mijloc, iar el mă îmbrățișează încă o dată. Ți-e foame? Vrei să bei ceva?

— Da.

Fac un pas în spate, cu gândul să-i aduc ceva, dar nu mă lasă să plec. Mă cuprinde cu o mână pe după gât, iar pe cealaltă i-o întinde lui José.

— Domnule Grey, îl salută José pe un ton neutru.

— Spune-mi Christian, te rog.

— Christian, bine ai revenit. Mă bucur că ești teafăr și… ăă… mulțumesc pentru găzduire.

— Nicio problemă, răspunde Christian, mijind ochii, dar atenția îi e distrasă de doamna Jones, care apare dintr-odată lângă el.

Abia acum observ că nu e la fel de elegantă ca de obicei. Are părul desfăcut și e îmbrăcată cu o pereche de pantaloni mulați gri și o bluză de trening largă, de culoare cenușie, pe care e imprimată emblema echipei WSU Cougars. Arată cu câțiva ani mai tânără.

— Pot să vă aduc ceva, domnule Grey? întreabă ea, ștergându-și lacrimile cu un șervețel.

Christian îi zâmbește.

— O bere, Gail, te rog. O Budvar și ceva de mâncare.

— Mă duc eu să le aduc, murmur, vrând să fac ceva pentru bărbatul meu.

— Nu, nu pleca, spune el blând, oprindu-mă lângă el.

Restul familiei se strânge în jurul lui, iar Ethan și Kate se apropie și ei. Christian dă mâna cu Ethan și o sărută pe Kate pe obraz. Doamna Jones se întoarce cu o sticlă de bere și un pahar. Christian ia sticla, însă refuză paharul clătinând din cap, iar ea se întoarce în bucătărie.

— Mă surprinde că nu vrei ceva mai tare, bombăne Elliot. Și ia zi, ce naiba ți s-a întâmplat? Pe mine m-a sunat tata să-mi spună că bâzâitoarea ta e dată dispărută.

— Elliot! îl dojenește Grace.

— Elicopterul, mormăie Christian, corectându-l pe Elliot, care îi răspunde cu un zâmbet, deci presupun că e o glumă de familie.

— Să luăm loc și o să vă povestesc.

Christian mă conduce spre canapea, și toată lumea se așează, cu ochii ațintiți asupra lui. Ia o gură zdravănă de bere, apoi îi aruncă o privire lui Taylor – care stă în prag – și îi face un semn din cap, iar acesta îi răspunde tot cu un semn din cap.

— Fiica ta?

— Se simte bine acum. Alarmă falsă, domnule Grey.

— Bine, zâmbește Christian.

Fiica lui Taylor? Ce s-o fi întâmplat cu ea?

— Mă bucur că v-ați întors, domnule Grey. Asta e tot?

— Trebuie să mergem să luăm elicopterul.

Taylor încuviințează din cap.

— Acum? Sau mâine-dimineață?

— Mâine-dimineață, cred.

— Am înțeles. Altceva, domnule Grey?

Christian clatină din cap și ridică sticla spre el. Taylor afișează un zâmbet rar – mai rar decât al lui Christian, cred –, apoi pleacă spre biroul lui sau spre dormitorul lui de la etaj.

— Christian, ce s-a întâmplat? întreabă Carrick.

Iar Christian începe să povestească. A plecat cu elicopterul împreună cu Ros, adjuncta lui, să facă rost de finanțare pentru filiala din Vancouver a Universității din Washington. Sunt atât de amețită, încât abia îl pot urmări; îl țin de mână și mă uit la degetele lui lungi, la cutele de pe încheieturi, la ceasul de mână – un Omega cu trei ecrane mici în interiorul celui principal. Mă uit la profilul lui frumos, în timp ce își continuă povestea.

— Ros nu văzuse niciodată muntele St. Helens, așa că, la întoarcere, ca să sărbătorim succesul, am hotărât să facem un mic ocol. Auzisem că restricția temporară de zbor fusese ridicată și voiam să aruncăm o privire. Ei bine, a fost o decizie norocoasă. Zburam la mică altitudine, cam la șaizeci de metri deasupra solului, și dintr-odată s-a aprins un indicator de bord. Ne luase foc coada, așa că a trebuit să opresc alimentarea electrică și să aterizez, explică el, clătinând din cap. Am aterizat lângă Silver Lake, am scos-o pe Ros din cabină și am reușit să sting focul.

— Au luat foc? Ambele motoare? întreabă Carrick îngrozit.

— Mda.

— La dracu'! Dar am crezut…

— Știu, îl întrerupe Christian. Am avut mare noroc că zburam la mică altitudine, murmură el.

Mă înfior, iar el îmi dă drumul la mână și își petrece brațul în jurul meu.

— Ți-e frig? mă întreabă, iar eu clatin din cap.

— Cum ai stins focul? întreabă Kate, instinctul ei de Cari Bemstein[8] intrând în scenă – Doamne, ce abrupt intervine uneori.

— Cu extinctorul. Suntem obligați prin lege să avem unul în cabină, îi răspunde calm Christian.

Îmi vin în minte vorbele lui de acum ceva vreme: „Îi mulțumesc zi de zi providenței că te-a trimis pe tine să-mi iei interviul, nu pe Katherine Kavanagh”.

— De ce n-au sunat? Sau n-ai trimis un mesaj prin stație? întreabă Grace.

Christian clatină din cap.

— Întrucât am oprit curentul, stația nu mai mergea. Și nu puteam risca să-l repornesc din cauza focului. GPS-ul încă mergea pe Blackberry, așa că am putut ajunge la drumul cel mai apropiat – ne-a luat patru ore. Ros era pe tocuri, adaugă el, iar buzele i se strâng într-o expresie dezaprobatoare.

— Nu aveam semnal în zonă. Nicio rețea nu are acoperire la Gifford. Bateria lui Ros a murit prima. A mea a murit în timp ce mergeam spre drum.

Dumnezeule mare! Mă încordez, iar Christian mă ia în poală.

— Și cum v-ați întors în Seattle? întreabă Grace, clipind ușor – văzându-ne pe noi, sunt sigură –, iar eu mă înroșesc.

— Am făcut autostopul și am pus banii la comun. Împreună, Ros și cu mine aveam șase sute de dolari, și ne gândeam că o să trebuiască să plătim pe cineva să ne ducă înapoi la Portland, dar ne-a luat un șofer de camion care a fost de acord să ne aducă acasă. N-a vrut să ne ia niciun ban, ba chiar și-a împărțit mâncarea cu noi.

Christian clatină din cap cu un aer exasperat.

— A durat o veșnicie. Nu avea mobil – ciudat, dar adevărat. Nu mi-am dat seama… adaugă el, apoi se oprește și se uită la familia lui.

— Că o să ne facem griji? pufnește Grace. Oh, Christian! îl dojenește ea. Ne-am pierdut mințile!

8 Jurnalist de investigaţie american.

— Ai fost capul de afiș al știrilor, frate.

Christian își dă ochii peste cap.

— Mda. Mi-am dat seama după cum m-ați întâmpinat și după fotografii de afară. Îmi pare rău, mamă, ar fi trebuit să-l rog pe șofer să oprească și să mă lase să dau un telefon. Dar eram nerăbdător să ajung acasă, adaugă el, aruncând o privire spre José.

Oh, de-aia – pentru că José rămâne aici peste noapte. Mă încrunt. Doamne – câte griji își face.

Grace clatină din cap.

— Mă bucur că te-ai întors teafăr, dragul meu.

Încep să mă relaxez, sprijinindu-mi capul pe pieptul lui. Miroase a aer curat, un pic a transpirație, a săpun și a Christian – cel mai frumos parfum din lume. Lacrimile mi se preling din nou pe obraji – lacrimi de recunoștință.

— Ambele motoare? repetă Carrick încruntat, nevenindu-i să creadă.

— Ca să vezi, răspunde Christian, ridicând din umeri și mângâindu-mă pe spate. Hei, îmi șoptește, apoi îmi pune două degete sub bărbie și îmi lasă capul pe spate. Nu mai plânge.

Mă șterg la nas cu dosul palmei – un gest deloc demn de o doamnă.

— Iar tu să nu mai dispari, mă smiorcăi, iar pe buze i se așterne un zâmbet.

— Scurtcircuit… ciudat, nu? spune Carrick.

— Da, și eu m-am gândit la asta. Dar acum nu vreau decât să mă duc la culcare, și o să mă gândesc mâine la toate astea.

— Și presa a aflat că *marele* Christian Grey a fost găsit teafăr și nevătămat? întreabă Kate.

— Da. Andrea și cei de la departamentul meu de relații publice or să se ocupe de presă. Ros a sunat-o pe Andrea imediat după ce am dus-o acasă.

— Da, Andrea a fost cea care m-a sunat să-mi spună că ești în viață, zâmbește Carrick.

— Trebuie să-i măresc salariul… S-a făcut târziu, adaugă Christian.

— Doamnelor și domnilor, cred că e o aluzie că scumpul meu frățior trebuie să-și facă somnul de frumusețe, spune Elliot pe un ton zeflemitor, iar Christian îi răspunde cu un zâmbet.

— Cary, fiul meu e teafăr. Poți să mă duci acasă.

Cary? Grace îi aruncă o privire drăgăstoasă soțului ei.

— Da, cred că ne-ar prinde bine un pui de somn, îi răspunde Carrick cu un zâmbet.

— Rămâneți aici, le propune Christian.

— Nu, dragul meu, vreau să mă duc acasă. Acum, că ești teafăr, m-am liniștit.

Fără tragere de inimă, Christian mă așează pe canapea și se ridică în picioare. Grace îl îmbrățișează încă o dată, lipindu-și capul de pieptul lui și închizând ochii cu un aer liniștit, iar Christian o cuprinde în brațe.

— Am fost atât de îngrijorată, dragul meu, șoptește ea.

— N-am nimic, mamă.

Grace își dă capul pe spate și se uită cu atenție la el, rămânând în strânsoarea lui.

— Da, cred că n-ai nimic, spune ea, apoi se uită la mine și zâmbește, iar eu mă înroșesc.

Carrick și Grace pornesc spre holul de la intrare, iar noi îi urmăm. În spatele meu, Mia și Ethan poartă în șoaptă o conversație încinsă, dar nu aud ce-și spun.

Mia îi zâmbește sfios lui Ethan, iar el rămâne cu gura căscată și clatină din cap. Dintr-odată, Mia se răsucește pe călcâie, iar el își freacă fruntea cu o mână, evident nemulțumit.

— Mamă, tată, așteptați-mă, strigă Mia cu un aer bosumflat – poate că e la fel de schimbătoare ca fratele ei.

Kate mă strânge în brațe cu putere.

— Îmi dau seama că s-au întâmplat niște chestii serioase cât timp am fost în Barbados, cufundată într-o binecuvântată ignoranță. E evident că sunteți topiți unul după altul. Mă bucur că e teafăr. Nu doar pentru el, Ana – ci și pentru tine.

— Mersi, Kate, șoptesc eu.

— Mda. Cine ar fi crezut că o să ne îndrăgostim în

același timp? zâmbește ea.

Uau! A recunoscut-o.

— De doi frați! chicotesc eu.

— Poate o să ajungem cumnate, mă ironizează ea.

Mă încordez și mă dojenesc în sinea mea, iar Kate se dă în spate și se uită la mine cu acel aer al ei care vrea să spună: „Ce-mi ascunzi, Steele?” Doamne, oare să-i spun că m-a cerut în căsătorie?

— Hai, iubito, o cheamă Elliot de lângă lift.

— Vorbim mâine, Ana. Îmi închipui că ești frântă de oboseală.

Ce bine, am obținut un răgaz.

— Sigur. Cred că și tu ești obosită – ai venit de foarte departe.

Ne îmbrățișăm încă o dată, apoi ea și Elliot urcă în lift, alături de soții Grey. Ethan dă mâna cu Christian și mă îmbrățișează scurt. Are un aer distrat, dar urcă în cabină, iar ușile se închid în urma lui.

Când ne întoarcem, îl găsim pe José în vestibul.

— Păi, eu o să mă duc la culcare… vă las singuri, spune el.

Mă îmbujorez. Doamne, de ce e o situație atât de stânjenitoare?

— Știi unde trebuie să mergi? întreabă Christian.

José încuviințează din cap.

— Da, menajera…

— Doamna Jones, intervin eu.

— Da, doamna Jones mi-a arătat mai devreme. Ai un apartament pe cinste, Christian.

— Mersi, spune el politicos, apoi se apropie de mine, petrecându-și brațul pe după umerii mei și mă sărută pe păr.

— Mă duc să mănânc ce mi-a pregătit doamna Jones. Noapte bună, José.

Christian se duce în living, lăsându-ne pe José și pe mine în vestibul. Uau, m-a lăsat singură cu José!

— Păi, noapte bună, spune José, căpătând brusc un aer stânjenit.

— Noapte bună, José, și îți mulțumesc că ai rămas.

— Sigur, Ana. Ori de câte ori iubitul tău putred de bogat e dat dispărut, o să fiu lângă tine.

— José! îl dojenesc eu.

— Glumeam, nu te supăra. Mâine, o să plec dis-de-dimineață. Ne mai vedem, da? Mi-a fost dor de tine.

— Sigur, José. Curând, sper. Îmi pare rău că seara asta a fost atât de… încărcată, zâmbesc eu în chip de scuză.

— Mda, încărcată, zâmbește și el, apoi mă strânge în brațe. Zău, Ana, mă bucur că ești fericită, dar să știi că o să-ți fiu alături când o să ai nevoie de mine.

Mă uit în ochii lui.

— Mulțumesc.

Pe buze i se așterne un zâmbet trist, dulce-amar, apoi urcă la etaj. Mă întorc în living. Christian stă în picioare lângă canapea, uitându-se la mine cu o expresie indescifrabilă. În sfârșit, am rămas singuri și ne uităm unul în ochii celuilalt.

— Să știi că încă e îndrăgostit de tine, murmură el.

— De unde știi, domnule Grey?

— Recunosc simptomele, domnișoară Steele. Cred că sufăr de aceeași boală.

— Am crezut că n-am să te mai văd niciodată, șoptesc eu.

Gata, am spus-o. Am reușit să-mi exorcizez toate spaimele, împachetându-le într-o singură frază scurtă.

— N-a fost chiar atât de rău pe cât a sunat, răspunde el. Îi iau de pe podea haina și pantofii și mă apropii de el.

— Dă-mi-o mie, șoptește, întinzând mâna după haină.

Christian se uită la mine ca și când aș fi rațiunea lui de a exista, și sunt sigură că și chipul meu are aceeași expresie. E aici, chiar e aici. Mă ia în brațe, strângându-mă cu putere la piept.

— Christian, șoptesc eu, iar lacrimile țâșnesc din nou.

— Sst, mă liniștește el, sărutându-mă pe păr. Știi… În cele câteva secunde de groază de dinainte de aterizare, toate gândurile mi s-au îndreptat spre tine. Ești talismanul meu, Ana.

— Am crezut că te-am pierdut, șoptesc eu.

Stăm nemișcați, ținându-ne în brațe și liniștindu-ne unul pe celălalt. Strângându-l mai tare, îmi dau seama că încă îi țin pantofii în mână. Îi las să cadă zgomotos pe podea.

— Hai să facem duș împreună, murmură el.

— Bine.

Mă uit la el, dar nu vreau să-i dau drumul. Christian ridică mâna și îmi dă ușor bărbia pe spate.

— Ești frumoasă și când plângi, Ana Steele, spune el, apoi se apleacă și mă sărută tandru. Iar buzele tale sunt atât de catifelate.

Mă sărută din nou, de data asta mai apăsat.

*Doamne... și când mă gândesc că aș fi putut pierde... nu... Dar îndepărt*ez acest gând și mă las în voia lui.

— Trebuie să-mi pun haina jos, murmură el.

— Dă-i drumul, îi șoptesc.

— Nu pot.

Mă dau ușor în spate, uitându-mă mirată la el, iar el îmi zâmbește.

— De-asta nu pot, îmi zâmbește, scoțând din buzunarul interior al hainei cutiuța pe care a primit-o de la mine.

Așează haina pe speteaza canapelei și pune cutiuța deasupra ei.

Trăiește clipa, Ana, mă îndeamnă vocea interioară. Ei bine, e trecut de miezul nopții, deci, tehnic vorbind, e ziua lui.

— Deschide-o, șoptesc eu, iar inima începe să-mi bată cu putere.

— Speram să spui asta, murmură el. Muream de curiozitate.

Buzele mi se arcuiesc într-un zâmbet poznaș și mă simt ușor amețită. Îmi zâmbește sfios și, cu toate că inima îmi bate cu putere, mă topesc, savurându-i expresia amuzată și curioasă. Cu degetele sale lungi și îndemânatice, desface ambalajul și deschide cutia. Fruntea i se încruntă când scoate brelocul dreptunghiular din plastic, pe care se vede o imagine formată din pixeli mici care pâlpâie ca un ecran cu leduri. Imaginea înfățișează centrul orașului, cu Acul

Spațial în mijloc, iar peste ea e scris „SEATTLE” cu litere mari și pâlpâitoare.

Se uită la el o clipă, apoi îmi aruncă o privire surprinsă, încruntându-și fruntea minunată.

— Întoarce-l pe partea cealaltă, șoptesc eu, ținându-mi respirația.

Face întocmai, după care mă privește cu ochi mari și strălucitori, plini de uimire și bucurie. Buzele i se întredeschid și are un aer foarte surprins.

Pe cealaltă parte a brelocului pâlpâie cuvântul „DA”.

— La mulți ani! îi șoptesc.

Capitolul 20

— Te căsătorești cu mine? șoptește el neîncrezător.

Mă înroșesc și încuviințez emoționată din cap, surprinsă de reacția lui – de reacția bărbatului pe care credeam că l-am pierdut. Cum de nu-și dă seama cât de mult îl iubesc?

— Spune-o, îmi poruncește el blând, cu ochi scânteietori.

— Da, am să mă căsătoresc cu tine.

Inspiră adânc și face o mișcare bruscă, înhățându-mă și răsucindu-mă într-un mod cu totul necaracteristic pentru Domnul meu Învechit în Rele. Râde cu un aer tineresc și dezinvolt, radiind de bucurie. Mă prind de brațele lui, simțindu-i mușchii încordați sub degete, și mă las copleșită de râsul lui molipsitor – ametită, derutată, o fată îndrăgostită până peste cap de frumosul ei bărbat. Mă pune jos și mă sărută. Apăsat. Palmele lui mi-au cuprins fața, iar limba lui e insistentă, convingătoare… excitantă.

— Oh, Ana! îmi șoptește el pe buze, iar bucuria din glasul lui îmi taie respirația.

Mă iubește, nu încape îndoială, și mă delectez cu gustul acestui bărbat delicios, acest bărbat pe care am crezut că n-am să-l mai văd niciodată. Bucuria și ușurarea lui sunt evidente: ochii îi strălucesc, iar pe buze are un zâmbet tineresc.

— Am crezut că te-am pierdut, murmur eu, încă ametită și sufocată de sărutul lui.

— Iubito, e nevoie de mai mult de un 135 defect ca să mă despart de tine.

— Un 135?

— Charlie Tango. E un Eurocopter 135, cel mai sigur din clasa lui.

O clipă, pe chip i se așterne o expresie întunecată care îmi distrage atenția. Oare ce-mi ascunde? Înainte să-l pot întreba, rămâne nemișcat și se uită la mine încruntat, iar eu mă aștept că o să-mi spună ce i-a trecut prin minte. Clipesc, uitându-mă în ochii lui gânditori.

— Stai un pic. Mi-ai dat cadoul înainte să ne întâlnim cu

Flynn, spune el, ridicând brelocul.

Este aproape îngrozit.

Doamne, unde vrea să ajungă? Încuviințez din cap cu o expresie sinceră.

Rămâne cu gura căscată.

Ridic din umeri în chip de scuză.

— Am vrut să știi că, orice mi-ar spune Flynn, nu contează pentru mine.

Christian clipește, nevenindu-i să creadă.

— Deci, seara trecută, când te imploram să-mi dai un răspuns, deja erai hotărâtă? întreabă el uimit.

Încuviințez din cap încă o dată, încercând cu disperare să-i descifrez reacția. Se uită la mine stupefiat, dar apoi mijește ochii, iar gura i se răsucește într-un zâmbet ironic.

— Mi-am făcut atâtea griji, șoptește el amenințător, iar eu zâmbesc și ridic încă o dată din umeri. Oh, nu încerca să mă îmbunezi, domnișoară Steele. În clipa asta, aș vrea să…

Își trece mâna prin păr, apoi clatină din cap și schimbă tonul.

— Nu-mi vine să cred că m-ai lăsat să aștept.

În vocea lui șoptită se deslușește o undă de neîncredere. Expresia se schimbă ușor, ochii săi capătă o strălucire perversă, iar buzele i se răsucesc într-un zâmbet lasciv.

Dumnezeule mare! Mă trec fiorii. La ce s-o fi gândind?

— Cred că se impune o pedeapsă, domnișoară Steele, spune el blând.

Pedeapsă! La naiba! Știu că se joacă, dar fac oricum un pas precaut înapoi.

Zâmbește.

— Deci ăsta e jocul? șoptește el cu o strălucire jucăușă în ochi. Pentru că am să te prind. Și îți muști buza, adaugă el amenințător.

Simt că mi se încordează toți mușchii din pântece. *Vai de mine!* Viitorul meu soț are chef de joacă. Fac încă un pas în spate, apoi mă răsucesc pe călcâie și dau să fug – dar în van. Christian mă înhață și, cu o mișcare agilă, mă ridică pe umăr și pornește pe hol, în timp ce eu, luată prin

surprindere, scot un țipăt de încântare.

— Christian! șoptesc, gândindu-mă că José e la etaj, deși nu cred că ne aude.

Mă echilibrez, apucându-mă de mijlocul lui, și, într-un acces de vitejie, îi dau o palmă peste fund. Îmi răspunde cu aceeași monedă.

— Au! strig eu.

— Trebuie să facem duș, declară el triumfător.

— Lasă-mă jos! îi cer eu, încercând să-mi iau un ton dezaprobator, dar nu-mi iese.

N-are rost să mă opun – brațul lui îmi strânge cu putere coapsele – și, nu știu de ce, dar nu mă pot opri din chicotit.

— Îți plac pantofii pe care îi ai în picioare? mă întreabă el amuzat, deschizând ușa de la baie.

— Îmi plac mai mult când sunt pe podea, încerc eu să-l dojenesc, dar nu reușesc, pentru că nu-mi pot stăpâni râsul.

— Dorința ta e lege pentru mine, domnișoară Steele.

Și, fără să mă lase jos, îmi scoate pantofii și îi lasă să cadă pe gresie. Se oprește în fața oglinzii și își golește buzunarele – Blackberry-ul cu bateria moartă, cheile, portofelul, brelocul. Îmi închipui cum trebuie să arăt în oglindă din unghiul ăsta. După ce termină, intră direct în spațioasa cabină de duș.

— Christian! pufnesc eu, intenția lui devenindu-mi clară.

Pornește robinetul la maximum. Doamne! Apa rece ca gheața îmi cade pe spate și scot un țipăt – apoi mă opresc, aducându-mi iarăși aminte că José e deasupra noastră. Mi-e frig și sunt complet îmbrăcată: rochia, chiloții și sutienul mi se îmbibă cu apă. Sunt udă leoarcă și nu mă pot opri din chicotit.

— Nu! țip eu. Lasă-mă jos.

Îi trag încă o palmă peste fund – mai tare de data asta –, iar Christian îmi dă drumul, lăsându-mă să alunec pe trupul lui ud. Cămașa i s-a lipit de piept, iar pantalonii îi șiroiesc de apă. Sunt îmbujorată, udă până la piele, ametită și cu sufletul la gură, iar el îmi zâmbește cu un aer atât de… atât de sexy.

Apoi își ia o mină serioasă și, privindu-mă cu ochi scăpărători, îmi cuprinde fața în palme, apropiindu-și gura de a mea. Sărutul lui e tandru, drăgăstos și amețitor. Nu-mi mai pasă că sunt complet îmbrăcată și udă leoarcă în dușul lui Christian. Suntem doar noi doi sub șuvoiul de apă. S-a întors, e teafăr și e al meu.

Mâinile mi se duc involuntar spre cămașa lui, care e lipită de fiecare curbură și tendon de pe pieptul lui, dând la iveală părul de sub pânza udă. Îi scot cămașa din pantaloni, iar el geme, dar buzele nu i se dezlipesc de ale mele. În timp ce îi deschei nasturii, Christian duce mâna la fermoarul rochiei și îl coboară ușor. Buzele lui devin mai insistente, mai provocatoare, iar limba lui îmi invadează gura, și simt dorința explodându-mi în tot trupul. Brusc, trag cu putere de cămașă, desfăcând-o de sus până jos. Nasturii zboară în toate părțile, ricoșând din plăcile de faianță și căzând pe podeaua cabinei de duș. Îi împing de pe umeri cămașa udă, trăgând-o în jos de-a lungul mâinilor, și îl lipesc de perete, incomodându-i încercările de a mă dezbrăca.

— Butonii, murmură el, ridicându-și încheieturile, de care atârnă materialul ud.

Cu degete nerăbdătoare, îi desfac butonii de aur, lăsându-i să cadă pe podea, urmați de cămașă. Ochii lui îi caută pe ai mei prin șuvoiul de apă – are o privire scânteietoare și lascivă, fierbinte precum apa care se revarsă acum peste noi. Duc mâna la betelia pantalonilor, dar Christian clatină din cap și mă apucă de umeri, întorcându-mă cu spatele la el. Încheie lungul coborâș al fermoarului, apoi îmi dă la o parte părul ud de pe ceafă și își plimbă limba și buzele pe gâtul meu, sărutând și sugând.

Gem, iar el îmi trage ușor rochia de pe umeri, coborând-o până sub sâni, și mă sărută sub ureche. Îmi desface sutienul și mi-l dă jos de pe umeri, eliberându-mi sânii. Mi-i cuprinde cu mâinile, gemându-mi la ureche.

— Atât de frumos, șoptesc eu.

Brațele îmi sunt imobilizate de sutien și de rochie, care

îmi atârnă sub sâni – încă am brațele în mâneci, dar mâinile îmi sunt libere. Răsucesc capul, oferindu-i lui Christian un acces mai bun la gâtul meu și îmi împing sânii în mâinile lui magice. Duc mâinile la spate, iar el inspiră adânc în timp ce degetele mele nerăbdătoare îi ating mădularul erect. Își împinge bazinul în mâinile mele primitoare. Of, de ce nu m-o fi lăsat să-i dau jos pantalonii?

Mă trage ușor de sfârcuri, care se întăresc și se înalță sub atingerile lui îndemânatice, iar plăcerea îmi străfulgeră pântecele, și nu mă mai gândesc la pantalonii lui. Dau capul pe spate și gem.

— Da, șoptește el, apoi mă întoarce spre el, devorându-mi gura.

Îmi dă jos sutienul, rochia și chiloții, care se alătură cămășii lui ude de pe podeaua dușului.

Iau gelul de duș, iar Christian rămâne nemișcat, dându-și seama ce am de gând să fac. Privindu-l în ochi, pun în palmă un pic de gel parfumat și ridic mâna în dreptul pieptului său, așteptând un răspuns la întrebarea mea nerostită. Ochii i se măresc, iar în cele din urmă încuviințează aproape imperceptibil din cap.

Îmi așez mâna pe pieptul lui și încep să-l frec ușor. Inspiră adânc, ridicându-și pieptul, dar rămâne nemișcat. După o clipă, mâinile lui îmi înșfacă șoldurile, dar nu mă împinge. Se uită precaut la mine, privirea lui fiind mai degrabă intensă decât speriată, dar buzele i se întredeschid, iar respirația i se precipită.

— E bine? șoptesc eu.

— Da.

Răspunsul lui scurt e aproape un icnet. Îmi aduc aminte de numeroasele dușuri pe care le-am făcut împreună, dar cel de la hotelul Fairmont Olympic e o amintire dulce-amăruie. Ei bine, acum îl pot atinge. Îl frec cu mișcări circulare, spălându-mi bărbatul, apoi înaintez spre subsuori și cobor spre coaste, spre abdomenul lui ferm, ajungând la dâra de păr ce îi coboară spre betelie.

— E rândul meu, șoptește el.

Apoi întinde mâna spre șampon, iese de sub șuvoiul de

apă, trăgându-mă după el, și îmi toarnă puțin șampon pe creștetul capului.

Îmi dau seama că vrea să mă opresc, așa că îmi vâr degetele în betelia lui și aștept. Îmi întinde șamponul pe păr, degetele sale lungi și ferme masându-mi ușor pielea capului. Cu un geamăt de încântare, închid ochii și mă las în voia senzației divine – după tot stresul din seara asta, este exact lucrul de care am nevoie.

Christian chicotește, iar eu deschid ochii și văd că se uită la mine zâmbind.

— Îți place?

— Hm…

— Și mie, surâde el, apoi se apleacă și mă sărută pe frunte, degetele sale continuând să-mi maseze blând pielea capului.

— Întoarce-te, îmi cere el autoritar.

Fac ce-mi cere, iar mâinile lui își continuă lucrarea migăloasă, spălându-mă, relaxându-mă, iubindu-mă. Oh, e o adevărată binecuvântare. Mai ia niște șampon și îmi spală cu grijă șuvițele de pe spate. După ce termină, mă trage iarăși sub duș.

— Dă capul pe spate, îmi poruncește el cu glas scăzut.

Mă supun cu plăcere, iar el îmi curăță cu grijă spuma din păr. Apoi mă întorc iarăși cu fața spre el și duc mâna direct la betelie.

— Vreau să-ți spăl tot trupul, șoptesc eu.

Zâmbește cu jumătate de gură și ridică mâinile într-un gest care vrea să spună: „Sunt al tău, iubito”. Surâd și sunt în culmea bucuriei, îi desfac imediat fermoarul și, în câteva clipe, pantalonii și boxerii se alătură celorlalte haine. Mă ridic în picioare să iau buretele și gelul de duș.

— Se pare că te bucuri să mă vezi, murmur eu.

— Întotdeauna mă bucur să te văd, domnișoară Steele, îmi zâmbește el.

Pun gel pe burete, apoi îmi reiau plimbarea pe pieptul lui. E mai relaxat acum – poate pentru că nu-l ating cu mâna mea. Pornesc în jos cu buretele, peste pântece, de-a lungul dârei de păr ce duce la părul pubian, până la

mădularul erect.

Mă uit la el, iar el mă privește pe sub pleoape, cu un aer senzual. *Hm... îmi place privirea asta. Dau* drumul buretelui și îmi folosesc mâinile, apucându-l ferm de mădular. Christian închide ochii, dă capul pe spate și geme, împingându-și șoldurile înspre mine.

Oh, da! E excitant. Zeița mea intimă a reapărut după ce și-a petrecut seara legănându-se și plângând într-un colț, iar buzele îi sunt date cu roșu-aprins.

Dintr-odată, Christian mă fixează cu ochii lui scăpărători. Și-a amintit ceva.

— E sâmbătă, exclamă el, cu o expresie lascivă în ochi, apoi mă apucă de mijloc și mă trage spre el, sărutându-mă cu pasiune.

Uau, o schimbare de ritm!

Mâna lui coboară pe trupul meu alunecos și umed, până la vulvă, degetele lui explorând și excitându-mă, iar gura lui e nemiloasă, lăsându-mă fără aer. Cealaltă mână a lui e în părul meu ud, ținându-mă nemișcată, în timp ce își revarsă asupra mea pasiunea dezlănțuită. Degetele lui intră în mine.

— Aaah, îi gem eu în gură.

— Da, spune el printre dinți, apoi își lipește palmele de fesele mele și mă ia în brațe. Strânge-mă între picioare, iubito.

Picioarele mi se îndoaie în jurul lui și mă agăț de gâtul său ca o moluscă. Mă lipește de peretele dușului, apoi face o pauză și se uită la mine.

— Deschide ochii, murmură el. Vreau să te văd.

Clipesc. Inima îmi bate nebunește, iar sângele fierbinte îmi pulsează în vene, trupul fiindu-mi inundat de o dorință năvalnică. Apoi se adâncește atât de lent în mine, umplându-mă, posedându-mă, piele pe piele. Mă împing în el și gem zgomotos. După ce intră în mine cu totul, face încă o pauză, iar chipul lui are o expresie încordată, intensă.

— Ești a mea, Anastasia, șoptește el.

— Mereu.

Zâmbește victorios și se adâncește încă un pic, făcându-mă să icnesc.

— Iar acum, putem să anunțăm pe toată lumea, pentru că ai spus DA, șoptește el cu venerație în glas.

Se apleacă, își lipește gura de a mea și începe să se miște… încet și blând. Închid ochii și dau capul pe spate, iar trupul mi se arcuiește, voința mea supunându-se lui – sclava ritmului său amețitor de lent.

Îmi mușcă ușor mandibula, bărbia și gâtul, întețind ritmul, purtându-mă tot mai sus – departe de șuvoiul de apă, de spaima din această seară, de lumea pământească. Suntem doar noi doi, eu și bărbatul meu, mișcându-ne la unison, fiecare complet absorbit în celălalt, amestecându-ne icnetele și gemetele. Savurez sentimentul minunat al posesiunii lui, iar trupul meu înflorește în jurul lui.

Aș fi putut să-l pierd… și îl iubesc… Îl iubesc atât de mult, și dintr-odată sunt copleșită de nemărginirea iubirii mele și de profunzimea atașamentului meu față de el. Îmi voi petrece restul vieții iubindu-l pe acest bărbat și, cu acest gând emoționat în minte, explodez în jurul lui – un orgasm vindecător, purificator –, strigându-i numele, cu lacrimile șiroindu-mi pe obraji.

Ajunge și el la punctul culminant, dându-și drumul în mine. Cu fața sprijinită de gâtul meu, se prăbușește pe podea, ținându-mă strâns, sărutându-mă pe față și ștergându-mi lacrimile cu buzele, în timp ce apa caldă a dușului se revarsă peste noi.

— Mi s-au încrețit degetele de la apă, spun eu cu glas scăzut, moleșită de plăcere, cu capul sprijinit pe pieptul lui.

Îmi duce degetele la gură și le sărută pe fiecare în parte.

— Ar trebui să ieșim de la duș.

— Mă simt bine aici.

Stau între picioarele sale, iar el mă ține strâns în brațe. Nu vreau să mă mișc. Christian scoate un murmur de încuviințare, dar dintr-odată mă simt frântă de oboseală. S-au întâmplat atâtea lucruri în ultima săptămână – am avut

parte de întâmplări dramatice cât pentru o viață –, și urmează să mă căsătoresc. Totul mi se pare atât de surprinzător, încât îmi scapă un chicotit printre buze.

— Te amuză ceva, domnișoară Steele? mă întreabă el drăgăstos.

— A fost o săptămână încărcată.

— Așa e, zâmbește el.

— Îi mulțumesc lui Dumnezeu că te-ai întors teafăr, șoptesc eu și redevin serioasă, gândindu-mă la ce i s-ar fi putut întâmpla.

Christian se încordează și regret imediat că i-am reamintit.

— M-am speriat, îmi mărturisește el, spre marea mea surprindere.

— Mai devreme?

Încuviințează din cap cu un aer serios.

Dumnezeule mare!

— Deci te-ai prefăcut că n-a fost mare lucru ca să-ți liniștești familia?

— Da. Zburam prea jos ca să aterizez în siguranță. Nu știu cum, dar am reușit.

Sfinte Sisoie! Mă uit la el. Are un aer serios sub apa împroșcată de duș.

— Cât de aproape ai fost să te prăbușești?

Se uită la mine.

— Foarte aproape, spune el, apoi face o pauză. Preț de câteva secunde am crezut că n-am să te mai văd niciodată.

Îl strâng în brațe cu putere.

— Nu-mi pot imagina viața fără tine, Christian. Te iubesc atât de mult, încât mă sperii.

— Și eu, șoptește el. Viața mea ar fi pustie fără tine. Te iubesc, spune, iar brațele i se strâng în jurul meu, și își freacă nasul de părul meu. N-am să te las niciodată să pleci.

— Nu vreau să plec niciodată.

Îl sărut pe gât, iar el se apleacă și mă sărută tandru.

După o clipă, își schimbă poziția.

— Haide să te ștergem și să te băgăm în pat. Sunt

epuizat, iar tu pari frântă.

Mă las puțin pe spate și ridic o sprânceană, surprinsă de cuvintele pe care le-a ales. Înclină capul într-o parte și îmi zâmbește superior.

— Ai ceva de zis, domnișoară Steele?

Clatin din cap și mă ridic cu greu în picioare.

Stau pe pat în capul oaselor. Christian a insistat să-mi șteargă părul – se pricepe de minune. Mă întreb de unde a învățat, dar e un gând neplăcut, așa că îl îndepărtez repede din minte. E trecut de două dimineața și sunt gata de culcare. Christian se uită la mine, apoi aruncă o privire la breloc și se așează pe pat. Clatină din cap, încă nevenindu-i să creadă.

— E atât de frumos. Cel mai frumos cadou pe care l-am primit de ziua mea, spune el, uitându-se la mine cu ochi blânzi și drăgăstoși. Chiar mai frumos decât posterul cu autograf al lui Giuseppe DeNatale.

— Ți-aș fi spus mai devreme, dar m-am gândit că urmează ziua ta… Și ce-i oferi bărbatului care are totul? M-am gândit să mă ofer… pe mine.

Pune brelocul pe noptieră și se strecoară la spatele meu, strângându-mă în brațe.

— E perfect. Ca tine.

Zâmbesc superior, dar nu-mi vede expresia.

— Sunt departe de a fi perfectă, Christian.

— Îmi zâmbești superior, domnișoară Steele?

De unde știe?

— Poate, chicotesc eu. Pot să te întreb ceva?

— Sigur, își freacă el nasul de gâtul meu.

— N-ai sunat la întoarcerea din Portland. N-ai făcut-o din cauza lui José? Îți făceai griji pentru ce s-ar putea întâmpla cu mine, gândindu-te că eram singură cu el?

Christian nu spune nimic, iar eu mă întorc cu fața spre el – îmi primește reproșul cu ochi mari.

— Îți dai seama cât de caraghios a fost? Câte griji ne-am făcut din cauza asta familia ta și cu mine? Cu toții te iubim foarte mult.

Clipește de două ori, apoi îmi zâmbește sfios.

— Habar n-aveam că o să fiți atât de îngrijorați.

Fac o mutră.

— Când o să-ți intre în capul ăla pătrat că ești iubit?

— Cap pătrat? ridică el din sprâncene surprins.

Încuviințez din cap.

— Da. Cap pătrat.

— Nu cred că forma capului meu aduce cu un pătrat.

— Vorbesc serios! Nu încerca să mă faci să râd. Încă sunt un pic supărată pe tine. E drept că supărarea mi-e parțial eclipsată de faptul că ai ajuns acasă teafăr, după ce mi-am făcut atâtea griji că…

Dar mă opresc, aducându-mi aminte de cele câteva ore de neliniște.

— Mă rog, știi ce mi-am închipuit.

Ochii lui capătă o expresie duioasă.

— Îmi pare rău, spune el, mângâindu-mă pe obraz.

— Și mama ta… A fost foarte înduioșător să te văd în brațele ei, șoptesc eu.

Zâmbește timid.

— N-am văzut-o niciodată așa, spune el clipind. Da, a fost emoționant. De obicei e atât de calmă. A fost un adevărat șoc.

— Vezi, toată lumea te iubește, zâmbesc eu. Poate că acum ai să începi s-o crezi.

Mă aplec și îl sărut tandru.

— La mulți ani, Christian. Mă bucur că ești aici și îți petreci cu mine ziua de naștere. Și încă n-ai văzut ce ți-am pregătit pentru mâine… de fapt, pentru azi, surâd eu.

— Mai ai ceva? spune el mirat, iar pe chip i se așterne un zâmbet amețitor.

— Oh, da, domnule Grey, dar va trebui să mai aștepți.

Mă trezesc brusc dintr-un vis sau un coșmar, iar inima îmi bate cu putere. Mă întorc speriată și, spre ușurarea mea, Christian doarme dus alături de mine. Pentru că m-am răsucit, se mișcă și el fără să se trezească, își așează brațul pe mine, sprijinindu-și capul de umărul meu, și

oftează ușor.

Camera e inundată de lumină. E ora opt. Christian nu doarme niciodată până la ora asta. Mă întind pe spate și aștept să mi se domolească pulsul. De unde atâta neliniște? O fi efectul întârziat al serii trecute?

Mă întorc și mă uit iarăși la el. E aici. E teafăr. Inspir adânc și îi privesc chipul minunat. Un chip care mi-a devenit atât de familiar, încât mi s-au întipărit în minte toate liniile și umbrele lui.

Pare mult mai tânăr când doarme. Zâmbesc, pentru că azi pare cu un an mai tânăr. Îmi strâng mijlocul cu brațele, gândindu-mă la prezentul meu. Oh… oare ce să fac? Poate ar fi bine să-i aduc micul dejun la pat. În plus, e posibil ca José să nu fi plecat.

Mă duc în living și îl găsesc pe José la barul pentru micul dejun, mâncând un bol de cereale. Mă înroșesc imediat ce dau cu ochii de el. Știe că mi-am petrecut noaptea cu Christian. De ce sunt brusc atât de sfioasă? Nu e ca și când aș fi goală sau mai știu eu cum. Port un halat de mătase până la călcâie.

— Neața, José, zâmbesc eu, luându-mi un aer degajat.

— Hei, Ana! se luminează el la față, încântat să mă vadă, iar expresia lui nu are nimic ironic sau disprețuitor.

— Ai dormit bine? îl întreb eu.

— Sigur. Apartamentul are o priveliște superbă.

— Da, e ceva special.

La fel ca proprietarul.

— Vrei un mic dejun mai bărbătesc? îl tachinez eu.

— Mi-ar plăcea.

— Azi e aniversarea lui Christian – o să-i duc micul dejun la pat.

— S-a trezit?

— Nu, cred că l-a epuizat ziua de ieri.

Îmi iau repede privirea de la el și pornesc spre frigider, să nu vadă că m-am înroșit. *Ce naiba, te rușinezi în fața lui?* După ce scot ouăle și baconul, văd că José rânjește.

— Chiar îți place de el, nu-i așa?

Zâmbesc.

— Îl iubesc, José.

Face ochii mari, apoi zâmbește superior.

— Cum ai putea să nu-l iubești? întreabă el, făcând un semn larg spre livingul spațios.

— Mda, mersi! mă încrunt eu.

— Ei, Ana, am glumit.

Hm… oare întotdeauna o să mi se arunce chestia asta în față? Că mă căsătoresc cu Christian pentru bani?

— Serios, am glumit. N-ai fost niciodată genul interesat de chestiile astea.

— Vrei omletă? întreb, schimbând subiectul, pentru că nu vreau să mă cert.

— Sigur.

— Și eu, spune Christian, intrând în living.

La naiba, n-are pe el decât pantalonii de pijama, care îi atârnă atât de sexy pe șolduri – *Doamne!*

— José, salută el, înclinând ușor capul.

— Christian, îi răspunde José, înclinând și el solemn din cap.

Christian se întoarce spre mine și îmi zâmbește jucăuș. A făcut-o anume. Mijesc ochii, încercând cu disperare să-mi vin în fire, iar expresia lui Christian se modifică subtil. Știe că știu ce a fost în mintea lui, dar nu-i pasă.

— Voiam să-ți aduc micul dejun la pat.

Se apropie țanțoș de mine și mă cuprinde cu brațul pe după mijloc, apoi îmi ridică bărbia și îmi dă o sărutare zgomotoasă pe gură. Foarte necaracteristic pentru Domnul meu Învechit în Rele!

— Bună dimineața, Anastasia, spune el.

Vreau să mă încrunt la el și să-i cer să fie decent – dar e ziua lui. Mă înroșesc. De ce e atât de posesiv?

— Bună dimineața, Christian. La mulți ani! îi surâd eu.

Iar el afișează un zâmbet superior și îmi spune doar atât:

— Abia aștept să primesc celălalt cadou.

Obrajii mei capătă culoarea Camerei Roșii a Durerii și îi arunc o privire neliniștită lui José, care pare că tocmai a înghițit ceva neplăcut. Mă întorc cu spatele și mă pun pe gătit.

— Și ce planuri ai azi, José? întreabă Christian pe un ton degajat, luând loc pe un taburet de la bar.

— O să le fac o vizită tatei și lui Ray, tatăl Anei.

Christian se încruntă.

— Se cunosc?

— Da, au făcut armata împreună. Au pierdut legătura până când Ana și cu mine ne-am cunoscut la facultate. O coincidență fericită. Acuma sunt prieteni la cataramă. O să mergem la pescuit împreună.

— La pescuit? întreabă Christian cu un interes sincer.

— Da, poți să prinzi niște pești pe cinste în apele de coastă. În zona asta, păstrăvul-curcubeu crește foarte mare.

— Adevărat. Odată, fratele meu, Elliot, și cu mine am prins un păstrăv-curcubeu de cinșpe kile jumate.

Vorbesc despre pescuit? N-am înțeles niciodată ce-i așa de interesant la pescuit.

— Cinșpe kile jumate? Nu-i rău. Dar recordul îl deține tatăl Anei: a prins unul de nouășpe kile jumate.

— Glumești! Nu mi-a spus niciodată.

— Apropo, la mulți ani!

— Mersi. Și în ce zonă mergeți să pescuiți?

Dar nu-i mai ascult. Nu mă interesează discuția lor. Și, în același timp, mă simt ușurată. Vezi, Christian? José nu-i băiat rău.

Când José se pregătește de plecare, amândoi sunt mult mai relaxați unul în privința celuilalt. Christian merge în dormitor și se îmbracă repede cu un tricou și niște blugi, apoi ne însoțește desculț pe mine și pe José până în holul de la intrare.

— Mulțumesc pentru găzduire, îi spune José lui Christian, dând mâna cu el.

— Poți să rămâi aici oricând, îi zâmbește Christian.

José mă îmbrățișează scurt.

— Ai grijă de tine, Ana.

— Da, sigur. Mă bucur că te-am revăzut. Data viitoare o să ieșim în oraș.

— O iau ca pe o promisiune, ne face el semn cu mâna din interiorul liftului, apoi ușile se închid.

— Vezi, nu-i băiat rău, îi spun eu lui Christian.

— Tot vrea să ți se vâre în chiloți, Ana. Dar îl înțeleg.

— Christian, nu-i adevărat!

— Nu-ți dai seama, nu-i așa? îmi zâmbește el superior. Te dorește. Foarte mult.

Mă încrunt.

— Christian, e doar un prieten – un prieten apropiat.

Și brusc, îmi dau seama că vorbesc la fel cum îmi vorbește el despre doamna Robinson – e un gând neplăcut.

Christian ridică mâinile într-un gest împăciuitor.

— Nu vreau să ne certăm, spune el blând.

Of, nu ne certăm... Sau ne certăm?

— Nici eu.

— Nu i-am spus că o să ne căsătorim.

— Nu, m-am gândit să le spun mai întâi mamei și lui Ray.

La naiba! E prima oară când mă gândesc la asta de când am spus „*da*”. Doamne, oare ce or să spună părinții mei?

Christian încuviințează din cap.

— Da, ai dreptate. Iar eu… ar trebui să merg la tatăl tău să te cer.

Izbucnesc în râs.

— Vai, Christian, nu mai suntem în secolul optișpe.

Sfinte Sisoie! Ce o să spună Ray? Gândul la o astfel de conversație între ei doi mă umple de groază.

— Așa e tradiția, ridică el din umeri.

— Hai să vorbim despre asta mai târziu. Vreau să-ți dau celălalt cadou.

Scopul meu e să-i distrag atenția. Mă gândesc cu teamă la cadoul pe care i l-am pregătit. Trebuie să i-l dau, să văd ce reacție o să aibă.

Pe buze i se așterne zâmbetul său sfios, iar inima îmi stă în loc o clipă. N-am să mă satur de acest zâmbet câte zile oi avea.

— Îți muști buza, spune el, apucându-mă de bărbie.

Atingerea degetelor sale îmi trimite un fior prin tot

trupul. Fără să scot o vorbă – și cât încă mi-a mai rămas o fărâmă de curaj –, îl iau de mână și îl conduc înapoi în dormitor. Îi dau drumul la mână, lăsându-l în picioare lângă pat, și scot două cutii de cadouri de sub partea mea de pat.

— Două? spune el surprins.

Inspir adânc.

— Le-am cumpărat înainte de… ăă… incidentul de ieri. Acum, nu mai sunt așa de sigură.

Apoi îi întind repede una dintre cutii, înainte să mă pot răzgândi. Se uită la mine surprins, simțindu-mi incertitudinea.

— Sigur vrei s-o deschid?

Încuviințez din cap cu un aer neliniștit.

Christian desface hârtia de împachetat și se uită mirat la cutie.

— *Charlie Tango,* șoptesc eu.

Zâmbește. Cutia conține cu mic elicopter de lemn, cu un rotor alimentat cu energie solară. Christian deschide cutia.

— Funcționează cu energie solară, murmură el. Uau!

Și, în clipa următoare, se așează pe pat și începe să-l asambleze. Îl termină repede și îl pune în palmă. Un elicopter din lemn de culoare albastră. Se uită la mine, afișând zâmbetul său splendid, tipic american, apoi se apropie de fereastră, expunând elicopterul la lumina soarelui, iar rotorul începe să se învârtă.

— Ia uite ce putem face deja cu tehnologia asta! exclamă el, uitându-se cu atenție la rotor.

Îl ridică în dreptul ochilor, privind concentrat învârtirea paletelor. E fascinat și fascinant de urmărit – se uită țintă la micul elicopter, îngândurat. Oare la ce se gândește?

— Îți place?

— Grozav! Mulțumesc, Ana.

Mă cuprinde cu brațul și mă sărută scurt, apoi își întoarce privirea spre elicopter.

— Am să-l pun lângă planorul din biroul meu, spune el distrat, uitându-se la paletele rotorului.

Își retrage mâna din lumina soarelui, iar rotorul

încetinește și, în cele din urmă, se oprește. Nu-mi pot suprima zâmbetul până la urechi și îmi vine să sar de bucurie. Îi place! Bineînțeles, pentru că se dă în vânt după tehnologiile alternative. Uitasem asta când i l-am cumpărat.

Christian așează elicopterul pe scrin și se întoarce cu fața la mine.

— O să-mi țină companie până îl recuperăm pe Charlie Tango.

— Poate fi recuperat?

— Nu știu. Sper. Altfel, o să-mi fie dor de el.

Dor? Sunt șocată când îmi dau seama că mă încearcă un mic junghi de gelozie din pricina unui obiect inanimat. Vocea mea interioară pufnește într-un râs ironic, dar nu o iau în seamă.

— Ce e în cealaltă cutie? mă întreabă, iar în ochii lui mari se citește o nerăbdare copilărească.

Dumnezeule mare!

— Nu sunt sigură dacă e un cadou pentru tine sau pentru mine.

— Serios? întreabă el, și îmi dau seama că i-am stârnit interesul.

Emoționată, îi întind și cea de-a doua cutie. O clatină ușor, și amândoi auzim un zăngănit puternic. Christian ridică privirea.

— De ce ai emoții? mă întreabă el surprins.

Ridic din umeri și mă înroșesc, stânjenită și emoționată. Christian se uită la mine, ridicând o sprânceană.

— M-ai făcut curios, domnișoară Steele, șoptește el, iar vocea lui îmi dă fiori, dorința și nerăbdarea înflorindu-mi în pântece. Trebuie să spun că-mi place reacția ta. Ce ai pus la cale? mijește el ochii cu un aer curios.

Strâng din buze, ținându-mi respirația.

Christian scoate capacul cutiei și dă la iveală o mică felicitare. Restul conținutului e împachetat în hârtie. Deschide felicitarea, apoi îmi aruncă brusc o privire. Are ochii mari – șoc sau surpriză, nu-mi dau seama.

— Să-ți fac lucruri rele? murmură el.

Înghit în sec și încuviințez din cap. Christian înclină capul într-o parte precaut, urmărindu-mi reacția și se încruntă. Apoi își întoarce atenția la cutie. Rupe hârtia bleu și scoate o mască opacă, niște clame pentru sfârcuri, un dop anal, iPod-ul lui, cravata lui argintie și – ultima, dar, în niciun caz, cea din urmă – cheia de la camera de joacă.

Se uită la mine cu o expresie sumbră, indescifrabilă. *Dumnezeule mare!* Oare am făcut o mișcare greșită?

— Vrei să te joci? mă întreabă el blând.

— Da, șoptesc eu.

— De ziua mea?

— Da.

Oare ar putea vocea mea să fie mai firavă de atât?

Pe chip i se perindă nenumărate emoții, și pe niciuna nu o pot descifra, dar în cele din urmă își ia o mină neliniștită. *Hm… Nu* tocmai reacția la care mă așteptam.

— Ești sigură? întreabă el.

— Fără bice și alte lucruri de genul ăsta.

— Am înțeles.

— Atunci da, sunt sigură.

Christian clatină din cap și se uită în cutie.

— Nebună după sex și nesățioasă. Ei bine, cred că putem face câte ceva cu chestiile astea, murmură el ca pentru sine.

Când se uită iarăși la mine, expresia lui e complet schimbată. Sfinte Sisoie! Ochii lui cenușii sunt scăpărători, iar buzele i se arcuiesc lent într-un zâmbet erotic. Îmi întinde mâna.

— Acum, spune el, și nu e o întrebare.

Mușchii din adâncul pântecelui mi se încordează cu putere și îmi pun mâna în mâna lui.

— Vino, îmi poruncește el, iar eu îl urmez afară din dormitor, cu inima cât un purice.

Dorința intensă și fierbinte îmi șiroiește prin vene, iar viscerele mi se încordează, pline de nerăbdare. Zeița mea intimă face tumbe în jurul șezlongului ei. În sfârșit!

Capitolul 21

Christian se oprește în fața camerei de joacă.

— Ești sigură că vrei să faci asta? întreabă el cu ochi plini de dorință și totuși neliniștiți.

— Da, murmur eu, zâmbindu-i discret.

Privirea i se liniștește.

— E ceva ce n-ai vrea să fac?

Sunt luată prin surprindere de întrebarea lui, iar gândurile mi se învârt la viteză maximă. Îmi vine ceva în minte.

— Nu vreau să mă fotografiezi.

Rămâne nemișcat, iar expresia i se înăsprește și înclină capul într-o parte, privindu-mă cu un aer întrebător.

La naiba! Mă aștept să mă întrebe de ce, dar nu o face.

— Bine, murmură el.

Descuie ușa cu fruntea încruntată, apoi se dă la o parte, poftindu-mă înăuntru. Îi simt privirea când intră după mine și închide ușa.

Așezând cutia de cadouri pe scrin, scoate din ea iPod-ul, îl pornește, apoi face un semn cu mâna spre stația muzicală de pe perete, iar ușile ei din sticlă fumurie se deschid ușor. Apasă pe niște butoane și, după o clipă, camera se umple de zgomotul unei garnituri de metrou. Christian coboară repede volumul, astfel încât ritmul electronic lent și hipnotic ce urmează acelui zgomot inițial se transformă într-un plăcut fond muzical. O femeie începe să cânte – nu știu cine e, dar vocea ei e blândă și totuși răgușită, iar ritmul e măsurat, lent… erotic. Oh, Doamne! E muzică pentru făcut dragoste.

Christian se întoarce cu fața spre mine – stau în picioare în mijlocul camerei, cu inima bătându-mi nebunește, cu sângele cântându-mi în vene, pulsând – sau cel puțin așa mi se pare – în ritmul seducător al muzicii. Se apropie de mine cu pași calmi și mă trage ușor de bărbie, să nu-mi mai muște buza.

— Ce vrei să faci, Anastasia? murmură el, sărutându-mă

blând și cast pe colțul gurii, fără să-mi dea drumul la bărbie.

— E ziua ta. Orice vrei tu, șoptesc eu.

Își plimbă degetul mare pe buza mea de jos, iar fruntea i se încruntă încă o dată.

— Suntem aici întrucât îți închipui că eu vreau să fiu aici? întreabă el blând, dar cu o privire sfredelitoare.

— Nu, șoptesc eu. Și eu vreau să fiu aici.

Privirea i se întunecă, devenind mai îndrăzneață după răspunsul meu. După câteva clipe, care par o eternitate, îmi răspunde cu glas scăzut, plin de încântare.

— Oh, sunt atâtea posibilități, domnișoară Steele. Dar să începem prin a te dezbrăca.

Trage de cordonul halatului, care se desface și îmi dă la iveală cămașa de noapte din mătase lucioasă, apoi face un pas înapoi și se așează nonșalant pe brațul canapelei.

— Dă-ți jos hainele. Lent, îmi cere el, aruncându-mi o privire senzuală, provocatoare.

Înghit în sec, lipindu-mi coapsele una de alta. Deja sunt umedă. Zeița mea intimă e goală pușcă și așteaptă cu nerăbdare, implorându-mă să mă dezbrac și eu cât mai repede. Îmi dau jos halatul de pe umeri, fără să-mi iau ochii de la el, și îl las să cadă pe podea. Fascinanții lui ochi cenușii se aprind, iar arătătorul i se plimbă peste buze.

Dându-mi jos de pe umeri bretelele ca niște spaghete ale cămășii de noapte, mă uit la el o clipă, apoi le las să cadă. Rochia alunecă și mi se unduiește delicat pe trup, strângându-se grămadă la picioarele mele. Sunt goală. Aproape că gâfâi și sunt atât de pregătită…!

Christian rămâne nemișcat, și mă minunez de aprecierea voluptuoasă ce se deslușește în expresia lui. Ridicându-se în picioare, se apropie de scrin și ia cravata gri-argintie – preferata mea. Și-o petrece printre degete, întorcându-se și apropiindu-se lent de mine, cu zâmbetul pe buze. Când ajunge în fața mea, mă aștept să-mi ceară să întind mâinile, dar n-o face.

— Cred că ești prea sumar îmbrăcată, domnișoară Steele, murmură el.

Îmi pune cravata în jurul gâtului, iar apoi, cu mișcări lente și precise, îmi face ceea ce presupun că e un frumos nod Windsor. Când strânge nodul, degetele lui îmi ating ușor baza gâtului, trimițându-mi fiori în tot trupul și făcându-mă să icnesc. A lăsat capătul lat al cravatei foarte jos, atât de jos, încât îmi atinge părul pubian.

— Acum arăți foarte bine, domnișoară Steele, spune el și se apleacă să mă sărute tandru pe buze.

E un sărut scurt, dar eu vreau mai mult, dorința năvalnică răscolindu-mi trupul.

— Ce să facem cu tine? întreabă el, apoi înhață cravata și mă trage brusc în brațele sale.

Își adâncește mâinile în părul meu și mă sărută apăsat și prelung, limba lui vădindu-se nemiloasă. Una dintre mâinile lui îmi alunecă pe trup și îmi cuprinde fundul. Când își dezlipește gura de a mea, gâfâie și el, cu ochii cenușii topiți de plăcere; iar eu rămân tulburată, plină de dorință și cu respirația întretăiată. Sunt sigură că or să mi se umfle buzele după asaltul lui voluptuos.

— Întoarce-te, îmi poruncește el blând, iar eu mă supun.

Scoțându-mi părul de sub cravată, îl împletește repede și îi leagă capătul. Mă trage de coadă, dându-mi capul pe spate.

— Ai un păr frumos, Anastasia, murmură el, apoi mă sărută pe gât, trimițându-mi fiori pe șira spinării. Trebuie doar să spui stop. Știi asta, nu? îmi șoptește el pe gât.

Încuviințez din cap cu ochii închiși, savurând atingerea buzelor sale. Mă întoarce iarăși cu fața spre el și înhață capătul cravatei.

— Vino, șoptește el, trăgând ușor și conducându-mă spre scrinul unde se află celelalte obiecte din cutie. Anastasia, obiectele astea… spune el, luând în mână dopul anal. E o mărime prea mare. Întrucât anal ești virgină, n-ai vrea să începi cu ăsta. E bine să începem cu ăsta.

Ridică degetul mic, iar eu rămân cu gura căscată de uimire. Degete… *acolo?* Rânjește lasciv, și îmi vine în minte fistingul anal menționat în contract – un gând nu tocmai plăcut.

— Doar un deget, spune el cu neobișnuita lui capacitate de a-mi citi gândurile.

Mă uit în ochii lui. Oare cum face asta?

— Clamele astea sunt dureroase, continuă el, dându-le la o parte. O să le folosim pe astea, spune, punând pe scrin o altă pereche de clame pentru sfârcuri – seamănă cu niște clame de păr uriașe și sunt împodobite cu niște mărgele negre. Astea sunt reglabile, murmură el cu grijă în glas.

Clipesc, uitându-mă la el cu ochi mari. Christian, mentorul meu sexual. Știe mult mai multe decât mine despre toate astea. N-am cum să-l ajung din urmă. Mă încrunt. De fapt, știe mai multe decât mine despre cele mai multe lucruri… cu excepția gătitului.

— Ne-am înțeles? întreabă el.

— Da, șoptesc eu cu gura uscată. Îmi spui ce ai de gând să-mi faci?

— Nu. O să inventez pe parcurs. Nu o să jucăm un scenariu, Ana.

— Cum să mă port?

Fruntea i se încruntă.

— Cum vrei.

Oh!

— Te așteptai să-mi vezi *alter ego*-ul, Anastasia? întreabă el pe un ton vag ironic și, în același timp, surprins.

Clipesc.

— Păi, da. Îmi place de el, murmur eu.

Zâmbește reținut și își plimbă degetul mare pe gâtul meu.

— Anastasia, sunt iubitul, nu dominatorul tău. Îmi place să te aud râzând și chicotind ca o adolescentă. Îmi place să te văd relaxată și fericită, așa cum ești în fotografiile lui José. Pentru că așa e fata care a venit în biroul meu. Așa e fata de care m-am îndrăgostit.

Dumnezeule mare! Rămân cu gura căscată, iar în suflet îmi înflorește o căldură binecuvântată. E bucurie – bucurie pură.

— Dar, lăsând toate astea deoparte, aș vrea să fac cu

tine și lucruri dure, domnișoară Steele; iar alter ego-ul meu știe câteva trucuri. Așa că fă ce-ți cer și întoarce-te.

Ochii îi strălucesc pervers, iar bucuria se mută brusc mai jos, înșfăcându-mi fiecare mușchi din pântece. În spatele meu, Christian deschide unul dintre sertare și, o clipă mai târziu, e iarăși în fața mea.

— Vino, îmi poruncește el, conducându-mă spre masă.

Când trecem pe lângă canapea, observ că toate nuielele au dispărut. Sunt derutată. Oare erau pe canapea ieri, când am intrat aici? Nu-mi aduc aminte. Oare le-a mutat Christian? Doamna Jones? Dar Christian îmi întrerupe șirul gândurilor.

— Vreau să îngenunchezi pe tăblie, spune el când ajungem lângă masă.

Oh! Bine. Oare ce are în minte? Zeița mea intimă abia așteaptă să afle – deja e întinsă pe masă și se uită la el cu adorație.

Christian mă ridică ușor pe tăblie, iar eu îmi îndoi picioarele și îngenunchez în fața lui, surprinsă de mișcările mele agile. Acum, ne privim în ochi. Își coboară mâinile pe coapsele mele, mă apucă de genunchi, îmi depărtează picioarele și rămâne în fața mea. Are un aer foarte serios, iar ochii îi sunt mai întunecați, umbriți… senzuali.

— Mâinile la spate. Am să te leg.

Scoate o pereche de cătușe de piele din buzunarul de la spate și se apleacă spre mine. Oare ce are de gând să-mi facă de data asta?

Apropierea lui e amețitoare. Bărbatul acesta urmează să devină soțul meu. Oare poți tânji în felul acesta după soțul tău? Nu-mi aduc aminte să fi citit despre asta nicăieri. Nu-i pot rezista și îmi plimb buzele întredeschise pe maxilarul său, simțindu-i cu limba barba nerasă – o combinație minunată de înțepător și catifelat. Christian rămâne nemișcat și închide ochii. Respirația i se precipită și se trage în spate.

— Oprește-te, altminteri o să se termine mult mai repede decât ne dorim, mă previne el.

O clipă mă gândesc că ar putea fi furios, dar apoi îmi

zâmbește, iar ochii îi scapără cu o expresie amuzată.

— Ești irezistibil, protestez eu.

— Serios? spune el sec.

Încuviințez din cap.

— Ei bine, nu mă mai distrage, că altfel îți pun căluș.

— Îmi place să te distrag, șoptesc eu, privindu-l cu un aer încăpățânat, iar el ridică din sprâncene.

— Sau am să te bat la fund.

Oh! Încerc să-mi ascund zâmbetul. A fost o vreme – nu cu mult timp în urmă – când aș fi fost subjugată de amenințarea lui. N-aș fi avut curajul să-l sărut fără voia lui în camera de joacă. Îmi dau seama că nu mai sunt intimidată de el. E o adevărată revelație. Surâd ironic, iar el îmi zâmbește superior.

— Fii cuminte, mormăie el și se dă înapoi, uitându-se la mine și lovindu-și cătușele de palmă.

Gestul lui conține o amenințare implicită. Încerc să-mi iau un aer spășit și cred că reușesc. Christian se apropie din nou.

— Așa e mai bine, șoptește el și se apleacă iarăși spre mine.

Mă opun impulsului de a-l atinge, dar îi inspir mirosul minunat – încă se simte gelul de duș de azi-noapte. *Hmm…* Ar trebui să-l îmbuteliez într-un flacon.

Mă aștept să-mi lege încheieturile mâinilor, dar îmi prinde cătușele deasupra coatelor, ceea ce mă face să-mi arcuiesc mult spatele, împingându-mi sânii în față – deși coatele îmi rămân destul de depărtate unul de celălalt. După ce termină, se îndreaptă de spate și mă admiră.

— Te simți bine? întreabă el.

Nu e cea mai confortabilă poziție, dar sunt atât de nerăbdătoare să aflu ce vrea să facă, încât încuviințez din cap, copleșită de dorință.

— Bine, spune el, scoțând masca din buzunarul de la spate. Cred că ai văzut destule, murmură.

Îmi pune masca pe cap, acoperindu-mi ochii, iar respirația mi se precipită. *Uau!* De ce e atât de erotic să nu poți vedea? Stau pe masă, legată și îngenuncheată,

așteptând – anticiparea dulce îmi răscolește pântecele. Dar încă pot auzi, iar ritmul melodiei continuă în fundal, rezonându-mi în tot trupul. Nu mi-am dat seama până acum – probabil că a pus-o pe *repeat*.

Christian se îndepărtează de mine. Oare ce face? Îl aud apropiindu-se de scrin, deschizând un sertar și închizându-l la loc. După o clipă, se întoarce și îl simt în fața mea. În aer plutește un miros plăcut și intens de mosc. E delicios – aproape că îmi lasă gura apă.

— Nu vreau să-mi stric cravata preferată, murmură el, desfăcându-mi-o cu grijă de la gât.

Inspir adânc, simțind cravata plimbându-mi-se pe piele și gâdilându-mă ușor. Să-și strice cravata? Ascult cu atenție, să-mi pot da seama ce are de gând. Își freacă palmele, iar încheieturile degetelor sale îmi mângâie obrazul, coborând spre marginea mandibulei.

Atingerea lui îmi dă fiori delicioși, iar trupul mi se încordează. Mâna lui mi se așează pe gât, umezită cu ulei frumos mirositor, iar palma lui îmi alunecă ușor pe gât, peste claviculă, apoi spre umăr, degetele sale lungi masându-mă ușor. Oh, mă masează. Nu e ce mă așteptam.

Începe o călătorie lentă și ațâțătoare peste cealaltă claviculă. Gem ușor în timp ce își croiește drum spre sânii mei din ce în ce mai dureroși, ce tânjesc după atingerea lui. E chinuitor. Îmi arcuiesc și mai mult trupul, apăsându-mă în palmele sale, dar mâinile lui Christian virează spre coastele mele, lent, calculat, în ritmul muzicii, evitându-mi sânii cu grijă. Gem, dar nu-mi dau seama dacă de plăcere sau de nemulțumire.

— Ești atât de frumoasă, Anastasia, spuse el cu glas răgușit, apropiindu-și gura de urechea mea.

Își plimbă nasul de-a lungul maxilarului meu, continuând să mă maseze – sub sâni, pe pântece, apoi mai jos… Mă sărută scurt pe gură, apoi își plimbă nasul pe gâtul meu. Dumnezeule mare, simt că iau foc… Apropierea, mâinile, vorbele lui.

— Și în curând ai să fii soția mea, șoptește.

Oh!

— Să te iubesc și să te prețuiesc.

Doamne!

— Am să te venerez cu trupul meu.

Îmi dau capul pe spate și gem. Degetele lui mi se plimbă peste părul pubian, peste vulvă, frecându-și palma de clitoris.

— Doamna Grey, șoptește el, iar eu scot un geamăt. Da, iar palma lui continuă să mă atâțe. Deschide gura.

Dar deja am gura deschisă și gâfâi. O deschid mai mult, iar el îmi vâră un obiect metalic între buze. Are forma unei suzete mari și e presărată cu adâncituri sau incizii, iar la capăt atârnă ceva care pare să fie un lanț. E mare.

— Suge, îmi poruncește el. Am să-l bag în tine.

În mine? Unde în mine? Mi se pune un nod în gât.

— Suge, repetă el și se oprește din masat.

Nu, nu te opri, aș vrea să strig, dar am gura plină. Mâinile lui date cu ulei îmi urcă pe trup și, în cele din urmă, îmi cuprind sânii neluați în seamă.

— Nu te opri din supt.

Îmi strânge ușor, cu mișcări îndemânatice, sfârcurile între degetul mare și index, făcându-i să se întărească și trimițându-mi fiori de plăcere până în pântece.

— Ai sâni atât de frumoși, Ana, spuse el, iar sfârcurile îi răspund, întărindu-se și mai mult.

Murmură aprobator, iar eu gem. Buzele sale îmi coboară de pe gât spre un sân, sugând și mușcând ușor, iar când ajung la sfârc, simt dintr-odată strânsoarea clamei.

— Ah! gem eu.

Dumnezeule mare, senzația este nemaipomenită, frustă, dureroasă, plăcută – oh, ce strânsoare! Își trece limba peste sfârcul captiv, apoi pune clama și pe celălalt. Mușcătura celei de-a doua clame e la fel de aspră – dar și la fel de plăcută. Gem zgomotos.

— Simți? șoptește el.

Oh, da! Da, da.

— Dă-i drumul, spune, trăgând ușor suzeta de metal pe care o țin în gură, iar eu îi dau drumul.

Mâinile lui îmi coboară iarăși pe trup, îndreptându-se

spre vulvă. Mâinile sale unse din nou cu ulei îmi alunecă pe spate.

Mă înfior. Ce are de gând? Mă încordez, simțindu-i degetele între fese.

— Sst... ușor, îmi șoptește el la ureche și mă sărută pe gât, în timp ce degetele sale mă mângâie și mă ațâță.

Ce vrea să facă? Cealaltă mână îmi coboară pe pântece, până la vulvă, mângâind-o încă o dată. Își vâră degetele în mine, iar eu gem zgomotos.

— Am să-l vâr în tine, murmură el. Nu aici.

Degetele sale mi se plimbă printre fese, împrăștiind ulei.

— Ci aici.

Degetele de la cealaltă mână și le răsucește în mine, intrând și ieșind, lovindu-mi ușor peretele interior al vaginului. Gem, iar sfârcurile captive mi se umflă.

— Ah!

— Sst...

Christian își scoate degetele din vagin și vâră obiectul în mine. Îmi cuprinde fața în palme și mă sărută, invadându-mă cu limba, și aud un clic foarte discret. Dintr-odată, dopul din mine începe să vibreze – *acolo!* Mă înfior. E o senzație extraordinară – nu se compară cu nimic din ce am simțit până acum.

— Ah!

— Ușor, mă calmează Christian, înăbușindu-mi icnetul cu gura.

Mâinile lui coboară și mă trag ușor de clame, iar eu scot un țipăt.

— Christian, te rog!

— Sst, iubito. Stai liniștită.

E prea mult – atâtea stimulări intense, în atâtea locuri deodată. Trupul începe să mi se înfierbânte și nu-mi mai pot controla excitația din ce în ce mai intensă. *Vai de mine...* Oare o să pot rezista?

— Bravo, mă alină el.

— Christian, gâfâi eu pe un ton care și mie mi se pare disperat.

— Sst, Anastasia, lasă-te în voia senzațiilor. Nu-ți fie

teamă.

Acum, mâinile sale mi se așează pe talie, ținându-mă ferm, dar nu mă pot concentra la mâinile lui, la ce e în mine și, în același timp, la clame. Excitația devine din ce în ce mai intensă, iar trupul mi se apropie de explozie, asaltat de vibrațiile nemiloase dinăuntrul meu și de tortura dulce a clamelor. Doamne! O să fie prea intens. Mâinile sale pleacă de pe șolduri și coboară spre spate, uleioase și alunecoase, mângâind și masând pielea, frământându-mi fesele.

— Atât de frumos, murmură el și dintr-odată își vâră un deget uns înăuntrul meu…

Acolo! În fundul meu. *La naiba!* E o senzație stranie de plinătate, de pătrundere într-un loc interzis… dar e atât de… oh… atât de bine. Degetul i se mișcă ușor, intrând și ieșind, în timp ce îmi mușcă bărbia întoarsă spre el.

— Atât de frumoasă, Ana.

Sunt suspendată foarte sus, deasupra unei prăpăstii adânci. Mă înalț încă un pic, apoi mă prăbușesc vertiginos spre pământ. Nu mai rezist, iar senzația copleșitoare de plinătate îmi face trupul să tremure, purtându-mă spre punctul culminant. Trupul îmi explodează și mi se transformă într-o jerbă de senzații. Christian îmi scoate clamele pe rând, iar sfârcurile îmi sunt copleșite de o minunată durere dulce, care îmi prelungește orgasmul. Degetul său rămâne acolo unde e, intrând și ieșind ușor.

— Aaah! strig eu, iar Christian mă strânge în brațe cu putere, în timp ce pântecele continuă să-mi pulseze nemilos.

— *Nu!* îl implor eu, însă Christian scoate vibratorul din mine, odată cu degetul, iar trupul continuă să-mi tremure.

Desface una dintre cătușe, iar brațele îmi vin în față. Capul îmi cade pe umărul său și mă simt epuizată de toate aceste senzații copleșitoare. Respir precipitat, covârșită de plăcere și de o dulce uitare de sine.

Îmi dau seama vag că mă ia în brațe, mă duce la pat și mă întinde pe cearșafurile răcoroase de satin. După o clipă, mâinile sale, încă uleioase, îmi masează ușor partea

din spate a coapselor, genunchii, gambele și umerii. Simt cum se lasă salteaua când se întinde lângă mine.

Îmi dă masca jos, dar nu am suficientă energie să deschid ochii. Christian îmi desface părul și se apleacă să mă sărute tandru pe buze. Doar gâfâitul meu tulbură liniștea camerei, dar, încetul cu încetul, pe măsură ce mă apropii lent de pământ, respirația mi se domolește. Muzica s-a oprit.

— Atât de frumoasă, murmură el.

Când reușesc să-mi conving un ochi să se deschidă, văd că se uită la mine cu un zâmbet tandru.

— Bună, spune el.

Reușesc să-i răspund printr-un icnet, iar zâmbetul i se lărgește.

— Am fost suficient de aspru?

Încuviințez din cap și fac un efort să zâmbesc. Doamne, dacă ar fi fost mai aspru, probabil că aș fi început să împart palme – și lui, și mie.

— Cred că încerci să mă omori, bombăn eu.

— Moarte prin orgasm, rânjește el. Există și mijloace mai rele, adaugă, dar apoi se încruntă aproape imperceptibil, din pricina cine știe cărui gând neplăcut.

— Poți să mă omori oricând în felul ăsta, șoptesc eu.

Observ că e gol și gata de acțiune. Îmi ia mâna și îmi sărută încheieturile degetelor, iar eu îi cuprind fața în palme și îi trag gura spre mine. Mă sărută scurt, apoi se oprește.

— Uite ce aș vrea să fac, spune el, vârând mâna sub pernă după telecomanda combinei muzicale.

Apasă pe un buton, iar camera se umple cu acorduri catifelate de chitară.

— Vreau să fac dragoste cu tine, spune, uitându-se la mine, iar în ochii lui se citește o sinceritate senină, plină de iubire.

În fundal, o voce catifelată și familiară începe să cânte „Prima oară când ți-am văzut chipul”. Iar buzele lui coboară spre ale mele.

Îl strâng între coapse, ajungând încă o dată la orgasm, iar Christian își dă drumul în brațele mele, strigându-mi numele. Stau călare pe el în mijlocul patului enorm, iar el mă strânge cu putere la piept. Iar în această clipă – această clipă de bucurie, cu acest bărbat și această muzică –, intensitatea experienței de aici, din această dimineață, precum și tot ce s-a întâmplat în ultima săptămână mă copleșesc din nou, nu doar fizic, ci și sufletește. Sunt covârșită de toate aceste sentimente. Sunt atât de îndrăgostită de el. Pentru prima oară, înțeleg felul în care se gândește la siguranța mea.

Aducându-mi aminte de pericolul prin care a trecut ieri, mă trec fiori și mi se umezesc ochii. Dacă i s-ar întâmpla ceva… Vai, îl iubesc atât de mult. Lacrimile îmi șiroiesc pe obraji. Christian are atât de multe laturi: latura lui tandră și afectuoasă și latura lui frustă de dominator, care spune: „Fac tot ce-mi trece prin cap, și o să ai un orgasm nemaivăzut!” Cincizeci de nuanțe. Toate spectaculoase. Toate ale mele. Și îmi dau seama că nu ne cunoaștem bine unul pe celălalt, că avem de rezolvat o mulțime de probleme, dar știu că vom încerca – și că vom avea o viață la dispoziție.

— Hei, șoptește el, luându-mi capul în mâini și uitându-se în ochii mei, fără să iasă din mine. De ce plângi? întreabă el pe un ton îngrijorat.

— Pentru că te iubesc atât de mult, șoptesc eu.

Închide ochii pe jumătate, ca și când ar fi drogat, sorbindu-mi vorbele. Când îi deschide din nou, sunt plini de strălucire.

— Și eu te iubesc, Ana. Mă… întregești.

Mă sărută tandru, iar Roberta Flack își termină cântecul.

Am vorbit îndelung, stând în capul oaselor pe patul din camera de joacă. Mă ține în poală, iar picioarele ne sunt împletite. Cearșafurile de satin roșu sunt înfășurate în jurul nostru ca un cocon, și habar n-am cât timp a trecut. Christian își aduce aminte râzând de ziua în care m-am dat

drept Katherine în timpul ședinței foto de la Heathman.

— Când mă gândesc că ar fi putut veni ea să-mi ia interviul. Slavă Domnului că era răcită, spuse el și mă sărută pe nas.

— De fapt, cred că avea gripă, Christian, îl dojenesc eu, plimbându-mi degetele pe pieptul lui și minunându-mă că nu se opune. Toate nuielele au dispărut, șoptesc, aducându-mi aminte de acest detaliu care m-a surprins mai devreme.

Îmi dă părul pe după ureche pentru a nu știu câta oară.

— M-am gândit că n-ai să treci niciodată peste limita asta.

— Ai dreptate, nu cred că am să trec peste ea, șoptesc eu cu ochi mari.

Apoi mă uit la bicele, cnuturile și paletele de pe peretele opus, iar el îmi urmărește privirea.

— Vrei să mă descotorosesc și de ele? mă întreabă el amuzat, dar sincer.

— Nu de cravașă… cea maro. Nici de cnutul din piele întoarsă, adaug eu, înroșindu-mă.

Christian îmi zâmbește.

— Bine, cravașa și cnutul. Ce să zic, domnișoară Steele, ești plină de surprize.

— La fel ca tine, domnule Grey. E unul dintre lucrurile care îmi plac la tine, spun eu, sărutându-l tandru pe colțul gurii.

— Ce-ți mai place la mine? mă întreabă el cu ochi mari.

Știu că, pentru el, această întrebare înseamnă extrem de mult. Mă înduioșez și clipesc. Îmi place totul la el – chiar și cele cincizeci de vicii. Știu că viața alături de el nu va fi niciodată plicticoasă.

— Asta, spun eu, mângâindu-i buzele cu arătătorul. Îmi place asta. Și ce iese din ea. Și ce-mi faci cu ea. Și ce ai aici, adaug eu, mângâindu-i tâmpla. Ești atât de inteligent, de spiritual, de informat și de competent în atâtea domenii. Dar cel mai mult îmi place nespus ce ai aici, continui eu, și îmi lipesc palma de pieptul său, simțindu-i bătăile liniștite ale inimii. Ești cel mai generos om pe care l-am cunoscut.

În ceea ce faci, în felul în care muncești. Îmi inspiri admirație, șoptesc eu.

— Admirație?

E surprins, dar pe chipul lui se deslușește și o urmă de umor. Apoi expresia i se schimbă, iar pe buze îi apare zâmbetul sfios, ca și când ar fi stânjenit. Îmi vine să mă năpustesc asupra lui. Ceea ce și fac.

Moțăi înconjurată de satin și de trupul lui Christian. Mă trezește, frecându-mă cu nasul.

— Ți-e foame? șoptește el.

— Hm, sunt lihnită.

— Și eu.

Mă ridic și mă uit la el – stă relaxat pe pat.

— E ziua ta, domnule Grey. Am să-ți gătesc ceva. Ce ai vrea?

— Fă-mi o surpriză, spune el, mângâindu-mă tandru pe spate. Trebuie să-mi verific Blackberry-ul, să văd ce mesaje am pierdut ieri.

Oftează și se ridică, și știu că momentul acesta special s-a încheiat… deocamdată.

— Hai să facem duș, îmi cere el.

Cum aș putea să-l refuz pe sărbătorit?

Christian vorbește la telefon în biroul său. Taylor e cu el – are un aer serios, dar relaxat – poartă blugi și un tricou negru mulat. Eu pregătesc prânzul în bucătărie. Am găsit în frigider felii de somon, pe care le fierb în apă cu lămâie. Am pus la fiert și niște cartofi mici, iar acum pregătesc o salată. Sunt extrem de relaxată și bucuroasă – sunt în culmea fericirii. Întorcându-mă spre fereastra largă, mă uit la minunatul cer senin. *Discuțiile… sexul… hm… Aș putea să* mă obișnuiesc cu asta.

Taylor iese din birou, întrerupându-mi reveria. Reduc volumul iPodului și îmi scot o cască din ureche.

— Bună, Taylor.

— Ana, mă salută el, înclinând din cap.

— Fata ta se simte bine?

— Da, mulțumesc. Fosta mea soție a crezut că are apendicită, dar, ca de obicei, a exagerat, spune el, dându-și ochii peste cap, ceea ce mă surprinde. Sophie se simte bine, dar are o infecție la stomac.

— Îmi pare rău.

Zâmbește.

— Charlie Tango a fost localizat?

— Da. Echipa de recuperare a pornit într-acolo. Diseară ar trebui să ajungă la aeroportul Boeing Field.

— Ah, ce bine.

Zâmbește discret.

— Asta e tot, doamnă?

— Da, sigur, răspund eu, înroșindu-mă.

Oare am să mă obișnuiesc vreodată cu acest apelativ? „Doamnă” mă face să mă simt bătrână, cel puțin de treizeci de ani.

Înclină ușor din cap și iese din living. Christian încă vorbește la telefon. Aștept să fiarbă cartofii. Îmi vine o idee. Iau poșeta și îmi scot Blackberry-ul. Am un mesaj de la Kate:

Ne vedem diseară. Abia aștept să stăm la taifas pe îndelete.

Îi răspund:

Și eu.

O să-mi facă bine să stau de vorbă cu Kate.

Deschid aplicația de e-mail și îi scriu repede un mesaj lui Christian.

De la: Anastasia Steele
Subiect: Prânz
Data: 18 iunie 2011, 13:12
Către: Christian Grey

Dragă domnule Grey,

Îți scriu să te informez că prânzul e aproape gata.

Și că azi-dimineață am avut parte de un fascinant futai pervers.

Futaiurile perverse cu ocazia aniversărilor sunt foarte recomandate.

Și încă ceva: te iubesc.

A x

(Logodnica ta)

Ascult cu atenție o eventuală reacție, dar Christian vorbește în continuare la telefon. Poate că e prea ocupat. Dar, după câteva clipe, îmi vibrează Blackberry-ul.

De la: Christian Grey
Subiect: Futaiuri perverse
Data: 18 iunie 2011, 13:15
Către: Anastasia Steele

Ce a fost cel mai fascinant?

Îmi iau notițe.

Christian Grey

CEO lihnit și epuizat după eforturile dimineții, Grey Enterprise Holdings Inc.

P.S.: Îmi place semnătura ta.

P.P.S.: Ce s-a întâmplat cu arta conversației?

De la: Anastasia Steele
Subiect: Lihnit?
Data: 18 iunie 2011, 13:18
Către: Christian Grey

Dragă domnule Grey,

Dă-mi voie să-ți atrag atenția asupra primului rând din e-mailul meu anterior, prin care te-am informat că prânzul e aproape gata… deci nu vreau să aud că ești lihnit și

epuizat. Cât privește aspectele fascinante ale futaiului pervers… sinceră să fiu, toate. Aș fi interesată să-ți văd notițele. Și mie îmi place semnătura mea dintre paranteze.

A x

(Logodnica ta)

P.S.: De când ai devenit atât de vorbăreț? Mai ales la telefon!

Apăs pe butonul de expediere și ridic privirea, iar Christian stă în fața mea, cu un zâmbet jucăuș. Înainte să-i pot spune ceva, ocolește blatul, mă ia în brațe și mă sărută zgomotos.

— Asta-i tot, domnișoară Steele, spune el, apoi îmi dă drumul și – îmbrăcat cu blugi și cu un tricou alb – se întoarce cu picioarele goale în birou, lăsându-mă cu respirația tăiată.

Am făcut un sos cu smântână, coriandru și năsturel pentru somon, și am așezat farfuriile și tacâmurile pe bar. Nu-mi place să-l întrerup când lucrează, dar acum mă duc în pragul biroului. Încă vorbește la telefon, cu ochi strălucitori și aerul de „proaspăt futut” – un adevărat ospăț vizual. Ridică privirea și nu-și mai ia ochii de la mine. Se încruntă ușor, dar nu-mi dau seama dacă din cauza mea sau a conversației.

— Dă-le drumul și lasă-i în pace. Ai înțeles, Mia? spune el printre dinți, dându-și ochii peste cap. Bine.

Mimez mâncatul, iar el zâmbește și încuviințează din cap.

— Ne vedem mai încolo, încheie el conversația. Pot să mai dau un telefon? mă întreabă el.

— Sigur.

— E foarte scurtă fusta ta, adaugă el.

— Îți place? spun, făcând o piruetă.

E una dintre achizițiile Carolinei Acton. O rochie turcoaz, din material catifelat, mai nimerită probabil pentru plajă, dar e o zi minunată din atâtea puncte de

vedere. Se încruntă la mine și mă întunec la față.

— Arăți nemaipomenit în ea, Ana. Dar nu vreau să te vadă nimeni altcineva așa.

— Oh! mă încrunt eu. Suntem acasă, Christian. Nu-i avem în jur decât pe angajați.

Strâmbă din gură – sau încearcă să-și ascundă amuzamentul, sau nu i se pare amuzant. Dar, în cele din urmă, încuviințează liniștit. Clatin din cap – oare chiar vorbește serios? Mă întorc în bucătărie.

Cinci minute mai târziu, vine lângă mine, ținând în continuare telefonul.

— Ray vrea să vorbească cu tine, spune el cu un aer precaut.

Simt că mi se taie respirația. Iau telefonul și îi acopăr microfonul.

— I-ai spus! șuier eu printre dinți.

Christian încuviințează din cap, făcând ochii mari când îmi vede expresia nemulțumită.

La dracu'! Inspir adânc.

— Bună, tată.

— Christian tocmai m-a întrebat dacă poate să te ia de soție, spune el.

Mama mă-sii! Se lasă tăcerea între noi, iar eu mă gândesc cu disperare ce să-i spun. Ca de obicei, Ray nu zice nimic, fără să-mi dea vreun indiciu despre reacția lui față de veste.

— Ce i-ai spus? rup eu tăcerea.

— I-am spus că vreau să stau de vorbă cu tine. E cam devreme, nu crezi, Annie? Nu-l cunoști de mult. Adică, e băiat de treabă, își vede de ale lui… dar atât de repede? încheie el pe un ton calm și măsurat.

— Ba da. Totul s-a întâmplat foarte repede… așteaptă puțin.

Plec în grabă din bucătărie, departe de privirea neliniștită a lui Christian, și mă apropii de fereastra enormă. Ușile spre balcon sunt deschise, și ies în lumina soarelui. Nu mă duc lângă balustradă. Suntem la o înălțime prea mare.

— Știu că e brusc, dar… îl iubesc. Și el mă iubește. Vrea să se căsătorească cu mine. Și n-o să vreau niciodată pe nimeni altcineva.

Mă înroșesc, gândindu-mă că e probabil cea mai intimă conversație pe care am avut-o vreodată cu tatăl meu vitreg.

La celălalt capăt al liniei, Ray nu spune nimic.

— Mamei tale i-ai spus?

— Nu.

— Annie… Știu că e un bărbat bogat și potrivit din mult puncte de vedere, dar căsătoria e un pas foarte important. Ești sigură?

— Vreau să trăiesc cu el până la adânci bătrâneți, șoptesc eu.

— Uau, spune Ray după o clipă, pe un ton mai blând.

— E totul pentru mine.

— Annie, Annie, Annie. Ești o femeie atât de încăpățânată. Sper că știi ce faci. Mai dă-mi-l pe Christian.

— Sigur, tată. Vii să mă conduci la altar? întreb eu cu glas scăzut.

— Oh, draga mea…

Vocea i se frânge și tace preț de câteva clipe, emoția din glasul său umezindu-mi ochii.

— Cu cea mai mare plăcere, spune el în cele din urmă.

Oh, Ray. Te iubesc atât e mult… Înghit în sec, să nu izbucnesc în plâns.

— Mulțumesc, tată. Ți-l dau pe Christian. Să fii blând cu el. Îl iubesc, șoptesc eu.

Cred că Ray zâmbește la celălalt capăt al liniei, dar mi-e greu să-mi dau seama. Întotdeauna am îndoieli când vine vorba de Ray.

— Sigur, Annie. Să vii să-l vizitezi pe bătrânul tău tată și să-l iei și pe Christian cu tine.

Mă întorc în living – supărată pe Christian că nu m-a anunțat – și îi întind telefonul cu o expresie care îi dă de înțeles cât de furioasă sunt pe el. Ia Blackberry-ul cu un aer amuzat și se întoarce în birou.

Revine două minute mai târziu.

— Cu chiu, cu vai, am reușit să obțin încuviințarea tatălui tău, spune el mândru – atât de mândru, încât mă face să chicotesc, iar el afișează un zâmbet superior.

Se poartă ca și când tocmai a negociat o fuziune sau o achiziție, ceea ce, la un anumit nivel, a și făcut.

— Doamne! Ce bine gătești, femeie!

Christian înghite ultima îmbucătură și ridică spre mine paharul de vin alb. Laudele lui mă umplu de bucurie și îmi trece prin minte că n-o să apuc să gătesc pentru el decât în weekend. Mă încrunt. Îmi place să gătesc. Poate că ar fi trebuit să-i fac un tort de ziua lui. Mă uit la ceas. Încă mai e timp.

— Ana? îmi întrerupe el șirul gândurilor. De ce mi-ai cerut să nu-ți fac poze?

Întrebarea lui mă surprinde cu atât mai mult, cu cât vocea lui e înșelător de blândă.

La naiba! Fotografiile. Mă uit în farfuria mea goală, frângându-mi degetele în poală. Ce pot să spun? Mi-am promis să nu-i spun că am găsit dosarul cu fotografii demne de o revistă erotică.

— Ana, pufnește el. Ce s-a întâmplat?

Tresar, iar tonul vocii lui mă face să mă uit la el. Și mă gândeam că nu mă mai intimidează.

— Ți-am găsit fotografiile, șoptesc eu.

Ochii i se măresc și are o expresie șocată.

— Te-ai uitat în seif? mă întreabă el, nevenindu-i să creadă.

— În seif? Nu. Nu știam că ai un seif.

Se încruntă.

— Nu înțeleg.

— În dulap… Cutia… Căutam cravata, iar cutia era sub blugii tăi… cei pe care îi porți de obicei în camera de joacă. Cu excepția zilei de azi, mă înroșesc eu.

Îngrozit, se uită la mine cu gura căscată și, cu un gest nervos, își trece mâna prin păr, procesând informația. Își freacă bărbia, adâncit în gânduri, dar nu-și poate masca supărarea care i se citește pe chip. Dintr-odată, clatină din

cap exasperat – dar și amuzat –, iar în colțul gurii îi apare un discret zâmbet de admirație. Își împreunează mâinile în dreptul bărbiei și se uită iarăși la mine.

— Nu e ce crezi. Uitasem de ele. Cutia a fost mutată. Fotografiile alea trebuie să stea în seiful meu.

— Cine le-a mutat? șoptesc eu.

Înghite în sec.

— O singură persoană ar fi putut face asta.

— Oh. Cine? Și cum adică, „nu e ce crezi”?

Oftează, înclinând capul într-o parte, și cred că e stânjenit. *Așa și trebuie!* Pufnește vocea mea interioară.

— Știu că o să ți se pară cinic, dar… sunt polițe de asigurare, șoptește el, pregătindu-se pentru răspunsul meu.

— Polițe de asigurare?

— Împotriva dării în vileag.

Moneda cade și mi se răsucește îndelung și neplăcut în capul meu gol.

— Oh, spun eu în cele din urmă, pentru că nu-mi vine nimic altceva în minte.

Închid ochii. Astea sunt. Astea sunt cele cincizeci de nuanțe ale pervertirii – chiar aici, chiar acum.

— Da, ai dreptate. Chiar sună cinic.

Mă ridic să arunc resturile din farfurii. Nu vreau să aflu mai multe.

— Ana!

— Ele știu? Fetele… supusele.

Se încruntă.

— Bineînțeles că știu.

Ah, bine măcar că știu. Întinde mâna și mă trage spre el.

— Fotografiile alea ar trebui să fie în seif. Nu au fost făcute de dragul distracției.

Se oprește.

— Sau poate că pentru asta au fost făcute inițial, dar…

Se oprește iar, cu un aer rugător.

— Nu înseamnă nimic pentru mine.

— Cine le-a pus în dulap?

— Numai Leila ar fi avut cum să facă asta.

— Îți știe combinația de la seif?

Ridică din umeri.

— Nu m-ar surprinde. E o combinație foarte lungă și o folosesc rar. E un număr pe care mi l-am notat undeva și nu l-am mai schimbat, îmi explică el, clătinând din cap. Mă întreb ce altceva știe și dacă a mai luat ceva de acolo.

Se încruntă, apoi își întoarce iarăși privirea spre mine.

— Uite, am să distrug fotografiile alea. Acum, dacă vrei.

— Sunt fotografiile tale, Christian. Fă ce vrei cu ele, șoptesc eu.

— N-o lua așa, spune, strângându-mi mâna între ale sale și uitându-se în ochii mei. Nu mai vreau viața aceea. Vreau viața noastră, împreună.

Dumnezeule mare! Cum de și-a dat seama că, dincolo de groaza pe care mi-o inspiră fotografiile, sunt paranoică?

— Ana, am crezut că, azi-dimineață, am exorcizat toate aceste fantome. Eu așa simt. Tu nu?

Clipesc, amintindu-mi de dimineața foarte, foarte plăcută, romantică și de-a dreptul perversă pe care am petrecut-o în camera de joacă.

— Da, zâmbesc eu. Așa simt și eu.

— Bine.

Se apleacă în față și mă sărută, strângându-mă în brațe.

— Am să le rup, murmură el. Iar apoi va trebui să lucrez. Îmi pare rău, iubito, dar am o mulțime de lucruri de rezolvat în după-amiaza asta.

— Nicio problemă. Trebuie să o sun pe mama, răspund eu cu o grimasă. Apoi vreau să fac niște cumpărături și să-ți gătesc un tort.

Zâmbește, iar ochii i se luminează ca unui băiețel.

— Un tort?

Încuviințez din cap.

— Cu ciocolată?

— Vrei să fac unul cu ciocolată? întreb eu.

Dă din cap cu un zâmbet molipsitor.

— Am să văd ce pot face, domnule Grey.

Mă sărută încă o dată.

Carla e atât de uluită, încât amuțește.

— Mamă, spune ceva.

— Ana, nu ești însărcinată, nu? șoptește ea pe un ton îngrozit.

— Nu, nu, nu e nimic de genul ăsta.

Sunt dezamăgită și întristată că i-a trecut prin minte o astfel de idee. Dar apoi îmi aduc aminte cu mâhnire că era însărcinată cu mine atunci când s-a căsătorit cu tata.

— Îmi pare rău, draga mea. Dar totul s-a întâmplat atât de repede. Mă rog, Christian e o partidă foarte bună, dar ești atât de tânără, și ar trebui să mai cunoști un pic lumea.

— Mamă, n-ai putea să fii fericită pentru mine? Îl iubesc.

— Draga mea, pur și simplu am nevoie de timp să mă obișnuiesc cu ideea. E un șoc. Mi-am dat seama încă din Georgia că era ceva special între voi, dar căsătorie…?

În Georgia, Christian voia să-i fiu supusă, dar n-am de gând să-i spun asta mamei.

— Ai stabilit o dată?

— Nu.

— Mi-ar plăcea ca taică-tu să mai fi fost în viață, șoptește ea.

Oh, nu… nu asta. Nu acum.

— Știu, mamă. Mi-ar fi plăcut să-l cunosc.

— Nu te-a ținut în brațe decât o dată, și a fost atât de mândru. I se părea că ești cea mai frumoasă fetiță din lume.

Vocea ei – o șoaptă funebră – spune încă o dată povestea familiei… În câteva clipe, o să izbucnească în plâns.

— Știu, mamă.

— Apoi a murit, scâncește ea, și îmi dau seama că a cedat, ca de obicei.

— Mamă, șoptesc eu, dorindu-mi să pot pune telefonul jos și s-o iau în brațe.

— Sunt o femeie caraghioasă, murmură ea și iarăși scâncește. Bineînțeles că sunt fericită pentru tine, draga mea. Ray știe? adaugă, părând că și-a revenit.

— Christian tocmai a vorbit cu el și i-a cerut mâna mea.

— Oh, ce frumos! Bine, spune pe un ton melancolic, străduindu-se să se înveselească.

— Da, așa-i, spun eu.

— Ana, draga mea, te iubesc atât de mult. Mă bucur pentru tine. Să veniți să-mi faceți o vizită.

— Da, mamă. Și eu te iubesc.

— Trebuie să închid, mă strigă Bob. Să-mi spui data. Trebuie să facem planuri… O să fie o nuntă mare?

Nuntă mare? La naiba! Nici măcar nu m-am gândit la asta. Nu, nu vreau o nuntă mare.

— Încă nu știu. Imediat ce stabilim, te sun.

— Bine. Ai grijă de tine. Și mai întâi trebuie să vă distrați… o să aveți suficient timp pentru copii mai încolo.

Copii! *Hm…* O nouă referire destul de transparentă la faptul că m-a făcut foarte devreme.

— Mamă, nu ți-am ruinat viața, nu?

I se taie respirația.

— Oh, nu, Ana! Să nu crezi asta niciodată. Ai fost cel mai bun lucru care ni s-a întâmplat mie și tatălui tău. Dar mi-aș dori să fi fost și el aici, să te vadă femeie în toată firea, la un pas de căsătorie.

Iarăși e nostalgică și plângăreață.

— Și eu.

Clatin din cap, gândindu-mă la tatăl meu mitic.

— Mamă, acum te las. Mai vorbim în curând.

— Te iubesc, draga mea.

— Și eu, mamă. La revedere.

E o adevărată bucurie să gătești în bucătăria lui Christian. Deși e a unui bărbat care nu știe să gătească, pare să aibă de toate. Cred că și doamnei Jones îi place să gătească. Singurul lucru care îmi mai trebuie este o ciocolată de calitate pentru glazură. Las cele două jumătăți ale blatului la răcit, îmi iau poșeta și vâr capul pe ușa de la biroul lui Christian. E concentrat asupra ecranului de la computer. Ridică privirea și îmi zâmbește.

— Mă duc la magazin să cumpăr niște ingrediente.

— Bine, se încruntă el.

— Ce-i? întreb eu.

— Nu-ți iei pe tine niște blugi sau altceva?

Of, nu pot să cred.

— Christian, sunt doar niște picioare.

Se uită la mine cu un aer deloc amuzat. O să ne certăm. Și e ziua lui. Dau ochii peste cap, simțindu-mă ca o adolescentă neascultătoare.

— Și dacă am fi la plajă? schimb eu foaia.

— Nu suntem la plajă.

— Dacă am fi la plajă, ai avea vreo obiecție?

Se gândește o clipă.

— Nu, spune el simplu.

Dau iarăși ochii peste cap și zâmbesc.

— Păi, atunci, imaginează-ți că suntem la plajă. Pe curând.

Mă răsucesc pe călcâie și pornesc în viteză spre holul de la intrare. Ajung în lift înainte să mă prindă din urmă. În timp ce se închid ușile, îi fac semn cu mâna, zâmbind drăgăstos, iar el se uită la mine neajutorat – dar, din fericire, amuzat – cu ochi mijiți. Clatină din cap cu exasperare, după care nu-l mai văd.

Vai, ce intens a fost. Adrenalina îmi pulsează în vene, iar inima îmi bate ca și când ar vrea să-mi sară din piept. Dar, pe măsură ce liftul coboară, îmi scade încântarea. La dracu, ce-am făcut?

Un tigru e pe urmele mele. O să fiarbă de furie la întoarcere. Vocea mea interioară se uită la mine pe deasupra lentilelor în formă de semilună, cu o nuia de răchită în mână. La naiba! Îmi dau seama ce puțină experiență am cu bărbații. N-am trăit niciodată cu un bărbat… Mă rog, cu excepția lui Ray, dar el nu se pune. E tatăl meu… În fine, bărbatul pe care îl consider tatăl meu.

Iar acum îl am pe Christian. Cred că nici el n-a trăit cu adevărat cu cineva până acum. Va trebui să îl întreb – dacă o să mai vorbească cu mine.

Dar am convingerea că trebuie să port ce-mi place. Îmi aduc aminte de regulile lui. Da, îmi închipui că îi e greu, dar sunt sigură că a plătit o avere pentru rochia asta. Ar fi

trebuit să-i dea indicații mai precise cumpărătoarei lui de la Neiman Marcus – nimic prea scurt!

Dar nu e foarte scurtă, nu? Mă uit în oglinda mare din hol. Mama mă-sii! Ba da, chiar e foarte scurtă, dar deja mi-am impus punctul de vedere. Și cu siguranță va trebui să suport consecințele. Mă întreb într-o doară ce o să facă, dar mai întâi am nevoie de bani gheață.

Mă uit la chitanța de la bancomat: 51689,16 dolari. Am cu 50 000 de dolari mai mult. *Anastasia, și tu va trebui să înveți să fii bogată, dacă ai să spui da.* Și deja am spus da. Scot o sumă modică – cincizeci de dolari – și pornesc spre magazin.

Când mă întorc acasă, pornesc direct spre bucătărie, și nu pot să nu simt un fior de neliniște. Christian încă e în biroul lui. Doamne, a stat acolo aproape toată după-amiaza. Decid că cea mai bună variantă e să merg la el și să văd cât rău am făcut. Îmi vâr cu grijă capul pe ușă. Vorbește la telefon, uitându-se pe fereastră.

— Iar specialistul în Eurocopter urmează să ajungă luni? … Bine. Ține-mă la curent. Spune-le că am nevoie de primele lor estimări sau luni seară, sau marți dimineață.

Închide și se răsucește cu scaunul, dar, când mă vede, rămâne nemișcat, cu un aer impasibil.

— Bună, șoptesc eu.

Nu spune nimic și simt că mi se pune un nod în stomac. Cu mișcări lente, ocolesc biroul și mă apropii de el. Christian tace în continuare, fără să-și ia ochii de la mine. Stau în picioare în fața lui, simțindu-mă ridicolă în cincizeci de nuanțe.

— M-am întors. Ești supărat pe mine?

Oftează, mă ia de mână și mă așează în poala lui, cuprinzându-mă cu brațele. Își afundă nasul în părul meu.

— Da, spune el.

— Îmi pare rău. Nu știu ce mi-a venit.

Mă cuibăresc în poala lui, inspirându-i mirosul divin, simțindu-mă în siguranță, cu toate că e supărat.

— Nici eu. Îmbracă-te cum vrei, murmură el, plimbându-

și mâna pe piciorul meu, până la coapsă. În plus, rochia asta are anumite avantaje.

Se apleacă să mă sărute, iar când buzele ni se ating, mă săgetează pasiunea, pofta carnală sau o nevoie intensă de a-mi ispăși greșeala, iar dorința îmi aprinde sângele. Îi iau capul în mâini, înfigându-mi mâinile în părul său. Christian geme și îmi mușcă ușor buza de jos, gâtul, urechea, apoi limba lui îmi invadează gura și, în clipa următoare, mă așează călare în poala lui și se adâncește în mine. Mă apuc de speteaza scaunului, cu vârfurile picioarelor sprijinite de podea… și începem să ne mișcăm.

— Îmi place felul în care ceri scuze, îmi șoptește el în păr.

— Și mie felul tău, chicotesc eu, ghemuindu-mă la pieptul lui. Ai terminat?

— Doamne, Ana! Mai vrei?

— Nu! Mă refer la lucru.

— Am să termin cam în jumătate de oră. Ți-am ascultat mesajul din căsuța de mesagerie vocală.

— Cel de ieri.

— Păreai îngrijorată.

Îl strâng în brațe cu putere.

— Chiar eram. Nu obișnuiești să nu răspunzi.

Mă sărută pe păr.

— Tortul o să fie gata cam în jumătate de oră, îi zâmbesc eu, dându-mă jos din poala lui.

— Abia aștept. Cât timp l-ai gătit, a domnit în casă un miros delicios.

Îi zâmbesc, simțindu-mă un pic stânjenită, iar pe chipul lui se oglindește aceeași expresie. Doamne, chiar suntem atât de diferiți? Poate că mirosul i-a trezit amintiri din prima copilărie. Aplecându-mă, îi aștern o sărutare pe colțul gurii și mă întorc în bucătărie.

Când îl aud ieșind din birou, totul e pregătit. Aprind lumânarea aurie și solitară de pe tort. Afișează un zâmbet până la urechi, apropiindu-se de mine cu pași ușori, în

timp ce eu îi cânt *La mulți ani!* Se apleacă și suflă în lumânare, închizând ochii.

— Mi-am pus o dorință, spune el, deschizând ochii și, nu știu de ce, dar privirea lui mă face să roșesc.

— Glazura e încă moale. Sper să-ți placă.

— Abia aștept să-l gust, Anastasia, spune el pe un ton voluptuos.

Tai o felie pentru fiecare și începem să mâncăm cu niște furculițe mici.

— Mmm! murmură el încântat. De-aia vreau să mă căsătoresc cu tine.

Iar eu râd cu un aer ușurat… Îi place.

— Ești pregătită să dai ochii cu familia mea? mă întreabă el, oprind motorul Audi-ului R8.

Suntem în fața casei părinților lui.

— Da. O să le spunem?

— Bineînțeles. Abia aștept să le văd reacțiile, îmi zâmbește el și se dă jos din mașină.

E șapte și jumătate și, cu toate că a fost o zi caldă, dinspre golf vine o briză rece de seară. Când cobor, îmi pun șalul pe umeri. M-am îmbrăcat cu o rochie de gală verde-smarald, pe care am găsit-o azi-dimineață în timp ce scotoceam în șifonier. Are o centură lată de aceeași culoare. Christian mă ia de mână și pornim spre ușa de la intrare. Carrick o deschide larg înainte să ciocănim.

— Christian! La mulți ani, fiule!

Strânge mâna întinsă de Christian, după care îl îmbrățișează scurt, luându-l prin surprindere.

— Ăă… mulțumesc, tată.

— Ana, cât mă bucur să te revăd!

Mă îmbrățișează și pe mine, apoi îl urmăm în casă.

Înainte să ajungem în living, Kate coboară în holul de la intrare și se apropie de noi. Pare furioasă.

Oh, nu!

— Voi doi! Vreau să stau de vorbă cu voi, pufnește ea pe un ton care dă de înțeles că n-ar fi bine să te pui cu ea.

Mă uit la Christian cu un aer încordat, iar el ridică din

umeri și hotărăște să-i facă pe plac. O urmăm în sufragerie, lăsându-l pe Carrick uimit în pragul livingului. Kate închide ușa și se întoarce spre mine.

— Ce dracu’ e ăsta? Spune ea printre dinți, arătându-mi o hârtie.

Complet derutată, o iau din mâna ei și arunc o privire. Mi se usucă gura. *Dumnezeule mare!* E e-mailul meu către Christian, în care e vorba despre contract.

Capitolul 22

Sângele îmi fuge din obraji, îmi îngheață în vine, iar frica îmi străpunge trupul. Instinctiv, mă așez între ea și Christian.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Christian pe un ton precaut.

Dar nu-l iau în seamă. Nu-mi vine să cred că prietena mea, Kate, îmi face una ca asta.

— Kate! E un lucru care nu te privește, spun eu, aruncându-i o privire veninoasă și simțind că frica mi se preschimbă în furie.

Cum îndrăznește să facă una ca asta? Nu acum, nu azi. Nu la ziua lui Christian. Surprinsă de răspunsul meu, Kate clipește, făcând ochii mari.

— Ana, ce s-a întâmplat? repetă Christian pe un ton mai amenințător.

— Christian, ne poți lăsa singure, te rog? îi cer eu.

— Nu. Arată-mi.

Întinde mâna și știu că nu are rost să mă opun – vocea lui e rece și aspră. Fără tragere de inimă, îi întind hârtia.

— Ce ți-a făcut? întreabă ea, fără să-l ia în seamă pe Christian.

Kate are un aer foarte speriat, iar eu mă înroșesc, venindu-mi brusc în minte mii de imagini erotice.

— Nu-i treaba ta, Kate, răspund eu, fără să-mi pot ascunde exasperarea din glas.

— De unde o ai? întreabă Christian cu capul înclinat într-o parte și cu o mină inexpresivă, dar pe un ton… amenințător de blând.

Kate se înroșește.

— Nu contează, răspunde ea, dar, văzându-i privirea de gheață, continuă: era în buzunarul unei haine care presupun că e a ta și pe care am găsit-o atârnată pe ușa din dormitorul Anei.

Confruntată cu privirea scăpărătoare a lui Christian, fermitatea lui Kate pare să cedeze preț de câteva clipe, dar

își revine repede și se încruntă la el. E un ghem de furie într-o rochie mulată de un roșu-aprins. Arată superb. Dar de ce naiba umblă prin hainele mele? De obicei, se întâmplă invers.

— Ai vorbit despre asta? întreabă Christian cu glas catifelat.

— Nu! Bineînțeles că nu! pufnește Kate pe un ton ofensat.

Christian încuviințează din cap și pare să se relaxeze. Se întoarce și se apropie de șemineu. Fără să scoatem o vorbă, Kate și cu mine îl urmărim cum ia o brichetă de pe policioară, dă foc hârtiei cu e-mailul, lăsând-o să cadă dincolo de grilajul șemineului. Tăcerea din cameră e apăsătoare.

— Nici măcar cu Elliot? întreb eu, întorcându-mi atenția spre Kate.

— Cu nimeni, spune Kate pe un ton înțelegător și, pentru prima oară, are un aer surprins și îngrijorat. Vreau să fiu sigură că ți-e bine, Ana, șoptește ea.

— Mi-e bine, Kate. Foarte bine. Te rog, Christian și cu mine ne înțelegem bine – excelent. E-mailul ăla ține de trecut. Te rog să nu-l iei în seamă.

— Să nu-l iau în seamă? Cum aș putea? Ce ți-a făcut? întreabă ea cu îngrijorare sinceră în ochi.

— Nu mi-a făcut nimic, Kate. Sincer, mă simt bine.

Kate clipește.

— Serios? întreabă ea.

Christian mă cuprinde cu un braț și mă lipește de el, fără să-și ia ochii de la Kate.

— Ana a acceptat să-mi fie soție, Katherine, spune el calm.

— Soție! repetă ea pe un ton strident, nevenindu-i să creadă.

— O să ne căsătorim, spune el. Urmează să ne anunțăm logodna în seara asta.

— Oh! răspunde Kate, rămânând cu gura căscată. V-am lăsat singuri șaisprezece zile și, când mă întorc, îmi dați vestea asta? E foarte neașteptată. Deci ieri, când am zis…

Se oprește și se uită la mine cu un aer pierdut.

— Și ce rol are e-mailul în toată povestea asta?

— Niciunul, Kate. Uită de el, te rog. Îl iubesc și mă iubește. Nu face asta. Nu-i strica petrecerea, nu ne strica seara, șoptesc eu.

Clipește, iar ochii i se umezesc dintr-odată.

— Nu. Bineînțeles că nu. Te simți bine? întreabă ea, vrând să fie sigură.

— N-am fost niciodată mai fericită, șoptesc eu.

Se apropie și îmi ia mâna, fără să țină cont că brațul lui Christian e strâns în jurul meu.

— Chiar te simți bine? mă întreabă ea cu speranță în glas.

— Da, zâmbesc eu, simțind că redevin bucuroasă.

Și-a revenit și Kate. Îmi zâmbește, chipul ei reflectându-mi bucuria. Mă eliberez de brațul lui Christian, iar Kate mă îmbrățișează dintr-odată.

— Oh, Ana! Am fost atât de îngrijorată când am citit e-mailul. N-am știut ce să cred. O să-mi explici? șoptește ea.

— Într-o altă zi, nu acum.

— Bine. N-am să spun nimănui. Te iubesc atât de mult, Ana, ca pe sora mea. Dar am crezut că… N-am știu ce să cred. Îmi pare rău. Dacă tu ești fericită, și eu sunt fericită.

Se uită în ochii lui Christian, cerându-i și lui scuze, iar el înclină ușor din cap, cu o privire glacială, fără ca mina să i se schimbe. La dracu', încă e furios.

— Îmi pare foarte rău. Ai dreptate, nu e treaba mea, îmi șoptește ea.

Se aude un ciocănit care ne face să tresărim pe Kate și pe mine. De după ușă se ivește capul lui Grace.

— Totul e în regulă, dragul meu? îl întreabă ea pe Christian.

— Totul e în regulă, doamnă Grey, răspunde Kate imediat.

— Da, mamă, spune și Christian.

— Bine, răspunde Grace, intrând în sufragerie. Atunci n-o să vă deranjeze dacă o să-mi îmbrățișez fiul de ziua lui, ne spune ea mie și lui Kate, zâmbind radios.

Christian o îmbrățișează strâns și se înseninează.

— La mulți ani, dragul meu, spune Grace cu glas scăzut, închizând ochii în brațele lui. Mă bucur nespus că încă ești printre noi.

— Mamă, n-am pățit nimic, îi zâmbește Christian.

Grace se dă înapoi, se uită la el cu atenție și zâmbește.

— Mă bucur atât de mult pentru tine, spune ea, mângâindu-l pe obraz.

Christian îi aruncă un zâmbet orbitor.

Grace știe! Când i-o fi spus?

— Ei bine, copii, dacă ați terminat acest tête-à-tête, o mulțime de oameni au venit aici să se asigure că fiul meu e teafăr și să-i ureze la mulți ani.

— Vin imediat.

Grace se uită ușor îngrijorată la Kate și la mine, dar zâmbetele noastre par s-o liniștească. Îmi face cu ochiul, apoi ne deschide ușa de la sufragerie. Christian îmi întinde brațul, iar eu îl iau de mână.

— Christian, zău că îmi pare rău, spune Kate cu un aer smerit.

Kate smerită e o priveliște pe cinste. Christian încuviințează din cap, după care pornim împreună în urma ei. În hol, îi arunc o privire lui Christian.

— Mama ta știe despre noi?

— Da.

— Oh!

Și când mă gândesc că tenacea domnișoară Kavanagh ar fi putut să ne strice seara… Mă trec fiorii imaginându-mi urmările pe care le-ar fi avut dezvăluirea modului de viață al lui Christian. *Dumnezeule mare!*

— Ei bine, seara a debutat interesant, îi zâmbesc eu drăgăstos.

Se uită la mine și văd că i-a revenit mina amuzată. Slavă Domnului!

— Ca de obicei, domnișoară Steele, te pricepi la eufemisme.

Îmi duce mâna la buze și îmi sărută încheieturile degetelor, apoi intrăm în living, unde ne întâmpină un

ropot spontan și asurzitor de aplauze.

La naiba! Câți oameni sunt în încăpere?

Arunc o privire de jur împrejur: toată familia Grey, Ethan cu Mia, dr. Flynn și soția lui, presupun. Mac de pe catamaran, un afro-american înalt și frumos – îmi aduc aminte că, atunci când l-am cunoscut pe Christian, era și el în biroul lui –, Lily – prietena cea nesuferită a Miei –, două femei pe care nu le recunosc și… *Oh, nu!* Simt că mi se moaie inima. Femeia *aceea*… doamna Robinson.

Gretchen vine cu o tavă cu șampanie. Poartă o rochie neagră cu decolteu – n-are codițe, ci doar un coc –, iar când se uită la Christian, se îmbujorează și își flutură genele. Aplauzele se sting, iar Christian îmi strânge mâna, sub privirile întregii asistențe.

— Vă mulțumesc tuturor. Se pare că voi avea nevoie de niște șampanie.

Ia două pahare de pe tavă, zâmbindu-i scurt lui Gretchen, care pare că mai are un pic și leșină. Christian îmi întinde un pahar, apoi îl ridică pe al său înspre musafiri și toată lumea face un pas spre el. Șarja este condusă de femeia rea în negru. Oare se îmbracă vreodată și în altă culoare?

— Christian, am fost atât de îngrijorată, spune Elena, apoi îl îmbrățișează scurt și îl sărută pe amândoi obrajii.

Dar Christian nu-mi dă drumul, deși încerc să-mi eliberez mâna.

— Mă simt bine, Elena, îi răspunde el calm.

— De ce nu m-ai sunat? îl întreabă ea cu un aer deznădăjduit, căutându-i privirea.

— Am fost ocupat.

— Nu mi-ai primit mesajele?

Ușor iritat, Christian mă trage mai aproape de el, cuprinzându-mă cu brațul. Se uită cu o mină impasibilă la Elena, care nu mă mai poate ignora și mă salută politicos din cap.

— Ana, spune ea politicos. Arăți minunat, draga mea.

— Elena, îi răspund eu la fel de politicos. Mulțumesc.

Surprind privirea lui Grace, care se încruntă când ne

vede pe tustrei laolaltă.

— Elena, trebuie să fac un anunț, spune Christian, uitându-se la ea cu un aer indiferent.

Ochii ei albaștri se întunecă.

— Sigur, răspundea ea, mimând un zâmbet, apoi face un pas în spate.

— Atenție, vă rog! strigă Christian.

Așteaptă câteva clipe, până ce rumoarea din încăpere se stinge și toate privirile sunt iarăși ațintite asupra lui.

— Vă mulțumesc că ați venit. Mă așteptam la o cină liniștită în familie, așa că venirea voastră în număr mare e o surpriză plăcută.

Îi aruncă o privire pătrunzătoare Miei, care zâmbește și îi face ușor cu mâna. Christian clatină din cap cu un aer exasperat și continuă.

— Ros și cu mine – face un semn spre femeia roșcată care stă alături de o blondă încântătoare – am trecut printr-o situație dificilă ieri.

Oh, Ros e tipa care lucrează cu el. Roșcata ridică paharul spre el, iar Christian dă ușor din cap.

— Așa că sunt încântat că mă aflu aici să vă împărtășesc o veste foarte bună. Această femeie frumoasă – îmi aruncă o privire –, domnișoara Anastasia Rose Steele, a acceptat să-mi fie soție, și vreau să fiți primii care află.

Asistența rămâne cu gura căscată, exclamă, iar în cele din urmă izbucnește în aplauze! Doamne, nu-mi vine să cred ce se întâmplă. Cred că fața mea are aceeași culoare ca rochia lui Kate. Christian mă ia de bărbie, îmi dă ușor capul pe spate și mă sărută scurt.

— În curând, ai să fii a mea.

— Deja sunt, șoptesc eu.

— Legal, murmură el, zâmbind jucăuș.

Lily, care stă alături de Mia, are un aer posomorât, iar Gretchen pare să fi înghițit ceva foarte amar. Uitându-mă cu neliniște la cei din jur, o zăresc pe Elena. Are gura deschisă. E uluită – ba chiar îngrozită – și nu-mi pot reprima un mic, dar intens sentiment de satisfacție. Și oricum, ce naiba caută aici?

Carrick și Grace îmi întrerup gândurile sâcâitoare și, după o clipă, încep să fiu îmbrățișată și sărutată de toată familia Grey.

— Oh, Ana, mă bucur nespus că ai să faci parte din familie, îmi spune Grace cu entuziasm. Christian s-a schimbat… E… fericit. Îți sunt atât de recunoscătoare.

Mă înroșesc, stânjenită și, în același timp, încântată în sinea mea de exuberanța ei.

— Unde-i inelul? mă întreabă Mia, strângându-mă în brațe.

— Ăă…

Inelul? Doamne! Nici măcar nu m-am gândit la inel. Mă uit la Christian cu un aer încurcat.

— O să-l alegem împreună, se încruntă Christian la ea.

— Oh, nu te uita așa la mine, Grey! îl dojenește ea, apoi îl ia în brațe. Mă bucur grozav pentru tine, Christian.

E singura persoană pe care nu o intimidează privirea încruntată a lui Christian. Mie îmi dă fiori… În fine, cel puțin așa se întâmpla înainte.

— Când vă căsătoriți? Ați stabilit data? îl întreabă ea cu un aer radios.

Christian clatină din cap cu exasperare.

— Habar n-am. Încă n-am stabilit. Ana și cu mine trebuie să discutăm despre asta, spune el iritat.

— Sper să faceți o nuntă mare – aici, răspunde, fără să-i ia în seamă tonul caustic.

— Probabil că mâine o să zburăm la Las Vegas, mârâie Christian, iar Mia îi răspunde cu o grimasă bosumflată.

Dând ochii peste cap, Christian se întoarce spre Elliot, care îl îmbrățișează zdravăn pentru a doua oară în două zile.

— Bravo, frate, spune el, lovindu-l ușor pe spate.

Reacția musafirilor e copleșitoare, și abia după câteva minute rămân singură lângă Christian și dr. Flynn. Elena pare să fi dispărut, iar Gretchen umple din nou paharele de șampanie cu un aer bosumflat.

Alături de dr. Flynn se află o tânără frumoasă, cu păr lung, aproape negru, cu decolteu și ochi căprui.

— Christian, spune Flynn, întinzând mâna, iar Christian i-o strânge călduros.

— John. Rhian, îi salută el, apoi o sărută pe obraz pe femeia cu păr negru – e micuță și drăguță.

— Mă bucur că încă ești printre noi, Christian. Fără tine, viața mea ar îi foarte plicticoasă – și săracă.

Christian zâmbește superior.

— John! îl mustră Rhian, spre amuzamentul lui Christian.

— Rhian, ți-o prezint pe Anastasia, logodnica mea. Ana, ea e soția lui John.

— Sunt încântată s-o cunosc pe femeia care în sfârșit a reușit să cucerească inima lui Christian, îmi spune ea, zâmbindu-mi cordial.

— Mulțumesc, bâigui eu, iarăși stânjenită.

— Ai dat o lovitură inversă, Christian, clatină dr. Flynn din cap, cu un aer surprins și amuzat, iar Christian se încruntă.

— John! Nu te mai saturi de metaforele inspirate de crichet, spune Rhian, dând ochii peste cap. Felicitări amândurora, și la mulți ani, Christian! Ce cadou frumos, îmi zâmbește ea.

Nu știam că o să fie prezent și dr. Flynn – sau Elena. E un adevărat șoc. Și îmi frământ mintea, încercând să-mi dau seama dacă am să-l întreb ceva, dar o petrecere de aniversare nu e locul potrivit pentru o ședință psihiatrică.

Preț de câteva minute, face conversație de curtoazie. Rhian stă acasă și are grijă de cei doi băieți ai lor. Trag concluzia că ea e motivul pentru care dr. Flynn lucrează în Statele Unite.

— Se simte bine, Christian, răspunde bine la tratament. După două săptămâni, cred că putem să o externăm și să o introducem într-un program de terapie.

Dr. Flynn și Christian discută cu glas scăzut, dar nu mă pot abține să nu trag cu urechea, ignorând-o foarte nepoliticos pe Rhian.

— Deci, deocamdată, nu fac decât să schimb scutece și să le organizez întâlniri cu alți copii de vârsta lor…

— Îmi închipui că ești foarte ocupată, mă înroșesc, întorcându-mi atenția la Rhian, care râde cordial.

Știu că Flynn și Christian discută despre Leila.

— Întreab-o ceva din partea mea, spune Christian cu voce scăzută.

— Și cu ce te ocupi, Anastasia? mă întreabă Rhian.

— Spune-mi Ana, te rog. Lucrez în domeniul editorial.

Christian și dr. Flynn coboară și mai mult glasul – e așa de frustrant –, dar se întrerup atunci când se apropie de noi două femei: Ros și blonda superbă pe care Christian mi-o prezintă ca fiind Gwen, partenera lui de afaceri.

Ros e încântătoare, și, după câteva clipe, aflu că locuiește împreună cu Gwen foarte aproape de Escala. Laudă abilitățile de pilot ale lui Christian și spune că a fost pentru prima oară când a zburat cu Charlie Tango, dar că n-ar ezita să urce încă o dată în el. E una dintre puținele femei care nu sunt intimidate de el… mă rog, motivul e evident.

Gwen e binedispusă și are un simț al umorului destul de ambiguu, iar Christian pare să se simtă în largul său cu amândouă. Le cunoaște foarte bine. Nu discută despre serviciu, dar îmi dau seama că Ros e o femeie deșteaptă, care poate să țină pasul cu el. Și are un râs frumos și aspru, de fumătoare înrăită.

Grace ne întrerupe conversația de complezență să ne aducă la cunoștință tuturor că cina se va servi sub forma unui bufet suedez în sufrageria din spatele casei. Încetul cu încetul, musafirii se îndreaptă într-acolo.

Când ajungem în hol, Mia se apropie de mine. Are o rochie înzorzonată, ca de păpușă, de un roz pal, și poartă tocuri foarte înalte, ridicându-se deasupra mea ca o zână de Crăciun. Are în mână două cocteiluri.

— Ana, șoptește ea conspirativ.

Mă uit la Christian, care îmi dă drumul cu un aer care vrea să spună: „Succes, nici eu nu mă pot opune Miei!” și mă strecor cu ea în sufragerie.

— Poftim, spune ea. E unul dintre martini-urile speciale cu lămâie ale tatei – e mult mai bun decât șampania.

Îmi întinde un pahar și mă urmărește cu nerăbdare în timp ce iau o gură.

— Hm… delicios. Dar tare.

Oare ce vrea? Încearcă să mă îmbete?

— Ana, am nevoie de un sfat. Și n-o pot întreba pe Lily – e atât de critică, spune ea, apoi îmi zâmbește. E foarte geloasă pe tine. Din câte îmi pot da seama, speră ca, într-o bună zi, să fie cu Christian.

I se pare atât de absurd, încât izbucnește în râs, iar eu mă crispez un pic. De acum înainte, va trebui să fac față faptului că alte femei îmi doresc bărbatul. Îmi îndepărtez din minte acest gând neplăcut și îmi îndrept atenția spre ce am în mână. Mai iau o gură de martini.

— Am să încerc să te ajut. Despre ce-i vorba?

— După cum știi, de curând l-am cunoscut pe Ethan, mulțumită ție, spune ea cu un aer radios.

— Da.

Unde naiba vrea să ajungă?

— Ana, nu vrea să mai iasă cu mine, se bosumflă ea.

— Oh, clipesc eu cu un aer uluit.

Poate că nu-i placi atât de mult.

— Mă rog, nu m-am exprimat deloc bine. Nu vrea să iasă cu mine pentru că sora lui se întâlnește cu fratele meu. I se pare că e cam incestuos, înțelegi? Dar știu că mă place. Ce pot să fac?

— Ah, înțeleg, bâigui eu, încercând să întârzii răspunsul – ce aș putea să spun? N-ați putea fi doar prieteni deocamdată și să mai așteptați un pic? În fond, abia l-ai cunoscut.

Ridic o sprânceană și mă înroșesc.

— Mă rog, știu că și eu l-am cunoscut de puțin timp pe Christian… mă încrunt eu la ea, fără să știu exact ce vreau să spun. Mia, e o problemă pe care tu și Ethan trebuie să o rezolvați împreună. Pentru început, eu, una, aș alege calea prieteniei.

Mia zâmbește.

— Ai învățat privirea asta de la Christian.

Mă îmbujorez.

— Dacă vrei un sfat, vorbește cu Kate. S-ar putea să știe mai bine ce simte fratele ei.

— Crezi?

— Sigur, zâmbesc eu încurajator.

— În regulă. Mersi, Ana.

Mă îmbrățișează încă o dată și, plină de entuziasm, dă fuga spre ușă – ceea ce e impresionant, date fiind tocurile pe care le poartă. Sigur se duce s-o sâcâie pe Kate. Mai iau o gură de martini și dau să pornesc în urma ei, dar, în clipa următoare, rămân țintuită locului.

Elena intră în cameră, iar pe chipul ei încordat se citește o hotărâre furioasă și îndârjită. Închide ușa calm în urma ei și se încruntă la mine.

La naiba!

— Ana, rânjește ea.

Mă străduiesc să-mi păstrez cumpătul, fiind conștientă că sunt un pic ametită de la cele două pahare de șampanie și de la cocteilul letal pe care îl țin în mână. Cred că mi s-a scurs tot sângele din obraji, dar îmi mobilizez atât zeița intimă, cât și vocea interioară, ca să par cât mai calmă și mai sigură pe mine cu putință.

— Elena.

Vocea mea e slabă, dar fermă – deși am gura uscată. De ce mă sperie atât de tare femeia asta? Și ce mai vrea acum?

— Te-aș felicita din inimă, dar cred că n-ar fi adecvat.

Ochii ei reci și sfredelitori mă fixează cu antipatie.

— N-am nevoie de felicitările tale, Elena, și nici nu le vreau. Sunt surprinsă și dezamăgită că te afli aici.

Ridică o sprânceană. Cred că am impresionat-o.

— Nu m-aș fi gândit la tine ca la o adversară pe măsura mea, Anastasia. Dar mă surprinzi cu fiecare ocazie.

— Eu nu m-am gândit la tine deloc, mint eu cu un aer calm – Christian ar fi mândru de mine. Iar acum, scuză-mă, dar am lucruri mult mai bune de făcut decât să-mi pierd timpul cu tine.

— Nu te grăbi, domnișorică, șuieră ea printre dinți, sprijinindu-se de ușă și blocându-mi calea. Ce-a fost în

mintea ta când ai acceptat să te căsătorești cu Christian? Dacă ți-ai închipuit vreo clipă că îl poți face fericit, te-ai înșelat amarnic.

— Ce accept să fac cu Christian nu te privește, răspund eu cu o blândețe sarcastică, dar Elena nu mă ia în seamă.

— Are nevoi. Nevoi pe care tu nu poți sub niciun chip să i le satisfaci, spune ea pe un ton încântat.

— Ce știi tu despre nevoile lui? pufnesc eu.

În mine se aprinde brusc vâlvătaia indignării, iar adrenalina îmi pulsează în vene. Cum îndrăznește nenorocita asta să-mi țină predici?

— Nu ești decât o pedofilă perversă și, dacă ar fi după mine, te-aș azvârli în al șaptelea cerc al iadului și aș pleca zâmbind. Iar acum pleacă din calea mea – sau trebuie să te dau la o parte cu forța?

— Faci o mare greșeală, domnișoară, răspunde ea, clătinând un deget lung și subțire. Cum îndrăznești să ne judeci stilul de viață? Nu știi nimic și habar n-ai în ce te bagi. Și dacă îți închipui că o să fie fericit cu o minionă care vânează milionari…

Gata! Îi arunc restul de martini în față.

— Să nu îndrăznești să-mi spui în ce mă bag! strig la ea. Când o să-ți intre în cap? Nu e treaba ta!

Se holbează la mine cu gura căscată, ștergându-și băutura lipicioasă de pe față. Mi se pare că are de gând să se năpustească asupra mea, dar, în clipa următoare, e împinsă în față de ușa care se deschide brusc.

În prag apare Christian. Nu-i trebuie mai mult de o fracțiune de secundă să-și dea seama ce se întâmplă: eu – palidă și tremurândă, ea – udă și lividă. Face un pas între noi, iar fața lui frumoasă se întunecă și se schimonosește de furie.

— Ce dracu’ faci, Elena? spune el pe un ton glacial și amenințător.

Elena clipește.

— Nu e potrivită pentru tine, Christian, șoptește ea.

— Ce? strigă el, făcându-ne pe amândouă să tresărim.

Nu-i văd fața, dar trupul lui încordat emană ură.

— De unde dracu’ știi tu ce e bun pentru mine?

— Ai niște nevoi, Christian, spune ea cu glas și mai scăzut.

— Ți-am mai spus – nu e treaba ta! urlă el.

La naiba – Christian cel Foarte Furios a scos la iveală capul său nu tocmai urât. Or să-l audă musafirii.

— Ce-i în mintea ta? întreabă el; apoi face o pauză, încruntându-se la ea. Crezi că tu ești? Tu? Îți închipui că ești potrivită pentru mine?

Vocea i s-a mai calmat, dar degajă dispreț, și dintr-odată simt că nu vreau să fiu în acest loc. Nu vreau să fiu martoră la întâlnirea lor intimă. Sunt în plus. Dar sunt țintuită locului – picioarele nu vor să se miște.

Elena înghite în sec și se îndreaptă de spate. Postura ei se schimbă subtil, devine mai autoritară, și face un pas spre el.

— Am fost cel mai bun lucru care ți s-a întâmplat, spune ea printre dinți, pe un ton arogant. Uită-te la tine. Ești unul dintre cei mai bogați și mai de succes oameni de afaceri din Statele Unite. Un bărbat calm și hotărât, care n-are nevoie de nimic. Ești stăpânul universului tău.

Christian face un pas în spate, ca și când ar fi fost lovit în moalele capului și se uită la ea cu gura căscată, cu un aer uluit și furios.

— Ți-a plăcut, Christian, nu încerca să te amăgești. Erai pe cale să te distrugi, iar eu te-am salvat, te-am salvat de la o viață în spatele gratiilor. Crede-mă, dragul meu, acolo ai fi ajuns. Te-am învățat tot ce știi, toate lucrurile de care ai nevoie.

Christian se albește la față, uitându-se la ea cu groază. Când deschide gura, glasul lui e scăzut și sceptic.

— M-ai învățat cum să fac sex, Elena. Dar sexul cu tine e sterp, la fel ca tine. Nu-i de mirare că Linc te-a părăsit.

Simt că mi se ridică fierea în gâtlej. N-ar trebui să fiu aici. Dar sunt împietrită, cuprinsă de o fascinație morbidă în fața acestor doi oameni care se eviscerează reciproc.

— Nu m-ai strâns niciodată în brațe, șoptește Christian. Nu mi-ai spus niciodată că mă iubești.

Elena mijește ochii.

— Iubirea e pentru proști, Christian.

— **Ieși din casa mea!**

Vocea furioasă și implacabilă a lui Grace ne face pe toți să tresărim. Întoarcem tustrei capetele spre Grace, care stă în pragul camerei. O fixează cu o privire încruntată pe Elena, a cărei față se face albă pe sub bronzul ei de St. Tropez.

Timpul pare suspendat, și toți trei ne ținem respirația în timp ce Grace pășește cu pași calmi în cameră. Ochii plini de furie o fixează pe Elena până ajunge în fața ei. Ochii Elenei se măresc de teamă, iar Grace îi dă o palmă zdravănă peste față, zgomotul loviturii ricoșând din pereții sufrageriei.

— Ia-ți labele murdare de pe fiul meu, curvă, și ieși din casa mea – acum! șuieră printre dinți.

Elena duce mâna la obrazul înroșit, clipește și, preț de o clipă, se uită șocată și îngrozită la Grace. Apoi dă buzna afară din cameră, fără să închidă ușa în urma ei.

Grace se întoarce lent spre Christian și o tăcere tensionată se lasă peste noi ca o pătură, în timp ce mama și fiul se uită țintă unul la celălalt. După câteva clipe, Grace vorbește.

— Ana, înainte să ți-l încredințez, mă lași, te rog, câteva minute cu fiul meu?

Vocea ei e calmă, răgușită, dar extrem de autoritară.

— Sigur, șoptesc eu și mă îndrept în grabă spre ușă, privind cu neliniște peste umăr.

Dar niciunul dintre ei nu se uită la mine când ies. Continuă să se fixeze unul pe celălalt, comunicarea fără cuvinte dintre ei fiind asurzitoare.

Când ajung în hol, sunt dezorientată preț de câteva clipe. Inima îmi bate cu putere, iar sângele îmi curge cu viteză în vene… Sunt cuprinsă de spaimă. Dumnezeule mare, ce înfruntare! Iar Grace a aflat! La naiba! Nu-mi pot închipui ce are să-i spună lui Christian, și știu că e greșit, știu, dar mă apropii de ușă și încerc să trag cu urechea.

— De câtă vreme, Christian?

Vocea lui Grace e blândă și abia o disting. Dar nu aud răspunsul lui Christian.

— Câți ani aveai? întreabă ea pe un ton mai insistent. Spune-mi, câți ani aveai când a început povestea asta?

Iarăși nu aud niciun răspuns din partea lui Christian.

— Totul e în regulă, Ana? mă întrerupe Ros.

— Da, totul e în regulă. Mersi. Eu…

Ros zâmbește.

— Mă duc să-mi iau poșeta. Am nevoie de o țigară.

Preț de o clipă, mă gândesc să merg cu ea.

— Mă duc la baie.

Am nevoie să-mi vin în fire și să-mi adun gândurile, să procesez lucrurile la care am fost martoră. Îmi spun că la etaj am să fiu mai în siguranță. O urmăresc pe Ros mergând în salon, după care urc câte două trepte până la etajul al doilea. În clipa asta, e un singur loc în care aș vrea să fiu.

Deschid ușa de la dormitorul lui Christian și o închid în urma mea, inspirând adânc. Mă trântesc pe pat cu fața în sus și îmi ațintesc privirea în tavan.

Dumnezeule mare! Fără îndoială, a fost una dintre cele mai chinuitoare confruntări la care am fost martoră în viață mea, iar acum mă simt amorțită. Logodnica și fosta lui iubită – nicio viitoare mireasă n-ar trebui să vadă așa ceva. După ce îmi spun asta, o parte din mine se bucură că Elena și-a dat la iveală adevărata față și că am fost și eu prezentă.

Gândurile mi se îndreaptă spre Grace. Biata de ea – nu trebuia să audă toate astea. Iau în brațe una dintre pernele lui Christian. A auzit că fiul ei a avut o relație cu Elena, dar cu siguranță nu știe de ce natură a fost. Slavă Domnului! Oftez din toți rărunchii.

Dar oare e bine ce fac? Poate că vrăjitoarea cea rea are dreptate.

Nu, refuz să cred asta. Elena e atât de rece și de crudă. Clatin din cap. Se înșeală. Sunt potrivită pentru Christian. Sunt femeia de care are nevoie. Și, într-un moment de o limpezime uluitoare, nu mă mai întreb *cum* și-a trăit viața

până de curând, ci *de ce*. Care sunt motivele pentru care a făcut ce a făcut cu nenumărate fete – nici măcar nu vreau să știu cu câte. Nu felul în care s-a purtat cu ele e greșit. Că toate erau adulte. Toate au avut cu el relații sigure, sănătoase și consensuale – parcă așa a spus dr. Flynn. Ci motivul e greșit. Motivul care vine din perioada întunecată a lui Christian.

Închid ochii și îi acopăr cu brațul. Dar acum, a trecut mai departe, a lăsat întunericul în urmă și amândoi suntem în lumină. Sunt fascinat de el, și el de mine. Ne putem călăuzi unul pe celălalt. Îmi trece prin minte un gând. *La dracu'!* Un gând insidios și chinuitor, dar mă aflu în singurul loc unde pot îngropa această fantomă. Mă ridic în picioare. Da, trebuie să fac asta.

Mă ridic de pe pat cu picioare tremurânde, îmi dau jos pantofii, mă apropii de birou și mă uit cu atenție la panoul de deasupra lui. Fotografiile tânărului Christian încă sunt la locul lor – mai impresionante acum, când îmi amintesc scena dintre el și doamna Robinson la care am fost martoră. Iar într-un colț, se află mica fotografie alb-negru – mama lui, prostituata narcomană.

Aprind veioza de pe birou și o îndrept spre poza ei. Nici măcar nu știu cum o cheamă. Seamănă atât de mult cu el, dar e mai tânără și mai tristă – uitându-mă la chipul ei îndurerat, nu simt decât compasiune. Încerc să identific asemănările dintre fața ei și a mea. Mă apropii foarte mult de poză, dar nu găsesc niciuna. Poate doar părul, dar cred că al ei e mai deschis la culoare decât al meu. Nu semăn deloc cu ea. Mă simt ușurată.

Cu mâinile în sân, vocea interioară se uită mustrător la mine pe deasupra lentilelor în formă de semilună. De ce îți faci rău singură? *Ai spus da. Ai luat deja o decizie.* Îmi țugui buzele la ea. Da, așa e, am acceptat cu bucurie. Vreau să-mi petrec restul vieții alături de Christian. Așezată în poziția lotusului, zeița mea intimă zâmbește senin. Da. Am luat decizia cea bună.

Trebuie să-l găsesc. Christian probabil își face griji pentru mine. Habar n-am de câtă vreme sunt aici – o să-și

închipuie că am fugit. Dau ochii peste cap, închipuindu-mi reacția lui exagerată. Sper că a terminat de discutat cu Grace. Mă trec fiorii când mă gândesc la ce ar fi putut să-i spună mama lui.

Când ajung la etajul întâi, îl văd urcând scările. Mă caută. Chipul îi e încordat și îngrijorat – nu mai este degajatul Cincizeci de Vicii cu care am venit. Rămân pe loc, iar el se oprește pe ultima treaptă. Stăm față în față.

— Bună, spune el precaut.

— Bună, răspund eu la fel de precaut.

— Mi-am făcut griji…

— Știu, îl întrerup eu. Îmi pare rău, n-am putut face față festivităților… A trebuit să plec un pic. Să mă gândesc.

Întind mâna și îl mângâi pe față, iar el închide ochii și își sprijină obrazul în palma mea.

— Și te-ai gândit să faci asta în camera mea?

— Da.

Mă ia de mână și mă trage spre el, strângându-mă în brațe, iar eu mă cuibăresc la pieptul lui – locul meu preferat din întreaga lume. Miroase a gel de duș, a lenjerie proaspătă și a Christian – cel mai liniștitor și mai excitant miros de pe pământ. Își adâncește fața în părul meu și inspiră adânc.

— Îmi pare rău că a trebuit să treci prin toate astea.

— Nu e vina ta, Christian. De ce era aici?

Se uită în ochii mei, strângând din buze în chip de scuză.

— E o prietenă de familie.

Încerc să nu reacționez.

— Nu mai e. Cum se simte mama ta?

— Mama e al dracului de supărată pe mine în clipa asta. Mă bucur că ești aici și că suntem în toiul unei petreceri, altminteri n-aș mai fost în viață acum.

— Chiar așa de rău?

Încuviințează din cap cu o mină serioasă și îmi dau seama că e uluit de reacția ei.

— Poți s-o învinovățești? întreb pe un ton blând și ușor ironic.

Mă strânge în brațe cu putere și pare că e nesigur, că a

căzut pe gânduri.

— Nu, răspunde el în cele din urmă.

Uau! Ce realizare!

— Putem să ne așezăm? întreb.

— Sigur. Aici?

Încuviințez din cap și luăm loc în capul scărilor.

— Și, cum te simți? spun, apucându-l cu nerăbdare de mână și uitându-mă la chipul lui trist și serios.

Oftează.

— Mă simt eliberat.

Ridică din umeri, apoi zâmbește – un zâmbet minunat și degajat –, iar tensiunea de mai adineauri dispare cu desăvârșire.

— Serios? îl întreb eu, zâmbind.

Uau, aș fi în stare să mă târăsc pe cioburi de sticlă pentru zâmbetul ăsta.

— Relația noastră de afaceri s-a terminat.

Mă încrunt la el.

— Ai să lichidezi saloanele de înfrumusețare?

Pufnește.

— Nu sunt chiar atât de răzbunător, Anastasia, mă dojenește el. Nu. Am să i le fac cadou. Îi datorez măcar atât. O să vorbesc luni cu avocatul meu.

Ridic o sprânceană.

— Deci gata cu doamna Robinson?

Buzele i se arcuiesc într-un zâmbet și încuviințează din cap.

— Gata.

Zâmbesc.

— Îmi pare rău că ai pierdut o prietenă.

Ridică din umeri, apoi surâde ironic.

— Zău?

— Nu, mărturisesc eu, îmbujorându-mă.

— Vino, se ridică el în picioare, întinzându-mi mâna. Hai să ne alăturăm petrecerii organizate în cinstea noastră. S-ar putea să mă și îmbăt.

— Te îmbeți vreodată? îl întreb eu, luându-l de mână.

— Nu m-am mai îmbătat din adolescență.

Pornim pe scări.

— Ai mâncat? mă întreabă el.

La naiba!

— Nu.

— Păi, ar trebui. După cum arată și mirosea Elena, mi-am dat seama că ai împroșcat-o cu unul dintre cele mai letale cocteiluri ale tatei.

Îmi aruncă o privire, încercând în zadar să-și ascundă amuzamentul.

— Christian, am…

Ridică mâna.

— Nu ne certăm, Anastasia. Dacă vrei să bei – și să le împroști cu băutură pe fostele mele iubite –, trebuie să mănânci. Asta e regula numărul unu. Cred că am discutat deja despre asta după prima noapte pe care am petrecut-o împreună.

Oh, da. La Heathman.

Odată ajunși în hol, se oprește și mă mângâie ușor pe obraz.

— Atunci, am rămas treaz și te-am urmărit dormind ore în șir, murmură el. Cred că te iubeam încă de pe atunci.

Oh!

Se apleacă și mă sărută tandru, iar eu mă topesc, toată tensiunea din ultima oră scurgându-se ușor din mine.

— Mănâncă, îmi șoptește el.

— Bine, încuviințez eu, pentru că, în clipa asta, probabil aș face orice pentru el.

Luându-mă de mână, mă conduce spre partea din spate a casei, unde petrecerea e în toi.

— Noapte bună, John, Rhian.

— Felicitări încă o dată, Ana. O să vă fie foarte bine, ne zâmbește cordial dr. Flynn, ținând-o de braț pe Rhian.

— Noapte bună.

Christian închide ușa în urma lor și clatină din cap. Se uită la mine cu ochi brusc scăpărători.

Ce s-a întâmplat?

— N-a mai rămas decât familia. Cred că mama a băut

prea mult.

Grace cântă la microfonul unei console de karaoke din camera de zi, iar Kate și Mia îi fac o concurență serioasă.

— O învinovățești? îi zâmbesc eu ironic, încercând să păstrez o atmosferă destinsă între noi – și reușesc.

— Mă iei peste picior, domnișoară Steele?

— Da.

— A fost o zi grea.

— Christian, în ultima vreme, fiecare zi cu tine a fost grea, îi răspund eu malițios.

Clatină din cap.

— Bună observație, domnișoară Steele. Vino să-ți arăt ceva.

Mă ia de mână și mă conduce în sufrageria din spatele casei, unde Carrick, Ethan și Elliot vorbesc despre Mariners, bând ultimele cocteiluri și mâncând ce a mai rămas prin farfurii.

— Ați plecat la plimbare? ne tachinează Elliot pe un ton insinuant când ne vede ieșind pe ușile de sticlă.

Christian nu-l ia în seamă. Carrick se încruntă la el, dând din cap cu un aer dojenitor.

Odată ajunși pe peluză, îmi dau jos pantofii. Luna nouă strălucește minunat deasupra golfului, învăluind totul în nenumărate nuanțe de cenușiu, în timp ce luminile orașului pâlpâie discret în depărtare. Becurile de la adăpostul pentru bărci sunt aprinse – o baliză delicată în lumina rece a lunii.

— Christian, mâine aș vrea să merg la biserică.

— Oh?

— M-am rugat să te întorci teafăr acasă și te-ai întors. Măcar atât pot să fac și eu.

— Bine.

Preț de câteva clipe, ne plimbăm într-o tăcere relaxată, ținându-ne de mână. Apoi îmi trece un gând prin minte.

— Unde o să pui fotografiile pe care mi le-a făcut José?

— M-am gândit să le punem în noua noastră casă.

— Ai cumpărat-o?

Se oprește, se uită la mine și îmi vorbește pe un ton plin

de îngrijorare.

— Da. Am crezut că-ți place.

— Îmi place. Când ai cumpărat-o?

— Ieri dimineață. Acuma trebuie să hotărâm ce facem cu ea, murmură el ușurat.

— N-o dărâma, te rog. E o casă atât frumoasă.

Christian se uită iarăși la mine și zâmbește.

— Bine. Am să stau de vorbă cu Elliot. Cunoaște o arhitectă bună, care a mai lucrat pentru mine la casa din Aspen. Elliot se poate ocupa de designul interior.

Pufnesc ușor, amintindu-mi brusc ultima oară când am traversat peluza spre debarcader, scăldați în lumina lunii. Oh, poate că asta o să facem și acum. Zâmbesc.

— Ce s-a întâmplat?

— Îmi aduc aminte când m-ai dus ultima oară la adăpostul pentru bărci.

Christian chicotește ușor.

— Oh, a fost distractiv. De fapt…

Se oprește brusc și mă ia pe după umăr, deși nu mai avem mult de mers, iar eu scot un țipăt.

— Erai foarte supărat, dacă țin bine minte, spun eu.

— Anastasia, întotdeauna sunt foarte supărat.

— Nu-i adevărat.

Mă lovește peste fund când se oprește în fața ușii de lemn. Mă pune jos și îmi ia capul în palme.

— Așa e, nu mai sunt, răspunde el, apoi se apleacă și mă sărută apăsat.

Când își desprinde gura de a mea, am respirația tăiată și sunt plină de dorință.

Se uită la mine și, în fâșia de lumină care iese din adăpostul pentru bărci, îmi dau seama că e nerăbdător. Bărbatul meu nerăbdător, nu un cavaler alb sau un cavaler negru, ci un bărbat – un bărbat frumos, nu chiar așa de pervertit, pe care îl iubesc. Îl mângâi pe față, trecându-mi degetele peste perciuni, apoi peste maxilar, până la bărbie, atingându-i buzele cu arătătorul. Christian se relaxează.

— Vreau să-ți arăt ceva înăuntru, spune el și deschide ușa.

Lumina aspră a neoanelor luminează o impresionantă barcă cu motor, ce se leagănă ușor pe apa întunecată. Alături de ea, se află o barcă cu vâsle.

— Vino, mă ia Christian de mână și mă conduce spre treptele de lemn.

Deschizând ușa de la capătul lor, se dă la o parte și mă lasă să intru eu prima.

Rămân cu gura căscată. Mansarda e de nerecunoscut. E plină cu flori sălbatice… sunt flori peste tot. Cineva a creat un fel de baldachin din flori de câmp, în care atârnă ghirlande luminoase și felinare în miniatură ce strălucesc discret în încăpere.

Mă întorc spre el, iar el se uită în ochii mei cu o expresie indescifrabilă. Ridică din umeri.

— Ai vrut flori și inimioare, șoptește.

Clipesc, nevenindu-mi să cred ce văd în fața ochilor.

— Ai inima mea, spune el, apoi face semn spre mansardă.

— Iar acestea sunt florile, șoptesc eu, completându-i fraza. Christian, e minunat, adaug eu.

Nu știu ce aș mai putea spune. Mi se pune un nod în gât, iar lacrimile îmi înțeapă ochii.

Luându-mă de mână, mă trage în cameră și, în clipa următoare, se așează într-un genunchi în fața mea. *Dumnezeule mare… Nu mă așteptam la asta!* Mi se taie respirația.

Din buzunarul interior al hainei scoate un inel și se uită la mine cu ochi sinceri, de un cenușiu strălucitor, plini de emoție.

— Anastasia Steele, te iubesc. Vreau să te iubesc, să te prețuiesc și să am grijă de tine pentru tot restul vieții. Aș vrea să fii a mea. Pentru totdeauna. Trăiește alături de mine. Căsătorește-te cu mine.

Mă uit la el clipind, iar lacrimile încep să-mi șiroiască pe obraji. Domnul meu Învechit în Rele, bărbatul meu. Îl iubesc atât de mult și, copleșită de un val de emoții, tot ce pot spune este:

— Da.

Zâmbește cu un aer ușurat și îmi pune ușor inelul pe deget. E splendid – un diamant oval pe un inel de platină. *Doamne, ce mare e...* Mare, dar atât de simplu și atât de frumos în simplitatea lui.

— Oh, Christian, spun eu printre lacrimi, cuprinsă brusc de bucurie.

Mă așez în genunchi alături de el, îmi vâr degetele în părul lui și îl sărut, îl sărut din tot sufletul meu. Îl sărut pe acest bărbat frumos, care mă iubește la fel de mult pe cât îl iubesc eu. Mă strânge în brațe, înfigându-și mâinile în părul meu, cu gura pe gura mea. În adâncul meu, știu că voi fi întotdeauna a lui și că el va fi întotdeauna al meu. Am ajuns atât de departe împreună și mai avem de străbătut un drum atât de lung, dar suntem făcuți unul pentru celălalt. Suntem predestinați.

El trage din țigară, iar capătul țigării strălucește puternic în întuneric. Scoate fumul din plămâni printr-o expirație prelungă, încheind cu două rotocoale de fum care se destramă în fața lui, firave și fantomatice în lumina lunii. Se răsucește în scaun cu un aer plictisit și ia o gură scurtă de whisky ieftin dintr-o sticlă împachetată într-o pungă de hârtie ferfeniță, apoi o pune la loc între coapse.

Nu-i vine să creadă că încă e în viață. Gura i se răsucește într-un rânjet sardonic. Elicopterul a fost o mișcare pripită și îndrăzneață. Unul dintre cele mai pasionante lucruri pe care le-a făcut în viața lui. Dar în zadar. Își dă ochii peste cap cu un aer ironic. *Cine ar fi crezut că nenorocitu' chiar știe să piloteze porcăria aia?*

Pufnește.

L-au subestimat. Dacă Grey și-a închipuit vreo clipă că o să se ascundă scâncind într-un colț, atunci e un nătărău care nu înțelege nimic.

Așa a fost toată viața lui. Oamenii l-au subestimat tot timpul – doar un tip care citește cărți. Pe naiba! Un tip cu memorie fotografică foarte bună care citește cărți. Oh, câte lucruri a învățat, câte lucruri știe. Pufnește încă o dată. *Mda, Grey, despre tine. Lucrurile pe care le știu*

despre tine.

Nu-i deloc rău pentru un puști care a crescut într-un cartier rău famat din Detroit.

Nu-i deloc rău pentru un puști care a obținut o bursă la Princeton.

Nu-i deloc rău pentru un puști care a muncit pe rupte în facultate și a ajuns să lucreze în lumea editorială.

Iar acum, totul s-a dus de râpă din cauza lui Grey și a târfuliței lui. Se uită la casă cu un aer încruntat, ca și când ar reprezenta tot ce disprețuiește. Dar nu se întâmplă nimic. Singurul eveniment notabil a fost zdreanța blondă și sexy, îmbrăcată în negru, care a ieșit din casă în lacrimi, a urcat într-un CLK alb și s-a cărat.

Râde trist, apoi icnește. La dracu, coastele! Încă îl dor de la lovitura cu piciorul dată de gorila lui Grey.

Revede în minte întreaga scenă. *„Dacă te mai atingi odată de domnișoara Steele, te omor!”*

O să plătească și nenorocitul ăla. Mda, o să plătească.

Se lasă iar pe speteaza scaunului. Se pare că o să fie o noapte lungă. Va rămâne acolo, va aștepta și va urmări. Trage încă un fum din țigară. Are să vină și șansa lui. Are să vină în curând.

— Sfârșitul părții a doua —